New York Times Çoksatan Yazarı

MARY KUBICA

YA KÖTÜLÜK SENİ ÇOKTAN BULDUYSA?

ARTIK ÇOK GEÇ

Kitaplık Rafı

NOX

Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur

BEN KÖTÜ BİRİ DEĞİLİM SADECE KÜÇÜK BİR HATA YAPTIM

Kocasından yakın zamanda ayrılan Meghan Michaels'ın hayatı, annelik ile tam zamanlı hemşirelik arasında denge kurmaya çalışarak geçiyordu. Görevli olduğu yoğun bakım birimine bir intihara teşebbüs vakası geldiğindeyse geçmişin karanlık yüzü kendini göstermeye başlayacaktı.

Caitlin Beckett adındaki hasta söylentilere göre köprüden atlamıştı ve yaşıyor olması bile mucizeydi. Meghan daima işiyle arasına mesafe koyabilmesiyle övünürdü ama bu sefer uzak duramamış ve kadının düşüşünün ardındaki gizemin içine çekilmişti.

Caitlin köprüde yalnız mıydı? Kendisi mi atlamıştı yoksa onu biri mi itmişti? Peki böyle bir şeyi nasıl bir canavar yapardı?

Meghan tüm bu sorularla boğuşurken hem kendisinin hem de kızının tehlikede olduğunu dehşetle fark edecekti... ama artık çok geçti.

DESTEK DÜKKAN
NOX

KİTAPLIK RAFI
PDF KİTAP KÜTÜPHANESİ
SOHBET GRUBU

Kitaplık Raf

MARY KUBICA

ARTIK ÇOK GEÇ

KİTAPLIK RAFI
PDF KİTAP KÜTÜPHANESİ
SOHBET GRUBU

Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur

NOX

Kitaplık Rafı

Aileme ve arkadaşlarıma…

Kitaplık Rafı

GİRİŞ

Mağazaya girmek üzere kapıyı açtığım sırada cep telefonum çalmaya başladı. Telefon çantanın derinliklerinde kaybolmuştu ve bir türlü bulamıyordum. Boşuna uğraştığımı bile bile cüzdanımla makyaj çantamı kenara çektim. Kapanmadan asla yetişemeyecektim.

Üçüncü ya da dördüncü çalışta parmaklarım telefona değdi. Çantamdan çıkardığım gibi de zil sesi kesildi. Geç kalmıştım. Sienna'dan gelen cevapsız aramanın bildirimi ekranda belirince afalladım. Açık kapıda öylece durup ekrandaki isme bakakaldım. Hem kafam karışmıştı hem de şüphelenmiştim çünkü saat sabahın onunu biraz geçiyordu ve Sienna okuldaydı, en azından öyle olmalıydı. Okuldayken öğretmeni ona bakmadığı zamanlarda bazen mesaj atardı –*Bugün Gianna'yla takılabilir miyim? Su şişemi kaybettim. Tampon aldın mı? Aptal hesap makinem çalışmıyor.*– ama hiç aramazdı. Aklıma milyonlarca şey geldi. Hasta olsa revirdeki hemşire arardı. Okulda başı belaya girerse de müdür arardı. Yani beni arayan kişi asla Sienna olmazdı.

Onu geri aramaya fırsat bulamadan elimdeki telefon neredeyse ânında çalmaya başladı ve bunu beklemediğim için korkuyla sıçradım. Sienna tekrar arıyordu.

Başparmağımı hemen ekranın üzerinde kaydırdım. Telefonu kulağıma götürüp, "Sienna? Sorun ne?" diye sordum.

Mağazaya girdim ve arkamdan usulca kapanan kapı dışarının gürültüsünü, sokaktan geçen arabaların ve telefonla konuşan insanların seslerini bastırdı. Sesim tizleşmişti ve telaşlandığım o kadar belliydi ki birazdan Sienna'nın aşırı tepki gösterdiğim ve boşuna paniklediğim için benimle alay edeceğini düşündüm. *Aman, anne. Ben iyiyim. Rahat olsana ya*, diyecek, sözlerini vurgulamak için de son kelimeyi uzatacaktı.

Ama öyle olmadı.

Önce hiç ses gelmedi. Sadece biri hafifçe hareket etmiş ya da arkada rüzgâr esiyormuş gibi belli belirsiz bir ses duydum. Bu birkaç saniye sürünce Sienna'nın beni yanlışlıkla aradığını sandım. Telefonu cebinde ya da çantasında olmalıydı. Beni iki kere aradığının farkında bile değildi. Nerede olduğunu anlamak için kulak kesildim ama bana hiçbir ipucu vermeyen o sesten başka bir şey duyamadım.

Ancak çok geçmeden bir erkek sesi sessizliği bozdu. Bir ses değiştirici kullanıyormuş gibi soğuk ve tekdüze konuşuyordu. "Eğer kızını tekrar görmek istiyorsan sana söylediklerimi harfiyen yapacaksın."

Dehşetle inledim. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Dengem bozuldu ve arkamdaki kapalı kapıya doğru sendeledim. Avucumu sertçe ağzıma bastırdım. Birden nefesim kesilivermişti. Hiçbir şey düşünemiyor, neler olduğunu kavrayamıyordum. Telefonu kulağımdan indirdim ve bir yanlışlık mı var, beni arayan gerçekten Sienna'nın numarası mı diye baktım. Belki de yanlışlıkla aranmıştım. Çünkü bu doğru olamazdı. Bu benim başıma geliyor olamazdı.

Ama numara doğruydu. Ekranda Sienna'nın numarası görünüyordu.

"Kimsin?" diye sordum telefonu tekrar kulağıma götürerek. "Kızımın telefonu neden sende?"

Sonra arkadan Sienna'nın canhıraş çığlığı geldi.

"Anneciğim!" diye haykırdı. Korkudan aklını kaybetmiş gibi tiz bir sesle ve çaresizlikle feryat ediyordu. İşte o zaman sadece Sienna'nın telefonunun değil, Sienna'nın da bu adamın elinde olduğunu anladım.

Damarlarımda akan kanın yerini saf dehşet aldı. Sienna bana *anneciğim* diye seslenmeyeli en az on yıl olmuştu. Çocukluğundaki gibi bana *anneciğim* demesine sebep olan korkunç şeyin ne olduğunu düşünmemek elimde değildi. Tamamen çaresizdim. Nerede olduğunu bilmiyordum. Ona nasıl ulaşırım, nasıl yardım ederim, bunu nasıl durdururum bilmiyordum.

"Git buradan," diye emretti Sienna. Sesi titrediği için kulağa başka birine aitmiş gibi geliyordu, her zamanki isyankâr ve özgüvenli tutumundan eser kalmamıştı. Ne kadar korktuğu belliydi. "Beni rahat bırak," dedi ağlamaya başlayarak. Kelimelerin arasında duraksadığı ve sesi çatladığı için sözleri umduğu etkiyi yaratmıyordu.

Sienna dehşete düşmüştü, dolayısıyla ben de öyle.

"Sienna, bebeğim," diye bağırdım. Arka plandan bir gürültü, boğuk sesler geldi. O adamın Sienna'yı zorla susturduğunu gözümde canlandırdım, konuşmaması ve çığlık atmaması için ağzına bir şey tıktığını ve Sienna'nm ona karşı koyduğunu.

Gözlerimi kırpmadığımı fark ettim. Nefes de almıyordum.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. "Ona ne yapıyorsun? Kimsin sen?" diye haykırdım telefondaki adama ve mağazadaki herkes ne yapıyorsa bırakıp bana baktı. Bazıları inleyerek elini ağzına götürdü. Ortak bir kâbusun içindeymişiz gibi. "Ne yaptın kızıma? Benden ne istiyorsun?"

"Beni dinle," dedi adam değiştirilmiş ve benimkinin aksine gayet sakin bir sesle. Sienna'nın ağlamasını hâlâ duyabiliyordum, bir şekilde susturulmuş olmasına rağmen iç çeke çeke, inleye inleye ağlıyordu. Bu ses beni dize getirmeye yeterdi, yine de hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum: Sienna'nın

ağlaması mı yoksa bu sesin giderek uzaklaşması ve sonunda kaybolması mı?

"Kızım nerede? Ne yaptın ona? Neden sustu?"

"Dediğimi yapmak zorundasın. Harfiyen. Anlıyor musun?"

"Kızımla konuşmak istiyorum. Kızımla konuşmama izin ver. İyi olup olmadığından emin olmalıyım. Ona ne yaptın?"

"Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok," dedi adam. "Kaybedecek bir şeyi olan sadece sensin, Bayan Michaels. Şimdi çeneni kapa ve beni dinle çünkü kızının yaşaması ya da ölmesi umurumda değil. Ona ne olacağı tamamen sana bağlı."

BİRİNCİ KISIM

BİR

Onu ilk kez hastanenin yoğun bakım ünitesinde, ameliyattan çıkmasından kısa bir süre sonra gördüm. Sensörlü cam kapıda durup ona baktım. Hastane yatağında yatıyordu, solunum desteğine ve ICP monitörüne bağlıydı, burnunda nazogastrik sonda ve sağında solunda daha bir sürü şey vardı. Ona damar yoluyla çeşitli sıvılar, idrar söktürücü, kas kasılmasını önleyici ilaçlar ve muhtemelen morfin veriliyordu. Başı sargılıydı. Bana söylenene göre, sadece birkaç saat önce beynindeki baskıyı azaltmak için kafatasının bazı parçaları çıkarılmıştı. Sargılar ve tüpler yüzünden yüzü pek görünmüyordu, gözleri de kapalıydı ama görebildiğim her yeri şiş ve mordu.

Benim hastam olmadığından odasında başka bir hemşire vardı. Bridget. Bakımından o sorumluydu. Yine de camın arkasından onu yatağında yatarken ilk kez gördüğümde midem ağzıma gelmişti. Hakkında konuşulanlar, insanların onunla ve buraya geliş nedeniyle ilgili fısıldadıkları kulağıma çalınmıştı.

O gün başka hastaların bakımından sorumluydum. Hastanede otuz tane yoğun bakım yatağımız vardı. Yoğun bakım ünitesi on yataklık bölümlere ayrılmıştı ve her birinin ortasında bir hemşire bankosu duruyordu. Hemşire hasta oranı bir hastanın durumunun ne kadar kritik olduğuna bağlıydı. Solunum cihazına bağlı ya da kritik durumdaki hastalarda hasta

hemşire oranı ikiye birdi ama daha az kritik olan hastalarda bu rakam dörde kadar çıkardı. Üstesinden gelinmesi gereken çok fazla iş vardı. Dolayısıyla, herkes canla başla çalışmasına rağmen bazen hata yapıldığı da oluyordu. Örneğin geçen hafta, bir hemşire bir hastaya başka birinin sabah ilaçlarını vermişti. Neyse ki hatasını çabuk anlayıp doktora haber vermişti de her şey yoluna girmişti. Her zaman öyle olmazdı.

Bridget omzunun üzerinden bakıp beni görünce işini bırakıp ve odadan çıkıp sensörlü kapıda yanımda durdu.

"Hey," dedi kapı kapanırken. "Duydun mu?" Ne zaman bir dedikoduya başlayacak olsa yaptığı gibi bana doğru eğildi.

"Neyi?" diye sorarken nabzım biraz hızlandı. Vücudum sanki kendini duyacaklarına karşı hazırlıyordu. O gün işe geç kalmıştım. Sabah bir doktor randevum vardı ve hastaneye ancak öğlen gelebilmiştim. Aslında daha erken gelebilirdim, doktorda işim dokuz buçukta bitmişti ama olanlardan sonra şehirde kilometrelerce yürüyerek bugün için izin almayı düşünmüştüm. Oysa sadece birkaç saatlik nöbetim kalmıştı. Sonunda da işe gelmiştim. Buna kendimi zorlamam gerekmişti ama ihtiyacım olan buydu. Hiçbir terslik yokmuş gibi davranmalıydım çünkü öyle yapmazsam insanlar soru sormaya başlardı. Herkes nerede olduğumu ve neden gelmediğimi öğrenmek isterdi. Ayrıca çalışmanın dikkatimi dağıtacağını düşünmüştüm. Ama yanılıyordum.

"Bir üstgeçitten aşağı atlamış," dedi Bridget.

Nefesim kesildi. Herkes bunu konuşuyordu, altı küsur metreden aşağı düşüp kurtulan kadını. Buna kurtulmak denebilirse tabii. "Biliyorum. Duydum. Ne kadar korkunç bir şey. Adı ne?"

"Caitlin," dedi. Bu ismi uzun uzun düşündüm, kendimi ona alıştırmaya çalıştım.

"Caitlin ne?"

"Beckett. Caitlin Beckett."

Bridget daha sonra nöbet değişimi raporu verir gibi olan biteni anlatmaya başladı. Oysa o benim hastam değildi ve nöbet değişimi yapmıyorduk. Hasta otuz iki yaşındaydı, ameliyathaneden yoğun bakıma getirilmişti ama hastaneye acilden giriş yapmıştı. Daha sonra travmatik beyin hasarına bağlı serebral ödem için ona dekompresif kraniektomi uygulanmıştı. Diğer bir deyişle, beynin etrafındaki ödemin ona yaptığı baskıyı hafifletmek zorunda kalmışlardı, yoksa şimdiye ölürdü.

Bridget anlattı da anlattı. Bir noktada onu dinlemeyi bıraktım çünkü yoğun bakım yatağındaki kadından gözlerimi alamıyordum. Caitlin Beckett. Sadece otuz iki yaşında olması aklıma takılıp duruyordu. Henüz çok gençti. Bunu düşündüğümde gerçekten dehşete kapılarak başımı iki yana salladım. Aramızda hatırı sayılır bir yaş farkı vardı. Ben kırk yaşındaydım. Ama otuz iki yaşmdayken daha yeni yeni düzenimi kurmaya başlamıştım. O zamanlar hayatımın en iyi döneminde olduğumu düşünüyordum. Evliydim, bir çocuğum vardı. Hiç olmadığım kadar özgüvenliydim. Kim olduğumu biliyordum ve artık insanları etkilemeye çalışmam gerekmiyordu.

Caitlin sıradan –bembeyaz ve üzerinde yıldızlar olan– bir hastane önlüğüyle battaniyenin altında yatıyordu. Kolları gövdesinin iki yanma doğal olmayan bir açıyla yerleştirilmişti. Bir yoğun bakım hemşiresi olarak görülebilecek her şeyi görmeme rağmen midem bulandı. Bu hastanm benim için diğerlerinden farkı olmamalıydı ama birtakım sebeplerden ötürü öyleydi işte.

"Sence başaracak mı?" diye sordum Bridget'a.

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafa göz attıktan sonra, "Kimbilir," dedi. İyimserlik bir hemşirenin en önemli vasfıydı. Tüm hastalarımızın yaşayacağına inanmamız gerekirdi, böyle bir hastanın yaşama şansı genellikle çok az olsa bile. Çoğu hayata tutunamazdı. Hayatta kalabilse bile iyi bir yaşam sürebilmesi pek olası görünmüyordu.

"Ailesi burada mı?" diye sordum hastanın ya öleceğini ya da komadan bir enkaz olarak çıkacağını düşünerek.

"Henüz değil. Yakınlarına ulaşmaya çalışıyorlar."

Cam duvarın ardındaki yüzüne baktım. Huzurlu görünüyordu, uyuyor gibiydi. Ama uyumuyordu. Başının ve vücudunun üst kısmının yüksekte durması için yatağı dikleştirmişlerdi. Sargı bezlerinin altındaki saçların bir kısmını kraniektomi için tıraşlamışlardı. Onu kel hayal ettim. Solunum cihazındaki havanın akciğerlerine ulaşması için hava yolunu açık tutan endotrakeal tüpün etrafındaki dudakları O şeklini almıştı. Yüzünde hiç renk yoktu. Çürüklerin arasında kalan derisi donuk bir balmumu rengiydi. Feci yaralanmıştı. Çatlak bir kalça, kırık bir bacak, kırık kollarla kaburgalar ve daha bir sürü şey.

"Ne kadar da güzel, değil mi?" diye sordu Bridget.

Kaşlarımı çattım. "Nereden anladın?" Hasta tanınmaz hâldeydi. Tüm bu şişlikler, çürükler ve sargı bezlerin varken Bridget'ın onun nasıl göründüğünü bilmesine imkân yoktu.

"Bilmem," dedi. "Bana öyle geliyor. Bu olanlar çok korkunç."

Yutkundum. Ağzımın içi yoğun ve yapışkan tükürükle dolu olduğu için biraz zorlanmıştım. "Trajik."

"İnsan böyle bir şeyi neden yapar ki?" diye sordu Bridget ve bunu onca insan içinde bana sormasına inanamadım. Ama hikâyemi bilmiyordu. Önceden neler yaşadığımı bilmiyordu. Bunun beni ne kadar sarstığından bihaberdi.

Yeterince hızlı cevap vermeyince, "Yani insan kendini öldürmek için neden bir köprüden atlar?" diye devam etti.

Bu düşünceyle ürpererek başımı iki yana salladım. Gözlerinin yüzümü araştırdığının farkındaydım, benden bir cevap bekliyordu. Yanaklarımla kulaklarımın kızardığını hissettim. "Bilmiyorum."

"Bu işin onlarca başka yolu var," diye üsteledi Bridget. Bu konuyu bir an önce kapamasını umdum ama o konuşmayı sürdürdü. Koridordan geçenlerin duymaması için alçak bir sesle ve ikna edici bir biçimde sözlerine devam etti. "Karbon monoksit ya da ölümcül bir doz morfin daha kolay ve daha acısız bir yöntem olmaz mıydı?"

Onunki duyarsızlık değildi. Ailemde bir intihar olayı yaşandığını herkes bilmiyordu.

Betim benzim attı. Ona verecek bir cevabım olmadığından ve yüksek bir köprüden yere çakılan hastanın yaşamla ölüm arasındaki o kısacık anda neler hissettiğini düşünmeden edemediğimden hiçbir şey söylemedim. Ağzımın içini birden metalik bir tat doldurdu. Ondan kurtulma umuduyla parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. Hastanın düşüşü sırasında bilincinin açık olup olmadığı, yere çarptığını hissedip hissetmediği gibi şeyleri düşünmemek elimde değildi. Midesinin göğüs kafesine doğru savrulduğunu, iç organlarının bir eğlence parkındaki hız treni gibi süratle ve serbestçe vücudunun içinde dolaştığını hissetmiş miydi? Yoksa o darbenin yakıcı acısından başka hiçbir şey hissetmemiş miydi?

Bridget müsaade istedi ve sensörlü kapıdan geçerek hastanın yanına döndü. Orada bir dakika daha kaldım ve hastanın ellerini düzelten Bridget'ın kendi elini kadınınkinin üzerine koyarak ona bir nebze şefkat göstermesini izledim. Hastanm üzerine eğildiğinde dudaklarını okudum. "Ne yaptın sen, bebeğim? Ne yaptın?"

O anda bir tek şey düşünebildim: Bu kadar uzun süre hayatta kalabilmesi bir mucizeydi.

İKİ

Nöbetim akşam yedide bitti. Hastaneden çıktım ve Halsted'e gitmek üzere Wellington'ın doğusuna doğru yürürken hastalarımla ilgili düşünceleri ardımda bırakmaya çalıştım. Ama söylemesi kolay, yapması zordu. Ne kadar çabalarsam çabalayayım bazılarını aklımdan çıkaramıyordum. Biz hemşirelerin hayatlarını bölümlere ayırması gerekirdi, mesleki yaşantımızla özel hayatımızı birbirinden ayrı tutmalıydık. Hapları plastik ilaç kutularına koymak gibi bir şeydi bu. Hemşirelik okulunda bize bu öğretiyorlardı ama kolay değildi. Hele ki okulda öğrenilebilecek bir şey hiç değildi. Bize bakımını üstlendiğimiz hastalarla duygusal yakınlık kurmamamız öğütlenirdi çünkü bağ kurmanın tükenmişliğe ve zaten zor bir meslek olan hemşirelikte erken emekliliğe davetiye çıkardığı söylenirdi. Ama bunu yapmak zordu çünkü biz hemşireler tabiatımız gereği merhametliydik ve bu ikisi, tarafsızlık ve merhamet, birbirine aykırı kavramlardı.

Güneş saatler önce batmıştı. Bu mevsimde gece çabuk çökerdi. Çalıştığım günlerde güneşi neredeyse hiç göremiyordum. Sabah karanlıkta çıkıyor ve akşam karanlıkta eve dönüyordum.

Yürürken Sienna'ya mesaj atıp geç kalacağımı hatırlattım. Ânında cevap geldi: *Ok*. Sokak kapısını kapayıp kapamadığını

sorduğumdaysa, *Evet*, yazdı. Oturduğumuz dairenin kapısı birkaç gündür bozuktu ve doğru düzgün kapanmıyordu. Başka zaman olsa buna pek aldırmazdım ama mahallede bir dizi hırsızlık olmuştu. Şehrin genelinde suç oranı da artıyordu. Oto hırsızlığı. Silahlı soygunlar. Daha geçen hafta bir kadın Fremont'taki apartmanına kadar takip edilmişti. Merdiven boşluğunda saldırıya uğramış, dövülmüş ve soyulmuştu. Saldırgan kadınm burnunu ve kolunu kırıp çantasını çalmıştı. Bütün parası, kredi kartları ve üzerine zimmetli para gitmişti. Hayatta kaldığı için şanslıydı.

Polisin saldırganı hâlâ yakalayamaması beni huzursuz ediyordu. Kadınlara saldıran bir adamın dışarıda elini kolunu sallaya sallaya gezdiğini bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Çaldığı parayla yetinecek mi yoksa çoktan yeni kurbanını aramaya mı çıktı diye düşünmekten uyuyamadığım geceler oluyordu. Fremont'un Sienna'yla oturduğumuz evden sadece iki blok ötede olması da beni iyice kaygılandırıyordu. Evsahibime kapıyı tamir ettirmesini iki kere söylemiştim ama işi başından aşkındı. Halledeceğine söz vermesine rağmen hâlâ hiçbir şey yapmamıştı.

Kilitledin mi? diye mesaj yazdım Sienna'ya, kapıyı kastederek.

Evet, dedi yine ve bundan emin olup olmadığını sormak, kapı kilitli mi diye iki kere kontrol etmesini söylemek istedim ama paranoyak gibi görünüp onu korkutmamak için üstelemedim.

Kızıma veda edip telefonumu çantama koydum. Halsted'de sola dönüp Belmont'a doğru ilerledim. Halsted bu gece kalabalıktı; insanlar işlerinden evlerine dönüyor, trafiğin gürültüsü ve insan sesleri birbirine karışarak caddeye enerjik bir hava katıyordu.

Ansızın lapa lapa kar yağmaya başlamıştı. Kar, soğuğu biraz kırsa da saçlarımın kuru kalması için kapüşonumu taktım ve çenemi paltomun yakasına doğru eğip ellerimi ceplerime sokarak hızlandım.

Belmont'un kuzeyinde kalan kilise, bu havada vakur ve haşmetli görünüyordu. Üzerine yağan karlarla öyle güzeldi ki tıpkı

bir Thomas Kinkade tablosuna benziyordu. Belmont'a vardığımda önce 77 numaralı otobüsün geçmesini bekledim, sonra da karşı kaldırımdaki kiliseye doğru koştum. Bina Tudor dönemi Gotik tarzında inşa edilmişti, kuleliydi ve dik beton basamaklarla çıkılan üç tane ahşap ve kemerli kapısı vardı. Vitray camlı pencereler binayı çepeçevre sarıyordu. Kilise okulla bitişik olduğu için kampüs neredeyse bloğun tamamını kaplıyordu.

Basamakları çıktım ve ağır, ahşap kapıları iterek içeri girdim. Kapıların usulca kapanmasıyla şehri ardımda bırakmak iyi geldi. Kilisenin içi sanki bambaşka bir âlemdi. Sessiz, sıcak ve loştu, sakin ortamı insana huzur veriyordu. İlerideki kanatlı kapıların arkasında sıra sıra boş bankları ve vitraylı camlarıyla kilise nefi vardı.

Tam önümde bir kadın kilisenin giriş bölümde tek başına duruyordu. Beyaz, uzun paltosu ve siyah kışlık şapkasıyla epey şıktı. Ben hâlâ hemşire önlüğüm ve spor ayakkabılarımlaydım. Önlüğüm griye çalan açık bir maviydi, yumuşacık ve çok rahattı ama güzel göründüğü söylenemezdi. Sienna yine günlük hayatta önlüğümü giydiğimi görse bana demediğini bırakmazdı.

"Kaybolmuş gibisiniz," dedim gülümseyerek, ayaklarımı paspasa silip içeri girerken.

Kadın en fazla benim yaşlarımdaydı; esmerdi, koyu kahverengi gözleri ve beyaz paltosuyla hoş bir tezat yaratan brozn bir teni vardı. Dar kotunun paçalarını bilekleri kürklü ve lastik tabanlı kışlık botlarının içine sokmuştu. Böyle bir gecede spor ayakkabı giydiğime pişman oldum; eve dönene kadar muhtemelen kaldırımlar ayaklarımın içine gömüleceği kadar kalın bir kar tabakasıyla kaplanmış olurdu.

Kadın sinirli bir kıkırdamayla kendi kendine güldü. "Sanırım öyle oldu," dedi, ona gideceği yeri söyleyen hiçbir tabelanın ve hiç kimsenin olmadığı odaya göz gezdirerek. "Doğru yere geldiğimden bile emin değilim."

"Boşanma destek grubu için mi geldiniz?"

Sinirli bir kahkaha daha attı, bu kez kendisiyle dalga geçer gibiydi. "O kadar mı belli oluyor?"

"Tabii ki hayır," dedim hemen. "Ben de oraya gittiğim için sordum. Bu gece başka bir buluşma var mı bilmiyorum. Genellikle sadece bizim grup olur." Nefes aldım ve ses tonumu değiştirdim. "Huzursuz olmamza hiç gerek yok," dedim haddimi aşmadığımı umarak. Ama duruşunu ve vücut dilini böyle yorumlamıştım. "Yani huzursuz olmanız normal. İlk seferinde herkes biraz gerilir. Aslında buna hiç gerek yok. Ben Meghan bu arada." Ona yaklaşıp elimi uzattım ve tokalaştık. Dışarıdaki soğuğa rağmen eli sıcaktı. Ne zamandır orada durmuş, birinin ona yardım etmesini beklediğini merak ettim. "Meghan Michaels."

Kadının yüz ifadesi değişti. Başını yana eğip kaşlarını çattı ve birden yüzünde bir hayret ifadesi belirdi. Beni daha iyi görmek ister gibi gözlerini kocaman açtı. "Meghan Michaels mı? Barrington Lisesi, 2002 mezunlarından mı?" diye sorduğunda başımı hafifçe sallayarak onayladım. Bir bağlantı kurabilmek için hafızamı yokladım. Barrington Lisesi'nde okuduğum doğruydu ama üzerinden çok zaman geçmişti. Orası şimdi yaşadığım yere aşağı yukarı bir saat uzaklıkta olsa da ailem mezuniyetimden sonra o banliyö kasabasından taşındığı için bir daha geri dönmemiştim. Ayrıca lise arkadaşlarımla ilişkilerimi sürdürmek konusunda başarılı olduğum söylenemezdi. "Gerçekten sensin," dedi benimle gençlik hâlim arasındaki benzerliği görmüş gibi. "Benim," dedi elini göğsüne götürerek. "Nat Cohen. Natalie. Lisede birlikte okuduk."

"Aman Tanrım," dedim. Hem şaşırmış hem de sevinmiştim. Natalie Cohen. Nat. Bu ismi yirmi küsur yıldır duymamıştım. Farklı görünüyordu ama hepimiz değişmiştik. Yüzü incelmiş, eski dolgunluğu kalmamıştı ve saçları hiç olmadığı kadar uzundu çünkü lisedeyken saçlarını hep küt kestirirdi. Uzatmaya ne zaman karar verdiğini merak ettim. Şimdi şahane saçları

vardı. Aslında *kendisi* de öyleydi. Nat her zaman güzel bir kızdı fakat lisedeyken biraz daha maskülendi. Şimdiyse o hâlinden eser kalmamıştı. İnanılmayacak kadar iyi yaş almıştı. Yüzünün benimki gibi kırışmadığını görünce acaba botoks, dolgu ya da vitamin gibi bir şeyler mi yaptırıyor diye merak ettim. Nat'le lisenin son yılında aynı sınıftaydık. Birlikte tenis oynardık ama o her zaman benden daha iyiydi.

Onu kucakladım ve geçmişimden gelen birine bu kadar yakın olmanın ne kadar iyi bir his olduğunu fark ettim. Bu duygunun keyfini çıkarmak için onu öyle hemen bırakamadım. Lise anılarımı hatırladım ve hayatın daha basit ve mutlu olduğu o zamanlara karşı bir özlem duydum. Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda, "Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum," dedim. "Nasılsın? Nerede yaşıyorsun? Hâlâ tenis oynuyor musun?" Onu soru yağmuruna tutmaktan kendimi alamamıştım. Başka şeyler de sormak istiyordum ama toplantının başlamasına sadece birkaç dakika kalmışken yirmi yıllık bir kopuşu telafi etmemiz pek de mümkün değildi.

"Daha iyi günlerim oldu," dedi.

"Tanrım, tabii ya. Aptalca bir soruydu," dedim patavatsızlık ettiğimi fark ederek. Sonuçta bir boşanma destek grubunun toplantısı için buradaydık. En iyi günlerini yaşayan hiç kimse bu toplantılara katılmazdı. Hepimiz bir tür araftaydık ve hayatımıza devam edip mutlu olmanın yolunu bulmaya çalışıyorduk.

"Saçlarını uzatmışsın," dedim çünkü şapkayla bile uzun bukleleri neredeyse göğsünün ortasına geliyordu. "Bayıldım. Sana çok yakışmış."

"Teşekkürler," dedi. "O demode modelden sıkılmıştım."

"Harika görünüyorsun. Gerçekten. Burada ne kadar bekledin?"

"On, on beş dakika kadar. Doğrusunu istersen," diye ekledi beni bulduğuna belirgin bir şekilde rahatlamış görünerek,

"burada olmalı mıyım bilmiyorum. Burada olmak *istediğimden* emin değilim yani."

"Haklısın, seni anlıyorum," dedim. "Yalnız değilsin. İlk seferinde içeri girmek bile istememiştim. Buraya kadar geldim ama sonra bir şeyler oturmadı, fikrimi değiştirdim. İçeri girmeyi gözüm yemeyince eve döndüm. Gruptakilerin çekilmez tipler olduğundan ve boşanmış olmamız dışında hiçbir ortak noktamızın olmadığından emindim. Birkaç hafta sonra tekrar geldim, bu sefer kaldım ve hem ortamı hem de insanları çok sevdim. Çekilmez tipler değillerdi, hatta aksine hepsi sıcakkanlı ve iyi insanlardı. Bence sen de seveceksin. Bu taraftan," dedim beni takip etmesi için merdivene doğru bir adım atarak. "Gel benimle. Toplantıdan sonra kaldığımız yerden devam ederiz. Sana sormak istediğim bir sürü şey var."

Tam o sırada, arkamızdaki ağır kapılar tekrar açıldı ve şehrin gürültüsü ansızın kiliseyi doldurunca arkama döndüm. Gelen, grubumuzun üyelerinden Lewis'ti. Göz ucuyla Nat'in irkildiğini gördüm, Lewis'in sebep olduğu gürültüyle kıyaslandığında abartılı denebilecek bir tepkiydi bu. O baktım ama Nat'in gözleri Lewis'e takılmıştı. Onun botlarını paspasa vurarak temizlemesini izledi. Lewis'in üstü başı daha şimdiden kar tutmuştu, dışarıdaki fırtına hızlanmış olmalıydı. Kapüşonunu çıkardığında ve Nat onun yuvarlak, çocuksu yüzünü ve cüssesiyle çelişen nazik bakışlarını gördüğünde nihayet biraz rahatladı, omuzları gevşedi ve yumruklarını açtı.

Bu geceki kar kalınlığının on santime ulaşmasını bekliyordum, gerçi hiç belli olmazdı. İki santim de olabilirdi, otuz santim de.

"Ne güzel bir gece," dedi Lewis yanımızdan geçerken. Ciddiyetinden emin olmasam da bence gerçekten güzel bir geceydi. Mevsimin ilk karının sihirli bir yanı vardı.

Lewis merdivenlerde gözden kaybolurken tekrar Nat'e baktım. "Bizim Lewis," dedim onun gelişinin Nat'i neden bu kadar tedirgin ettiğini merak ederek. "İyi adamdır. Onu daha mutlu edecek bir şeyler yapmak için dolgun maaşlı kurumsal işini bırakınca karısı onu başka bir adam uğruna terk etmiş. Görünüşe bakılırsa parasını ondan daha çok seviyormuş. Evet, ne düşünüyorsun?" diye sordum başımla merdiveni göstererek. "Denemek istiyor musun? Konuşmak zorunda değilsin. Sadece dinleyebilirsin." Toplantılarımızı yöneten Faye bir terapistti ama bizim gibi o da boşanmıştı. Buranın birbirimizi dinlemek ve destek olmak için, birbirimizden güç alarak kendimizi daha az yalnız hissedeceğimiz güvenli bir ortam olduğunu sık sık tekrarlıyordu.

Buna rağmen buradaki ilk günümde insanlara açılmakta isteksizdim. Sadece dinlemeyi ve gözlem yapmayı planlamıştım. Sandalyemde oturup çevremdekilerin yüzlerini izlediğimi hatırlıyordum. Herkes sıcak, samimi ve anlayışlıydı ki böyle oluşları kaygılarımı gidermişti. Dolayısıyla Faye hikâyesini grupla paylaşmak isteyen biri olup olmadığını sorduğunda gayriihtiyari elimi kaldırmıştım.

"Ben boşandım," demiştim sesimin hafifçe titrediğini benden başka duyan olup olmadığını merak ederek. "Gerçi hepiniz bunu tahmin etmişsinizdir çünkü eğer boşanmasaydım burada ne işim olacaktı ki?" Kendi kendime gülmüştüm. Diğerleri de gülmüştü. *Bana* değil de benimle birlikte gülmüşlerdi ve bu beni yüreklendirmişti. Sonrasında serbestçe konuşmuş ve kocama boşanma davası açmamın üzerinden aylar geçtiğini anlatmıştım. "Ayrılmak isteyen ben olmama rağmen zor günler geçirdiğimi söylemek az kalır. Ama bir anlamda bunu ben istedim. Hepsi benim yüzümden oldu." Nefes aldığımda artık sesimin titremediğini fark etmiştim. "Sanırım bunda bu kadar güçlük çekmemin nedeni çevremde boşanmış hiç kimse olmaması. Aslında tuhaf

değil mi? Evliliklerin yüzde ellisi boşanmayla sonuçlanmıyor mu? Yani bunun tanıdığım hiç kimsenin başına gelmemesi biraz garip. Bende bir anormallik varmış gibi geliyor. Yaşadığım durumu kimse tam olarak anlayamıyor. Bana destek olan çok anlayışlı arkadaşlarım var ama birkaç aydır onlardan uzaklaştığımı hissediyorum. Eskisi kadar ortak yönümüz yok. İnsan boşandığında bir sürü şeyle uğraşmak zorunda kalıyor. Tek başına çocuk büyütmek, velayet ve ziyaret hakları, vasiyetnamenin ve soyadının değişmesi, ortak hesaplarınızın kapatılması ve kredi notunu artırmak gibi. Çünkü tüm resmî kayıtlarda Ben'in adı geçiyordu ve doğru düzgün bir kredi notum bile yok. Artık bunları hayatımdaki kimseyle konuşamıyorum."

Orada durup derin bir nefes aldığımı hatırladım, gereğinden fazla konuştuğumu düşünerek utanmıştım ama bir yandan da içimi dökmek beni rahatlatmıştı. "Özür dilerim. Aslında bu kadar uzun konuşmayı planlamamıştım."

"Hayır," demişti Faye. "Kendini suçlama. Sakın özür dileme, Meghan. Bunun için buradayız, birbirimizi dinlemek ve desteklemek için. Bu odadaki herkes benzer sorunlarla uğraşıyor."

Çevremdekiler de bunu başlarıyla onaylamıştı.

Faye daha sonra gruptakilere Ben'den kısaca bahsetmemi istemişti. Önce onu nasıl tarif edeceğime karar verememiştim. Ben tanıştığımız dönemde rüya gibi biriydi. O sırada lisedeydik, kariyer ve çocukların insana çok uzak bir gelecek gibi geldiği ve bunları hiç düşünmediğimiz bir dönemimizdeydik. En çılgın düşlerimizde bile onlara yer yoktu. Ama yirmi yıl ileri sardığımızda mutlu değildim. Ben de mutlu değildi. Eh, hâliyle Sienna da mutlu değildi. Ben'le sürekli kavga ediyorduk. Hayatı iş odaklıydı ve ailesine de öncelik vermesini istemem onu kızdırıyordu. Kariyerini desteklemediğimi söyleyerek –ki niyetim asla bu değildi– beni duyarsızlıkla suçluyordu. Oysa ben sadece onun Sienna ve benimle daha fazla ilgilenmesini istemiştim.

Sorunlarımız devam ettikçe aslında tek başıma daha iyi idare ederim diye düşünmeye başlamıştım. Çünkü yalnız olmak, dikkate alınmamaktan ve ihmal edilmekten daha iyiydi. Ama yıllarca bilinmeyenden korktuğum için onu terk edememiştim. Sonunda bunu kendim için değil, Sienna için yapmıştım çünkü bizimki gibi bir evlilik modeliyle büyümesini istememiştim. Bir evlilikte aşkın, mutluluğun ve karşılıklı saygının mümkün olduğunu görmesini arzu etmiştim.

Nat'e dönerek, "Buraya gelmeye başlayana kadar hayatımm en acı tecrübelerinden birini bir oda dolusu yabancıyla paylaşmaktan daha kötü çok az şey olduğunu düşünüyordum. Ama şimdi bunlarla tek başına mücadele etmenin daha kötü olduğunun farkındayım," dedim. Sözlerimi vurgulamak için duraksadım. Sonra tekrar merdiveni işaret ettim. "Ne dersin? Hiç olmazsa bir kere deneyecek misin?"

"Pekâlâ," dedi Nat sonunda pes ederek.

Merdivenden beraber çıktık. Üst kattaki salonda duran büyük, yuvarlak masaları kenara çekerek siyah, katlanır iskemleleri odanın ortasına halka şeklinde dizmişlerdi. Biz geldiğimizde Faye zaten toplantıyı başlattığı için halkanın karşı uçlarındaki son boş sandalyelere oturduk. Nat'in paltosunu çıkarıp sandalyesinin arkasına asmasını uzaktan izledim. Toplantı boyunca sessizdi. Herkesi dinledi ama konuşmadı, doğrusu onu anlıyordum.

Bir ara şapkasını çıkarıp saçlarını arkaya attığında alnının üst tarafında, saç çizgisinin biraz altındaki bir morluk gözüme çarptı. Emin olmak için bir kez daha baktım ve morluğun ne kadar büyük olduğunu görerek şaşırdım. Üstelik henüz kızarıklığı bile geçmediğinden epey yeni görünüyordu, hatta her ne olduysa belki de bugün olmuştu. Ona gereğinden biraz daha uzun bakarak sebebini düşündüm. Ben de az sakar sayılmazdım, belki de sadece bir kazaydı.

KitaplıkRafı

Ama daha fazlası da olabilirdi.

Tam o sırada Nat bana baktı. Göz göze geldik. Yutkundum ve kendimi zorlayarak pişmanlıkla gülümsedim. Ona bakarken yakalandığım için kendimi suçlu hissetmiştim. Gayriihtiyari elini yaralı yerine götürdü. O şiş ve hassas bölgede parmaklarını gezdirdikten sonra da saçlarıyla gizledi. Ardından da bunun yeterli olmadığından endişe etmiş gibi tekrar şapkasını taktı.

Başımı çevirdim. Diğerlerini dinlemeye çalıştım ama gözlerim sık sık Nat'e kayıyordu. Morluk gözlerden saklansa da unutulmamıştı.

Toplantı bittiğinde paltomu aldım ve Nat'e doğru yürüdüm ama başka biri, Melinda diye bir kadın beni durdurdu. "Selam Meghan. Bir dakikan var mı?" Cevabımı beklemedi ve Nat'in paltosunu giyip merdivene yönelmeden önce bana kaçamak bir bakış attığını gördüm. "Kızının gittiği okulu soracaktım. Kayıt prosedürlerini, giriş sınavını filan. En büyük çocuğum yakında liseye başlayacak diye bu bölgedeki özel okulları araştırmaya başladık. Ne kadar zor bir işmiş."

Sonunda merdivene kapağı attığımda Nat'in çıkışa yaklaştığını gördüm. Ona yetişmem imkânsızdı, dolayısıyla ağır, ahşap kapıları itmesini izlemekten başka bir şey gelmedi elimden. Eğik bir açıyla yağan karlar içeri savruldu. Nat dışarı çıktığında duraksadı ve sokaktan geçenlere baktı. Sonra kapüşonunu başına geçirdi ve kapıyı bıraktı. Kapı usulca kapanırken Nat'in kalabalığa karıştığını gördüm.

Soğuk ve karlı havaya çıkıp da her nefesimle ağzımdan ve burnumdan dumanlar çıkararak tek başıma yürürken Nat'i bir daha görebilir miyim, buraya tekrar gelir mi diye merak ettim.

Yolda o morluğu düşündüm. Ama morluğun kendisinden ziyade Nat'in onu çabucak saklayışını. Onun için endişelendiğimi fark ettim. Nereye gidiyordu ve onu kim bekliyordu acaba?

Son bir iki saatte kar hızını iyiden iyiye artırmış, sokaklarla kaldırımlar beyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Arabalar ve otobüsler yavaşça yanımdan geçiyordu. Sabah trafiğinden önce kar küreme araçlarının yolları temizlemesi için bu gece bazı sokaklarda park yasağı uygulanacaktı.

Kiliseden şehrin kuzeyindeki evime dönerken kırmızı hattı kullandım. Saat dokuza geliyordu ve gecenin bu vaktinde sokakta olmak beni huzursuz ediyordu. Hem kendim için hem de evde yalnız kalan Sienna için endişeleniyordum. Geçtiğimiz günlerde yaşanan ve bütün mahalleyi teyakkuza geçiren soygun ve saldırı olaylarından önce bu şehirde hiç korkmamıştım.

Sheridan durağında kırmızı hattan indim ve bir an evvel eve ulaşmaktan, evde olmaktan, evimizin kapısının kapalı ve kilitli, Sienna'nın da iyi olduğunu kendi gözlerimle görmekten daha fazla istediğim hiçbir şey olmadığı için tempolu bir yürüyüş tutturdum.

Ayışığı Kitaplığı

Kitaplık Rafı

ÜÇ

Ertesi gün işe gittiğimde başhemşireyle görüştüm ve iki hastanm bakımında görevlendirildiğimi öğrendim. Biri bir üstgeçitten atladığını söyledikleri Caitlin Beckett'tı. Peki deyip oradan uzaklaşırken doğrusu biraz kaygılıydım. Onun bana düşmemesini ve yine dünkü hastalarla ilgilenmeyi ummuştum. Hiç yoktan sırf hastayı daha iyi tanıdığı için bu işi Bridget'ın devralmasını söylemek gelmişti içimden ama o bugün izinliydi.

Eşyalarımı dinlenme odasındaki kilitli dolabıma koydum ve Caitlin'in odasına gittim. Hasta yatağında bilinci kapalı bir şekilde yattığını görmenin beni duygusal anlamda sarsmaması olanaksızdı. Camlı kapıların dibinde durdum ve kendime onu bir süreliğine izleme izni verdim. Bridget haklıydı; sargı bezleriyle tüplere rağmen güzel bir kadın olduğu anlaşılıyordu. Tamamen hareketsizdi. Cildi o kadar beyazdı ki gerçeği bilmesem öldüğünü sanabilirdim. Şimdiye kadar ölmemesinin tek nedeni makinelerin onun yerine nefes alması ve gerekli besinlerle sıvıları ona temin etmesiydi. Dinlenme odasında kulağıma bazı söylentiler çalınmıştı. İnsanların ona ne olduğuyla ilgili tahminleri vardı. Hepsi dedikodulardan ve asılsız iddialardan ibaretti. Hastalar hakkında dedikodu yapmamamız gerekirdi ama yine de yapıyorduk. Bu, uzun bir iş gününün ardından stres

atmak ya da yeni bir güne başlarken gücümüzü toplamak için seçtiğimiz bir yöntem gibi düşünülebilirdi.

Bu sabah dinlenme odasında iki hemşirenin onun hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuştum. Biri Caitlin'in raylara düşmekten kıl payı kurtulup aralarındaki taşlara çakıldığını söylemişti. "Her gün oradan kaç tane tren geçiyor biliyor musun?" demişti kadının raylara düşmesi hâlinde bir trenin altında kalabileceğini kastederek. O zaman bizim hastanenin yoğun bakım ünitesinde ölüm kalım savaşı veriyor olmazdı. Ölmüş olurdu.

"Trenler zınk diye duramaz," diye devam etmişti, öyle bir şey olmadığı için tamamen teorik konuşarak. "Acil durumda bile. Frene basıldıktan sonra bazen trenin ancak bir küsur kilometre sonra durabildiğini duymuştum. Trenin ağırlığı ve hızı yüzünden."

"Şanslıymış desene. Yani atlamak için en doğru noktayı seçmiş," diye yanıtlamıştı diğer hemşire Natalia.

"Şanslı mı?" diye sormuştu Misty şaşkınlıkla. Travmatik beyin hasarının uzun vadede motor defisiti, görme sorunları, ince motor becerilerinde zayıflama, düşünme ve hatırlama zorluğu gibi ağır etkileri olabilirdi. "Bunu nasıl söylersin? Kadını gördün mü?" Tabii ki görmüştü, şimdiye kadar hepimiz onu görmüştük. Onu camın arkasından görmek için odasının önünden geçen tek kişi ben değildim. Diğerleri de aynısını yapmıştı.

"Gerçekten ölmek isteseydi atlayacak başka bir köprü bulurdu, altından kamyonlar ve arabalar geçen bir köprü."

"Ona çarpan arabayı veya treni sürdüğünü düşünebiliyor musun?" diye sormuştu Natalia. Onlara arkam dönüktü. Sohbete katılmak istememiştim ama bu, onları dinlemek ve başkalarının kadın hakkında söylediklerini duymak istemediğim anlamına gelmezdi. Sabah saat yediye gelmek üzereydi ve az sonra nöbet değişecekti, bu yüzden de dinlenme odası her zamankinden daha kalabalıktı. "Düşünsene, birine çarpmak

üzere olduğunu biliyorsun ama elin kolun bağlı izliyor ve hiçbir şey yapamıyorsun. Sence bu nasıl bir şeydir?"

Bunun üzerine Erin bize amcasının bir yük treni operatörü olduğunu söylemişti. "Yıllar önce onun çalıştığı hatta bir kadın intihara kalkışmış." Amcasının kadına çarpmadan önce onunla göz göze geldiğini ve emniyet frenini çekmesinden sonraki birkaç saniyede dört bin tonluk bir trenin durmaya çalışırken çıkardığı sesleri dinlerken nasıl ıstırap çektiğini anlatmıştı. Sonra kaçınılmaz olan gerçekleşmişti. Kadın trenin altında kalarak gözden kaybolmuştu ve tren nihayet durduğunda onu aramak Erin'in amcasına kalmıştı.

Gerisini duymak istediğimden emin değildim. "Birine tren çarptığında iki ihtimal var," diye anlatmıştı Erin. "Ya çarpmanın etkisiyle uzağa savrulur ve iç organları muhtemelen onu öldürecek kadar zarar görür ya da tekerleklerin altında kalır ve büyük bir olasılıkla parçalanır." Dramatik bir etki yaratmak için duraksamıştı. "O kadına öyle olmuş. İkincisi," demişti amcasının mecburen tanık olduğu vahşeti vurgulamak için başını iki yana sallayarak. "Amcam bugün bile kâbuslar görüyor. Halbuki olayın üzerinden tam altı yıl geçti."

"Tanrım," demişti Misty. "Ne korkunç. Onun bir suçu olmamasına rağmen birinin ölümünde rol oynadığı için ömür boyu vicdan azabı çekecek."

Bu düşünce tüylerimi diken diken etmişti. Onları dinlemeye tahammülüm kalmadığı için banktan kalkıp dışarı çıkmıştım.

Arkadaşım Luke da peşimden gelmişti. "Bizimkiler yine iş başında," demişti içeride kaynayan dedikodu kazanını kastederek. Gülümsemiştim. Hastanedeki hemşirelerden bana en çok benzeyen Luke'tu. Tabii bunda yaşlarımızın yakın olmasının da payı vardı. O ve ben diğer hemşirelerin çoğundan on on beş yaş büyüktük. Ötekilerin büyük bir kısmı daha yeni mezun olmuştu. Koridorda birlikte yürürken, "İyi misin?" diye sormuştu.

KitaplıkRafı

Ona bakıp kaşlarımı çatmıştım. "Evet, iyiyim. Neden?"

"Sesin çıkmıyor," demişti. Gözlerimi kaçırmıştım ama hâlâ beni izlediğini hissediyordum.

"Öyle mi?" diye sormuştum ve normal davranmaya gayret edince yüzümü buruşturmuştum.

"Evet," demişti ve kısa bir tereddüdün ardından, "Dün işe geç geldin," diye eklemişti.

"Ah. Önemli bir şey değildi. Doktor randevum vardı." Aslında normalde rutin bir kontrol randevusunu iş gününe planlamayacağımı ikimiz de biliyorduk ama neyse ki fazla kurcalamamıştı.

Yine de bir şeyler daha söylemek istediğini sezmiştim, beni kolay kolay bırakmayacaktı. "Dün alyansmı taktığını gördüm," diyerek beni şaşırtmıştı ve yakalandığım için kendimi suçlu hissederek kızarmıştım. Birinin bunu fark edeceğini hiç düşünmemiştim. "Beni ilgilendirmez," diye devam etmişti Luke. "Ama..." Duraksamış ve rahat bir tavır takınmaya çalışmıştı. "Ben'le yeniden beraber misiniz?"

"Tanrım, hayır. Sadece..." Bir bahane bulmakta güçlük çektiğim için, "Eski alışkanlıklardan kolay vazgeçilmiyor, biliyor musun?" diyebilmiştim. Alyansımı takmam hataydı. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Aylar sonra onun tekrar parmağımda olmasını zaten yadırgamıştım. Eve döndüğüm gibi de yüzüğü çıkarmış, Sienna fark etmeden doğruca yatak odama gitmiş ve yüzüğü takı kutumun küçük, modüler tepsisine geri koymuştum.

"Tabii," demişti Luke. "Bilirim. Seni anlıyorum." Sonra da konuyu değiştirip, "Sienna nasıl?" diye sormuştu ve buna sevinmiştim. Luke'un Sienna'yı sık sık sorması hoşuma gidiyordu. Nasıl olduğunu, okulunun nasıl gittiğini ve arkadaşlarını sevip sevmediğimi.

"İyi iyi. Keyfi yerinde."

"Ah, sana şeyi soracaktım. Randevun nasıldı?"

Neden söz ettiğini önce anlayamamıştım. Bu neredeyse aklımdan çıkmıştı. Birden üzerinden bir ömür geçmiş gibi gelse de Luke'un bundan olağan bir şey gibi bahsetmesi hoşuma gitmişti.

Birkaç gece önce biriyle buluşmuştum. Adı Alec'ti. Ben'le boşandıktan sonra ilk kez biriyle çıkmıştım. Alec'le birkaç ay evvel, istemeye istemeye üye olduğum çevrimiçi bir flört uygulamasında tanışmıştım. Başta uygulamaya ihtiyatla yaklaşsam da Luke ve diğer birkaç hemşire beni en azından bir kez denemeye ikna etmişti. İşin doğrusu, Sienna büyüyor, gitgide bağımsızlaşıyordu. Onun yakında üniversiteye gideceğini ve hayatım boyunca yalnız kalacağımı düşündükçe uykularım kaçıyordu.

Ben'in yeniden birileriyle çıkmaya başlaması beni de harekete geçirmişti. Alec'le buluşmayı kabul etmemin başlıca nedeni buydu. Sienna Ben'in kız arkadaşından bahsettiğinden beri o kadın aklıma takılmıştı. Alec'le sırf onlardan intikam almak için çıkmadığımdan o kadar da emin değildim doğrusu. Yıllardır giymediğim, beli büzgülü ve derin V yakalı seksi bir elbiseyi giymiştim. Yeniden bir erkeğin bana dokunması, elini elbisenin kısa eteğinin altında gezdirmesi ve bana arzuyla bakması bana iyi gelir diye düşünmüştüm.

Ne var ki öyle olmamıştı. Tüm bunlar bana iyi gelmemişti, kendimi tuhaf hissetmiştim ve şimdi, aradan günler geçmişken, bu benim için o kadar alakasız bir şeydi ki aklımdan tamamen çıkarmıştım.

"Eh işte," demiştim omuz silkerek.

"Sadece eh mi?" diye sormuştu Luke.

"Evet. Kafalarımız uyuşmadı. Tuhaftı işte."

"Tüh be. Üzgünüm, Meghan. Onun kaybı. Bir sonraki daha iyi olacak," diye söz vermişti ama ben öyle biri olacağından pek emin değildim.

Şimdi Caitlin'in odasındaydım ve gece hemşiresi bana nöbet değişimi raporunu vermek için yanıma gelmişti. Yatağın

yanında durduk ve bana hastanın yaşamsal bulgularını, tıbbi geçmişini ve ona verilen ilaçları anlattı. Caitlin hâlâ komadaydı, durumu dünkünden daha iyi ya da daha kötü değildi. Tüm dış uyaranlara tepkisizdi ki onun durumundaki biri için bu beklenen bir durumdu. Onun gibi hastaların farklı bilinç seviyeleri olabilirdi. Bazıları minimal düzeyde bilinçli ya da vejetatif durumda olurdu. Biz kan alırken irkilebilirlerdi. Dişlerini gıcırdatabilir, yatakta debelenebilir, bağırabilir veya başka istemsiz hareketler yapabilirlerdi ama bu hasta onlardan değildi. Nefes almak da dahil hiçbir şeyi kendi kendine yapamıyordu.

Bugünkü tek değişiklik, dün gece benim nöbetim bittikten sonra hastane personelinin hastanın ebeveynlerine ulaşmasıydı. Onları bekleme odasında buldum, gece boyunca yatar koltuklarda dimdik oturmuşlardı. Uzaktan onlara baktım, uyumaya çalışıyorlardı. Gözleri kapalıydı ama uykuda mı uyanık mı olduklarından emin olamadım. Yoğun bakım ünitesinin bekleme odalarında belirgin bir gerginlik hüküm sürerdi, hastanenin diğer her yerinden farklı bir enerjileri olurdu. Genellikle ziyaretçilerin hastaları günde bir veya iki kere, kısa süreliğine görmelerine izin verilirdi. Dolayısıyla hasta yakınları bekleme odasına kamp kurar ve yas tutmak, dua etmek, ağlamak ve hastalarını ziyaret etmekten oluşan bir rutin benimserlerdi. Bazen uyudukları ve yemek yedikleri de olurdu ama bunu nadiren yaparlardı. Buradan ayrılırken yaşayan ölülere benzerlerdi ve nadiren hastaneden sevdikleriyle birlikte çıkarlardı.

Caitlin'in annesiyle babasına ilişmedim, bıraktım uyusunlar. Tekrar hastanın odasına gittim ama onunla yalnız kalmak da zordu. Daha önce olanları, onun buraya geliş nedenini düşünmemeye çalışarak işimi yapmaya koyuldum. Monitörü ve serumları, yaşamsal bulgularını ve ona verilen ilaçları kontrol ettim ama bütün bu süre zarfında hâlâ baygın olup olmadığını anlamak için ikide bir yüzüne baktım. Suratının yaklaşık üçte

biri görünüyordu; gerisi sargı bezleri, tüpler ve acımasızca derisini çekiştiren yara bantlarıyla kaplıydı. Dolayısıyla hasta aslında tanınmaz bir hâldeydi. Herhangi biri olabilirdi. Şimdiki huzurlu görünüşünün başından geçenlerle ne kadar çeliştiğini düşündüm.

Daha sonra ziyaret saati başladığında ebeveynleri odaya geldi. Kapıya arkam dönüktü ama sensörlü cam kapının açıldığını duydum. Sonra bir kadın çekingen bir sesle, "İçeri girebilir miyiz?" diye sordu.

Arkamı döndüğümde açık kapıda dikildiklerini gördüm. Böylece onları daha yakından inceleme fırsatım oldu. Orta yaşlıydılar, altmışlı yaşlarda. İkisi de kır saçlıydı ama adamın saçları yer yer beyazlamış, kadınkiyse tamamen grileşmişti. İyi giyimliydiler, kadının altında kot pantolon vardı ve atletinin üzerine bir hırka giymişti; adamsa buraya işten çıkıp gelmiş gibi kumaş pantolon ve dar kesimli bir gömlek giymişti. Gerçi ikisinin de kıyafetleri iyice buruşmuştu. Aşağı yukarı aynı boydaydılar. Tutunacak bir şeye ihtiyaç duyar gibi sıkıca el tutuşmuşlardı. Kadının dünden kalan göz makyajı biraz akmıştı. "Biz Caitlin'in annesiyle babasıyız," dedi. "Tom ve Amelia Beckett."

"Evet, girin lütfen," dedim. "Günaydın. Ben Meghan. Bugün kızınızla ben ilgileneceğim."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi annesi ama bana bakmıyordu. Kızına bakıyordu; sargılara, tüplere, sondaya, serumlara. Onları ilk kez görmüş gibiydi. Nefesini tuttu ve parmaklarını ağzına bastırarak ağlamamak için kendini tutmaya çalıştı. Boğazım düğümlendi ve başımı çevirdim. Sorumlu hissediyordum. İnsanın sevdiği birini böyle görmesi kolay değildi. Yoğun bakım ünitesinde olmaya alışmak zaman alırdı; en başta birçok sebepten ötürü bunaltıcı olabilirdi. Bir kere, odanın ışıkları insanın gözünü alırdı. Hastayı olduğundan da kötü gösterirlerdi. Odaya durmadan birileri girip çıkardı: stajyer ve

uzman doktorlar, solunum terapistleri, beslenme uzmanları, fizyoterapistler vs. Aileler kimin kim olduğunu hatırlamakta güçlük çeker ve gördükleri her yeni yüzün bir felaket habercisi olmasından endişe ederlerdi. Sürekli bipleyen ve vızıldayan makineler onlara yabancı gelirdi. Anlamını bilmedikleri bu sesler onları korkuturdu. Makinelerin çıkardığı her sesi kötüye yorarlardı.

"Ona dokunabilir miyim?" diye sordu Bayan Beckett, kızlarının yatağına yaklaştıklarında.

"Elbette," dedim ve onun serum iğnesini yerinden oynatmamaya özen göstererek Caitlin'in koluna nazikçe dokunmasını izledim.

Onlara durumunun stabil olduğunu ve geceden beri bir değişiklik olmadığını söyledim. Bu sabah doktorun ve gün içinde solunum terapistiyle fizik tedavi uzmanının geleceğini bildirdim. Komadaki hastaların mümkün olduğunca hareket ettirilmesinin neden önemli olduğunu, böylece kasların körelmesini ve vücutta yatak yaraları açılmasını önlediğimizi açıkladım. "Gece hiç uyuyabildiniz mi?" diye sordum.

"Biraz. Fazla değil."

"Yemek yediniz mi?"

"Daha değil."

"Yemelisiniz. Kendinize iyi bakmalısınız. Yemeklerinizi ve uykunuzu aksatmayın. Burada daima bir hemşire olacak. Kızınız emin ellerde," dedim.

"Karım ve ben Caitlin için yaptıklarınıza minnettarız."

"Elbette, görevimiz. Lütfen bana aldırmayın." İşime devam ettim, en azından öyle yapmaya çalıştım ama zorlanıyordum. Onların varlığı ve üzüntüsü dikkatimi dağıtıyordu. Gözlerimi kaçırarak monitöre baktım. "Herhangi bir konuda bir şeyler sormak isterseniz sorabilirsiniz."

"Daha ne kadar süre bu durumda kalacak?"

"Bunu kestirmek zor. Hastadan hastaya değişir." Konuşurken Bayan Beckett'a bakmak zordu. Üzüntüsü yüzünden okunuyordu. Çoğu insan komada sadece birkaç gün ya da birkaç hafta kalır, sonra yavaş yavaş bilinçleri açılmaya başlardı ve kendi başlarına nefes alabildikleri ya da bilinçlerinin minimal düzeyde açık olduğu bir nevi vejetatif duruma geçerlerdi. Ama bunun gibi komaların aylar ya da yıllar sürdüğü de olurdu ve bazıları asla uyanmazdı.

Bayan Beckett benimle göz göze geldi. "Komada olmak nasıl bir şey?" diye sordu.

"Duyduğuma göre kişiden kişiye değişiyor," derken bakışlarım yine Caitlin'e kaydı, sakin ve huzurlu görünüyordu ama orada başka şeyler de gördüm: korku, şok, acı, hüsran. Yine o yükseklikten düşmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm. O sırada ne kadar çaresiz olduğunu hayal etmeye çalıştım, belki de son anda pişman olup kendini durdurmaya çalışmıştı. Ama sonra döne döne aşağı yuvarlanıp yere çakılmıştı. Bir profesyonel gibi, Caitlin'le duygusal bir bağ kurmadan onu herhangi bir hasta gibi görmeye çalıştım ama bu çok zordu. Sonuçta ben de insandım. Düşerken ve yere çarptığında canı acıdı mı diye merak ediyordum. Yere çarptığında bilinci açık mıydı yoksa ağrı reseptörleri acıya karşı duyarsızlaşmıştı da hiçbir şey hissetmemiş miydi?

"Bazıları için," dedim tekrar Bayan Beckett'ın yüzüne bakarak, "genel anesteziden çıkmak gibidir. İlk uyandıklarında sersemlemiş olurlar ama bilinçlerinin kapalı olduğu zamanı hiç yaşamamış gibi hissederler. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar bitmiş gibi. Diğerleri rüya görür."

"Kâbus mu?" diye sordu gözle görülür bir panikle. Kızının zihnindeki kötü rüyalarda sıkışıp kaldığından endişe ediyordu.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak ama bu yalandı çünkü bazıları bilinçleri kapalıyken kötü rüyalar gördüklerini bildirmişti. "Sadece rüya. Bazen bilinçli rüyalar. Bazıları ilk

uyandıklarında rüyalarla gerçekleri ayırt etmekte güçlük çeker. Bu biraz zaman alır."

"Uyandıklarında ne durumda olurlar?"

"Bu bir süreç. Nadiren kendiliğinden olur. Bilinçleri açılıp kapanır. Önce tutarsız davranabilirler. Hafıza kayıpları olabilir."

"Uyandığında neler olduğunu hatırlayacak mı? Yani yaptığı şeyi hatırlayacak mı?" Duraksadı. "Oradan *atladığını*?"

Bayan Beckett'ın ne umduğunu bilmiyordum: Hatırlamasını mı hatırlamamasını mı? İkincisi beklenmedik bir şey olurdu.

"Duruma bağlı," diye yanıtladım. "Bilmiyorum. Bazıları hatırlar, bazıları hatırlamaz."

Bazen hastalar hafızalarında bir kara delikle uyanırdı, kazadan ya da hastalıktan önceki günlere ya da haftalara dair boşluklar olurdu. Onlara ne olduğunu, neden komaya girdiklerini hatırlayamazlardı ve bu onlar adına iyi bir şeydi.

Bazen de bazı şeyleri yanlış hatırlarlardı. Aslında olmayan şeyleri anımsarlar, bilinçli rüyalar veya gerçeklikle bağlantılarının kopması yüzünden çılgınca iddialarda bulunurlardı.

Gözlerimi kaçırdım ama Bayan Beckett'm beni izlediğinin farkındaydım. "Çocuğun var mı, Meghan?" diye sordu bir süre sonra.

Tekrar ona döndüm ve bakışlarına karşılık verdim. "Evet," dedim. "Bir kızım var." Genellikle işyerinde Sienna'dan bahsetmekten hoşlanmazdım. Özel hayatımın mahremiyetini korumak isterdim. Ama bir yoğun bakım odasında olmak özel bir tecrübeydi. Bugün Caitlin dışında sadece bir tane hastam vardı ve bütün günüm onlarla geçecekti. Hastalarla ve aileleriyle yeterince uzun bir zaman geçirdiğinizde ister istemez özel konular açılırdı.

"Kızınla yakın mısınız?" diye sordu kendi kızının ifadesiz yüzünü ve ağzından kaymaması için derisine bantlanan o korkunç endotrakeal tüpü dalgın gözlerle izleyerek.

Kitaplık Rafı

"Evet. Genellikle."

"Biz Caitlin'le yıllardır yakın değildik," diye itiraf etti. "Geri döndüğünden bile haberimiz yoktu."

Yutkundum. Aslında beni ilgilendirmezdi ama meraklanmıştım, bunu mutlaka öğrenmeliydim. "Geri dönmek derken neyi kastettiniz?"

Bayan Beckett omzunun üzerinden kocasına baktı. Boğazı düğümlenip konuşamayınca durumu açıklamak Bay Beckett'a düştü. "Caitlin yıllar önce Kaliforniya'ya yerleşti. Biz onun hâlâ orada olduğunu sanıyorduk. Son konuştuğumuzda keyfi yerinde gibiydi, mutluydu. Ama birkaç aydır ondan haber almamıştık. Bizi ne zaman ziyaret edeceğini sorup duruyorduk fakat her seferinde bunu geçiştiriyordu. Bizi görmemek için türlü bahaneler uyduruyordu. İşi yoğundu. İzni yoktu. Uçak biletleri pahalıydı. 'Ne ara kaçabilirim bilmiyorum,' diyordu."

"Her zaman çok meşguldü," diye mırıldandı annesi ve bunu söyleyiş tarzına bakılırsa bu onlar için hassas bir konuydu. Caitlin'in onlara vakit ayırmamasına kırıldığı belliydi.

"Ne iş yapıyor?" diye sordum onu daha yakından tanıma, kim olduğunu öğrenme arzusuyla.

Bay Beckett omuz silkti. "Bir sürü şey. Kirasını ödemek için ne iş olsa yapıyordu. Bazen iki işte birden çalışıyordu. Satış. Garsonluk. Bir süre banka memurluğu yaptı ama o işte dikiş tutturamadı. Aslında oyuncu olmak istiyordu. Hollywood'a gidip bir yıldız olmayı hayal ediyordu."

"Ona destek olduk," diye atıldı Bayan Beckett aksini düşünmemden endişe eder gibi. "Ona bunun gerçekleşme ihtimalinin milyonda bir olduğunu söylemeye gönlümüz elvermedi. Belki şansı yaver gider dedik." Kocasına baktı, altdudağı titremeye ve burnu akmaya başladı. "Sence döndüğünü bize neden söylemedi? Acaba bunu bilmemizi istemedi mi?"

Kocası başını iki yana salladı. "Bilmem."

Bir kâğıt mendil buldum ve Bayan Beckett'a uzattım. "Döneli ne kadar olmuş?"

Bay Beckett omuz silkti. "Kendine bir daire tutmaya vakit bulacak kadar."

"Onu kınarız diye mi çekindi dersin? Belki de bizi hüsrana uğratmak istemedi ya da işler istediği gibi gitmediği için utandı. Olamaz mı?"

Kocası bu ihtimale burun kıvırdı. "Caitlin ne zamandan beri başkalarının düşüncelerine aldırış ediyor? O güçlüdür, sağlam kızdır." Bay Beckett karısıyla konuşmayı bırakıp bana döndü. "Daha beter yıkılmamızın sebebi de bu. Böyle bir şey yapacağı aklımızın ucundan bile geçmezdi. Onun kendi canına kıyabilecek biri olduğunu hiç düşünmedik."

Bir şey söylememi, bunun neden olduğunu açıklamamı bekler gibi baktı. Onu rahatlatacak bir şey söylemem gerektiğini hissettim. "Böyle bir ayrım yapabilir miyiz bilmiyorum," dedim yavaşça. Yoğun bakımda daha önce intihar vakalarıyla karşılaşmıştık. Bir keresinde bir istatistiğe göre, intihar ederek ölen her bir kişiye karşılık yirmi beş tane intihar girişimi olduğunu okumuştum. Bu gerçek beni korkutmuştu; özellikle Sienna'yı, ailemizin geçmişini ve bugünlerde gençler arasında yaygın görülen ruhsal bunalımları düşündüğümde. Bu bir salgındı. Daha fazlasını öğrenmek istiyordum, özellikle de Sienna için bir risk olup olmadığını. İntihara meyilli bireylerin bazı belli kişilik alttürleri vardı; bağımlı, kaygılı, dürtüsel gibi. Genellikle duygularını dışa vurmak yerine içselleştiriyorlardı. Bazen intihar eden ya da intihara teşebbüs eden insanların tanısı konmuş bir ruhsal bozukluğu oluyordu; depresyon, bipolar bozukluk ya da bir bağımlılık gibi. Ama hepsi için böyle bir durum söz konusu değildi. Erkeklerin kendilerini öldürme oranı daha yüksekti ama kadınlarda intihara teşebbüs daha yaygındı. Ama bunlar yalnızca istatistiki bilgiler ve risk faktörleriydi. Gerçek

şu ki herkes canına kıyabilirdi. Belki başlarına korkunç bir şey gelmişti ya da sadece kötü bir gün geçiriyorlardı. "Genellikle bu tür şeylere herkes hazırlıksız yakalanır," dedim. "Kendinizi suçlamamalısınız. Bunu tahmin etmeniz ya da bir şeyleri daha farklı yapmanız gerektiğini düşünmemelisiniz."

"Onunla konuşabilir miyim?" diye sordu annesi.

"Elbette," dedim. "Hatta konuşmalısınız. Bunun faydası olduğunu söylerler, yakınlarının seslerini duymak komadaki hastaları olumlu etkileyebilir. Bu konuda araştırmalar var."

"Ona ne söyleyeyim?"

"Ne olursa. Önemi yok. Önemli olan sesinizi duyması."

Başını onaylar gibi salladı ama tereddüt etti.

Bir dakika kadar sonra çatallı bir sesle, "Caitlin," dedi. Boğazını temizleyip yine denedi. "Benim, hayatım. Annen. Baban da burada." Kocasına elini uzattı ve onu yanına çekti.

"Merhaba fıstık," dedi babası kızının üzerine eğilerek.

Daha sonra annesiyle babası gittiğinde ve onunla yalnız kaldığımda bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Gerçekten beni duyabiliyor mu, hissedebiliyor mu, burada olduğumu biliyor mu diye.

***

Yatağın yanında duruyordum ve kapıya arkam dönüktü. Bu, biz hemşirelere öğretilen bir şeydi, hastayla ziyaretçilerinin ve kapının arasında durmak, daima odadan bir çıkış yolumuzun olması. Bir kaçış rotası. Kendimizi güvende hissetmediğimizde odadan çıkmamız ve arkamıza bakmamamız söylenirdi. Yardım çağırmamız. Bir hemşire olarak sana okulda öğretildiği için değil, gözlemle ve tecrübeyle edindiğin bilgiler de vardı: Hastalarla aileleri arasında her zaman bir kol boyu mesafe bulundurmak, onlara asla arkanı dönmemek ve asla boynuna bir

stetoskop takmamak gibi çünkü bir keresinde, hastanın teki bir meslektaşımı onunla boğmaya çalışmıştı ve müdahale edilmeseydi ölebilirdi.

Caitlin'in odasından hemşire bankosuna gitmek için arkamı döndüğüm sırada aşağı yukarı üç metre kadar ileride, cam kapının hemen dışında bir adam gördüm. Caitlin'in odasına gözlerini dikmişti, bakışları sert ve zalimdi, insanı iliklerine dek ürperten türden bir ifadesi vardı. Bu durum kafamın içinde tehlike çanları çalmaya başlamasına neden oldu çünkü adamın bakışları son derece rahatsız edici, hatta düpedüz saldırgandı; sosyal normlara meydan okuyordu. Normal insanlar böyle hiç gözünü ayırmadan, dik dik bakmazdı.

Bütün vücudum kaskatı kesildi. Sonraki adımımın ortasında durdum; odadan çıkmaya, koridordaki adamın yanına gitmeye korkuyordum. Onun yanından geçmeden hemşire bankosuna ulaşmam olanaksızdı ve gündüzleri yoğun bakımın kapılarının kilitli olmadığı ve isteyen herkesin içeri girebildiği aklıma geldi. Onları durduracak kimse yoktu.

Nefes aldım. Tekrar hastaya döndüm. Ters bir durum olmadığını, sadece bir arkadaşının onu ziyarete geldiğini ve üzgün olduğu için bize dik dik baktığını düşünerek kendimi yatıştırmaya çalıştım.

Ama ya öyle değilse? Ya üzgün filan değilse, hatta Caitlin'in arkadaşı bile değilse?

Birden kapıya arkamı dönerek hata ettiğimden endişe ettim. Adam odaya girip oradan çıkmama engel olabilirdi.

Hâlâ fırsatım varken buradan çıkmalıydım. Nefes aldım, cesaretimi topladım ve arkamı döndüm.

Ama tekrar baktığımda adam gitmişti.

DÖRT

O gece telefonumda bir arkadaşlık isteği gördüm. Hiç aldırmadım. İşten sonra köşedeki mahalle bakkalının kasa kuyruğunda beklerken bildirimi açmadan ekranı yukarı kaydırdım. Kasa sırası bana gelince telefonu çantama attım ve karlı gecede, çevreyi ihtiyatla süzerek ve kollarımı yakacak kadar ağır torbaları taşıyarak dikkatle eve yürüdüm.

Eve girdiğimde Sienna mutfakta birisiyle beraberdi, dairenin kapısı yine aralık kalmıştı çünkü Sienna onu kilitlemeyi unuttuğundan doğru düzgün kapanmamıştı. Bir arkadaşıyla konuşuyordu, kalm sesli bir delikanlıyla. Mutfak dairenin arka tarafında olduğundan geldiğimi duymadılar. Kapı eşiğinde duraksadım çünkü Sienna daha önce eve bir oğlan çağırmamıştı ve ben evde yokken oğlanları eve davet etmeye izni olup olmadığını henüz konuşmadığımızı fark ettim. Bu konudaki fikrimi bilmiyordum çünkü şimdiye kadar bunu düşünmeme gerek olmamıştı.

Sohbetlerini dinledim, matematikten bahsediyorlardı ama hafiften fingirdeşiyor gibiydiler.

"Geometride fena çuvallıyorum," dedi oğlan.

"Hiç de değil," dedi Sienna alışık olmadığım bir sesle. Onları duymak için nefesimi tuttum ve o yaştaki hâlimi hatırladım. Dün geceki toplantıda Nat'i görmek lise anılarımı depreştirmişti. Yalnızca onu değil, diğer lise arkadaşlarımı da düşünmeye

başlamıştım. En yakın arkadaşım Carrie Grant ve Ben'den önce evlenmeyi düşündüğüm veya hiç olmazsa yattığım ilk erkek olmasını istediğim Jason Murphy gibi. "Bu boktan şey cidden acayip zor," dedi Sienna arkadaşına. Dudağımı ısırdım ve ellerimdeki yükü biraz hafifletmek için kapının çerçevesine yaslandım. Hava kararmıştı, içerisi de karanlık sayılırdı. Sienna sadece mutfağın lambasını yaktığından ışığın yetmediği yerler loş kalmıştı.

Boktan gibi kelimeleri Sienna'nm ağzından duymaya alışık değildim. Oğlana gösteriş yapmaya çalıştığının farkındaydım, ondan hoşlandığı belli oluyordu. Sienna on altı yaşında, oğlanlarla ilgilenmeye başladığı dönemdeydi. "Ayrıca," dedi, "son sınavda milleti ezip geçtin. Ben C aldım. Geometride çuvallayan biri varsa o benim."

"Yok ya. Şanslıydım, o kadar. Dairelerde iyi değilim."

"Kim iyi ki?"

"Simon Hall belki."

Sienna kıs kıs güldü. "Bildiğin inek o ya."

"Bence bu boktan şeylerden gerçekten zevk alıyor."

"Hafta sonları eğlencesine problem çözüyordur."

Simon Hall'un arkasından güldüler. O sırada geçen trenin gürültüsü kahkahalarını bastırdı. Sienna'yla arkadaşı gürültünün geçmesini bekledi. Otuz saniye sonra tanjant ve kotanjant gibi şeylerden bahsetmeye başladılar. Çocuğun kızıma nazikçe ve sabırla ders anlatışına bakılırsa, matematikte Sienna'yı inandırmaya çalıştığı kadar başarısız değildi. Sadece mütevazılık ediyordu, demek ki o da Sienna'dan hoşlanıyordu.

Sienna bir problemi yanlış yaptı. Çocuk onun hatasını düzeltti ve Sienna, "Ha siktir. Çok aptalım," diye kendine kızdı. Matematiği iyi değildi.

Oğlanın nezaketi yüreğimi eritti. "Hayır, değilsin. Bunu herkes yapabilir."

"Sen yapmadın," dedi Sienna. Kısa bir sessizlik oldu, sonra Sienna durup dururken, "Gianna bir insan hem güzel hem de zeki olamaz diyor," dedi bu ikisinin aynı anda olması mümkün olamazmış gibi. Bunun üzerine arkadaşı, "Gianna aptalın teki," dedi. "Sen hem güzel hem de zekisin." Kendi kendime gülümsedim çünkü Sienna amacına ulaşmış, oğlandan bir iltifat kapmıştı. Zaten hiçbir zaman çekingen biri olmamıştı.

Mutfak birden sessizleşti. Yüzlerini birbirlerine yaklaştırdıklarını gözümde canlandırdım. Acaba kızım daha önce biriyle öpüştü mü diye merak ettim. Hatta öpüşmekten daha ileri gitmiş olabilir mi diye?

Sienna onları dinlediğimi bilseydi ölürdü. Geldiğimi duymaları için sokak kapısını bilerek sertçe kapadım.

"Sienna?" diye seslendim nerede olduğunu bilmiyormuşum gibi.

"Buradayım," diye seslendi ve mermer zemine sürtünen iskemle ayaklarının seslerini duydum. Kızımın sesini takip ederek dar koridoru geçtim ve mutfağa girdim. İki artı bir dairemizin standart bir düzeni vardı; salon genişti ve önde cumbalı bir penceresi vardı. Evin arkasındaki mutfak ortak kullanılan, bakımsız bir bahçeye bakıyordu. İki küçük yatak odasıyla banyo, salonla mutfağın arasındaki koridordaydı.

İçeri girdiğimde Sienna buzdolabının yanındaydı. Meyve suyu almak için uzandı. Son yıllardaki kıyafetleri beni sinir ediyordu. Gençliğimin salaş kıyafetlerinin modası geçmişti. Bol baba gömlekleriyle geniş paçalı kotlarm. Sienna bunların yerine göbeği açık ve derin bir yakası olan, ince askılı, kırmızı bir bluz giymişti. Bana göre hem fazla çıplaktı hem de bu kış gününde komik görünüyordu. İtiraf etmeliyim ki bu bluzu ona ben almıştım fakat onu bir hırkayla ya da bir eşofman üstüyle giymeye söz vermiş ancak sözünü tutmamıştı. *Yırtık ve eskitilmiş* ibaresiyle satılan kotunun her tarafı delik deşikti. Yüksek

belli olduğu için karnının hiç olmazsa alt kısmını örtüyordu. Yine de... Okulda bir kıyafet kuralı vardı. Bunların hiçbirine izin verilmiyordu, ne karnı açıkta bırakan üstlere ne de kotlara. Demek ki Sienna okuldan döndüğünde kıyafetini değiştirmişti. Ama arkadaşının üzerinde okulun polo yakalı tişörtüyle haki renk bir pantolon vardı. Bu da demek oluyordu ki dersler bittiğinden beri, yani yaklaşık dört saattir buradaydılar.

Bunca zaman ne yapmışlardı?

"Anne, bu Nico," dedi Sienna omzunun üzerinden arkadaşına şöyle bir bakarak. Çocuk benim masamda oturuyordu. Boyu posu yetişkin bir erkek kadardı ama henüz çocuk sayılırdı.

Gülümsedim. "Merhaba Nico. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Merhaba Bayan Long," dedi. Çekingen ama kibardı.

"Michaels diyeceksin. Bayan Michaels," diye atladı Sienna çünkü boşandıktan sonra tekrar eski soyadımı kullanmaya başlamıştım. Sienna ise hâlâ babasının soyadını kullanıyordu.

Sienna kendine meyve suyu koyarken buzdolabının kapağını açık bıraktı. Odanın diğer tarafına doğru yürüdüm ve alışveriş torbalarını masaya bıraktığımda yükümden kurtulduğum için rahat bir nefes aldım. Paltomu çıkarınca ağır torbaların kollarımda kırmızı izler bıraktığını gördüm. "Bana Meghan diyebilirsin, Nico. Sienna, aldıklarımı yerleştirmeme yardım edecek misin?"

"Para verecek misin?" diye sordu meyve suyunu içerken belini kırıp kırıtarak.

"Telefon faturanı ödemeye devam etmeme ve ödeşmemize ne dersin?"

Sienna altdudağını sarkıttı. Zaten çıkık ve dolgun dudakları vardı. Bir de bugünlerde pek revaçta olan kalın ve gür kaşları. Aslında bütünüyle imrenilecek bir kızdı. Akranlarının olmaya can attığı kadar ince ve güzeldi. Sadece bu çocuksu

şımarıklıkları ne zaman geçer ve ayakları yere basmaya başlar diye merak ediyordum.

"Ben size yardım ederim," dedi Nico sandalyesini arkaya itip ayağa kalkarak. Ayaktayken daha da uzun duruyordu. Sadece on altı yaşında olmasına rağmen burada bir erkekle olmayalı uzun zaman olmuştu. Sonra gerçekten on altı yaşında mı diye merak ettim. Yoksa Sienna'dan büyük müydü?

Nico torbalardakileri masaya boşalttı ve Sienna da hepsini aheste aheste kaldırdı.

"Teşekkür ederim, Nico. Çok naziksin. Akşam yemeğine kalır mısın? İtalyan usulü biftek var. Evden çıkmadan önce elektrikli tencereye koymuştum. Yani hazır. Sadece servis etmesi kaldı."

"Kalmalısın," dedi Sienna. "Annemin İtalyan bifteğine herkesin dibi düşer."

"Sienna."

"Ne?" diye sordu. "Cidden öyle. Sana iltifat ettim, bence kabul et."

"Kalamam," dedi Nico. "Eminim nefis olmuştur ama gitmeliyim. Davetiniz için teşekkürler."

"Tabii. Başka zamana artık," dedim. Sienna arkadaşını kapıya kadar geçirirken ben de kalan sebze ve meyveleri buzdolabına yerleştirdim. İkisi karanlık salonda vedalaştı. Onları dinlememeye çalıştım ama seslerinin yumuşadığını, fısır fısır konuştuklarını duydum. Sonra Sienna'nm tiz çığlığı sessizliği bozdu. *Yeniden on altı yaşında olmak vardı*, diye içimden geçirdim.

"İyi bir çocuğa benziyor," dedim Nico gittikten sonra.

"Hı-hı."

"Yakında mı oturuyor?"

Sienna omuz silkti. "Galiba."

"Bilmiyor musun?"

"Ben insanları takip eden sapıklardan değilim, anne."

"Kimse sapık olduğunu söylemedi, Sienna. Sadece seninle sohbet etmeye çalışıyorum. Bak ne diyeceğim, ben evde yokken erkek arkadaşlarının buraya gelmesiyle ilgili ne hissettiğimden emin değilim."

Sienna homurdandı. "Yani sen yokken gelemezler mi?"

"Bunu düşünmem gerektiğini söylüyorum."

Yine belini kırdı ve sıska kalçasının bir tarafını kaldırdı. Elini beline koyup dudak büktü. "Aşırı korumacı bir annesin."

Yine bir tren sarsılarak evin önünden geçti. Pencereden onu izledim, dönemeçte biraz yavaşladı ve tekrar hızlandı. Raylar apartmanımızın dibindeydi. Binanın yanından kıvrılarak geçen demiryolunu hemen hemen her yerden görebiliyorduk; göz zevkimizi bozan, çirkin, paslı bir demir yığınıydı. Kiramızın piyasa değerinin altında olması da bundandı. Yaklaşık her beş ila on dakikada bir tren geçiyordu. Seferler bütün gece, günde yirmi dört saat devam ediyor ama sabaha karşı ikiden itibaren biraz seyrekleşiyordu. Sienna'yla buna alışmıştık, artık bize beyaz gürültü gibi geliyordu. Ama aylar önce Ben'den boşandığımda ve Sienna'yla Webster'daki şık apartman dairemizden buraya taşındığımızda her şey kâbustan farksızdı. Geceleri, kırmızı hattın salonumdan geçtiğini sanarak uyanırdım. Ya da ev öyle şiddetli sarsılırdı ki eski binanın başımıza yıkılacağından endişe ederdim. Parkelere düşüp camları kırılmasın diye resimleri fazladan birkaç çiviyle asmak ve trenin gürültüsünde bağırmak zorunda kalmamak için cümlelerimizin ortasında duraksamak gibi alışkanlıklar edinmiştik.

"Madem konusu açıldı," dedim Sienna'nın aşırı korumacı olmamdan yakınmasını kastederek, "o bluzu bir hırkayla giyeceğine söz vermiştin."

"Burası yüz derece," diye sızlandı. "Kalp krizinden ölmemi mi istiyorsun?"

"O zaman başka bir şey giy," diye önerdim.

Kanepede yan yana oturup sulu et yemeğini üzerimize dökmemek için tabaklarımızı çenemizin altına kadar kaldırarak akşam yemeğimizi yedikten sonra Sienna ödevini bitirmek için odasına gitti. Ben salondaki büyük pencerenin dibinde duran yazı masasına bir iskemle çekip oturdum. Sokak sessiz ve sakindi. Hava kararmıştı ama sokak lambalarının karlı kaldırımlardan yansıyan ışığı etrafı aydınlatıyordu. Raylardan geçen metro trenlerinin arasındaki kısa sessizlikte uzaktaki şehrin seslerini duydum. Hiç susmayan sirenleri ve trafiğin gürültüsünü.

Dizüstü bilgisayarımı açtım. E-postalarımı kontrol ettikten sonra Facebook'a girdim. Arkadaşlık isteği hâlâ beni bekliyordu. Onu açtığımda Natalie Cohen Roche'tan geldiğini gördüm. Nat. Kendi kendime gülümsedim ve beni burada bulmasına sevindim. Tekrar arkadaş olmak istiyordu ve bu beni mutlu etmişti çünkü bir dosta gerçekten ihtiyaç duyduğum bir dönemdeydim.

Profil fotoğrafına baktım. Nat sanırım Niagara Şelalesi'nin ya da belki başka bir büyük şelalenin kenarında ayakta duruyordu ve mutlu görünüyordu. Bu noktadan benimle boşanma destek grubuna katılma noktasına nasıl geldiğini merak ettim. Liseden sonraki yıllarda başından neler geçmişti?

Bilmiyordum ama öğrenmeyi umuyordum.

KitaplıkRafı

BEŞ

Bay ve Bayan Beckett ilk yirmi dört küsur saatin tamamını hastanede geçirmişti. Ertesi gün geldiğimde hâlâ oradaydılar, bekleme odasındaki iki büyük yatar koltuğa yayılmışlardı. Gözleri kapalıydı ama uyuyup uyumadıklarını bilmiyordum. Odanın karşısından bir süre onları izleyerek göz hareketlerinden bunu anlamaya çalıştım. Odada yalnızlardı. Köşedeki televizyon açıktı ama sesi kısıktı. Hiçbir zaman söndürülmeyen tavan ışıklarının hafif cızırtısından başka ses yoktu.

İlk bakışta Bayan Beckett üşümüş gibi görünüyordu. Hırkasının önünü sıkı sıkı kapamış, kollarını da gövdesine dolamıştı. Onlara arkamı dönüp yoğun bakım ünitesinin kapısına kartımı okuttum. İçeride bir battaniye buldum ve Bayan Beckett'ın üşümesine seyirci kalamadığımdan battaniyeyi bekleme odasına götürdüm. Olanlardan sonra hiç olmazsa ona bir faydam dokunsun istemiştim. Onu uyandırmamaya dikkat etsem de battaniyeyi nazikçe üzerine örterken kıpırdandı. Gözlerini açtı, koltukta doğruldu ve bana baktı. Yavaş yavaş beni hatırlayınca da Caitlin'e bir şey olduğunu sanıp paniğe kapıldı. Bu yüzden burada olduğumu, bu yüzden yanına geldiğimi düşünüyordu. Kızının öldüğünü, gece durumunun kötüleştiğini ve doktorların tüm çabalarına rağmen kurtarılamadığını söylemek için.

"Ne oldu?" diye inledi elini kalbine götürerek.

Kitaplık Rafı

"Her şey yolunda," diye fısıldadım. "Size battaniye getirdim, Bayan Beckett. Daha rahat edersiniz diye düşündüm. Üşüyor gibiydiniz."

Sözlerimi kavraması birkaç saniye sürdü. Ancak o zaman kucağındaki beyaz, termal battaniyeye baktı. Ama yeterince ikna olmadığı için tekrar bana baktı. "Emin misiniz? Caitlin iyi mi?" diye sordu ve böyle hissetmesine neden olduğum için kendimi suçlu hissettim.

"Evet. Üzgünüm. Üşümenizi istemedim, o kadar. Sizi uyandırmak istemezdim. Lütfen," diye ekledim, "biraz uyumaya çalışın."

Yoğun bakıma geri döndüğümde başhemşireden görev çizelgemi aldım ve yine Caitlin'in bakımıyla görevlendirildiğimi öğrenince şaşırmadım. Gerçi Bridget döndüğü için belki Caitlin'i ona vermişlerdir diye ummuştum. Eşyalarımı dinlenme odasına koydum ve ayakkabılarımı değiştirmek için banka oturdum. Bugün hemşireler yine Caitlin Beckett'ı konuşuyordu, hastanede hâlâ sıcak bir gündem maddesiydi.

Dinlenme odasından çıkıp gece hemşiresi Kathy'nin bana rapor vermek için beklediği Caitlin'in odasına yöneldim. "Nasıl?" diye sordum odaya girdiğimde Caitlin'e göz atarak. Neredeyse yirmi yıldır yoğun bakım hemşiresi olmama karşın kadının yataktaki görüntüsü hâlâ beni şoke edebiliyordu.

"Hemen hemen aynı," dedi gece hemşiresi ve buna bile rahatladım.

Kathy nöbet değişimi raporunu verdi. O gittikten sonra ilk değerlendirmemi yaptım ve hastaya hareketlerini yaptırdım. Yaşamsal bulguları, ilaçlarını ve gözlerini açarak gözbebeklerinin tepkilerini kontrol ettim. Daha sonra idrar çıkışına baktım, sıvı kaybı ve böbrek fonksiyonları gibi şeyleri bu yolla takip ediyorduk. Hastaya sonda takılmıştı, mesanesindeki idrarı yatağının yanındaki idrar torbasına boşaltıyordu ve torbanın düzenli

olarak değiştirilmesi gerekiyordu. Caitlin'e külotlu hasta bezi giydirmişlerdi, dolayısıyla onun da değişmesi lazımdı. Bakımı bir bebeğinkinden daha zordu; bundan sonra böyle mi yaşar, yoksa bir gün eski hayatına döner mi diye düşündüm.

Beckettlar odaya geldiklerinde yorgun görünüyorlardı. Bayan Beckett'ın elinde kâğıt bir kahve bardağı tutuyordu. Üzerinde önceki günden kalma, iyice bollaşıp buruşmuş kıyafetleri vardı. Kotunun diz yerleri çıkmıştı.

"Uyuyabildiniz mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Bayan Beckett. "Caitlin bu hâldeyken uyuyamıyorum." Gözlerini yatağa kaydırdı.

Bay Beckett karısıyla bekleme odasında sabahlamıştı ama şimdi eve gidip duş almayı, köpeği gezdirmeyi ve işlerini halletmeyi planlıyordu. Gitmeden önce, "Hiç olmazsa bir iki saat için benimle gel, yatağında biraz kestirirsin," diye önerdi Bayan Beckett'a. Ama Bayan Beckett çocuksu bir inatla başını iki yana salladı. Buradan ayrılamazdı. Caitlin'i yalnız bırakamazdı. Yorgun vücuduyla bir iskemleye çöktü ve Bay Beckett gittikten sonra bana bakıp, "Böyle bir şey yapan, yani Caitlin'in yaptığını yapan birini tanıdınız mı hiç?" diye sordu.

Bu soru, Bayan Beckett'ın açıksözlülüğü ve belki de hassas bir noktama dokunması beni afallattı. Boğazım düğümlendi. Yutkunmaya çalıştım ama sanki büyük ve ağır bir kaya parçası boğazımı tıkamıştı da nefes alamıyordum, beni boğuyordu. Boğazımı temizlemek için öksürdüm. "Tanıdınız değil mi?" diye sordu cevap vermekte gecikmem ve tepkim üzerine. Yüzü yumuşadı. Başını yana eğdi ve gözlerinde sıcak bir ifade belirdi.

Şikago'nun dış mahallelerinde büyümüştüm. Yakınımızda otoyolun üzerinden geçen bir karayolu üstgeçidi vardı. Liseden mezun olup üniversiteye başladığım yıl kız kardeşim arabasını o üstgeçidin yakınına park etmişti. Geçide varmadan hemen önce, emniyet şeridine. Sonra üstgeçidin tam ortasına gelene

KitaplıkRafı

kadar otuz metre yürümüş, beton korkuluk duvarına tırmanmış ve aşağı atlamıştı.

Bunu anlattığımda Bayan Beckett'ın ağzı bir karış açık kaldı; bu açıklama aramızda bir bağ kurmuş, bizi birbirimize yakınlaştırmış gibiydi. Hayretle karışık anlayışlı bir ifadeyle bana baktı ve "O zaman, Tom'la neler yaşadığımızı en iyi siz bilirsiniz," dedi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuz. Bizi anlarsınız."

Etkilenmemeye çalışarak başımı onaylar gibi salladım ama bu imkânsızdı. İşin doğrusu, bu olayla ilgili her şey bana Bethany'yi ve onun ölümünden sonra hissettiklerimi hatırlatıyordu. Son günlerde farkında olmadan sık sık onu düşünmeye başlamıştım. O karayolu geçidinin en yüksek noktasında dururken ve oradan atlarken neler hissettiğini. Kız kardeşimin intiharından sonra bu konuyu araştırmış, ihtiyacım olmayan bilgiler edinmiştim ama kendime engel olamıyordum. Bunu saplantı hâline getirmiştim, bir nevi kendimi sabote ediyor, kendimi cezalandırıyordum. Okuduklarım bana iyi gelmese de bazı cevaplara ulaşmak istemiştim. Birinin bana küçük, mutlu kardeşimin bunu kendine neden yaptığını söylemesini. Bir binadan ya da köprüden atlamanın en ölümcül intihar yöntemlerinden biri olduğunu öğrenmiştim. Örneğin, aşırı doz öyle değildi, biri seni bulup kurtarabilirdi ama yüksek bir yerden atlamak engel olunamaz bir şeydi. Yalnızca ölmeye kesinkes kararlı olanların seçtiği bir yöntemdi. Bunu okuduğumda yıkılmıştım. Bethany'nin hiç şüphesi yoktu. Ölmek istemişti.

Güçlükle yutkundum. "Caitlin'den başka çocuğunuz var mı?" diye sordum çünkü ağlamaya başlamadan önce konuyu değişmek zorundaydım.

"Evet, iki tane. Caitlin en küçükleri," dedi ve kızına göz attıktan sonra çantasından küçük bir fotoğraf albümü çıkardı. Sayfaları karıştırdı ve aradığını bulduğunda albümü yatağın üzerinden bana uzattı.

"Bu o," dedi fotoğrafı göstererek. "Caitlin. Nasıl göründüğünü görmenizi istedim." Onun nasıl göründüğünü tabii ki biliyordum. Bunu kendim de görebiliyordum ama onu yüzünün yarısını kaplayan sargı bezleri, tüpler ve geri kalanındaki şişliklerle morluklar olmadan görmemden bahsetmişti.

Başımı öne eğdim. Gördüğüm şey beni hiç ummadığım bir şekilde sarstı. Şaşılacak kadar canlı ve hayat dolu bu yüze ve gözlere bakakaldım. Bu fotoğraftaki Caitlin Beckett sakin, özgüvenli ve cesaretli bir kadındı. Elini kalçasına koyup standart bir poz vermiş ve çenesini hafifçe öne çıkarmıştı, gülümsemesi alaycı ve oyunbazdı. Fotoğraftaki kadını yataktaki hâliyle bağdaştırmak güçtü. Gerçeği bilmesem aynı kişi olmadıklarını düşünürdüm. Ağzımı dolduran tükürüklerden kurtulmak için zar zor yutkundum.

"Ne güzel, değil mi?" diye sordu Bayan Beckett ama cevabımı beklemeden mırıl mırıl konuşmayı sürdürdü. "Bu bakımdan bana çekmemiş."

Kendimi toplamam birkaç saniye sürdü. "Evet, güzel," dedim ve albümü geri verdim. "Bana ondan bahseder misiniz?"

"Caitlin'den mi?" Başımla onayladım. Bayan Beckett kendi kendine kıkırdadı. "Ailenin en küçük çocuğu nasıl olursa öyledir işte," dedi hüzünlü bir tebessümle. "Dışadönük, ilgi çekmeyi seven. Sevimli ve yaratıcı. Başkalarına sorsanız Caitlin'in Tom'la benim gözdem olduğunu söylerler. Hatta daha ziyade benim. Her zaman istediğini yaptırır. En azından, başkalarına göre öyle."

"Peki, doğru mu bu?"

"Onu şımartmış olabilirim, evet. Biraz. Bilerek değil. Ama o benim en küçük çocuğum. Yeniden hamile kalmadım. Başka çocuğum olmadı. Başka bebeği emzirmedim. Onu el bebek gül bebek büyüttüm çünkü Caitlin'in son olduğunu biliyordum ve bu benim için zor bir şeydi. Çünkü ben hayatım boyunca anne

olmayı düşledim. Caitlin'in ilkleri, ilk adımları, anaokulundaki ilk günü benim için sondu."

Sienna'yı düşünerek ciddileştim. Onu anlayabiliyordum. Son birkaç yıldır, Sienna artık bir ergen olduğu için onun benden uzaklaştığını, hayatının bambaşka bir yöne doğru ilerlediğini hissediyordum. Eskiden onunla ilgili her şeyi, arkadaşlarını, düşüncelerini bilirdim ama artık bilmiyordum.

"Çocuklarınız yakınlar mı?"

"Hayır," dedi. "Biri ülkenin bir ucunda yaşıyor, diğeri öbür ucunda. New York ve Seattle. Ama fiziksel uzaklığın ötesinde de hiçbir zaman yakın olmadılar. Caitlin bizim tek kızımız. Onunla ilişkim oğullarımla olduğundan farklıydı, bu yüzden ona içerlediler mi bilmiyorum. Sizinki de kız mı?" diye sordu.

"Evet."

"Tek çocuk mu?" Başımla onayladım. "Fotoğrafı var mı? Onu merak ettim," dedi. Cep telefonum yanımdaydı, önlüğümün ceplerinden birinde. Her zaman sessizdeydi ama Sienna mesaj atar ya da arar diye onu gün içinde sık sık kontrol ederdim.

"Fotoğraf çektirmeyi sevmiyor," dedim. "Çektiğim her fotoğrafa burun kıvırdığı bir yaşta. Hiçbirini beğenmez. Onları büyütür ve mutlaka hepsinde bir kusur bulur. Ya saçını beğenmez, ya gülüşünü ya da başının duruşunu."

Cebimden telefonu çıkardım. Fotoğraf albümünü karıştırarak sevdiğim bir tanesini buldum. Telefonu Bayan Beckett'a uzattım ve Sienna'yı incelerken gözlerine baktım.

"Neden fotoğraf çektirmekten hoşlanmadığını anlayamadım. Çok güzel bir kız."

"Teşekkür ederim," dedim telefonu alıp tekrar cebime koyarken.

"Kocanız sarışın herhalde," diye yanlış bir tahminde bulundu. Sienna'nın ikimize de benzemediğini fark eden ilk kişi o

değildi. Eski kocam da ben de esmerdik, Sienna'nın saçlarıysa beyaza çalan bir sarıydı.

"Hayır," dedim, sonra herkese söylediğim gibi Ben'in annesini öne sürdüm. Gerçi o daha çok kızıl sarışındı. "Sanırım kayınvalideme çekmiş."

Bayan Beckett bir an düşünceli göründü. "Bunu siz mi istediniz?" diye sordu sonra. "Yani başka çocuk istemediniz mi?"

Bu sorunun kısa bir cevabı vardı: Evet. Tek çocuk yapmak benim bilinçli verdiğim bir karardı. Hamile kalmakta zorlanmamıştım. Her şey gayet kolay olmuştu. Uluorta söylemesek de kazara gerçekleşmişti. Anneliğe henüz hazır olmadığım bir dönemde Sienna'ya hamile kaldığımı öğrenmiştim. Bu durum beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

"Daha gençken," dedim, "hep büyük bir aile istediğimi sanırdım. Anneliğe dair idealist bir bakış açım vardı. Bana göre dünyanın en kutsal şeyiydi. Ama Sienna kolikti. Durmadan ağlıyordu, bebeklerin hepsi ağlar ama bu öyle bir şey değildi, o acı çektiği için bağırıyordu. Buna dayanmak çok zordu. Ne yaparsam yapayım onu yatıştıramıyordum. Gece boyunca ağladığı için hiç uyuyamazdım. O zamanlar da çalışıyordum, nöbet saatlerim daha azdı ama işe gidip geliyordum. Kocam geceleri kalkamıyordu. O benden daha erken işe gidiyordu ve mesaisi daha uzundu. Zaten bunun önemi yoktu çünkü yardım teklif etseydi bile ben yine kalkardım. Ben annesiydim, bana ihtiyacı vardı.

"Sienna içine sığmamaya başladığında beşiği sattığımı hatırlıyorum. Bir çocuğum daha olur diye onu saklamak aklımın ucundan bile geçmedi çünkü sanırım başka bir çocuk yapmamaya daha o zamanlar karar vermiştim. İki üç çocuklu arkadaşlarımızın ne kadar yorulduğunu görüyordum. Aynı anda dört yere birden yetişmeleri gerekiyordu, hafta sonlarını ailedeki yetişkinlerin hoşlanmadığı aktivitelerle geçiriyorlardı. Sienna

KitaplıkRafı

artık kolik değildi. Kocam, ben ve o iyi kötü normal bir hayata geçiş yapmıştık. Geceleri uyuyordum. Ailece birlikte vakit geçirebiliyorduk." Nefes almak için duraksadım. Gereğinden fazla konuştuğum için utanmıştım. "Kulağa biraz bencilce geliyor," dedim sonra.

"Hayır. Hiç de değil. Bence dürüstçe."

"İnsanın sınırlarını bilmesi güzel bir şey."

"Bunu bir yetersizlik olarak görürlerse değil. Çocuk yetiştirmek herkesin sandığından daha büyük bir iş. Sizin kızınızla özel bir ilişkiniz var. Yani bence öyle. Birbirinize bağlısınız."

"Evet," diye kabul ettim gardımı düşürerek çünkü Bayan Beckett'tan hoşlanmıştım ve içinde bulunduğumuz koşullara rağmen insanın kolayca içini dökebildiği biriydi. Ama hastalarla veya aileleriyle yakınlaşmamam gerektiğini unutmamalıydım. Yabancılarla açıkça konuşmamam gerektiğini. Şimdiye kadar dersimi almış olmam gerekirdi.

***

"Lütfen karımın kulağına gitmesin ama biraz araştırma yapıyorum," dedi Bay Beckett o günün ilerleyen saatlerinde. "Meslek alışkanlığı," diye açıkladı. "Ben avukatım."

"Ne tarz bir araştırma?" diye sordum.

"Düşmeyle ilgili. Caitlin'inki gibi bir düşmeden sonra nasıl hayatta kalınabildiği konusunda. O köprüye gittim," dedi. "Ne kadar yüksekten düştüğünü gördükten sonra bunun nasıl olduğunu bile anlayamıyorum. Köprünün üzerinde bir işaret yok ama eyaletten aldığım resmî bilgilere göre yerden yüksekliği yedi metreymiş. Böyle düşmelerdeki ölüm oranları epey yüksek." Bay Beckett iskemlesinin arkasına yaslandı ve bunun bir savunma mekanizması, yaşadıklarıyla baş etmek için bulduğu bir yol olduğunu düşündüm. Kızının ölebileceği veya ölene dek

bitkisel hayatta kalabileceği düşüncesinden kaçınmak için kendini bilgi toplamaya adamıştı.

"Ama Caitlin," diye devam etti kızına göz gezdirerek, "öğrendiğime göre, onun bazı avantajları varmış. Yaşı ve kadın oluşu. Genç ya da yaşlı, erkeklerin bunun gibi düşmelerde ölme ihtimali daha yüksekmiş." Son derece gerçekçi bir tavırla, tarafsızca konuşuyordu. Sonra yine benimle göz göze geldi. "Kadınlar erkeklerden daha dirençli. Erkeklerden daha hafif olmaları bazen onları kurtarıyor. Siz hanımlar şanslısınız." Sözlerini vurgulamak için duraksayarak gözlerimin içine bakmayı sürdürdü ve Caitlin'in ölmesi acaba daha mı iyi olurdu diye düşündüm.

Beslenme tüpünü yıkamak için ılık su hazırlamaya başladım. Bay Beckett'a arkamı dönmek, onun görüş alanımda olmaması beni huzursuz etti.

Tepkisiz kalmaya çalıştım ama nefesim sıkıştı ve ağzım kurudu. Tüpün içine 50 ml su koydum ve pistonu yavaşça indirdim. Kendime nefes almayı hatırlattım.

"Gerçi eninde sonunda," dedi bir süre sonra, "her şey şansa kalıyor. Bazıları otuz metreden düşüyor ve yaşıyor. Bazen bir uçak kazasından bir tek yolcu kurtuluyor. Ama iki metreden düşüp ölenler de var."

Caitlin'in yüzüne baktım. "O zaman şanslıymış," dedim ve bu bana bile samimiyetsiz geldi.

Bay Beckett'm gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, daha fazlasını söylemek istiyor gibiydi ama yapmadı.

Odada Bay Beckett'la yalnızdım. Bir arkadaşları gelmiş ve Bayan Beckett'ı bir şeyler yemesi için kafeteryaya götürmüştü. Aslında arkadaşı önce dışarı çıkmalarını önermişti ama kadın binadan ayrılmak istememişti. Bay Beckett karısını gitmesi için resmen zorlamıştı ve bana kalırsa Bayan Beckett da sırf arkadaşına ayıp olmasın diye kabul etmişti. Yoksa hiçbir yere gitmek

istemediği belliydi. Ancak Bay Beckett ona her şeyi haber vermeye, Caitlin uyanırsa onu hemen aramaya söz verdiğinde ikna olmuştu.

"Caitlin'in şehirde bir daire tuttuğunu söylediniz. Onu gördünüz mü?"

"Hayır." Bay Beckett hâlâ yalnız olduğumuzdan, Bayan Beckett'ın geri dönmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Karıma kalsa oraya gitmek ister," dedi tekrar bana baktığında. "Ya da benim gitmemi ister. Caitlin'in bir kedisi filan varsa açlıktan ölmesin diye. Ama ona Caitlin'in bırakın bir kediyi, kendine zar zor bakabildiğini söyledim." Sözleri beni hazırlıksız yakaladı ve Caitlin'in onun için bir hayal kırıklığı olduğunu anladım. Babasının beklentilerine göre yaşamakta başarısız olmuştu.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için sessiz kaldığımda, "Özür dilerim," dedi. "Sözlerimi zalimce bulmuş olabilirsiniz. Aslmda öyle demek istemedim. Benim kastettiğim Caitlin'in hâlâ hayattaki yolunu bulmaya çalıştığıydı. Ayrıca boş bir dairede vakit kaybetmektense burada kızımızın yanında olmamız bizim için daha önemli. Orada bizi ilgilendiren bir şey yok."

"Elbette," dedim. "Sizi anlıyorum. Döndüğünden beri onunla konuşmadığınızı mı söylemiştiniz?"

"Evet. Doğru."

"Nerede oturduğunu nasıl öğrendiniz?" diye sordum.

Boğazını temizledi. "İşyerinden aradılar. Caitlin, Amelia'yı acil durumda aranacak kişiler listesine eklemiş. Bu bizi şaşırttı çünkü Kaliforniya'dan ayrıldığını ve burada, Şikago'da yaşadığını bile bilmiyorduk. Mesaiye gitmeyince ve ona cep telefonundan ulaşamayınca iyi mi diye bizi aradılar. Patronu bize Caitlin'in adresini verdi."

Başımı sallarken bunun hukuki yönünü düşündüm. İşverenler çalışanlarının özel bilgilerini paylaşabilir mi diye. Ama

bunun bir önemi yoktu, nasıl olsa onu eninde sonunda bulurlardı. Caitlin'in özel eşyaları hastanede Beckettlara teslim edilmişti, kimliği ve dairesinin anahtarı muhtemelen çantasındaydı.

"Daha önce söylediğim şeyi yanlış anlamanızı istemem," dedi.

"Önemli değil. İnanın aklıma bir şey gelmedi."

"Kızımın seçimlerinin beni hüsrana uğrattığını düşünmeyin. Ama çocuklarımızı en iyi yerlerde görmek istiyoruz. Mutlu, başarılı ve bağımsız bireyler olmalarını. Caitlin bunda güçlük çekiyordu." Bir an duraksayarak düşündü, sonra devam etmeye karar verdi. "Lütfen aramızda kalsın. Bunu karıma söylemedim ama birkaç ay önce Caitlin beni aradı. Amelia altı aydır konuşmadığımızı zannediyor. Sanırım Caitlin o sırada hâlâ Kaliforniya'da yaşıyordu. Benden para istedi. Caitlin para istemekten hiç çekinmezdi." Yine sesindeki hayal kırıklığını duydum. "Bunu sık sık yapardı çünkü sürekli iş değiştiriyordu ve yaşayış tarzına yetecek kadar kazanmıyordu. Amelia'nın onun bir dediğini iki etmemesi de bir etken tabii. Caitlin çalışmaya alışkın değildi. Beni aradığında ona hayır dedim. Onun taleplerinden sıkılmıştım. Tanrı aşkına, o artık yetişkin. Başmın çaresine bakmayı öğrenmeliydi.

"Fakat sonra," dedi ve farklı bir konuyla ilgili duyduğu öfke ve hayal kırıklığı yüzünden sesi değişti. Başka bir şey vardı, belki de vicdan azabı çekiyordu. "İntihar teşebbüsünden birkaç hafta önce beni yine aradı. Aradığını görmeme rağmen açmadım, ona tekrar hayır demek zorunda kalmak istemedim. Benim için kolay değildi çünkü babası olarak ona dünyaları vermek istiyordum. Öte yandan, ona iş ahlakını ve sorumlu bir insan olmayı da öğretmek istiyordum. Arama sesli mesaja düştü. Caitlin bana bir mesaj bırakmıştı, hâlâ duruyor. Onu geri aramadım çünkü benden para isteyeceğin sandım."

Beyaz yatak örtüsüne dalgın gözlerle baktı. Duygulandığını görebiliyordum. Pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. Elleri titriyordu ve tavrı tamamen değişmişti.

Karısının öğle yemeğinden dönmediğinden emin olmak için tekrar omzunun üzerinden baktı. Sonra telefonu bana doğru uzatıp ikimizin de duyabilmesi için hoparlörü açtı.

Sesli mesajı oynattı.

Caitlin'in sesini ilk kez duyduğumda dengem bozuldu. Umduğum gibi değildi. Daha cesur ve özgüvenli bir ses duymayı beklemiştim, bunu değil.

"Babacığım," diyordu ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi cılız bir sesle. Önümdeki yatakta yatan kadını tamamlayan bir sesti bu: çıplak, kırılgan, korunmasız. O tek kelime havada kaldı: *Babacığım.* Sonra hiçbir şey söylemedi. Güç toplamaya mı çalışıyordu yoksa ne söyleyeceğine karar vermeye mi? Ona ne söylemek istiyordu? Babasının neyi bilmesini istemişti?

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve Caitlin'in beni aydınlatmasını bekledim. Bay Beckett alnındaki çizgileri ovuşturdu. Sonra başı öne düştü. Bu sesli mesajı şimdiye kadar bin kere dinlediğine şüphe yoktu; dolayısıyla her bir kelimeyi, sesinin ritmini, nerede alçalıp nerede yükseldiğini ve nerelerde duraksadığını ezberlemiş olmalıydı.

Sessizlik sürdü, gerçi mutlak bir sessizlik değildi çünkü fonda biraz beyaz gürültü vardı, belki bir musluk akıyordu ya da bir pervane çalışıyordu. Sesli mesajın bu bir kelimeden –*Babacığım*– ibaret olduğunu düşünmeye başladığım sırada hoparlörden yine ses duyuldu. Nefes nefese kalmış, kontrolünü kaybetmişti ve çaresizdi. "Başım dertte. Yardımına ihtiyacım var," dediğinde göğsüm sıkıştı ve kalp atışlarım biraz daha hızlandı. Caitlin tekrar sustu ve mesajın sonuna yaklaştığımızı gördüm. Ekrandaki minik tire işareti siyah çizgide bir hızlı tren gibi

süratle ilerledi. Caitlin'in bir şey söylemek için sekiz saniyeden daha az vakti kalmıştı, hatta yedi... altı. Mesajın bu kadar olduğunu düşündüm, çaresizlikle söylediği o iki cümleden ibaret oluştuğunu: *Başım dertte. Yardımına ihtiyacım var.*

Ama sonra ansızın arkadan bir ses geldi. Belki bir kapı çarptı ya da bir şey düştü. Bir patırtı oldu ve belli belirsiz bir mırıltı duyuldu. Bu kişinin ne söylediğini duyamadım; kadın mı, erkek mi olduğu bile belli değildi. Ama Caitlin nefesini tuttu ve birden sesi değişti. "Hiç kimse," dedi sakince. "Yanlış numara."

Bu sözlere hazırlıksız yakalanarak irkildim.

Hiç kimse. Yanlış numara.

Mesaj aniden son buldu ve hastane odası sessizliğe gömüldü. Bay Beckett yavaşça başını kaldırdı. Bana döndü. Gözleri dolmuştu. Üzüntüden mi vicdan azabından mıydı bilmiyordum ve o vicdan azabını hafifletmek için bir şeyler söylemek istedim ama bunu yapmadım.

"Para," dedi bir açıklama yapar gibi. "Sadece para istediğini sandım." Kendine kızar gibi başını iki yana salladı. "Lütfen, bunu karıma söylemeyin," diye yalvardı ve başımla onayladım. Kimseye söylemeyecektim. "Sadece size söyledim." Bununla ilgili ne hissetmem gerektiğini bilemedim. Birine içini dökme ihtiyacını anlayabiliyordum, bu yükten kurtulmak isteyişini. Ama neden ben? Bunu bana neden anlatıyordu? "Karımın Caitlin'in beni aradığını bilmesini istemiyorum." Kısaca durakladı. "Yoksa kızımızın benim yüzümden öldüğünü düşünür."

***

Daha sonra bir ara dinlenme odasında yalnız kaldım. Aslında bu, yani *dinlenme odası* yanıltıcı bir isimdi çünkü çoğunlukla dinlenmeye fırsat bulamazdık. Genellikle orada oturup yemek yemekten ziyade, bir an evvel hastalarımıza dönmek

KitaplıkRafı

için alelacele bir şeyler atıştırırdık ama bazı günler bizim için bu bile bir lükstü.

Küçük, yuvarlak masada dün akşamdan kalanları yerken Bay Beckett'la konuştuklarımızı düşündüm.

Tezgâhın üzerindeki küçük televizyon açıktı; seyreden kimse olmasa bile hep açık dururdu. Akşam haberlerine bakarken Luke geldi, tezgâhtaki ışıklı ve süslü, küçük masaüstü yılbaşı ağacı gelecek seneye kadar kaldırılmış olmasına rağmen hâlâ bir Noel şarkısı mırıldanıyordu. Luke neredeyse her zaman neşeliydi. Hastanedeki iki erkek hemşireden biriydi ve oranın bu kadar düşük olması aslında yaygın rastlanan bir durumdu. Genel olarak hemşirelerin sadece yüzde on iki ila on dördü erkekti. Ama yaygın inanışın aksine Luke eşcinsel değildi. Erkek bir hemşire olmanız için mutlaka eşcinsel olmanız gerekmiyordu. Luke bir kadınla evlenmişti ama bekârlığı gereğinden uzun sürdüğü için insanlar onunla ilgili bazı fikirler edinmişti. Bu arada karısı da muhteşemdi, tanrıça gibiydi.

Luke beni görünce şarkının ortasında sustu ve gamzelerini çıkararak gülümsedi. "Bugün menüde ne var?"

"Spagetti," dedim yemeğimi plastik bir çatala dolarken. Saat öğleden sonra dört olmuş, öğle yemeği vakti çoktan geçmişti ama sabahtan beri ilk kez oturup yemek yemeye fırsat bulmuştum.

"Ooo nefis!"

Yüzümü buruşturdum. "Değil. Soğuk. Mikrodalga çalışmıyor."

"Yine mi?"

"Hâlâ."

"İstersen bir bakabilirim," dedi her zamanki yardımseverliği ve bir şeyleri tamir etme hevesiyle.

Ona dert etmemesini söylediğim sırada dikkati televizyona kaydı. "Ne izliyorsun?" diye sordu.

"Haberleri," dedim ve tam o anda bir son dakika haberi yayınlandı. Dün gece şehirde yeni bir saldırı gerçekleşmişti.

Bu seferki hadise Grace Sokağı'nda yaşanmıştı. Sienna'yla oturduğum evden yalnızca iki blok ötede. Endişeden midem bulanmaya başladı. Luke masanın yanında durdu ve dün gece saat sekizi biraz geçe gerçekleşen saldırının ayrıntılarını anlatan haber spikerini öfkeyle dinledik. Kurban, tıpkı öncekiler gibi oturduğu apartmana kadar takip edilmişti ve arka kapıdan içeri girip üçüncü kata çıktığında saldırgan gölgelerin arasında sessizce onun kapısını açmasını beklemişti. Kadın kapıyı açtığı anda da ona arkadan yaklaşıp zor kullanarak evine girmişti. Ancak bu kez kurban daha öncekiler gibi yalnızca soyulmakla kalmayıp bir de tecavüze uğramıştı. Apartmanın içi karanlık olduğu, adam arkasından saldırarak onu yüzüstü yere yatırdığı ve ona silahı olduğunu, eğer bağırırsa onu öldüreceğini söylediği için kadın saldırganın yüzünü hiç görmemişti.

Birden iştahım kaçtı ve Tupperware'i hafifçe iterek önümden çektim.

Luke önce sessiz kaldı. Sonra yavaşça nefesini üfledi, öfkesi yüzünden okunuyordu. Karısını düşündüğünü biliyordum. Bu adam karısına el sürseydi ona neler yapacağını.

"Geçen hafta, birinin gece nöbetini devralabilir miyim diye sordular." Gece nöbeti akşam yediden ertesi sabah yediye kadar sürerdi. "Penelope'yle paraya ihtiyacımız olmasma rağmen kabul etmedim." Bunu biliyordum, Luke bana maddi durumlarından söz etmişti. Karısı ondan on yaş kadar gençti, hamileydi ve erken doğum riski yüzünden yatak istirahatindeydi. Dolayısıyla çalışamıyordu ve şimdilik tek maaşla idare etmek zorundaydılar. Zor bir durumdu, özellikle de bebekleri yoldayken. "Onun bütün gece evde yalnız olması fikri hoşuma gitmiyor. Kurbanların hepsi yalnız yaşayan insanlar," dedi ve şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiş olmama rağmen haklıydı. "Onları izliyor. Yalnız olduklarını biliyor."

Sözleri kanımı dondurdu. Bir tek adamın koskoca bir şehrin güven duygusunu nasıl altüst ettiğini düşününce için ürperdi.

Sienna'yla oturduğum apartman dairesini gözümde canlandırdım. Son kurban gibi bizim de bir arka kapımız vardı. O kapı ortak kullanılan arka bahçeye bakan ahşap zeminli, küçük bir alana açılıyordu. Arka bahçenin biraz ilerisinde de dar bir yol vardı. Arka kapıyı sık kullanmıyordum ama kullandığımda o kadın pekâlâ ben olabilirdim. Uzun bir iş gününün ardından yorgun argın evine dönen başka bir kurban. İşten döndüğümde Sienna çoğunlukla evde oluyordu ama bazen de Ben'le dışarıda takılırdı. Benim çalıştığım gecelerdeyse Sienna evde yalnız kalıyordu.

Luke sebilden kendine su doldurup gitti. Tekrar haberleri izlemeye koyuldum. Bu kez son günlerde şehirde yaşanan intihar furyasından bahsediyorlardı. Kumandaya uzandım ve televizyonun sesini açtım. "Daha geçen hafta," dedi haber spikeri, "siber zorbalık yüzünden on dört yaşında bir erkek çocuğu canına kıydı. Ayrıca hafta sonu, Şikago Emniyet Teşkilatı'nda görevli bir polis memuru oturduğu apartman dairesinde kendi silahından çıkan bir kurşunla vurulmuş hâlde ölü bulundu."

Daha sonra ekrandaki haber stüdyosu Lake Shore Drive'da çekilmiş bir görüntüyle yer değiştirdi ve son kurbanın şehrin güney tarafındaki bir üstgeçitten atlayarak canına kıymaya teşebbüs eden genç bir kadın olduğu söylendi. Bir kez daha yemeğime ara verdim. Nefesimi tuttum ve çatalım havada kaldı. Başta, ekranda geniş açıyla çekilmiş bir görüntü vardı, şehrin silueti ve Michigan Gölü. Sonra bir üstgeçitte duran bir muhabir göründü. Soğuktan donarak seyircilere oranın genç kadının atladığı üstgeçit olduğunu anlattı. Sonra yeniden stüdyodaki haber spikeri göründü ve bir psikoloğu canlı yayına konuk aldı. Ekran ikiye bölündü. Psikolog yayına bir ofisten bağlanıyordu ve intihara meyilli insanlardaki uyarı işaretlerinden bahsetmeye

başladı: intihardan söz etmek, sosyal ilişkilerini koparark kabuğuna çekilmek, riskli ya da kendi kendine zarar veren şeyler yapmak. Bu arada, ekranın dibinde bir alo intihar hattının numarası belirdi. Haber yayını baştan sona hem beklenmedik hem de üzücüydü. Sonra psikoloğa veda edildi ve spiker moral verici bir haberle yayına devam etti. Şehirdeki hayvan barınaklarından biri hayvanlara iyi yuvalar bulma çabasıyla bu hafta sonu için sahiplenme ücretinden feragat edeceğini açıklamıştı. Görünüşe bakılırsa, yayını iç açıcı bir haberle bitirmek istemişlerdi ve spiker bunu sanki doğal akışın bir parçasıymış gibi ani bir değişimle, "Sonraki haberimiz herkesi neşelendirecek," diyerek sundu ve kederli bakışlarının yerini şipşak bir gülümseme aldı. Sonra ekranda belki çoğu izleyiciye Caitlin'i unutturacak bir sürü yavru köpek belirdi. Ama bana değil.

KitaplıkRafı

ALTI

Alt kattaki daireye biri taşınıyordu. Nakliye kamyonunun geldiğini ve yolun ortasına park ettiğini gördüm. Elimde kahve kupasıyla bir çift iriyarı adamın kamyondaki kolilerle mobilyaları sırtlanarak üç katlı apartmanımızın kapısından içeri taşımasını izledim.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Sienna uzun kollu, polo yakalı, mavi bir tişört ve nefret ettiği pileli, haki eteğiyle odasından çıkarak. Sienna uzun boyluydu, uzun ve ciddi görünümlü eteğinin belini kıvırarak bacaklarını sergilemenin bir yolunu bulmuştu. Kendi kendime gülümsedim. Bu kız her işin altından kalkardı.

Sienna sokak kapısından çıktı ve birkaç dakika sonra onu kaldırımda gördüm. Nakliyecilere kapıyı tuttu. Buna hoşuma gitti; bazen şımarıklık yapsa da nezaketi unutmuyordu. Dakin'den okul otobüsünü yakalayacağı Sheridan yönüne doğru yürürken onu gözlerimle takip ettim. Sienna'nın yolu uzun, neredeyse kırk dakikaydı. Okula her gidiş ve dönüşte iki otobüs değiştiriyor ve kısa bir mesafe yürüyordu. Senelerdir toplu taşımayı tek başına kullanıyordu. Şehir çocukları bu bakımdan dirençliydi. Okulu bir Roma Katolik hazırlık lisesiydi, şehrin en iyi okullarından biriydi ve fahiş bir ücreti olmasına rağmen Ben'le masrafları bölüşüyorduk.

Sienna'yı gözden kaybolana kadar kadar izledim, sarsılmaz özgüveni gözlerimi kamaştırmıştı ama bir yandan korkmuştum da. Biraz ihtiyattan kimseye zarar gelmezdi.

Kahvemle birlikte kanepeye gömüldüm, ayaklarımı sehpaya uzattım ve izin günüm olmasının mutluluğuyla dizüstü bilgisayarımı açtım. Nat'in Facebook sayfasında gezinmeye başladım. Artık Facebook arkadaşı olduğumuza göre görüşmediğimiz yıllarda neler yaptığına biraz göz atabilirdim. Sienna hâlâ Facebook kullanmamla alay ediyordu. TikTok veya Snapchat kullanıp onun gibi her gün snap serilerimi canlı tutmaya kafa patlatmadığım için inovasyon karşıtı bir geri kafalı olduğumu düşünüyordu. Sienna'ya göre, Facebook orta yaşlı annelere uygun bir sosyal medya platformuydu ve haksız sayılmazdı.

Eskisi kadar paylaşım yapmıyordum. Yine de Facebook sayfam sahte mutluluk anlarımızın bir tarihçesiydi. Tıpkı Ben, Sienna ve benim geçen yıl Millennium Park'taki Noel ağacının önünde gülümsediğimiz fotoğraf gibi. Halbuki Ben oraya gitmek istememişti, Loop'ta akşam yemeği yiyip ışıkları görmek isteyen bizdik. Onu oraya resmen zorla götürmüştüm ve turistlerle tatil kalabalığından nefret etmesinin yanı sıra o hafta işte yoğun çalıştığı ve hafta sonu hiçbir şey yapmak istemediği için bütün gün surat asmıştı. Gece boyunca Sienna'yla benim üç adım önümde yürüdüğünü ve benimle ancak üç beş kelime ettiğini hatırlıyordum. Sadece poz verirken gülümsemişti çünkü fotoğrafı bir yabancıya çektirmiştik ve tanımadığı birinin yanında kabalık etmek istememişti. Böylece Sienna'yla benim aramda durup omuzlarımıza sarılmıştı ve kafa kafaya vermemiz için bizi yakınına çekmişti. Poz verirken kocaman gülümsemişti ve arkamızdaki Noel ağacıyla kusursuz bir tatil neşesi yakalamıştık. Hatta Ben, Sienna'nın Noel Baba şapkasını onun başından alıp kendi başına takacak kadar ileri gitmişti. Fotoğrafı gören arkadaşlarımızın onunla ilgili övgü dolu yorumları

hâlâ hatırımdaydı: *ÇOK komik adam şu Ben. Şapkaya bayıldım, Ben! Aman Tanrım, çok şeker.* Halbuki o gün, Ben o şapkadan kurtulmak bir an önce kurtulmak istemişti. Fotoğraf çekilir çekilmez başından çıkarıp Sienna'ya geri vermiş ve ellerini ceplerine sokarak yine üç adım önümüzde yürümeye başlamıştı. Sienna'nın buna mecbur olmamasına rağmen koluma girip benimle yürümesine sevinmiştim.

Yine de eve döndüğümüzde o fotoğrafı Facebook'a koymuştum çünkü herkes tatil sezonunda yaptığı eğlenceli şeyleri paylaşıyordu: Noel ağacı kesmek, Noel Baba'yla fotoğraf çektirmek, Millennium Park'ta buz pateni yapmak. Herkesin bizim de onlar kadar mutlu olduğumuza inanmasını istemiştim. Oysa sosyal medya optik bir illüzyondu, gerçekdışıydı, insanların hayatlarının başkalarına göstermek istedikleri versiyonuydu.

Boşandıktan sonra Facebook'ta hiçbir şey paylaşmamıştım ama ondan tamamen vazgeçmemiştim de. Ailemin ve arkadaşlarımın hayatlarını buradan takip etmeyi seviyordum.

Nat evlilik soyadı olan Roche'u Facebook'tan silmemişti. Sayfasına girdiğimde profil resmini tıklayarak büyüttüm ve bir şelalenin yanındaki fotoğrafını yine gördüm. Metal bir korkuluğa yaslanıp dirseklerini üzerine dayamıştı. Arkasında akan sularla fotoğraf hareketli gibiydi, aşağıdaki sisli nehirden sıçrayan su taneciklerini hissedebiliyordunuz. Nat'in saçları rüzgârda uçuşuyordu ama bu, fotoğrafı bozmamış, aksine ona hareket katmıştı ve Nat'in yüzünde güzel bir tebessümün belirmesine neden olmuştu. Biz lisedeyken, Nat'in ön dişleri ayrıktı. Öyle fazla değil, birazcık ve bu, gülüşüne karakter ve çekicilik katardı ama şimdi bir yetişkin olarak, onun bundan rahatsız olmasını anlayabiliyordum. Nat dişlerini yaptırmıştı ve artık kusursuz bir gülümsemesi vardı.

Profil fotoğrafını kapadım ve altındaki kapak fotoğrafı göründü. Bunda Nat'in yanında bir adam vardı. Adam nefesimi

KitaplıkRafı

tutmama neden olacak kadar yakışıklıydı. Çıkık ve biçimli elmacıkkemiklerine, ince ve dar burnuna, birbirine yakın, ela gözlerine ve arkaya taranmış koyu sarı, kısa saçlarına –klasik ve derli toplu bir modeldi– göz gezdirdim. Yüzü tanıdık geldiği için onu daha önce görüp görmediğimi düşündüm ama nereden tanıdığımı çıkaramadım. Nat onun arkasında durmuştu, kollarını arkadan omuzlarına dolamıştı ve adamın göğsünde el ele tutuşmuşlardı. Nat'in gösterişli tektaşı görünüyordu, platin ya da beyaz altındı ve ortasındaki büyük taşın çevresinde daha küçük pırlantalar vardı. Çenesini adamın omzuna koymuştu ve adam kameraya gülümserken Nat göz ucuyla ona bakmıştı. Ondan gözlerini alamıyor gibiydi, adamı sevgi ve hayranlıkla süzüyordu. Nat'e hak verdim. Böyle birinden ben de gözlerimi alamazdım. Gerçekten çok çekiciydi. Sözde Nat'e bakıyordum ama aptalca olduğunu bilmeme rağmen ikide bir yanındaki adama gözüm kayıyordu. Gözlerini kaçıran Nat'in aksine adamın bakışları özgüvenliydi, insanların ilgisini üzerinde tutmaktan hoşlandığı belli oluyordu.

Hiçbir zaman okulun en güzel ya da en popüler kızı olmamıştım ama bu yaşımda bile *böyle* bir erkekle beraber olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Bu kadar çekici biriyle el ele sokakta yürümenin. Ben'in çekici biri olmadığı söylemiyorum tabii. Öyleydi, hem de çok. Ama bu adam gibi bakanın dönüp bir daha bakacağı biri değildi.

Nat'in biyografisini okudum, Barrington Lisesi'ne gittiğini yazmıştı. Şimdi Lincoln Park'taki bir kooperatif anaokulunda öğretmenlik yapıyordu. O okulu biliyordum, yıllar önce Sienna için bakmıştım ama sınırlı sayıda kayıt alıyorlardı. Öncelikli başvurular değerlendirildikten sonra diğer öğrenciler kurayla seçiliyordu. Kuraya katılmıştık ama Sienna seçilmemişti. Acaba seçilseydi Nat onun öğretmeni olur muydu diye merak ettim. Her halükârda yollarımız kesişebilirdi. Kaderin böyle esprileri vardı.

Nat'in Facebook'unda yavaşça gezinmeyi sürdürdüm ve kendimi gizlice birinin özel hayatını araştırıyormuşum gibi hissettim. Gerçi böyle hissetmem saçmaydı çünkü insanlar sosyal medyada görülmesini istedikleri şeyleri paylaşırdı. Nat hayatını gizli tutmak isteseydi onu internette paylaşmaz ve Facebook'tan bana arkadaşlık isteği yollamazdı.

Öte yandan Nat sınırlı sayıda paylaşım yapmıştı. Birkaç fotoğraf koymuştu ama fazla değillerdi. O ve kapak fotoğrafındaki adam, namıdiğer Bay Roche, Turks ve Caicos Adaları veya Punta Cana gibi bir yerdeki turkuaz rengi bir denizin önünde poz vermişti. Arkalarında suyun içinde ince kalaslar üzerinde duran küçük kulübeler vardı. Başka bir fotoğrafta ikisi bir konserdeydi. Bir diğerinde Navy Pier'daki dönme dolaptaydılar, güneş batıyordu ve arka fonda şehrin silueti görünüyordu. Hepsinde gülümsüyorlardı. Her birinde mutlu ve çok âşık görünüyorlardı. Evliliklerinin boşanmayla sonuçlanmasına neyin sebep olduğunu merak ettim. Bay Roche fotoğrafların hiçbirinde etiketlenmemişti ve Nat ismini hiç yazmamıştı. Sadece *yeryüzündeki cennet* ya da *dünyanın tepesinde* gibi kısa başlıklar atmıştı. Adamın kim olduğunu öğrenmem imkânsızdı.

Ayaklarımı önümdeki sehpaya uzatmış, elimde ılık bir kahve fincanı ve kucağımda dizüstü bilgisayarımla ekranı kaydırırken gelen mesaj sesiyle irkildim. Ekranın sağ köşesinde otomatik olarak mesaj kutusu açıldı ve tıklamama gerek kalmadan sayfada beliriverdi. Nat'tendi. Sanki sayfasında dolaştığımı öğrenmiş gibi saçma bir suçluluk duygusuna kapıldım.

Facebook'ta seni bulmamı sorun etmemişsindir umarım.

Birkaç saniye sonra başka bir mesaj geldi.

KitaplıkRafı

Sadece geçen gün sana rastladığıma ne kadar sevindiğimi söylemek istedim. Harika lise anılarım canlandı. Üzerinden yirmi küsur yıl geçtiğine inanamıyorum! Toplantıya kalmam konusunda beni ikna ettiğin için de teşekkür ederim. Sana rastladığım için şanslıyım. Hem de birden fazla sebepten ötürü.

Kendi kendime gülümsedim ve iki elle yazabilmek için kahvemi sehpaya bıraktım. Ben de seni gördüğüme sevindim. İyi ki toplantıya kaldın. Hoşuna gitti mi? diye sordum. Öyle olmasını umuyordum. Rahatsız olduğunu sanmıyordum. Ona söylediğim gibi olmuş, Faye hikâyesini paylaşması için ısrar etmemişti ama söz alsan da almasan da bu tür toplantılar bazen insanın hassas bir yerine dokunurdu. Bazen birinin söylediği bir şey bile kötü bir hatıranı depreştirebilirdi.

Mesajın yanında beliren minik profil fotoğrafına bakarak yazdıklarımı okuduğunu anladım. Sonra ekranda üç nokta belirdi. Cevap yazıyordu. Beklemeye başladım ve uzun bir mesaj yazdığını anlayınca dizüstü bilgisayarımı bir kenara bırakıp kupamı tekrar doldurmak üzere mutfağa gittim. Döndüğümde mesajı gelmiş olur diye düşünüyordum.

Ama kanepeye geri döndüğümde noktacıklar kaybolmuştu. Sohbetteki son mesaj benimkiydi. Nat yazdığı şeyi silmişti ve bunu neden yaptığını merak ettim.

Bir kez daha şansımı denedim. Kusura bakma, toplantıdan sonra biri beni lafa tuttu ve sana yetişemedim, yazdım. Gelecek haftakine gelecek misin?

Bu kez hemen cevap yazdı: Gelebileceğimden emin değilim. O gece başka bir programı mı vardı yoksa toplantılar hoşuna gitmediği için oraya dönmek istemediğini mi söylüyordu?

Veya belki de biri ona engel olduğu için gelebileceğinden emin değildi.

İlk önce, Tamam, yazdım ama göndermedim çünkü fazla kısa ve sert bir cevap gibi geldi. Buna çok fazla anlam yüklediğimi biliyordum ama onu geçiştirmeye çalışıyor gibi görünmek ya da kabalık etmek istememiştim.

İlk cevabımı sildim. Onun yerine, Bir ara bir kahve ya da içki içelim mi? yazdım. Arayı kapayalım çok isterim.

Fazla atılgan ve cesur bir yanıt olmuştu. Yine de yolladım ve cevabını beklemeye koyuldum.

Ayışığı Kitaplığı

YEDİ

Beckettlar bana yakınlık duymaya başlamıştı. İzinli olduğumda Caitlin'le başka bir hemşire ilgileniyordu ama çalıştığım günlerde beni istiyorlardı. Örneğin bugün Caitlin benim hastalarım arasında değildi ama ziyaret saatleri başlayıp da Beckettlar Caitlin'in odasında Luke'u bulduğunda başhemşireden beni istemişlerdi, o da kabul etmişti.

"Senden gerçekten hoşlanıyor olmalılar," dedi Luke koridorda karşılaştığımızda. Aslında işini kusursuz yapan biriydi. Merhametliydi, harika bir gülümsemesi ve insanın moralini düzelten müthiş bir espri yeteneği vardı. Onun ilgilendiği hastalar şanslıydı.

"Üzerine alınma. Bana alıştılar, o kadar," dedim buna fazla anlam yüklememeye çalışarak. Benimle konuşmak hoşlarına gidiyordu. Bayan Beckett'la bir bağımız vardı çünkü ikimiz de anneydik. Hepsi bu kadardı.

"Onlarda bir gariplik var," dedi Luke. Özellikle Bay Beckett'la geçen gün yaptığımız ve bana o sesli mesajı dinlettiği konuşmayı düşündüğümde bu sözler beni ürpertti.

Luke bunu söylediğinde Caitlin'in odasına yönelmiştim. Durup ona döndüm. "Nasıl yani?" Luke'la aramızda ancak bir metre vardı, açık mavi önlüğünün içine beyaz bir tişört giymişti ve önlüğünün kısa kolu yılan dövmesinin bir kısmını açıkta

bırakmıştı. Bir keresinde bana dövmesinden bahsetmişti. Çılgın gençliğinden kalma, on altı yaşındayken sahte bir kimlikle yaptırdığı bir şeydi. Luke'a bakılırsa, delikanlılık çağında tam bir baş belasıymış. Annesiyle babası çoğu zaman ortada yokmuş, babası alkolikmiş ve öfke problemi varmış. Sürekli olmasa bile karısına ve oğluna şiddet uyguladığı oluyormuş, sonra âlem yapmaya gider ve bir süreliğine kayıplara karışırmış. Ona Sienna'yla ilgili bir konuda dert yandığımda, sanırım eve giriş çıkış saatleriyle ya da onun gibi zararsız bir şeyle ilgiliydi, Luke bana geçmişinden bahsetmişti. *Çok daha kötü olabilirdi, Meghan*, demişti. *Sienna iyi bir çocuk.* Çocukken içki içtiğini, uyuşturucu kullandığı ve küçük hırsızlıklar yaptığını anlatmıştı. Bunun nedenini sorduğumda, Luke onun olmayan bir şeyi almanın heyecanını sevdiğini, ayrıca ona engel olan hiç kimse olmadığını söylemişti. Bu ona güç ve kendi ailesinde tadamadığı bir kontrol duygusu veriyormuş. Sanırım aile içinde kendini güçsüz hissetmişti. Ama bugünkü Luke dünyanın en güvenilir insanıydı. Hayatının o dönemini atlatmadan önce kısa bir süreliğine ıslahevinde de kalmıştı. Sonra üniversiteye gitmiş ve hemşire olmuştu.

Luke koridorda duruyordu, kollarını kavuşturmuştu ve boynunda bir stetoskop asılıydı. Başını yana eğdi. "Bilmiyorum. Sadece bir önsezi. Ama bir şeyler oturmuyor gibi," dedi Beckettlardan bahsederek.

Kayıtsız kalamadım. "Ne gibi?"

Bir süre düşündü. "Anne konuşurken göz teması kurmuyor. Daha önce, buraya ilk geldiğinde ağladı ya da ağlıyormuş gibi yaptı. Ama gözünde tek bir damla yaş yoktu."

***

Caitlin Beckett'ın yüzündeki çürüklere ve yaralara bakmak zordu. Onlara alışabileceğimi sanmıyordum. Kafatasında ve

yüzünde çarpmaya bağlı kırıklar ve yumuşak doku zedelenmeleri vardı. Burnu ve çenesi kırılmıştı, gözleri mosmordu. Bazı dişleri eksikti. Vücudunun geri kalanı daha da kötü durumdaydı. Kırık kemikler, yırtık bağ dokuları ve bir sürü yara bere. Uzuvları külçe gibiydi, onları istediğim şekilde hareket ettirebiliyordum ama tutmayı bıraktığımda pat diye düşeceklerini biliyordum.

Yaralarının çoğu açıktı ama doktorların henüz bilmediği şeyler vardı. Mesela sinir zedelenmesi olup olmadığı, şayet uyanırsa gözünü kırpmak, çiğnemek ve gülümsemek gibi eylemleri yapıp yapamayacağı gibi. Bu hasarı tamir etmek için bir ameliyata daha ihtiyaç duyabilirlerdi, kaybettiği fonksiyonları geri getirmek ve görünüşünü düzeltmek için. Olur da hayatta kalabilirse bir gün eski hâline benzemesi için.

Öğleden sonra hemşire asistanı Marianne geldi ve Caitlin'e banyo yaptırabilmemiz için Beckettlardan bizi yalnız bırakmalarını rica ettim. Hastanın mahremiyeti için perdeyi çektim ve önlüğünü çıkarırken Caitlin'in yüzüne bakmaktan kaçındım. Marianne'le onu yıkarken geeğinden fazla çıplak kalmaması için onu bir battaniyeye sardım. Bir hastayı yıkamak onunla yakınlık kurduğunuz bir tecrübeydi. Herkes için rahatsızlık verici olabilirdi. Bilinci açık olan hastalara yataklarında banyo yaptırırken onlarla konuşurdum, onlar konuşamıyorsa da ben bir şeyler anlatırdım. İki tarafı da rahatlatmak için bir şeyler geveleyip dururdum. Ama hastanın bilinci kapalıysa sessizlik olurdu. Marianne'le yatağın iki ucunda durarak hastayı tepeden tırnağa temizlemeye koyulduk. Bu aslında lisanslı hemşirelerin işi değildi. Kendi hastalarımıza banyo yaptırmaya her zaman vakit bulamazdık ama ben yapabiliyorsam kendim yapmayı tercih ederdim.

Sırtını yıkamak için Caitlin'i yan çevirdik. Bu esnada da yatak yarası açılmış mı diye her yerini kontrol ettim. Sonra çarşafları

KitaplıkRafı

değiştirdik ki bize yardımcı olmayan bir hastayla bunu yapmak zor bir işti. İşimiz bittiğinde kirli çarşafı torbaya koyduk ve yıkmaya vermek için torbayı yanıma aldım. Marianne halledebileceğini söyledi ama ona teşekkür ettim ve yolda başka bir hastayı kontrol edeceğimi söyledim.

Diğer hasta Marin Layley diye bir kadındı, yetmiş bir yaşındaydı ve felç tedavisi görüyordu ama yüksek tansiyon, kalp hastalığı ve diyabet gibi başka hastalıkları da vardı. Henüz kritik safhayı atlatamamış olsa da hayatta kalabildiği için şanslıydı. Durumunun yakından takip edilmesi ve nörolojik kontroller için yoğun bakıma yatırılmıştı. Ayrıca günde dört kere insülin alıyordu. Odadaki medikal el arabasında insülin kalemini buldum. Teoride insülin kalemleri böyle ortada bırakılmamalıydı, herhangi biri içeri girip onları alabilirdi ama her kullanımdan sonra onları ecza odasındaki hastaya özel kutulara koyacak zaman bulamıyorduk. Dolayısıyla bazen onları dışarıda bırakmak daha kolayımıza geliyordu.

Caitlin'in odasına geri giderken köşeyi döndüğüm anda odada bir adam olduğunu gördüm. Koridorun ortasında durup ona baktım. Kapıya arkası dönük olduğundan sadece sırtını görebiliyordum. Şapkasının altından koyu renkli saçları seçiliyordu.

Ama arkadan bile onu tanıdım. Birkaç gün önce hastanede gördüğüm adamdı. Caitlin'in odasının önünde durup içeri bakan adam.

İçimi bir huzursuzluk kapladı.

Kimdi bu adam, ne istiyordu?

Adam yataktaki Caitlin'e gözlerini dikmişti ve duruşunda, vücut dilinde ve ona bakışında beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Şefkatli ya da iyi niyetli görünmüyordu. Ona dokunmuyordu, kolunu ya da saçlarını okşamıyordu. Sadece bakıyordu. Bir ölüye bakar gibi. Adam uzun boylu ve ince yapılıydı.

Burada oluşu, birdenbire ortaya çıkması beni şaşırtmıştı çünkü geldiğini görmemiştim ve Caitlin buraya getirildiğinden beri Bay ve Bayan Beckett dışında ziyaretine gelen olmamıştı.

"Meghan," dedi biri ve adamdan gözlerimi güçlükle ayırdığımda yanımdaki hemşire bankosunda oturan Luke'un bilgisayar ekranının üzerinden beni izlediğini gördüm.

"Pardon," dedim. "Bir şey mi dedin?"

"İyi misin diye sordum."

Bunu bilmediğim için cevap vermedim. Onun yerine ben de bir soru sordum: "Şu adamı içeri girerken gördün mü?"

"Hangi adamı?" diye sorduğunda Caitlin'in odasını başımla işaret ettim.

"Onu," dedim bir solukta.

Luke bakışlarımı takip ederek adama baktı, kot pantolonuna, siyah termal tişörtüne ve yatağın ayakucuna koyduğu ince montuna göz gezdirdi. Başını iki yana salladı. "Hayır ama telefondaydım," dedi ve telsiz telefonu yerine koymak için uzandı. "Anna'ya sorabilirsin."

"Olur, sorarım. Sağ ol."

Ziyaretçilerin hastalarını görmeden önce hemşire bankosuna uğrayarak kayıt yaptırması gerekiyordu. Yoğun bakım ünitesinin her yerindeki uyarıları gözden kaçırmak imkânsızdı. Geceleri ziyaretçi kabul edilmezdi ama ziyaret saatleri içinde yoğun bakımın kapıları herkese açıktı. Personelin kart okutarak girdiği kısma isteyen herkes elini kolunu sallaya sallaya girebilirdi.

Uzun bankonun diğer ucundaki Anna'ya yaklaştım. "Selam," dediğimde bilgisayar ekranından başını kaldırdı. "214'teki adam," diye fısıldadım ona doğru eğilerek ve omzumun üzerinden tam arkamdaki odaya baktı. "Onu içeri girerken gördün mü?"

"Hayır. Her şey yolunda mı?"

"Evet, sanırım," dedim hislerimi kendime saklayarak.

Tüm kaygılarıma rağmen odaya girmek zorundaydım. Anna'ya arkamı döndüm. Cesaretimi toplamam birkaç saniye daha sürdü ama sonunda odaya doğru yürüdüm. Adam geldiğimi duydu. Omzunun üzerinden baktı ve onu ilk kez net olarak gördüm.

"İçeride ziyaretçi olduğunu bilmiyordum," dedim odaya girerken ve sesimdeki belli belirsiz korkuyu duydum. Adam yeşil bir kasket takmıştı, siperliği yüzünü gölgeliyordu ama masmavi gözleri olduğunu görebiliyordum. Koyu kumral bukleleri kasketin altından fışkırmıştı. Gözlerinin ve dudaklarının etrafındaki belirgin çizgilere bakılırsa kırk yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum. "Akrabası mısınız?" diye sordum ve güçlükle yutkunurken hayatının bir noktasında kırılmış ve düzgün kaynamamış gibi görünen eğri burnuna gözlerimi diktim.

Tereddütte kaldığı o kısa anda beni süzdü. Bakışları yüzümde dolaştı, sonra boynumdan göğsüme ve sol mememin biraz üzerindeki isim kartına doğru kaydı. Onun gözlerini takip ederek tersten ismimi okudum ve kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Kartta adım ve soyadım yazıyordu: Meghan Michaels. Bir de fotoğrafım vardı. Eyalet tüm sağlık çalışanlarının isim kartı takmasını şart koşmuştu. Hatta karttaki ismin okunaklı ve fotoğrafın güncel olması isteniyordu. Bu, hastaları korumak, uzman profesyonellerden hizmet aldıklarından emin olmaları içindi. Ama bizi onlardan kim ya da ne koruyacaktı?

Daha önce diğer hemşirelerin kaygılarını dile getirdiklerini duymuştum, bir tanıdıklarının başından geçen şu veya bu olayı anlattıklarını. Aldığı hizmetten memnun olmayan bir hasta ya da hasta yakını isimlerini öğrenip onları sosyal medyada bulmuştu, hatta ev adreslerine ulaşmıştı veya hemşirelerin tüm ilaçlara serbestçe erişebildiğini sanan bir ilaç bağımlısı

onları takip etmişti. Halbuki böyle bir erişimimiz yoktu. Sonuçta, mahremiyetimiz ve bazen güvenliğimiz tehlike altındaydı.

Adamın bakışları tekrar yukarı kaydı ve benimle göz göze gelmeden önce yüzümü dikkatle süzdü. Başını yana eğdi, konuşmak için acele etmedi. "Hayır. Bir arkadaşıyım," dedi nihayet ve bunun doğruluğundan şüpheliydim.

Ürkek ve huzursuzca konuştum. "Özür dilerim. Buraya sadece aile üyeleri girebilir." Hastanenin böyle bir kuralı yoktu ama Bay ve Bayan Beckett öyle istemişti.

Önce hiçbir şey söylemedi. Bakışları yüzüme kilitlendi ve bunu mahsus gözümü korkutmak için mi yaptığını merak ettim. Çünkü öyleyse başarılı olmuştu. Bana dik dik bakmasına son derece fiziksel bir tepki verdim. Göğsüm sıkıştı. Nabzım hızlandı ve kulaklarım uğuldamaya başladı. Adamın bakışlarını iliklerime dek hissettim ve ona arkamı dönmek için çılgınca bir arzu duydum. Anna ve Luke'un hâlâ hemşire bankosunda olduğunu, yalnız olmadığımı teyit etmek istedim fakat bunu yapmadım. Korkmam için bir neden olmadığını kendime söyleyerek adama bakmayı sürdürdüm.

İşte o zaman gözlerini kaçırdı ve yatağın ayakucundaki montuna uzandı. "Zaten gidiyordum," dedi. Sonra montunu aldı ve kapıdan çıkarken o kadar yakınımdan geçti ki dirseklerimizin çarpışmaması için bir adım geri çekilmek zorunda kaldım.

***

"Bebeklik fotoğraflarıma ihtiyacım var." O gece eve döndüğümde Sienna'nın ağzından çıkan ilk cümle bu oldu. Salondaydı, televizyon açıktı ve Sienna bir battaniyeye sarınmış, ödev yapıyordu. Eve yürürken yol uzadıkça uzamıştı, içimde bir tedirginlik vardı çünkü hastanede Caitlin'i görmeye gelen adamı bir

türlü aklımdan çıkaramıyordum. O buz gibi gözleriyle bana dik dik bakmasından korkmasam bile huzursuz olmuştum. Günün geri kalanında onun hâlâ hastanenin bir yerlerinde olduğu hissini üzerimden atamamıştım. Bu pek mümkün değildi ama bana öyle geliyordu. İşten çıkıp Wellington'ın ucuna doğru yürürken önünden geçtiğim ambulans girişine ya da yük rampasına gizlenmiş olabileceğini düşünerek çevreyi kontrol etmiştim.

"Sana da merhaba," diye takıldım Sienna'ya paltomu askıya asarken. "Günüm iyi geçti, sorduğun için sağ ol."

"Okuldaki bir proje için," dedi tersleyerek. Son günlerde heyheyleri üzerindeydi.

"Ne zamana lazım?"

"Hemen şimdi. Projeyi yarın teslim edeceğim."

"Sienna," dedim hayal kırıklığıyla çünkü eskiden hiçbir işini son dakikaya bırakmazdı ama son zamanlarda bunu huy edinmeye başlamıştı. Motivasyon eksikliği ve zamanını iyi planlayamama gibi şeylere ergenlerde sık rastlanırdı ama kızımın davranışlarındaki değişiklikler giderek daha belirgin bir hâl almıştı. Tek sorun notlarının düşmesi, gerginliği ve sık sık fikir değiştirmesi değildi. Sienna sınırları zorluyor, büyümek için fazla acele ediyordu. Bundan hoşlanmıyordum ve neyi suçlamam gerektiğinden emin değildim: hormonları mı, oğlanları mı, Ben'i mi, yoksa... *uyuşturucuları mı?*

"Ne var?" diye sordu hemen alınarak. "Baktım. Burada hiç yok."

Haklıydı. Oturduğumuz daire küçük olduğundan fotoğraf albümü gibi şeyleri saklayacak yeterince yerimiz yoktu ve Sienna şimdiki gibi her şeyin dijital olduğu bir zamanda doğmamıştı. Kızımın hayatının ilk yılları bodrumdaki albümlerdeydi. Orada her kiracı için büyük, metal depolama kafesleri vardı ve Ben'le yaşadığım hayattan buraya getirip eve sığdıramadığım her şeyi oraya koymuştum.

"Bodrumdalar," dedim ve neden orada olduklarını açıklamaktan daha kolay geldiği için gidip getirmeyi teklif ettim. Anahtarlarımı aldım, evin kapısını arkamdan kilitledim ve merdivenden indim. Apartmanın girişindeki bodrum kapısının kilidini açtım ve kapıyı araladığımda ardındaki zifiri karanlık göründü. Merdivenin tepesindeki elektrik düğmesine bastım fakat hiçbir şey olmadı. Düğmeyi birkaç kere aşağı yukarı oynattım ama bodrumda hiç ışık yanmadı. Merdivenin dibindeki ampul patlamış olmalıydı.

Sienna'nın yanma eli boş dönemezdim, yoksa üzülürdü. İstemeye istemeye aşağı inmeye karar verdim. Nasıl olsa aşağıda başka bir ışık daha vardı, çamaşır makinesinin üzerindeki alçak tavanda çıplak bir ampul asılıydı.

Cesaretimi topladım. Nefes aldım ve karanlığa daldım. Ama önce apartmana eşya taşırken ya da kapının açık kalmasının gerektiği diğer durumlarda kullanılan takozu bodrum kapısının altına sıkıştırdım. Apartmanın girişinden gelen ışık merdivenin sonuna doğru iyice hafifledi. Çıplak, tahta basamakların dibindeki beton zemine ayak bastım.

Işık bodrumun diğer tarafındaydı. Onunla aramızda paslı, çelik kolonlar vardı ve karanlıkta onlara çarpmamak için ellerimi öne uzatarak yürüdüm. Telefonumu yukarıda bıraktığıma pişman olmuştum, yoksa onun ışığını kullanabilirdim. Bunun yerine ampulün ipini el yordamıyla bulmaya çalıştım ve aradaki o beş on saniyede her türlü kaygı verici düşünceyi aklımdan geçirdim: *Ya yalnız değilsem? Ya burada biri varsa?*

Hastanedeki adamın gözlerini hatırladım, saplantılı bakışlarını.

Sonunda ipi bulduğumda rahat bir nefes aldım, gerçi çıplak ampulün ışığı oldukça yetersizdi.

Yalnız olduğumdan emin olmak için çevreme bakındım. Öyleydim. Bodrum katı küçüktü. Duvarları betondu ve alçak

bir tavanı vardı. Yerden kirişlere kadarki mesafe en fazla bir metre seksen santimdi, dolayısıyla bundan daha uzun boylu bir erkeğin başını çarpmamak için eğilmesi gerekirdi.

Metal depolama kafesleri karşı duvarın dibindeydi ve ışığın ulaşmadığı karanlık cepler oluşturuyorlardı. Kafeslerin yanına gidip bizimkini buldum. Kapısında bir asma kilit vardı. Şifreyi girdim, asma kilidi kapıdan çıkardım ve albümleri ararken onu kaybetmemek için yuvarlak, metal anahtarlığın üzerine koydum. Kafesin kapısı gıcırdayarak açıldı. İçeri girdiğimde yine istenmeyen düşünceler zihnime üşüştü. Kazara kafeste kilitli kalmaktan ya da birinin bilerek beni oraya kapatmasından korktum.

Birilerinin beni bulması ne kadar sürerdi? Bağırırsam beni duyarlar mıydı?

Kafesi aramaya başladım. Albümleri ne kadar çabuk bulursam buradan o kadar çabuk çıkabilirdim. Bisikletlerimizi kenara çekerek arkada üst üste duran üç plastik kutunun yanına gittim. Hepsinin üzerinde etiketler vardı. Birinin ne olduğu belliydi: *Noel ışıkları.* Ama diğerlerinde sadece *Hatıralar* yazıyordu. Onlardan birinin kapağını kaldırıp kenara koydum. Kutuda bir düğün albümü, Sienna'nın bebeklik ayakkabıları, kenarları yünlü bir çift minik bot ve siyah, avuç içi kadar balerin ayakkabıları gibi şeyler vardı. Eskilere giderek Sienna'nın bebekliğini hatırladım. İlk kez saçlarını kestirdiğimizde sakladığım bebeklik buklesini ve odasındaki sallanan koltukta geçirdiğim uykusuz gecelerle ilgili anılarımı canlandıran bir uyku tulumu buldum. O zamanlar Sienna'nın bütün gece uyuyacak kadar büyümesini iple çekiyordum, oysa şimdi o günlere geri dönmek için her şeyimi verirdim. Uyku tulumunu göğsüme bastırdım, sarılıp kokladım.

Derin düşüncelere dalmıştım. Artık bodrumda değildim, Sienna'nın çocuk odasındaydım ve Ben'in uyanmaması için

sesini kıstığım CD çalarda bir ninni çalıyordu. Küre şeklindeki yıldızlı gece lambasından tavana ve duvarlara yansıyan yıldızlar dışında oda karanlıktı.

Birden arkamdaki kafesin kapısı gıcırdadı.

Bodrumda benden başka biri vardı.

Hızla arkamı döndüm ve odayı gözlerimle taradım. Kimse yoktu.

Kapının kapanmasının havalandırmadan gelen sıcak havanın kapıyı hareket ettirdiği gibi mantıklı bir açıklaması olduğunu düşünmeye çalıştım ama korkum geçmedi.

Yine hastanedeki adamı düşündüm. İşten çıktığımı görmüş olabilirdi. Beni buraya kadar takip etmiş, başka bir kiracının peşinden binaya girmiş olabilirdi.

Kafesin kapısını açtım. Şu albümleri bir an önce bulup gitmek istiyordum. Nihayet bulunca da rahatladım. Albümleri kucaklayıp kafesten çıktım, kapıyı kapadım ve asma kilidi taktım. Odanın diğer ucuna yürüyüp ışığı söndürdüm. İçerisi birden zifiri karanlık oldu. Kör gibi basamaklara doğru yürüdüm, ışığa gözüm alıştığı için bu kez daha fazla zorluk çektim.

Merdivenin dibine varıp da bodrum kapısmm kapalı olduğunu görünce şok oldum.

Onu açık bıraktığımdan emindim.

Orada durup kapıya baktım. Kendiliğinden kapanmış olamazdı çünkü altına bir takoz sıkıştırmıştım. Biri takozu çıkarıp kapıyı örtmüştü ama bunu mutlaka kötü bir niyetle yapmış olması gerekmezdi. Belki de aşağıda birinin olduğunu tahmin etmemişti ve kapının açık unutulduğunu sanmıştı. Belki sadece yardımcı olmaya çalışmıştı.

Basamakları koşarak çıktım. Yukarıda kapı tokmağını çevirdim ama yerinden kıpırdamadı.

Bu kez onu daha kuvvetlice çevirdim. "Merhaba?" diye seslendim avucumu kapıya vurarak.

Kulağımı kapıya dayadım. Kalbim küt küt atıyordu, kulaklarım uğulduyordu ama dışarıyı dinlemeye çalıştım. Kapının diğer tarafında biri var mı yok mu anlayamadım. Ama sanki bir ayak sesi ya da başka bir kapının sürgüsünün kapatıldığını duyar gibi oldum.

"Merhaba?" dedim yine. "Orada kimse var mı?"

Kapıyı tıklattım. Birden panikleyerek tokmağa asıldım. Telefonumu yukarıda bıraktığıma bir kez daha pişman oldum. Kapının altından sızan incecik ışık dışında içerisi neredeyse zifiri karanlıktı.

Biraz uzun sürdü ama sonunda apartmanın girişinden başka bir ses geldi. Bu seferki daha yakın ve netti, sonunda ne olduğunu anladım. Apartmanın girişindeki posta kutularından birinin kilidine takılan küçük bir anahtarın şıngırtısıydı.

Bodrumun kapısma tekrar vurmaya başladım ve bu kez neyse ki kapı tokmağı çevrildi. Kapı açılırken birazdan göreceğim kişiye kendimi hazırladım.

Birinci katta oturan yaşlı komşum Bay Hilman şaşkın gözlerle bana baktı.

"Orada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Karanlıkta?"

"Be-ben depodan bir şey almaya indim. Yukarı çıktığımda kapı kapanmıştı. Elektrik düğmesi çalışmıyor," dedim düğmeye basıp göstererek. "Galiba ampul patlamış." Bunu söylerken sesim titredi. Kendimi aptal gibi hissediyordum ama çok korkmuştum.

"Çünkü kapının altında bu vardı," dedi Bay Hilman. Takozu gösterdi. Öyle basit, tahta bir takoz değildi, kapının kenarını sıkıca tutan modern bir şeydi. Onun kapının diğer tarafına nasıl gittiğini anlayamadım. "O yüzden kapıyı açamamışsınız. Orada ne kadar kaldınız?"

"Sadece birkaç dakika," dedim nefes nefese. "Nasıl oldu anlamadım. Siz gelmeseydiniz ne yapardım bilmiyorum." Eninde

sonunda Sienna gelirdi. Bir süre sonra endişelenirdi ya da sabrı taşardı ve beni aramaya çıkardı. Bütün gece orada kalmazdım.

Bay Hilman'a tekrar teşekkür ettim. Merdiveni çıkmaya başladım. Hâlâ kesik kesik soluyordum. Son katı tek başıma çıkarken kalbim küt küt atıyordu. Anahtarı kilide soktum. Dönüşüm gecikmişti, birkaç dakika yerine on beş yirmi dakika aşağıda kalmıştım. Sienna battaniyesiyle kanepede oturmaya devam ediyordu, sehpaya ayaklarını uzatmıştı ve dizüstü bilgisayarında ödev yapıyordu. Ben gideli ne kadar olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Ama sonra göz ucuyla bana baktı. Nefes nefese kalmış olmamdan mı yoksa betim benzim attığı için mi bilmiyordum ama yüzü değişti. "Ne oldu?" diye sordu ben kapıyı örtüp kilitler ve albümleri sehpadaki çıplak ayaklarının dibine koyarken.

Kaygılanmasını istemediğim için, "Yok bir şey," diye yalan söyledim. Hem belki de gerçekten endişelenecek bir şey yoktu. Kapıyı evsahibi ya da akşam dağıtıma çıkan bir postacı veya başka bir komşu kapamış olabilirdi. Biri apartmana girip de bodrumun kapısını açık görünce kapaması gerektiğini düşünmüş olabilirdi. "Sadece yorgunum ve açım. Uzun ve yoğun bir günün acısı yeni yeni çıkıyor. Albümler burada. İçlerinden istediğini al. Ben bir şeyler yemeliyim." Mutfağa doğru yürümeye devam ettim çünkü Sienna'nın beni böyle görmesini istemiyordum. Kaygılanmasını ve bir terslik olduğunu düşünmesini.

Hemen yemeğe saldırmadım; bunun yerine tezgâha yaslandım ve nefesimin düzene girmesini bekledim.

Daha sonra salona geri döndüğümde Sienna fotoğraflara birlikte bakmak istedi. Kanepede battaniyenin altına girip birbirimize sokulduk. Albümün sayfalarını çevirirken Sienna, erkek olsaydı Ben'le ona ne isim koyardık diye sordu. Sonra da kolay hamile kalıp kalmadığımı. Tam bunun tuhaf bir soru olduğunu düşünürken Nico'nun annesinin ona hamile kalmakta

zorlandığından bahsetti. "Isaac," dedim ve sonra kelimelerimi dikkatle seçerek devam ettim. "Hayır. Seninle ilgili diğer her şey gibi o da kolay oldu. Sen her şeyi kolaylaştırdın."

"Bunu sevdim," dedi birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızı işaret ederek. Fotoğrafta Sienna yaklaşık iki haftalıktı, pembe tulumuyla göğsümde uyuyordu ve ben sallanan koltukta, solumdaki kameraya yüzümü çevirerek uykulu gözlerle gülümsemiştim. Sienna'nın sarı, tüy gibi bebek saçlarıyla kaplı başına pencereden ışık vurmuştu. Yavru bir kuş gibi dudaklarını aralamıştı ve gözleri kapalıydı. Huzurla uyuyordu. İkimiz de çok mutlu görünüyorduk.

"Ben de," dedim Sienna başını omzuna koyduğunda ve sayfayı çevirdim.

Bu anda kalmaya ve daha önce olanları unutmaya çalıştım.

Ama aklıma takılan bir şey vardı: Bodrumun kapısının yanlışlıkla açık bırakıldığını sanarak kapayan evsahibim ya da başka bir komşuysa neden altına bir takoz sıkıştırmıştı?

Birinin aşağıda kilitli kalmamı istediği fikrinden bir türlü kurtulamadım.

Kitaplık Rafı

SEKİZ

Ertesi gece onu restoranın penceresinde gördüm. Bu restoranı ben önermiştim. Halsted'in biraz ilerisindeki sıcak ve samimi bir kafe-şarap barıydı. Hâlâ görüştüğüm arkadaşlarım varken burası en sevdiğim buluşma mekânlarından biriydi.

Yolda telefonum çalınca açtım.

"Meghan Michaels mı?" diye sordu hattaki kadın. Şehrin gürültüsü yüzünden sesi zar zor duyuluyordu.

"Evet," dedim diğer kulağımı elimle kapatarak.

"Merhaba Meghan. Doktor Berry'nin ofisinden arıyorum, geçenlerde çektirdiğin mamografiyle ilgili."

"Her şey yolunda mı?" diye sordum öyle olmadığını bildiğim için tereddütle. Bir sorun olmadıkça mamografi sonuçları için aramazlardı.

"Sağ memede bir asimetri var ama muhtemelen endişelenecek bir şey yoktur. Bu durumlar çoğu zaman kanser çıkmaz. Yine de her ihtimale karşı ilave görüntüleme tetkiklerine ihtiyacımız var."

"Peki," dedim kaygıyla ve bana daha gelişmiş cihazları olan bir radyografik merkezinin numarasını verdi.

Konuşmamız bitince telefonu çantama attım ve şimdilik bunu düşünmemeye çalıştım. Nihayetinde telefondaki kadın, *Çoğu zaman kanser çıkmaz,* gibi bir şey söylemişti. Yine de

bunu söylemesi kolay ama yapması zordu. Hızlı hızlı yürüyerek yaya trafiğini aştım ama kavşaktan hemen önce kırmızı ışığa yakalandım. Işıklarda durup camın arkasında beni bekleyen Nat'e baktım. Bir şömineyle ve ısıtmalı lambalarla bütün yıl sıcak kalan, etrafı camlarla kapatılmış avludaki bir masadaydı. Devasa büyüklükteki taş şöminenin yanındaki iskemleye, yüzü sokağa dönük olacak şekilde oturmuştu ve tepesinde bir ışık zinciri asılıydı. Camın arkasındaki bu sahne sıcak ve davetkâr görünüyordu.

Trafik panosundaki minik, yeşil insanı görmeyi beklerken uzaktan Nat'i izledim. Avuçlarının arasında bir kupayla geceyi izlemeye dalmıştı, belli ki aklı başka bir yerdeydi. Arkasındaki garson elindeki içki tepsisiyle, restorandan ayrılmak üzere paltosunu giyen genç bir adamın yanından geçti.

Yeşil ışık yandı. Panoda bir el işareti belirdi ve zaten on beş dakika geciktiğim ve bundan ötürü kendimi suçlu hissettiğim için insanların önüne geçerek yürüdüm. Nat'e işimin uzadığını ve gecikeceğimi bildirmek için Facebook'tan bir mesaj yazmıştım ama üç blok önce kontrol ettiğimde mesajı hâlâ okumamıştı. Beklemekten sıkılıp gitmesinden endişe etmiştim.

Oraya vardığımda kapıyı açtım ve masalarla sandalyelerin arasından avluya doğru yürüdüm. Arkadan Nat'e yaklaştım ve "Selam," diye bağırdım. "Ne olur kusura bakma..."

Sonra birden donup kaldım çünkü Nat sesimden irkilerek sıçradı ve elindeki kahve masaya döküldü. "Aman Tanrım," diye inledim ve derhal harekete geçtim. Masanın diğer tarafındaki peçetelerden alıp masayı silmeye koyuldum. "Özür dilerim," dedim bu kez daha alçak bir sesle ve kupasını masaya indirip elinden bırakan Nat'i izledim. Hafifçe ellerinin titrediğini gördüm.

"Önemli değil," dedi ve ellerini gözümün önünden çekerek kucağına indirdi.

"Seni korkutmak istememiştim. Dur, sana bir kahve daha söyleyeyim," derken garsona bakındım, birkaç masa ilerideki bir müşterinin siparişini alıyordu. Nat'in kahvesinin hepsi dökülmemişti ama onunla yıllar sonra karşılaşmışken vermek istediğim ilk izlenim bu değildi ve hatamı telafi etmek istiyordum.

"Hayır, hiç gerek yok," dedi.

"Emin misin? Kendimi kötü hissediyorum."

"Lütfen, aldırma."

Elimi indirdim. Çantamı yere koydum ve oturdum. Bu kez iş kıyafetimi değiştirmeyi akıl etmiştim. Dolayısıyla geçen gece karşılaştığımızdaki gibi üzerimde o itici hemşire önlüğü yoktu. Bir bluz ve kot giymiştim. "Benim hatam," diye konuşmayı sürdürdü. "Ne sakarım. Hep bir şeyler kırıp döküyorum ve kendime zarar veriyorum." Kıkırdadı ama gülüşü yapmacıktı, buna kendini zorlamış gibiydi. Sonra başını çevirdi ve aynı anda saçlarını kulağının arkasına attı. Bu gayriihtiyari, tamamen alışkanlıktan yaptığı bir şeydi. Ne yaptığının farkında değildi fakat saçları aradan çekilince yine o çürük göründü. Üstelik bu sefer çok yakınımdaydı ve ister istemez ona gözüm kaydı.

Nat yavaşça tekrar bana döndü ve alnındaki morluğa baktığımı gördü. Hemen onu saçlarıyla gizlemeye çalıştı ama geç kalmıştı. Zaten gördüğüm bir şeyi görmezden gelemedim.

Yutkundum. O çürüğün nasıl oluştuğunu sormak istiyordum ama bunun yerine ciddi bir tavır takındım ve "Gerçekten özür dilerim," dedim. "Bir yere geç kalmaktan nefret ederim." Bir yandan da bütün günü ayakta geçirdikten sonra nihayet oturmanın bana ne kadar iyi geldiğini düşünüyordum. "İşim uzadı, bir türlü kaçamadım."

"Yoğun bir gün müydü?" diye sordu. Saçları upuzundu, koyu renkli bir perde gibi yüzünün iki yanından siyah, yarım balıkçı bluzunun omuzlarına dökülmüşlerdi.

"Hem de nasıl," dedim.

KitaplıkRafı

"Ne iş yapıyorsun?"

"Hemşireyim. Yoğun bakım."

"Vay canına. Meghan. Ne kadar güzel bir meslek. Ama kimbilir nasıl streslidir."

"Evet, öyle," dedim. "Ama tatmin edici bir yanı da var. İnsanlara yardım etmeyi seviyorum." Bununla yetindim çünkü işimin dışında hastalarımla ilgili konuşmamayı prensip edinmiştim. Başka hemşireler isim vermeden bunu yapardı fakat bu bile Sağlık Sigortası Taşınabilirlik ve Sorumluluk Yasası'na aykırıydı çünkü siz isim vermeseniz dahi biri sizden aldığı bilgiler ışığında o hastayı tanıyabilirdi. Çoğunlukla kurallara uyan biriydim. Ayrıca hastalardan bahsetmemek, iş ve özel hayatımı birbirinden ayırmak için iyi bir yöntemdi.

"Hatırlayamadım. Eskiden de hemşire olmak mı istiyordun?" diye sordu.

Gülümsedim. "Ya da astronot. Ama astronotların uzayda alt bezi kullandığını öğrendikten sonra pek iyi bir kariyer seçimi gibi gelmedi."

Bu kez içtenlikle güldü.

Sonra yavaşça tekrar ciddileşti. "Korkunç şeyler görüyor olmalısın. Hasta insanlar, ölümler. Bethany'ye olanlardan sonra özellikle zor geliyordur." Kız kardeşimin ismi geçince boğazım düğümlendi. "Özür dilerim," dedi. "Muhtemelen bunu konuşmak istemezsin."

"Hayır, önemli değil," dedim.

"Olanları duydum," dedi. Elbette duymuştu. Benimle birlikte liseden mezun olan arkadaşlarımın hepsi, Bethany'nin ertesi yıl kendini öldürdüğünü biliyordu. "Sana ulaşmak istedim. Bir taziye kartı yolladığımdan bile emin değilim."

"Eminim yollamışsındır."

O zamanlar Nat de benim gibi üniversite birinci sınıfta olmalıydı. Gerçi üniversiteye gidip gitmediğini ya da nerede

okuduğunu hatırlamıyordum ama gitmişse de cenazeye katılması zor olurdu. Nat'le arkadaştık ama sıkı dost da değildik. Sadece takım arkadaşıydık. Soyunma odasında ve kortta laflardık fakat cuma geceleri birlikte dışarı çıkmazdık. Zaten lisede Ben'le çıkmaya başlamıştım ve onunla, arkadaşlarımla olduğundan daha fazla zaman geçiriyordum. Ben cenazeye katılmış, tören boyunca da yanımda durmuştu.

Üniversiteye döndüğümde Ben dışında eski hayatıma dair her şeyi ardımda bırakmış, bu mümkünmüş gibi olanları unutmaya çalışmıştım. Ailem çocukluğumuzu geçirdiğimiz, acı hatıralarla dolu evimizden taşınmıştı ve bir daha oraya geri dönmek için bir nedenleri olmamıştı. Sonunda Ben'in ailesi bile Ortabatı kışlarından bıkıp oradan taşınmıştı.

"Ben Long'la evlendiğini duydum."

"Evet," dedim ve kısa, buruk bir gülümsemeyle ekledim, "Nasıl gittiği ortada."

"Üzgünüm."

"Üzülme. Aklımı kullanmalıydım. Lisede başlayan ilişkilerin çoğu sonsuza kadar sürmüyor. Bizimkinin farklı olduğunu düşünmek saflıktan başka bir şey değildi. Lisedeyken Ben'i tanır mıydın?"

"Pek sayılmaz. Sanırım birkaç ortak dersimiz vardı. Ama hiç konuştuk mu bilmiyorum."

Başımı salladım ve lise yıllarımın ne kadar eskide kaldığının fark ettim. Aradan uzun zaman geçince isimlerin ve yüzlerin hepten değilse bile kısmen unutulması normaldi. "Sen ne iş yapıyorsun?" diye sordum konuyu değiştirerek. Halbuki bunu biliyordum, Facebook'ta görmüştüm. Geçen gün Nat'in Facebook sayfasındaki gezintim sona erdiğinde onu Instagram'da aramış ama bulamamıştım. Sanırım Nat orada yoktu.

"Öğretmenim."

"Kaçıncı sınıf?"

KitaplıkRafı

"Okul öncesi. Dört yaş grubu."

Gülümsedim. "Ah. Minikler," dedim.

"Evet. Süperler."

"Nerede çalışıyorsun?" diye sorduğumda Lincoln Park'taki kooperatif anaokulundan söz etti. "Senin çocuğun var mı?"

"Hayır. Kocamla birkaç yıl beklemek istemiştik," dedi. Ellerini tekrar masanın üzerine koymuş, kahve kupasının kulpuyla oynuyordu. Cümlenin sonuna doğru sesini alçalttı ve konuyu kapadı. Evliliklerinin o kadar sürmediğini kastediyordu.

Garson geldi. Chai söyledim, gerçi böyle bir iş gününden ve biraz önce Doktor Berry'nin ofisinden aldığım haberden sonra bir kadeh beyaz şarap iyi olurdu. *Çoğu zaman kanser çıkmaz*, demişti telefondaki kadın ama söylemediği şey, bazen de kanser çıktığıydı.

Bunu bir an düşündüm, yani şarap söylemeyi ama Sienna evdeyken ve ertesi sabah işe gitmem gerekiyorken ihtiyacım olan en son şey dumanlı bir kafa ve şaraba bağlı bir baş ağrısıydı. "Ne içiyorsun?" diye sordum Nat'e. Döktüğünün yerine ona bir kahve daha söylemek istedim ama karşı çıktı.

"Bir kahve daha içersem gece uyuyamam."

"Kafeinsiz iç," diye teklif ettim.

Garsona baktı ve "Sadece su alacağım, teşekkürler," dedi ve garson *elbette* diyerek masamızdan ayrıldı.

Yanımızdaki şöminede yanan ateşten çıtırtılar geliyordu. Paravanın arkasındaki turuncu alevler dans eder gibi havayı yalıyordu.

Nat sohbeti tekrar açarak, "İşin ironik yanı," dedi ve şömineyi izlemeyi bırakıp ona döndüğümde ekledi, "kendimize zaman tanımak istemiştik, çocuklar devreye girmeden önce evliliğimizi oturtacaktık. Sanırım buna şükretmeliyim. Onunla çocuk yapmadan önce gerçek yüzünü görmeye yetecek zamanım olduğuna."

Gözlerim ister istemez yine o çürüğe kaydı, saçları yüzünden onu göremesem de orada olduğunu biliyordum.

Bakışlarımı yakaladı.

"Kötü görünüyor, değil mi?" dedi.

"Ne?" diye sordum aptala yatarak çünkü yakalandığım için kendimi suçlu hissediyordum.

"Bu," dedi saçlarını nazikçe kenara çekip çürüğün kenarını bana göstererek. Sonra saçlarıyla tekrar gizledi ve buklelerini düzelterek yaranın üzerini tamamen örttü.

Suratımı buruşturdum. "Ah. Ne oldu?" diye sordum onu ilk kez görmüş gibi yaparak.

"Geçen gece," diye başladı, sonra kâğıt peçetesine uzanıp kenarıyla oynayarak yüzüme bakmadan anlatmaya devam etti, "tuvalete kalkmıştım. Hafiften kafayı bulmuştum. Yatmadan önce bir kadeh şarap içmiştim ama onunla bir ilgisi yok. Yani ayıktım. Nasıl oldu bilmiyorum. Galiba yönümü şaşırdım. Ya uyku sersemiydim ya da yataktan çok hızlı kalktığım için oldu. Öyle bir şey işte. Her neyse, karanlıkta önümü görmedim ve açık kapıdan çıkıyorum diye kapının çerçevesine tosladım."

Yüzümü buruşturdum. "Çok acımıştır."

Başını iki yana salladı. "Aslında acımadı. Çarpmadan ötürü afalladım ama acımadı." Tekrar elini başına götürüp saçlarının yerli yerinde olduğunu kontrol etti. Bana baktı, sonra yine uzaklara daldı ve sesini alçalttı. "İnsanlar yanlış fikirlere kapılmasınlar diye onu saklamaya çalışıyorum."

"Ne gibi?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Bilmem. Birinin beni incittiğini filan düşünmesinler diye."

Bunu kısa bir sessizlik izledi. Birinin ona zarar verip vermediğini sormak istedim ve eğer böyle bir şey varsa bu kişinin eski kocası, yani Facebook'ta fotoğraflarını gördüğüm o yakışıklı adam olup olmadığını. Bay Roche. Ama bunu yapmaya fırsat

bulamadan garson içeceklerimizi getirdi ve Nat'e şişe suyu mu musluk suyu mu istediğinden emin olamadığını anlattı. Garson nihayet yanımızdan ayrıldığında o an geçmişti.

Nat, "Ben dışında liseden görüştüğün birileri var mı?" diye sorunca da çürük konusunu daha fazla eşelemeyi doğru bulmadım.

"Pek yok," dedim.

"Mandy Cho?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. Lisedeyken Mandy çiftlerde eşimdi ama kort dışında bir sohbetimiz yoktu. Onunla güçlü taraflarımız farklıydı; Mandy'nin vuruşları çok iyiydi, bense servis atışlarını iyi karşılardım. Dolayısıyla tenis öğretmeni bizi eş yapmıştı. Arkadaş olduğumuz için değil, birbirimizin güçlü ve zayıf yönlerini dengelediğimiz için. "Sen?" diye sordum.

"Hayır. Liseden sonra hemen hemen herkesle koptum. Hata bende. İnsanlarla ilişkilerimi sürdürmekte başarılı değilim."

"Ya Emily?" diye sordum çünkü Emily Miller Nat'in lisedeki en yakın arkadaşıydı.

"Bazen konuşuyoruz. Birkaç ayda bir arıyor."

"Ne kötü değil mi? Herkesin işi başından aşkın. Ailen nasıl?" diye sordum. "Hâlâ Barrington'da mı yaşıyorlar?"

"Hayır, artık değil." Konuyu değiştirdi. "Burası güzelmiş," dedi restoranı kastederek. "Daha önce de geldiğini mi söylemiştin?"

Başımla onayladım ve çayımdan temkinle küçük bir yudum aldım. "Evet. Burayı yıllar önce bir arkadaşım keşfetti, o zamandan beri gelirim. Hoş bir yer. Sessiz, sakin." İçkiler ve yemekler güzeldi ama en sevdiğim tarafı ortamıydı. Yumuşak, sıcak bir aydınlatması vardı ve fonda sakin caz parçaları çalıyordu.

Nat'e geçen günkü toplantıyı nasıl bulduğunu sordum.

"Güzeldi. Benimle aynı durumdaki insanlarla olmak iyi geldi."

"Benim de o toplantıları sevmemin nedenlerinden biri bu."

"Ben'le boşanalı ne kadar oldu?"

"Neredeyse bir yıl," diye yanıtladım, sonra ilk destek grubu toplantımda diğerlerine anlattıklarımı tekrarladım: Davayı benim açtığımı ve bunu kızım Sienna için yaptığımı çünkü onun Ben'le kavgalarımıza daha fazla şahit olmasına katlanamadığımı.

Oturuş pozisyonunu değiştirdi. "Ailem ve arkadaşlarım Declan'a bayılır," dedi. "Ona görür görmez hayran oldular. Onun *mükemmel erkek* olduğunu düşünüyorlar, sanki böyle bir şey varmış gibi. Sevimli, yakışıklı, çekici ve iyi kazandıran, süper bir işi var." Bir nefes aldı ve daha fazlasını anlatmasını umut ederek nefesimi tuttum. Neyse ki devam etti. "Declan'ı onlarla konuşmakta zorlanıyorum çünkü onunla ilgili yerleşmiş fikirleri var ve benim söylediğim her şey ters geliyor. Onlara anlattıklarıma inandıklarını bile sanmıyorum."

"Onlara ne anlatıyorsun?"

"Nasıl biri olduğunu."

Tekrar çayımı yudumladım ve bu kez ihtiyatsızlık edip hızlı içtiğim için dilim yandı. "Peki, nasıl biridir?" diye sordum fincanımı masaya koyarken normal davranmaya çalışarak.

Nat buzlu suyuna uzandı ve bardağın dış yüzeyindeki su damlacıklarında parmaklarını gezdirdi. Onu izleyerek bir türlü gelmeyen cevabı bekledim.

"Özür dilerim," dedim başımı iki yana sallayarak. "Buna cevap vermek zorunda değilsin. Başka bir şey konuşmak ister misin?" diye sordum çünkü bu konuşmanın onu rahatsız ettiğini görebiliyordum ve bunu istemiyordum. Nat'le görüşmeyeli yirmi küsur yıl olmuştu. Israrcılığımla onu köşeye sıkıştırdığımı düşünmesi isteyeceğim en son şeydi.

"Hayır," dedi bardağını itip yavaşça gözlerini kaldırarak. "Sorun değil. Onu tanımayan biriyle Declan'ı konuşmak bana da değişiklik olur, hatta iyi bile gelebilir. Bir terapistle görüşmeyi düşündüm ama aylar süren bekleme listeleri var. Hem

KitaplıkRafı

de iyi tanıdığın, seni anlayan ve seninle aynı durumda olan bir insanla dertleşmek seni para karşılığında dinleyen biriyle konuşmaktan daha iyi geliyor, biliyor musun?"

Gülümsedim. "Evet, anlıyorum. Ben de o grubu aynı sebepten ötürü buldum. Acılar yoldaş sever derler ya, sahiden öyle."

Başını hafifçe sallayarak onayladı. "Doğru." Yine buzlu suyuna uzandı, onu avuçlarının arasında tuttu ve daha fazlasını anlatıp atlatmamaya karar vermeye çalışır gibi bir süre oyalandı. O sırada yanından bir adam ve bir kadın geçince Nat'in dikkati onlara kaydı ve bardağı ağzına götürmeden önce biraz bekledi. Adamla kadının gülüşerek uzaklaşmasını ve adamın kadının uzun paltosunu giymesine yardım etmesini izledi. Sonra suyundan bir yudum içti ve bardağı masaya bıraktı. Gözlerimin içine baktı.

"Beni aldatıyordu. Genç bir kadınla. Ama en kötü kısmı bu değil." Duraksayarak cesaretini topladı. "Declan avukat, Loop'taki Tanner & Levine'de çalışıyor. Birkaç yıl sonra ortak olacak ki bu cidden büyük bir başarı. Ama bu tür şeylerin insanın üzerindeki baskısı büyük oluyor, hayatından ödün veriyorsun. Yedi yıllık bir yolculuktan söz ediyorum. Declan beş yıl önce o hukuk firmasında çalışmaya başladığından beri bunu hedefliyor. Kariyeri tamamen değişti. Şimdi yılda iki bin küsur saat için maaş alıyor. Bu da günde on iki saat ve ayda iki hafta sonu demek. Declan müthiş zekidir, zehir gibidir. İkna edicidir. Çalışkandır. İşinde çok iyidir. Ama..." Yutkundu ve birden benden gözlerini kaçırdı. Sesini alçalttı, ses sisteminden yayılan müzik yüzünden onu zar zor duyabildim. İstemsizce öne eğildim ve yüzünü izledim. Nat camdan dışarı bakarken gerçeği itiraf etti. "Bazen deliriyor," dedi. "O..."

Gerisini getirmedi. Sustu ve yüksek sesle söylemediği kelime hâlâ dudaklarında dururken düşünceleri boğazında

düğümlendi. Doğrulup daha dik oturdu. Yüzü değişti, birden beti benzi attı.

"Nat? Her şey yolunda mı?" diye sordum bakışlarını köşe pencereye kadar takip ederek ve camın diğer tarafındaki bir karaltının aniden geri çekildiğini gördüm.

Camın küçük bir kısmı sanki biri oraya nefesini üflemiş gibi buğulanmıştı.

Buğunun dağılmasını izlerken omurgamdan yukarı doğru bir ürperti yayıldı. Tekrar Nat'e baktığımda hızlı hızlı gözlerini kırpıştırıyordu. Bir kez daha yutkunduğunda boynundaki zorlanmayı gördüm, sanki oradaki bir kaya parçası yerinden oynamış gibi. "Be-ben özür dilerim," dedi. Sadece bir anlığa bakışları beni buldu, sonra yine pencereye baktı. Dışarıda paltoları ve bereleriyle sokaktan geçen yayaların dışında hiç kimse yoktu. Nat titrek bir sesle konuştu. "Tamamen unuttum. Bir arkadaşım hasta. Ona akşam yemeği götürmeye söz vermiştim. Grip oldu. Gitmeliyim."

Kucağındaki kumaş peçeteyi aldı. Onu masaya koymaya çalışırken elinden kayıp yere düştü. Nat birden ayağa fırladı ve iskemlesinin arkasına astığı paltoyu aldı. Paltonun kollarını bulana kadar iki ya da üç kez denemesi gerekti.

"Hemen mi?" diye sordum saatime bakarak. Sekizi geçiyordu.

"Evet," dedi ama hâlâ pencereye baktığı ve benimle göz göze gelmekten kaçındığı dikkatimden kaçmadı. "Oraya bir saat önce gitmeliydim. Nerede kaldığımı merak etmiştir. Hâlâ uyanıksa tabii."

Çantasını karıştırıp bir yirmilik çıkardı ve bana vermeye çalıştı. Almak istemedim fakat izin vermedi. "Lütfen, al," dedi. "Davetin için teşekkür ederim. Böyle apar topar gittiğim için kendimi kötü hissediyorum. Ama..."

"Arkadaşın hasta. Anlıyorum. Git, lütfen," dedim. "Başka bir gün buluşuruz."

Nat masalarla sandalyelerin etrafından dolaşarak çıkışa doğru yürüdü, birbirine yakın duran sandalyelerin arasından zar zor geçti ve gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra onu pencereden gördüm. Şapkasını takmıştı ve kürklü kapüşonunu onun üzerine geçirmişti. Sokağın ucuna doğru kaçamak bir bakış attı, küçük bir grubun önünden geçmesini bekledi ve onların arasına karıştı. Başını önüne eğerek hızlı hızlı yürüdü.

Parayı masaya bıraktım. Nat'in peşinden geceye çıktım, kapının kolunu yavaşça elimden bıraktım ve ona ya da penceredeki o karaltıya dair bir iz görürüm umuduyla etrafa bakındım.

Ama ikisi de gitmişti.

***

Restoranın önünde Sienna'ya kısa bir mesaj yazarak dönüş yolunda olduğumu bildirdim. Sonra telefonumu paltomun cebine koydum çünkü tedbirli olmalıydım. Saat sekizi geçiyordu. Tüm saldırılar hemen hemen bu saatlerde gerçekleşmişti. Zaten tedirgindim, Nat'in söyledikleri ve az kalsın söyleyecekleri aklımı kurcalıyordu. *Bazen deliriyor. O...* Cümlesini bitirememişti çünkü pencerenin diğer tarafındaki bir şey dikkatini çekmişti. Boşlukları kendim doldurdum.

O çabuk öfkeleniyor. O kontrolünü kaybediyor. O bana vuruyor.

Bundan dört beş yıl evvel yoğun bakımda, aile içi şiddet sonucunda beyin kanaması geçiren bir kadının bakımını üstlenmiştim. Hastanın ismi Anne'di ve onu acil servise kocası getirmişti. Bodrum merdiveninden düştüğünü söylemişti ama kadının ne kadar gergin olduğunu, gözlerime bakamadığını fark etmiştim. Nat gibi sözümona evde geçirdiği kaza için kendini suçlamıştı: *Çok sakarım. Birden ayağım kaydı. Acele*

ettiğim için oldu. Ne aptalım. Ayaklarında çorap olduğunu ve bodruma inen merdivenin cilalı parke olduğunu söylemişti. Ayağı kaymıştı ve düşerken duvara başını çarpmıştı. Başta iyi olduğunu sanmıştı, sadece başı şişmişti ama sonra şiddetli baş ağrıları ve kusma başlamıştı. Kocası onunla çok ilgiliydi, üzerine titriyordu, gereken tetkikleri yapmamız için odadan çıkmasını istediğimizde bile karısıyla kalmak istemişti.

Kadın, odada yalnız kaldığımızda da gerçeği anlatmaya yanaşmamıştı. Ama hemşireler şiddete dair izleri ayırt etmek için eğitilir. Dolayısıyla onları görmüştüm. Zamanla ve tatlı dille sonunda onu konuşturmuştum. Kocasının onu hokey sopasıyla dövdüğünü, üç ve altı yaşlarındaki iki çocuklarının buna şahit olduğunu anlatmıştı. Olay sırasında bir köşede büzülen çocuklar çılgınca ağlayarak babalarına durması için yalvarmıştı. Ama kadın kocasının başınm belaya girmesini istemiyordu. Onu seviyordu. Bana bunları kimseye anlatmamam için yalvarmış ve onun ne kadar üzgün olduğunu anlatmıştı. Adam karısına bir daha asla böyle bir şey yapmayacağını söylemişti, kadın da bunun doğru olmasını çok istediği için ona inanmıştı.

Polis çağırmıştım ama Anne kocasından şikâyetçi olmadığı için ellerinden fazla bir şey gelmemişti. Sonra acaba Anne bana şiddet gördüğünü söylediği için kocası ona daha beter kan kusturur mu diye endişe etmiştim. Sonunda Anne çocuklarıyla birlikte adamın yanında kalmıştı, ondan şikâyetçi olmamıştı ve birkaç yıl önce onlarla ilgili kahredici bir haber okumuştum: Adam karısını döverek öldürünce tutuklanmıştı.

Ne kadar üzüldüğümü hatırlıyordum. Ben'in kurbanı suçladığını da hatırlıyordum çünkü fırsatı varken kocasını terk etmemişti. Onunla kalmış ve kaderini kendisi çizmişti. *Herkesi kurtaramazsın* gibisinden basmakalıp bir cümle kurmuştu. Bense uzun zaman başka bir şey yapabilir miydim, elimden bir şey gelir miydi diye düşünmüştüm.

KitaplıkRafı

Şimdilik bunu aklımdan çıkardım. Yürümeye devam ettim. Hava soğuk ve rüzgârlıydı, geçen geceki kar erimesine rağmen gündüzleri tek hanede kalan sıcaklık güneş battıktan sonra sıfırın altına düşüyordu. Sokak lambaları yanıyordu. Dükkânlar ve restoranlar da açıktı, onların ışıkları bana güven veriyordu. Bunun gibi işlek caddelerde korku ya da endişe duymuyordum.

Ne var ki sadece özel konutların olduğu küçük sokağıma vardığımda işler değişti. Birden kendimi sessiz ve karanlık bir dünyanın içinde buldum ve son günlerde saldırıya uğrayan kadınları düşünmeye başladım. Benim gibi yorgun ve üşümüşler miydi, ağrıyan ayaklarını bir an önce dinlendirmek için evlerine dönmeyi hayal ederken gardlarını erken mi düşürmüşlerdi? Çünkü evini uzaktan da olsa görmek insanın rehavete kapılmasına neden olabilirdi.

Yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden baktım ve gördüğüm kadarıyla öyleydim. Ayak seslerimin yankısını duyuyordum. Elimi çantama sokup anahtarımı aradım. İlk denemede anahtarı bulamadım ve Broadway'de, çevrede insanlar varken anahtarlığımı çantamdan çıkarmadığım için kendime kızdım. İleriyi düşünmeliydim. Daha dikkatli ve hazırlıklı olmalıydım. Anahtarımı bulamadım –Hangi cehennemdeydi bu?– ve gece bir ara onu çantamdan düşürdüm mü diye düşündüm. Hastanede ya da restoranda olabilirdi.

Tam paniklemeye başlarken parmaklarım anahtarıma değdi.

Eve dönüş yolunda pencereleri tahtalarla kapatılmış iki metruk binayla ıssız ve korkunç görünüşlü bir otoparkın önünden geçmem gerekti. Otopark apartmanımıza bitişik demiryolunun tam altındaydı ve tepesindeki rayların gölgesinde kaldığı için gündüzleri bile karanlık ve köhne oluyordu. Park yerleri bölgede oturanlara aitti ama bazıları sokakta kendi arabalarını park edecek yer bulduğunda SpotHero gibi uygulamalar üzerinden onları nakit karşılığı kiralıyordu. Aslında kârlı bir

girişimdi ama bu durum yabancıları mahallemize davet ediyordu ve bundan hoşlanmıyordum.

Otoparkın önünden hızlı hızlı geçerken tepemdeki tren raylarının gürültüsü kulaklarımı sağır etti. Bu arada, otoparktaki farları yanan arabayı dert etmemeye çalıştım.

Hızlandım ve apartmanın basamaklarını koşarak çıkıp anahtarı kilide soktum. İçeri girerken rüzgâr açık kapının arkasındaki köşede duran gazetenin sayfalarını karıştırdı.

Takip edilmediğimden emin olmak için kapıyı sıkıca kapadım. Binanın içindeki merdivenleri tırmanmaya başladım. Birinci ve ikinci katın arasında yukarıdan, bizim dairenin olduğu kattan bir erkek sesi geldiğini duydum. Üçüncü kattaki tek daire bizimkiydi.

Kalp atışlarım hızlandı.

Bir erkeğin bizim dairemizde işi neydi?

Basamakları ikişer ikişer çıkarken omzumdaki çanta koluma kaydı. Onu tekrar omzuma itmekle bile vakit kaybetmedim. Aklım fikrim Sienna'daydı, bir an önce ona ulaşmalıydım.

Köşeyi döndüğümde ilk önce kızımı gördüm ve iyi olduğu için rahat bir nefes aldım. Pijamalarıyla açık kapıda duruyordu, ekoseli bir şort ve beyaz karnının küçük bir kısmını açıkta bırakan kısa, bol bir tişört giymişti. Ayakları çıplaktı, bir ayağını diğerinin üzerine koymuştu ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzünde hiç makyaj yoktu, saçlarını başının tepesinde dağınık bir topuz yapmıştı ve sanırım sutyen takmamıştı.

Sienna beni gördü. Yüzünü bana çevirdi ve adamın omzunun üzerinden bana baktı. Adam bizim sokak kapısının önünde duruyordu, bana sırtı dönüktü. "Anne," dedi Sienna tuhaf bir sesle ve adam arkasını döndüğünde yüzünü gördüm. Geçen gün gördüğüm delikanlı gibi değildi, otuz beş kırk yaşlarında bir yetişkindi. Kot pantolon ve mavi bir gömlek giymişti. Gülümsemesine karşılık vermedim, daha doğrusu bunu

KitaplıkKoRafı

yapamadım çünkü gülümsemek o sırada aklımdan geçen en son şeydi.

"Neler oluyor?" diye sorarken sesimdeki gerginliği duydum. Adamın yanından geçip Sienna'yla arasına girdim. Birinin bana neler olduğunu söylemesini beklemek yerine, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum. Bu arada binaya nasıl girdiğini ve neden ergen kızımla yalnız konuştuğunu anlamaya çalışıyordum. Çantamı omzuma ittim ve kollarımı kavuştururken boyumun biraz daha uzun olmadığına hayıflandım, bu bana fiziksel avantaj sağlardı.

"Adım Evan," dedi elini uzatıp ama bir satıcı ya da öyle bir şey olduğunu düşünerek onunla tokalaşmadım. Gece gece apartmanımıza girip bize istemediğimiz veya ihtiyacımız olmayan bir şeyler satmaya çalışması kanunlara aykırı olmasa bile gerçekten son derece uygunsuzdu. Sokak kapısında SATICILAR GİREMEZ yazısı yoktu ama apartmanın kapısının kilitli olmasının yeterli olduğunu sanıyordum.

"Senin için ne yapabilirim, Evan?" diye sordum kendimden duymaya alışkın olmadığım bir tavırla.

"Anne," dedi Sienna. Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum. Davranışımdan ötürü utanmıştı, adamın elini havada bıraktığım için. Adam sonunda elini indirdi ve kotunun cebine soktu. Gülümsemesi kayboldu.

"Kusura bakmayın," dedi. "Emrivaki yapmak gibi bir niyetim yoktu. Karımla alt katınıza yeni taşındık. Bir mektubunuz yanlışlıkla bize gelmiş. Onu vermeye gelmiştim."

Nefes aldım ve önceki günkü nakliyecilerin içeri taşıdığı kolilerle mobilyaları düşündüm. Tekrar Sienna'ya baktım. Adamın söz ettiği mektubu ancak o zaman görebildim. Sienna kollarını kavuşturduğu için ilk bakışta fark edilmiyordu ama Sienna kollarını açtı ve zarfı yüzüme doğru salladı. Ona baktım, sonra gözlerimi yine adama kaydırdım.

Geriye doğru bir adım atarak eve girerken Sienna'ya çarptım. Sienna geri geri salona doğru yürümek zorunda kaldı. Kapıyı kapatmak için elimi uzattım. "Teşekkür ederiz. Çok naziksiniz," dedim ve bu konuşmayı burada bitirmek için resmen kapıyı adamın suratına kapadım.

Kapı kapanırken adamın yüzünün ifadesizleştiğini gördüm. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki oturmaya ihtiyaç duydum.

"Çok utanç vericiydi," diye ilan etti Sienna ben kapıyı kilitlerken. Ona döndüğümde kendini kanepeye attı ve ayaklarını uzatırken sehpa altındaki yün halıyla birlikte biraz kaydı. "Adamı kapı dışarı ettin."

Yorumuna cevap vermek yerine, "Aklını mı kaçırdın, Sienna?" diye çıkıştım. Sehpanın diğer tarafından ona hayretle baktım. "Yabancılara kapıyı açmaman gerektiğini biliyorsun."

"O yabancı değil. Bizim *komşumuz*, anne," dedi ve evet, öyleydi ama Sienna kapıyı açarken bunu bilmiyordu. Ayrıca yine de bir yabancı sayılırdı, sonuçta onu tanımıyorduk. "Artı," diye devam etti o adamın farklı niyetleri olsaydı başına neler gelebileceğini bilmiyormuş gibi bezgin bir tavırla, "onu sen sandım. Eve dönüyorum yazdın, kapıyı tıklatınca sen geldin sandım."

Haklıydı. Öyle yazmıştım. Aşağı yukarı yirmi dakika önce restoranın önünde ona bir mesaj atarak dönüş yolunda olduğumu haber vermiştim. Yine de Sienna'nın bir yabancıya kapıyı açması beni korkutmuştu. Daha ihtiyatlı davranmalıydı ve öyle yaptığını sanıyordum ama artık bundan emin değildim.

"Ona bu kadar kötü davranmak zorunda değildin," dedi.

"Kötü davranmadım."

"*Nazik* olduğun da söylenemez."

Hakkı vardı. Nazik değildim ama beni gafil avlamıştı. Sienna için korkmuştum. "Beni dinle," dedim, "bir dahaki sefere önce gözetleme deliğinden bak. Onun orada olmasının bir sebebi var."

KitaplıkKorsanı

"Nedir o?"

"Bizi koruyor."

"Kimden?" diye sordu ve iyimserliği beni biraz korkuttu. Kötü şeylerin hep başka insanların başına geldiğini düşünmesi.

"Dünyada iyi insanlar kadar kötüler de var, Sienna. Herkes iyi niyetli değil. Bir adam kendi evlerinde kadmlara saldırıyor. Haberleri izliyorsun, bundan haberin var. Daha dikkatli olmalısın. Tanıştığın herkese güvenmemelisin. Anlaştık mı?" dedim ve kızım da *anlaştık* gibisinden bir şey söyledi. Ama gözleri telefonundaydı ve beni gerçekten dinlediğinden emin olamıyordum.

Ayışığı Kitaplığı

DOKUZ

Ertesi sabah, apartmandan çıkarken bugünkü postalara yer açmak için posta kutusunun içindekileri çantama attım. İşe yürürken önümdeki iki kadının dün gece gerçekleşen saldırıyla ilgili konuşmalarına kulak misafiri olarak paniğe kapıldım. Sabah televizyonu açmamış, haberleri okumamıştım. Haliyle son saldırıyı duymamıştım. Bir sürü saldırı yaşanmıştı, artık sayısını unutmuştum. Saldırganın kimsenin onu tanımaması için siyah bir maske taktığı söyleniyordu.

Haftalar geçmişti ama saldırganın kimliği hâlâ bilinmiyordu.

***

Hastaneye polis geldi.

Hızlı bir öğle yemeği yiyip geri döndüğümde iki erkek polis memurunun Caitlin'in odasında ayakta durduğunu gördüm. Hemşire bankosunun önünde zınk diye durdum. Birden ayaklarım hareketsiz kaldı ve vücudum polislere, üniformalarına, iri cüsselerine, yeleklerindeki tabancalarla şok tabancılarına karşı son derece içgüdüsel bir tepki verdi.

Diğer tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Tek düşünebildiğim polisin neden burada olduğuydu. Daha önce de yoğun bakıma polisler gelmişti ama bir intihar vakası için bu sıradışı

bir durumdu. İnsanın kendi canına kıymasında bir kanunsuzluk yoktu sonuçta.

Odadaki polisler Caitlin'in annesi ve babasıyla konuşuyordu. Yanlarında biri daha vardı. Otuzlu yaşlarda bir erkekti, Bayan Beckett'ın arkasında duruyordu ve sıcak, samimi bir tavırla elini onun omzuna koymuştu. Onu tanıyordu, polislerle beraber değildi. Camın arkasından herkes çok ciddi görünüyordu. Memurların birinin bana arkası dönüktü ama diğeri yan duruyordu ve arkadaşı konuşurken o ellerini yeleğinin üzerine koymuştu.

Hemşire bankosundaki Luke'a yaklaştım. "Neler oluyor?" diye sordum alçak sesle. "Polis neden burada?" Söyleyebileceklerinden korkarak nefesimi tuttum.

Luke bana baktı. "Bunun bir intihar vakası olmadığından şüpheleniyorlar."

Geri çekildim. Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve koridor birden ısındı.

"Ne demek o?"

Gözlerini kırpıştırdı ve ne söyleyeceğini tahmin ettim.

"Oradan itilmiş olabileceğini düşünüyorlar."

"İtilmiş olabileceğini mi?" diye yineledim bu kelimenin anlamını bilmiyormuş gibi. Sonra anlamını yitirene kadar onu içimden tekrarlamaya devam ettim. *İtilmek.*

"Evet," dedi bana kıyasla gayet sakin görünen Luke. Öte yandan, onun bu ihtimali sindirmek, polisin ne bildiğini zihninde evirip çevirmek için hiç olmazsa birkaç dakikası olmuştu. "İtilmiş olabileceğini."

"Peki, kim itmiş?"

"Kimse bilmiyor."

***

Odaya girdiğimde Beckettlar başlarını kaldırdı. Dalgın görünüyorlardı, akılları bu hastane odasından milyonlarca

kilometre uzaktaydı. Polisler gitmişti ama diğer adam hâlâ oradaydı. Duvara yaslanmış ve siyah, bisiklet yakalı kazağının göğsünde kollarını kavuşturmuştu. İçeri girmemle bakışlarını kaldırdı ve benzerliği derhal gördüm. Boy pos ve vücut şekli olarak Bay Beckett'ın genciydi ama renkleri Caitlin'e benziyordu: Koyu kumral saçlar ve gözler.

"Meghan," dedi Bay Beckett ve kasvetli bakışlarını yüzüme dikmeden önce alnını ovuşturdu. Bitap görünüşü beni sarstı; zihinsel gerginliğe fiziksel yorgunluk da eklenince adam resmen çökmüştü.

"Size bir şeyler getirmemi ister misiniz?" diye sordum.

"Hayır," dedi başını sertçe sallayarak ve bu kısa cevaptan bir anlam çıkarmamaya çalıştım.

Bayan Beckett hiçbir şey söylemeden arkasını döndü. Yatağın kenarındaki iskemleye oturdu ve onu yatağa biraz daha yaklaştırdı. Bana sırtı dönük olduğu için yüzünü göremedim. "Meghan, bu bizim oğlumuz. Jackson."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim birdenbire havası değişen, belirgin bir gerginliğin hüküm sürdüğü odada birkaç adım yürüyerek.

"Ben de," dedi Jackson duvardan ayrılarak. "Annemle babam sizden çok bahsetti."

Bay Beckett konuşunca ona baktım. "Bize ne kadar yardımcı olduğunu anlattık. Seni bize Tanrı'nın gönderdiğini."

"Rica ederim. Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

"Sana minnettarız," dedi Bay Beckett. "Jackson bu sabah geldi. Caitlin'i görmek için. Uçağı henüz birkaç saat önce indi. O'Hare'den doğruca buraya geldi."

"Gelmekle iyi etmişsiniz," dedim.

"Keşke daha önce gelebilseydim." Jackson yatağa yaklaşarak Bayan Beckett'ın arkasında durdu. Ellerini omuzlarına koyarak onu rahatlatmaya çalıştı. Onu, gözlerinin ara sıra yataktaki

Kitaplık Rafı

Caitlin'e kaymasını izledim. Boşuna bir duygu belirtisi, kedere yahut şaşkınlığa dair bir iz aradım ama belki de metin olmaya çalışıyordu. Caitlin günlerdir hastanedeydi, kimseyi yargılamamalıydım fakat Bethany hayatta olsaydı ve onun başına böyle bir şey gelseydi, bir an bile tereddüt etmezdim diye düşündüm. Bulduğum ilk uçağa atlayıp yanına koşardım.

"Eh, nihayetinde geldin ve sana minnettarız. Caitlin de öyle olurdu," dedi Bay Beckett ve Jackson'ın babasının bu sözlerine –*Caitlin de öyle olurdu*– alayla gülümsemek üzereyken hızla kendine hâkim olduğunu benden başka fark eden oldu mu diye merak ettim.

Bayan Beckett'ın günler evvel Caitlin'in abileriyle yakın olmadığını bir sır verir gibi anlatışını hatırladım. Kendisinin Caitlin'le oğullarıyla olduğundan daha farklı bir ilişkisi olduğunu ve belki de bu yüzden Caitlin'e içerlemiş olabileceklerini söylemişti.

Jackson onu izlediğimi hissetmiş gibi bakışlarını hızla bana kaydırdı. Gözlerimi kaçırmakta geç kalınca bakışlarımı yakaladı.

"Büyük oğlumuz Henry de burada olmak isterdi," diye konuşmaya devam etti Bay Beckett ve hemen ona döndüm. Hem utanmıştım hem de dikkatimi başka bir yere verebildiğime sevinmiştim. "Ama bir duruşması var ve onu bırakıp gelemiyor. Olay olduğunda Jackson iş için Londra'daydı," diye anlattı Bay Beckett. "Mümkün olan en kısa sürede geldi."

"Londra'dan geldiyseniz yorgun olmalısınız," dedim uzun uçak yolculuğunu ve jetlagi düşünerek.

Omzunu silkti. "Biraz kafeinin iyi gelmediği hiçbir şey yok."

Başımı sallayıp tekrar Bay Beckett'a baktım. "Polisleri gördüm," dedim rahat bir tavır takınmaya çalışarak.

Beckettlar önce suspus oldu. Üçünün arasında bir bakışma geçti, sonunda Bayan Beckett bana döndü. "Ne söylediklerini duydun mu?"

Son birkaç saattir dedikodu kazanı tekrar kaynamaya başlamıştı. Herkes Caitlin Beckett'ın o üstgeçitten aşağı atıldığını konuşuyordu. Hemşire bankosunda ve dinlenme odasında bunu tekrar tekrar duymuştum. *Duydunuz mu? Polis geldi. Caitlin Beckett kendi atlamamış, oradan itilmiş.* Konuşurlarken gözleri parlıyordu. *Aman Tanrım* ve *Ne korkunç,* diyorlardı fakat sesleri onlara ihanet ediyordu. Dedikodudan alman haz merhametten daha ağır basıyordu, herkes bunu henüz duymamış birini bulup haberi ona yetiştirmenin peşindeydi.

Bunu her duyduğumda tüylerim diken diken oluyordu, Caitlin'in aşağı düşmesine neden olan o son itişi düşünüyordum.

"Evet," dedim yutkunarak. "Duydum. Korkunç bir şey. Çok üzgünüm. Bundan eminler mi?"

"Evet."

"Kimin yaptığını biliyorlar mı?" diye sordum.

Bayan Beckett başını iki yana salladı ve Jackson ellerini onun omuzlarından indirip geri çekildi. Bayan Beckett'ın yüzünde donuk bir ifade vardı, günlerdir samimiyetle sergilediği üzüntüden başka bir şeydi bu. Bana yine arkasını döndü; bakışları yataktaki kızına kaydı. Sandalyesinin kenarına doğru kayıp Caitlin'e elini uzattı, alnına düşen kumral bir saç tutamını kenara çekti ve kızının durgun yüzünü uzun uzun seyretti.

"Polis bir şey bilmiyor. Bir görgü tanığı varmış. O gün Caitlin'i üstgeçitte gören bir kadın. Caitlin'in yanında biri olduğunu söylemiş," dedi Bay Beckett ve bu sözler kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

"Böyle bir şeyi kim, neden yapsın?" diye sordu gözyaşlarını zor tutan Bayan Beckett.

Bu kez Bay Beckett elini onun omzuna koydu. "Bilmiyorum, canım. Bilmiyorum." Sonra bana döndü. "Bu kadın, yani görgü tanığı arabayla Lake Shore Drive'dan geçiyormuş. Onları sadece birkaç saniyeliğine görmüş ama o gün üstgeçitte iki kişi

olduğundan emin. Caitlin'in aşağı itildiğini görmemiş, yoksa hemen polisi ararmış ama üstgeçitte bir şeyler olduğunu, birilerinin dalaştığını görmüş. Oradan geçip gitmiş ve bunu unutmuş. Sonuçta burası büyük bir şehir, durmadan bir kavga çıkıyor. Ayrıca gördüğü şeyin bir şakalaşma olmadığından emin olamamış."

O sırada Bay Beckett'ın telefonu çaldı. Cebinden çıkardığı telefonun ekranına baktı. "Özür dilerim," dedi, "ama buna bakmalıyım. İşten arıyorlar." Bizden müsaade isteyip koridora çıktı.

Bayan Beckett bana dönerek kocasının kaldığı yerden anlatmaya devam etti. "Görgü tanığı kadın geçen gün haberlerde yayınladıkları özel intihar haberi dosyasını izleyene kadar bunu hiç düşünmemiş. Ben onu izlemedim ama duydum. Caitlin'imizin dedikleri gibi oradan atlamadığını anlamış. O gün orada başka bir şey oldu. Polis araştırmış. Caitlin bir arkadaşıyla oturuyormuş ama birkaç hafta önce bir emlakçıyla anlaşmış. Satın alabileceği bir daire arıyormuş. Caitlin buraya yerleşmeyi düşünüyormuş. İntiharı düşünen biri gelecek planları yapar mı? Kendine bir daire arar mı?"

Göz göze geldiğimizde bakışlarında yeni bir şey gördüm. Şok, öfke ve korkunun yanı sıra hepsinden daha baskın bir şey: Rahatlama. Kızı sandığı gibi depresyonda değildi ve ölmek istememişti. "Bunun bir cinayet teşebbüsü olduğunu söylüyorlar, Meghan. Caitlin intihara kalkışmamış. Düşündüğümüz gibi canına kıymamış." Manidar bir sessizlik oldu. "Bunu başka biri yaptı."

Midem kasıldı. Cinayet. *Adam öldürme.* Bu öyle büyük bir zalimlikti ki Bayan Beckett konuşurken ağzıma asitli bir tat doldu, dilimin altında biriken salyalarda sirke tadı aldım.

"Sence biri onu kandırarak oraya çıkarmış olabilir mi?" diye tahmin yürüttü Bayan Beckett.

"Olabilir," dedim omuzlarımı kaldırarak.

"Ya da bunu yapan kişi orada onu bekliyor olabilir mi?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum." Polis işin içine girdiğine göre bunu yapanı bulmaya odaklanacaklardı. Yirmi dört saat önce böyle bir gündem yoktu ama şimdi Caitlin'i yaşatmaktan sonraki en önemli konu buydu. Gerçi günler geçiyordu ve hastaneye her gelişimde durumunda hiçbir değişiklik olmadığını gördükçe hep böyle mi kalacak diye düşünmeden edemiyordum.

"Ne oldu, Meghan?" diye sordu ve artık ona bakmadığımı, çıplak beyaz duvara dalıp gittiğimi fark ettim.

"Önceki gün burada bir adam vardı," dedim Bayan Beckett'a bakarak. "Caitlin'i görmeye gelmişti." Bunu söylerken adamın bakışlarını gözümde canlandırdım, onları üzerimde gezdirişini ve isim kartımı ilgiyle süzüşünü.

"Bir adam mı?" diye sordu henüz odaya dönen ve karısının yanına gelen Bay Beckett. Alnında endişe çizgileri belirmişti. Onlara bu adamdan daha önce bahsetmem gerekirdi; bunu yapmadığıma, bu bilgiyi kendime sakladığıma pişman olmuştum.

Bay Beckett karısının beline sarıldı ve onu yanına çekti. "Bize söylemedin," dedi beni suçlar gibi. Belki de gerçekten suçluyordu.

"Evet, söylemedim. Özür dilerim," dedim. Yüzüme ateş bastı. "Önemli olduğunu düşünmedim. Bir arkadaşı olduğunu söyledi."

"Adı ne?"

"Söylemedi. Ziyaretçilerin hemşire bankosunda kayıt açtırması gerekiyor. Eğer oraya uğramış olsaydı onu içeri almazdık. Çok üzgünüm."

"Nasıl biriydi?" diye sordu Bayan Beckett.

Adamı tarif ettim. Koyu renk, kıvırcık saçları, mavi gözleri ve eğri bir burnu olduğunu anlattım. Beckettlar taş kesildi, omuzlarını dikleştirdiler. Birbirlerine baktılar. "Biz böyle birini tanımıyoruz."

KitaplıkRafı

"Neden gelmiş?" diye sordu Bayan Beckett titrek bir sesle.

"Sanırım ziyaret içindi, yani öyle düşündüm ama Caitlin'in odasına sadece aile üyelerini kabul edebildiğimizi ve gitmesi gerektiğini söyledim, o da gitti." Caitlin'in odasını bulmak için hemşire bankosuna uğramasına gerek yoktu. Bizim yoğun bakım ünitesinde otuz yatak vardı ve onar yataklık üç bölüme ayrılmışlardı. Başhemşire oturduğu hemşire bankosundaki beyaz panoya görev çizelgesini yazardı. Hasta mahremiyeti için ve Sağlık Sigortası Taşınabilirlik ve Sorumluluk Yasası kuralları kapsamında hastalar yalnızca isimlerinin baş harfleriyle listelenirdi ama Caitlin'i tanıyan biri için bu bilgi yeterliydi. Beyaz tahta öyle uluorta durmazdı ama göze çarpmayan bir şey de değildi. Gözleri iyi gören herkes onu rahatlıkla okuyabilirdi.

Bunun yanı sıra kapılar cam olduğundan arkaları görünüyordu. Koridor bazen yoğun olurdu, hatta genellikle öyleydi. Hemşire bankosu tam ortadaydı ve bölümdeki herkesin buluşma noktasıydı. Etrafı sürekli kalabalık olduğu için biri kolaylıkla gözden kaçabilirdi, kimse buna dikkat etmezdi.

Bayan Beckett kocasına baktı. "Bunu polise söylemeliyiz," dedi ve kocası ona hak verdi.

Bu konuşma sırasında Jackson'ın duvara yaslanarak bizi sessizce dinlediği dikkatimden kaçmamıştı. Duyduklarından etkilenmemişe benziyordu. Eğer kısa bir süre önce birinin kız kardeşimi öldürmeye çalıştığını öğrenseydim deliye dönerdim.

***

O akşam dinlenme odasındaydım. Saat yediyi biraz geçiyordu ve hem yorgundum hem de gün içinde yaşadıklarımdan ötürü canım sıkkındı. İşten çıkmak üzere sessizce eşyalarımı topladım. Yanımda Luke da toparlanıyordu.

Bu sabah işe gelmeden önce posta kutumdan aldığım postalar gözüme ilişti. Sabah onlara bakmadan öylece çantama tıkmıştım. Şimdi destenin en üstünde küçük, kırmızı bir zarf vardı ve üzerine erkeksi bir el yazısıyla, büyük harflerle adım yazılmıştı. Asıl dikkatimi çekense bir adresin, bir iade adresinin ve posta damgasının olmayışıydı.

Luke bana iyi geceler diledi. Ona veda ettim ama aklım başka yerdeydi.

Luke gittiğinde odada yalnız kaldım ve zarfı elime aldım. Altına parmağımı sokarak kapağı açtım. İçinde beyaz, yırtık bir bilgisayar kâğıdı vardı. Ön yüzü boştu ama arkasını çevirdiğimde nefesim kesildi.

Kâğıtta sert hatlı, erkeksi bir el yazısıyla, büyük harflerle ve siyah mürekkeple SÜRTÜK yazıyordu ve bunu yapan her kimse *K* harfinin sonunu bastırarak yazdığı için kalemin ucu sayfada bir delik açmıştı.

Birden dinlenme odasının kapısının açılmasıyla sıçradım, neredeyse kâğıdı elimden düşürecektim. Luke geri dönmüştü. "Az kalsın unutuyordum," dedi dalgınca ve yerden bir şey aldı. Ne olduğunu görmedim. Elimdeki nota kilitlendiğimden ona doğru düzgün bakmamıştım bile. El yazısma ve o korkunç kelimeye.

Bunu kim göndermişti? Dahası, üzerinde bir posta damgası olmadığına göre benim posta kutuma nasıl girmişti? Sonuçta postaneden gelmemişti. Onu oraya biri koymuştu. Dolayısıyla yaşadığım apartmana girmişti. Her nasılsa posta kutuma ulaşmış ve bana bu notu bırakmıştı.

"Meghan?" dedi Luke ve gözlerimi kaldığımda dibimde durduğunu gördüm. Gözleri hınzırca parlıyordu. "Ne o? Bir aşk mektubu mu?" diye takıldı. Sanırım böyle düşünmesine neden olan şey kırmızı zarftı.

"Ya tabii. Keşke. Ama hayır," dedim çabucak. "Sadece eski bir arkadaştan gelen bir mektup," diye geçiştirdim. Boğazım

kurumuştu. Su içmem lazımdı. Hava almalıydım. Nefesim kesiliyordu. Notu zarfa geri koymaya çalıştım ama acele ettiğim için bunu ancak üçüncü denemede başarabildim. O sırada notun köşesi zarfın kapağına takıldı.

SÜRTÜK

Luke düşünceli bir tavır takındı. "Kötü bir haber mi?" diye sordu endişeyle.

"Hayır, neden?"

"Bilmem," dedi bana dikkatle bakarak. "Üzgün görünüyorsun."

"Değilim. Yok canım. Sadece yorgunum," dedim elimden geldiğince inandırıcı olmaya çalışarak ve sanırım bana inandı.

"Tamam. Eğer eminsen."

"Öyleyim."

"O zaman ben gidiyorum. İyi geceler." Duraksadı. "Seni beklememi ister misin? İstersen seninle evine kadar yürüyebilirim."

Dışarıda yalnız olmaktan korktuğumdan, o not ve olup biten her şey yüzünden ona *evet* demek üzereydim. Başımı kaldırdığımda göz göze geldik ve hayatımda Luke gibi güvendiğim birinin olması beni ne kadar rahatlatırdı diye düşündüm. O notun bana yanlışlıkla geldiğini ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek benimle eve kadar yürümesi ve sağ salim içeri girmemi beklemesi ne güzel olurdu.

Sonra evde tek başına onu bekleyen Penelope'yi düşündüm.

"Hayır," dedim derin bir nefes alarak ve kendimi topladım. Günün bu saatinde sokaklar her zamanki kadar kalabalıktı. Tam işten eve dönme saatiydi. Yaya trafiğinin olmadığı tek yer bizim sokaktı, orayı da hızlı geçerdim. Zaten kısa bir mesafeydi, apartmana girdiğimde rahat bir nefes alabilirdim. "Sağ ol, çok naziksin ama ben giderim. Belki kendime kıyak geçip taksiye binerim," diye yalan söyledim buna inanmasını umarak.

Luke'un gözleri hâlâ üzerimdeydi. Bakışları dostçaydı, samimiydi, iyi olduğumdan emin olmak istiyordu.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu bir dakika sonra.

"Elbette. Bana istediğini söyleyebilirsin."

"Tuhaf biri olduğumu düşünmez misin?"

"Ne söyleyeceğine bağlı," dedim içimde fırtınalar kopmasına rağmen işi şakaya vurmaya çalışarak.

"Sienna ve senin için endişeleniyorum," diye itiraf etti. "Başınızın çaresine bakamadığınız için değil, gayet güzel bakıyorsunuz ama ne bileyim işte. Şu haberler canımı sıkıyor. Kadınlara saldıran o manyak herif. Bazı geceler uykum kaçıyor."

"Sienna'yla benim güvenliğimden endişelendiğin için mi?" diye sordum ama söylediklerini yanlış yorumladığımı fark ederek utandım. Sienna'yla beni değil, o adamı düşündüğü için uykusu kaçıyordu.

Ne var ki Luke başını onaylar gibi salladı. Onu yanlış anlamamıştım. Sienna ve benimle ilgili kaygıları yüzünden uykuları kaçıyordu.

Ben bunu hiç söylememişti. Şehrimizde kadınlar saldırıya uğrarken bir kere bile Sienna ve benim için kaygılandığını dile getirmemişti. Üstelik birimizden birinin evde sık sık yalnız kaldığını bilmesine rağmen.

Luke söylediklerini yeniden düşünmüş gibi açıklamaya koyuldu. "Size bakacak bir erkeğe ihtiyacınız olduğu için değil. Onu kastetmedim. Senin tanıdığım herkesten daha güçlü olduğunu biliyorum, Meghan," dedi ve birden içimde bir şeyler kıpırdadı.

Luke'u hiçbir zaman çekici bulmamıştım, öyle olmadığı için değil ama o benim için sadece bir iş arkadaşı, sadece bir arkadaştı. Beni kollarına alması, bana sokulması, sıcak elini saçlarımın arasında gezdirmesi, korkmamam ya da kendimi yalnız

hissetmemem için benimle evime gelip gece yanımda kalması nasıl bir şey olurdu diye hiç hayal etmemiştim.

Bu düşünceyi zihnimden ânında savuşturdum, düşünmek bile yanlış geldi. Luke, Penelope'nin kocasıydı. Bu tür şeyler düşünmeye hakkım yoktu.

Rahat, vurdumduymaz bir tavırla konuşmaya çalıştım ve bunu vurgulamak için *boş ver* gibisinden elimi salladım. "Sienna ve benim için endişelenmene gerek yok, Luke. Yanlış anlama, ilgine teşekkür ederim ama biz iyiyiz. Ben'le boşandık ama eli hep üzerimizde," diye yalan attım. "Hatta bazen bunu o kadar abartıyor ki katlanılmaz oluyor. Niyetinin iyi olduğunu biliyorum fakat keşke bizi biraz rahat bıraksa."

"Peki," dedi Luke, sanırım birden utangaçlığı tuttu ve kapıya doğru geri geri yürümesini izlerken bambaşka bir sebepten ötürü kendimi suçlu hissettim. "Yine de dikkatli ol."

"Olur. Sen de."

Luke gitti. Kapının yavaşça kapanmasını izledim.

Oradan ayrılmadan önce mektubu avucumda buruşturdum ve kimsenin görmemesi için çöp kutusunun en dibine sakladım. Sonra da ellerimi yıkadım.

Mektup artık gözümün önünde değildi ama yine de aklımın bir köşesine takılıp kalmıştı.

ON

Mutfakta tek başıma dururken Nat'e Facebook'tan mesaj attım. Onu bıktırmak ya da ona baskı yapıyormuşum gibi görünmemek için rahat ve neşeli bir üslup kullandım. Ama bütün gün onu düşünmüştüm, restorandan apar topar gidişini. Dışarıdaki bir şeyin onu bunu yapacak kadar korkutuşunu. Bütün gün hastanede ve sonra evde Sienna'yla akşam yemeği yerken Nat'in sözlerini içimden tekrarlamıştım. *Bazen deliriyor. O...* Birden susmuştu ve sokaktan geçen kalabalığın arasına gizlenerek oradan kaçmıştı. O cümleyi farklı şekillerde tamamlamıştım. *O çabuk öfkeleniyor. O bana vuruyor. O beni korkutuyor. O beni öldürebilir.*

Tek istediğim ondan haber almaktı. Eve sağ salim döndüğünden emin olmak istiyordum. Evinin nerede olduğunu, ne kadar yürüdüğünü ve eski kocasının adresini bilip bilmediğini merak ettim.

Arkadaşın daha iyi mi? diye sormuştum mesajımda ama ben dünkü çocuk değildim. Hasta bir arkadaşına yemek götürmek için gittiğine bir an bile inanmamıştım ve bana yalan söylemesini anlayışla karşılasam bile buna mecbur kalmasına üzülmüştüm. Yıllar içinde irtibatımızın kesildiğini biliyordum, artık birbirimize her şeyimizi anlatan lise arkadaşları değildik fakat Nat'in benimleyken kendini güvende hissettiğine ve bana

güvenebileceğini bildiğine inanmak isterdim. Keşke bana neler olduğunu anlatsaydı. Eve sağ salim döndüğünden emin olmak için ona eşlik ederdim.

Gece boyunca tekrar tekrar kontrol ettim ama mesajımı okumadı ve cevap yazmadı.

***

Eski kocam Ben evimde, sokak kapısının iç tarafında dikiliyor ve odadaki bütün oksijeni emiyordu. Aramızdaki düşmanlık bazen nefesimi kesiyordu ve mutlu olduğumuz günleri hatırlamakta zorlanıyordum. Kanepede kucak kucağa oturuşumuzu, yataktaki yakınlaşmalarımızı... Bunlar gerçekten olmuş muydu yoksa onları hayal mi etmiştim?

"Sienna hazır mı?" diye sordu arkama bakarak. Benimle göz göze gelmemeyi alışkanlık hâline getirmişti.

"Evet. Bir dakika bekle."

Sienna'nın hazır olmamasına kızmıştı. Zaten sabırlı biri sayılmazdı, sonunda dayanamadı ve pencerenin yanına gidip aşağı baktı. "İkinci şeride park ettim," diye homurdandı ve arkasını dönüp Sienna'nın odasının kapalı kapısına baktı. Sienna'ya acele etmesini söylememi istediğini açıkça belli ediyordu. Sırf istediğini yapmamak için kılımı bile kıpırdatmadım.

"Dedim ya, neredeyse hazır."

"Ona otuz saniye veriyorum," dedi ve geldiğinden beri bilmem kaçıncı kez saatine baktı.

"Yoksa ne yapacaksın?" diye blöfüne meydan okudum.

Aramızdaki gerginlik sabahın erken saatlerinde bastıran sis gibi havada asılı kaldı. Ben'in bir şey söylemesini, beni yargıcı aramakla tehdit etmesini bekledim fakat bu kez öyle yapmadı.

"Bluzun yeni mi?" diye sordu ve onu küçümseyici bir bakışla süzdü. Bluzuma baktım. Öyle ahım şahım bir şey

değildi ama genellikle evde giydiklerimden daha şıktı. İşten döndüğümde önlüğümü çıkarıp onu giymiştim. Ama önce sutyensiz olarak boy aynasının karşısına geçip memelerime bakmıştım. Kanser gözle görülür bir şeymiş, sanki derimin altındaki bir devedikeniymiş gibi özellikle sağ memem soldan farklı mı diye anlamaya çalışmıştım. Elle muayeneyi daha iyi öğrenmediğime pişmandım. Birkaç ay önce kırk yaşına basmıştım ve ilk kez mamografi çektirmiştim. Bu beni korkutuyordu çünkü eğer kansersem o kitlenin ne zamandır orada olduğunu Tanrı bilirdi. Aynanın önünde yansımama bakarak parmak uçlarımla mememi yoklarken kendimi beceriksizin teki gibi hissetmiştim. Ne aradığımı bilmiyordum, onu bulsam bile ne olduğunu anlayamayabilirdim. Sonunda vazgeçmiş ve giyecek bir şey bulmak için dolabımı karıştırmaya başlamıştım.

Ben'in Sienna'yı almaya geldiği gecelerde kendime özenirdim. Beni iş önlüğümle yorgun ve pasaklı görmesi en son istediğim şeydi. Ben'in beni iyi, hatta iyiden de öte, *harika* görmesini istiyordum. Bu gece siyah-beyaz, çiçek desenli, yakası plili, saten bir bluzla kot pantolon giymiştim.

Boşandığımızdan beri Ben, Sienna için gelirinin yüzde yirmisine denk gelen bir nafaka ödüyordu. Sienna'nın velayeti bendeydi ve hayatının büyük bir kısmını benimle geçiriyordu. Ben onu iki haftada bir, birkaç günlüğüne alıyordu çünkü iş ve seyahat programı benim gibi tam zamanlı bir ebeveyn olmaya uygun değildi. Yine de Sienna'nın eğitimi, beslenmesi ve giyimi gibi şeylere harcanan nafakayı ödediği için durmadan sızlanıyordu. Halbuki boşanmadan önce bu masrafları memnuniyetle üstlenirdi. Ama şimdi parasını kendime yeni kıyafetler almaya harcadığımı düşünüyor gibiydi.

O sorunun altında bir ima gizliydi. Asıl sormak istediği bluzumu Sienna için ödediği nafakayla mı aldığımdı.

Ben'in gelirinin yüzde yirmisi olmasa bile Sienna'yla maddi açıdan rahattık. Onun kadar olmasa da bizi geçindirecek kadar kazanıyordum. Kiramız çok yüksek değildi ve paramı çarçur eden biri değildim. Boşanmamızdan bir süre sonra vefat eden büyükannemin bana bıraktığı birikmiş parasını Ben'le paylaşmak zorunda kalmadığıma şükretmiştim. Gerçi bu durum Ben'i çileden çıkarmıştı, sanki büyükannem ölmek için boşanma evraklarımızı imzalamamızı beklemiş gibi. Bana kalan mirasın bir kısmıyla masraflarımızı karşılamıştım ama çoğunu onunla ne yapacağıma karar verene kadar bankaya yatırmıştım. Sienna'nın üniversite eğitimi listemin en başındaydı. Yine de bir gün ihtiyacımız olursa kullanabileceğimiz bir paramızın olduğunu bilmek güzeldi. Eskisi gibi para yüzünden uykularım kaçmıyordu. Korkunç bir şey olursa, işimi kaybedersem ya da kanser olduğumu öğrenirsem bir süre idare edebilirdik.

"Evet, yeni," dedim. "Beğendin mi?"

Ben omzunu silkti. "Fena değil." Tekrar saatine baktı. "Beşi on geçiyor. Onu almaya geldiğimde hazır olmalıydı. Beni bekletmemeliydi. Birlikte geçireceğimiz vakitten yiyor."

"Kızı rahat bırak, Ben. Bütün gün okuldaydı."

"Dün gece toplansaydı. Okula gitmeden *önce* toplansaydı. Zırvalığa bak." Homurdanarak yanımdan geçerken koluma sürtündü ve Sienna'nın kapısını tıklattı. "Hadi, Sienna," diye böğürdü. "Gidelim artık."

"Aman baba ya," dedi Sienna omzunda spor çantasıyla kapıyı açtığında. "Rahatla biraz. Apartman mı yanıyor, ne oluyor?" Gülmemek için kendimi tuttum ve pencereden onları izledim. Ben'in Sienna'nın iki adım önünden arabaya yürüdüğünü gördüm ve kızımdan ayrı kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi düşündüm. Onu mutlu etmek ve korumak için yanında olamadığım zamanlardan.

Gittiklerinde bir şişe şarap ve bir kadeh alıp dizüstü bilgisayarımla birlikte kanepeye geçtim. Kadehi neredeyse ağzına kadar doldurdum, şarabımı içerken Nat'ten cevap gelmiş mi diye Facebook'a girdim ve geldiğini gördüm.

Sana yalan söyledim.

Bu kadardı, sadece üç kelime ve onları yollayalı on dakikadan az olmuştu.

Ne zaman? yazdım hâlâ çevrimiçi olduğumu umarak.

Çevrimiçiydi çünkü hemen cevap verdi. Geçen gece, arkadaşım hasta değildi. Gitmemin nedeni ona yemek götürmek değildi.

Bu muğlak yanıt âdeta bunu sormam için yalvarıyordu: Neden gittin?

Declan oradaydı. Onu pencereden gördüm. Beni izliyordu.

Nefes aldım. O kelimeler –*Beni izliyordu*– kanımı dondurdu, kadehimi ağzıma götürürken duraksadım. O gece orada biri olduğunu biliyordum. Pencerede bir karaltı görmüştüm, nefesi cama buğu yapmıştı. Yine de Nat'in yazdıklarını okumak ve şüphelerimin doğrulanması tüylerimi diken diken etti.

Bir tren yaklaşıyordu. Sesini duymadan önce sarsıntısını hissettim. Bir saniye sonra pencereye baktım ve işte oradaydı: Karanlığın içinde beliren ve önce sokağın üzerinden, sonra apartmanın yanından geçen bir ışık huzmesi. Tren içindekilerin yüzlerini göremeyeceğim kadar hızlı geçti ama bizim evin ışıkları yanarken ve perdeler açıkken onlar beni görmüş müdür diye merak ettim. Pencereye gittim ve koyu renkli, keten perdeleri örttüm.

Tekrar kanepeye döndüm. Eve sağ salim gittin mi? yazdım.

Bir, iki derken dakikalar geçti ve cevap vermedi. Facebook'tan çıktığını düşündüm ama profil resminin yanındaki küçük, yeşil nokta hâlâ aktif olduğunu söylüyordu.

İyi misin, Nat?

Bilmiyorum, yazdı. Tereddüdünü, huzursuzluğunu ve korkusunu bilgisayar ekranından bile hissedebildim.

Neredesin?

İyiyim, yazdı nerede olduğunu söylemek yerine.

Lütfen, nerede olduğunu söyle.

Broadway'deki bir komedi kulübünün önünde olduğunu yazdığımda bunun nedenini merak ettim. Bir şey mi olmuştu, evine gidemiyor muydu?

Ona hangi kavşakta olduğunu sordum, hatta mümkünse açık adresini yazmasını istedim ama bana zahmet vermemek için buna yanaşmadı. Gelmene gerek yok. Ciddiyim. Ben iyiyim.

Geliyorum, dedim kesin bir dille. Sienna'nın bu gece Ben'le olmasına sevinmiştim, böylece Nat'e yardım edebilirdim. Yola çıktım bile, diye ekledim beni vazgeçirmeye çalışmaması için. Broadway'deki komedi kulüplerini Google'da araştırdım, birini buldum ve paltomla beremi takıp apar topar evden çıktım. Bir taksi bulma ihtimalimin daha yüksek olduğu Sheridan'a doğru yürüdüm. Birkaç dakika bekledim, sonunda bir taksi geldi ve arka koltuğa geçip şoföre adresi verdim. Gece trafiği yoğundu, kavşaklar tam bir keşmekeşti. Hem hüsrana uğramış hem de bunalmıştım. Nat başka bir mesaj yolladı mı diye Facebook'u

kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu. Aslında bulunduğu yer bizim evden en fazla iki kilometre uzaktaydı, taksiye binmek yerine yürüseydim zaman kazanabilirdim.

"Beni burada bırakın," dedim şoföre Belmont'tan hemen önce çünkü trafik ışıklarının yeşile dönmesini beklemeye bile tahammülüm kalmamıştı. Parayı ödedim, taksiden indim ve karşıdan karşıya geçmeden önce çabucak sağıma soluma baktım. Yolun geri kalanında Broadway'den aşağı koşturdum ve komedi kulübünün önünde bir kuyruk olduğunu gördüm.

İlk başta Nat'i göremeyince gittiğini sandım.

Sonra onu buldum. Komedi kulübünün önünde değildi, kapalı bir ayakkabı tamircisinin içerlek girişinde duruyordu. Giriş derindi ve onu dış koşullardan bir nebze olsun koruyan kırmızı bir tentesi vardı ama soğuğu tamamen kesmeye yetmiyordu. Nat rüzgârdan korunmak için bir köşeye büzülüp kollarını gövdesine dolamıştı ama donuyor gibiydi. Arkasındaki dükkân karanlık olmasına karşın vitrindeki neon ışıklı tabelalar yüzünü koyu pembeye, aydınlık bir beyaza ve canlı bir portakal rengine boyuyordu.

Onu gördüğümde sakin ifademi korumaya, tepki vermemeye çalıştım.

Şokumu ve dehşetimi belli etmedim. Neon ışıkların olduğundan daha kötü görünmesine neden olduğuna kendimi inandırmaya çabalasam da bundan emin değildim.

"Nat," dedim nefes nefese ve gözlerini kaldırdı. Altdudağı şişmiş, normal hâlinin iki katı olmuştu. Dudağındaki yaranın kabuk bağlamasına bakılırsa demin olmuş bir şey değildi ama üzerinden çok zaman geçmiş de olamazdı. Elmacıkkemiğinin üzerinde mor ve bereli bir şişlik vardı. Nat'e doğru bir adım atarken yumuşak ve yatıştırıcı bir sesle, "Ne oldu?" diye sordum ve onunla birlikte dükkânın girişinde durdum.

Gözleri yaşlıydı. "Aptalca bir şey yaptım," dedi.

Kitaplık Rafı

"Ne?" diye sordum ama bundan hemen pişman oldum. *Hayır, aptalca bir şey yapmadın,* demem gerekirdi çünkü taciz kurbanları genellikle kendilerini suçlardı. Oysa Nat'in yaptığı hiçbir şeyin karşılığı bu olamazdı.

"Aptalın teki olduğumu düşüneceksin."

"Hayır," diye söz verdim. "Öyle bir şey düşünmeyeceğim."

"Dün Declan aradı," dedi isteksizce. "İşten sonra onunla eski dairemizde buluşmamızı istedi. Telefonda ağladı. En son ne zaman ağladığını hatırlamıyorum bile. Declan metanetlidir. Ona sorunun ne olduğunu sordum ve eve dönmem, ona dönmem için yalvardı. Üzgün olduğunu, bensiz yaşayamayacağını, yardım aldığını söyledi. Bir daha beni asla incitmemeye ve aldatmamaya söz verdi, *hayatı üzerine* yemin etti."

"Sen de eve mi döndün?" diye sordum. "Sonra bunu mu yaptı?"

"Suç bende," dedi. "Aklımı kullanmalıydım. Onu sinirlendirdim." Bu şekilde suiistimal edilmesine rağmen kendini suçlamasından nefret ediyordum. Ama aile içi şiddet mağdurlarının böyle düşünmesinin normal olduğunu biliyordum çünkü şiddet uygulayan kişi buna inanmalarını istiyordu. Fiziksel olarak cezalandırılmayı hak edecek kadar korkunç bir kabahat işlediklerine.

"Bu nasıl senin suçun olabilir, Nat?" diye sordum. "Seni inciten o. Bunu o yaptı."

"Beni aradığında," dedi, "bir şans daha istediğini söyledi ve kabul ettim çünkü doğrusunu istersen, ben de onu seviyorum ve özlüyorum. Beni bir daha asla incitmeyeceğini söyleyince ona inandım. Telefondaki sesi öyle kırılgan, öyle perişandı ki. Daha önce böyle konuştuğunu duymamıştım. İşten erken çıktı ki bunu asla yapmazdı. Eve çiçeklerle döndü, bize dışarıdan yemek almış. Başta her şey yolundaydı. Hayır," dedi âdeta geçmişi özlemle anarak ve hüzünlü gülümsemesi şiş dudağını

olduğundan biraz daha deforme gösterdi, "her şeyin yolunda olduğunu söylemek az kalır. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Bir zamanlar âşık olduğum adam geri dönmüştü. Sevecendi, komikti, sempatikti. Şömineyi yaktı, bir şişe şarap açtım ve ateşin önüne bir battaniye serip yemeğimizi yedik. Çok romantikti. Saatlerce konuştuk, güldük. Seviştik." Bunu hatırlayarak duraksadı. "Declan çok nazikti, ilgiliydi. Hiç acele etmedi. Sonrasında birbirimizin kollarında yatarken bir aile olmamızı çok istediğini söyledi. Bir bebeğimiz olmasını ne kadar arzu ettiğinden bahsetti."

Birden aklı başına geldi ve özlem dolu hatıraların tüm izleri kayboldu. "Ama bunu yapamazdım, Declan'ın bazen nasıl değiştiğini biliyordum. Yardım aldığını söylemişti ve bu konuyu açtım. Terapistini ve seanslarm nasıl gittiğini sordum. İşte o zaman aslında bir terapistle görüşmediğini söyledi. Bunu düşünmüş ve yardım almasına gerek olmadığına karar vermiş. Öfkesini kontrol edebilirmiş." Nat nefes alıp kendini toplamak için duraksadı ve devam etti. "Aklımı kullanmalıydım. Çenemi tutamadım. Onu eleştirmemeliydim."

"Ne dedin?"

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin diye sordum. Yardım almamaya karar vermeden önce hiç olmazsa bir kere terapistle görüşmesini önerdim."

"Doğru söylemişsin, Nat," dedim usulca. "Bunu istemende yanlış bir şey yok."

"Ona göre vardı işte. Çünkü birden havası değişti. Ayağa fırladı ve kalan yemekleri bana fırlattı. Bağırmaya başladı. *Neden her şeyi mahvediyorsun? Ne güzel bir gece geçirdik, yine her şeyi sikip attın. Kahretsin, budalanın tekisin, Nat. O aptal çeneni kapalı tutamadın.* Aynen bunları söyledi ve bana vurdu." Parmaklarını dudaklarına ve sonra yanağına götürdü. Gözlerim dolsa da kendimi tutup ağlamadım. Birinin onunla,

KitaplıkRafı

herhangi biriyle böyle konuşabilmesi midemi bulandırdı. Nat aldığı derin nefesi bir süre tuttu ve sonra yavaşça geri verdi.

"Haksız değil, biliyor musun? O konuyu hiç açmamalıydım. Olayları akışına bıraksaydım, birlikte oluşumuzun keyfini çıkarıp onu sorguya çekmeseydim, hassas konuları kurcalamasaydım Declan bu kadar kızmazdı."

"Nat," dedim. "Bu senin hatan değil. Şimdi nerede kalıyorsun? Kendi evin var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bir arkadaşım ve kocasıyla kalıyorum," dedi. "Misafir odalarını bana verdiler. Birkaç haftadır onlarlaydım."

Geçen gece restoranda söylediklerini hatırladım. Arkadaşlarına Declan'ı anlattığında ona inanmadıklarından dert yanmıştı. Hepsinin ona bayıldığını, hatta onun *mükemmel erkek* olduğunu düşündüklerini söylemişti.

"Arkadaşın yüzünün hâlini görünce ne dedi?" diye sordum.

Nat mahcup bir tavır takındı ve ancak birkaç saniye sonra cevap verebildi. "Ona yalan söyledim. Ona bunu Declan'ın yaptığını söyleyemezdim, bu yüzden metroya yetişmeye çalışırken kayıp merdivenden düştüğümü söyledim. Bana inandı." Bazı metro istasyonları sokak hizasındaydı ama diğerleri yeraltındaydı. Dik, beton basamakları vardı ve aydınlatmaları yeterli değildi. Birinin o basamaklarda kayıp düşmesi inanılmayacak bir şey değildi ve öyle bir düşmenin sonucu tam olarak bu olurdu: çürük bir yanak ve şiş bir dudak.

Nat'in uydurduğu düşme yalanıyla eski hastam Anne'inki arasındaki benzerlik can sıkıcıydı. Bir zamanlar evindeki merdivenden düştüğünü söyleyen Anne sonunda kocası tarafından öldürülmüştü ve hâlâ hayattayken ona yardım edemediğim için kendimi suçlamıştım. Nat gibi tacizci eşini terk edenler için en tehlikeli zaman buydu. Bu bilgiyi bir yerlerde okumuştum. Karılarını öldüren erkeklerin çoğunu kışkırtan şey kadının onu

terk etmesi ya da onu bununla tehdit etmesi oluyordu. Kadınların tacize uğradıkları bir ilişkide dayanabildikleri kadar uzun bir süre kalmasının nedenlerinden biri buydu çünkü gittiklerinde olacaklardan korkuyorlardı.

"Ya iştekiler? Onlar da düştüğünü mü sanıyor?"

"İşe gitmedim. Öğrencilerimin beni böyle görmesini istemediğim için arayıp hasta olduğumu söyledim. Çocuklar korkardı. Bir müzeye gittim. Bütün gün yürüdüm, etrafa bakındım ve hayatımın bu noktaya nasıl geldiğini düşündüm."

"Ona geri dönemezsin, Nat. Asla. Ne söylerse söylesin değişmeyecek."

"Biliyorum," dedi ama sesi cılızdı ve bunu gerçekten bilip bilmediğini sormak istedim. Ne var ki bu bana düşmezdi ve haddimi aşarak onu kendimden uzaklaştırmak istemiyordum çünkü gördüğüm kadarıyla benim dışımda Declan'ı konuşabildiği biri yoktu.

Sonra bir şey aklıma takıldı. "Geçen gece biz restorandayken seni nasıl buldu?"

Nat kaşlarını çattı. Neon ışıklar çürük yanağını aydınlatmaya devam ediyordu. "Nasıl yani?" diye sordu aklı karışmış gibi.

"Orada olduğunu ve seni izlediğini söyledin. Nerede olduğunu nasıl bildi? Sen mi söyledin?"

Yüzü değişti. Gözleri kocaman açıldı ve bir anlığına çenesi gevşedi. Yavaşça ve kelimelerin arasında duraksayarak, "Sadece bir rastlantı olduğunu sandım," dedi.

Koskoca bir şehirde yaşıyorduk. Göle paralel uzanan, kuzeyden güneye kadar otuz küsur kilometrelik bir alana yayılmıştı. Yüzden fazla farklı mahalle vardı ve şehirde yaklaşık üç milyon insan yaşıyordu. Tesadüfen birine rastlamak imkânsız sayılmasa da düşük bir olasılıktı.

"Olabilir," dedim, "ya da olmayabilir. Telefonunu kontrol ettin mi? Ona şu takip uygulamalarından birini yüklemiş olabilir

mi?" Sienna'yla Life360 diye bir uygulama kullanıyorduk, bu sayede telefonunu takip edebiliyor ve nerede olduğunu biliyordum. Sienna bundan nefret ediyordu ama ona cep telefonu alırken bunu şart koşmuştum, özellikle okulla ev arasında bu kadar uzun bir mesafe katederken. O zaman, onu ve arkadaşlarını gizlice takip etmemeye ve uygulamayı sadece acil durumlarda kullanmaya söz vermiştim. Adil olmak adına ben de konumumu onunla paylaşmıştım. *Yalnızca bir tedbir, güvenliğimiz için,* demiştim ve Sienna her zamanki gibi, dışarıda kendimizi bu denli korumamızı gerektirecek kadar kötü ve korkunç ne olduğunu sormuştu. Bir liste yapmaya kalksam sonunu getiremezdim.

"Sanmam," dedi Nat, yine de kontrol etmek için telefonunu çantasından çıkardı. "Nasıl anlayacağım?"

"Bakabilir miyim?" diye sordum ve kilidini açtıktan sonra telefonu bana verdi. Uygulamalarını açtım ve listeyi yukarı doğru kaydırdım. Life360 gibi bariz bir şey yoktu, sadece bazı telefonlarda standart olan Find My uygulamasını buldum. Bu, kapsamlı bir yer paylaşımı uygulamasıydı, kaybolan telefonun ya da iPad'in gibi insanları da kolaylıkla bulabilirdin.

Kişiler'e girdim.

Şüphelendiğim şey o kadar açık bir şekilde ifade edilmişti ki kalp atışlarım hızlandı ve sırtımda bir ürperti dolaştı: *Declan konumunuzu görebilir.*

Paylaşımı hemen iptal ettim. Sonra gayriihtiyari omzumun üzerinden baktım, birdenbire birinin bizi izlediği hissine kapılmıştım. Declan onu buraya kadar takip ettiyse belki de şu anda bizi görebiliyordu. Arkamdaki sokak kalabalıktı. Hava karanlıktı ve insanlar farklı yönlere doğru yürüyordu, hepsini görmem imkânsızdı. Komedi kulübünün önündeki kuyruk ilerlemeye başlamıştı. Önümüzden arabalar ve otobüsler geçiyordu, sokakta duran ve hareket eden bir sürü insan vardı. Sonra barlarla restoranların pencereleri de vardı, bazıları garaj

kapıları kadar büyüktü ve hava sıcak olduğunda onları açarlardı. O zaman da restorandaki tüm masalar dışarıyı görebilirdi.

Declan bir restoranda ya da yakından geçen bir otobüste olabilirdi. Tekrar Nat'e döndüğümde onu korkutmadan bunu izah etmenin bir yolunu aradım. "Ne oldu?" diye sordu, yüzü bembeyazdı ve bakışlarımdan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. "Sorun ne?"

"Bunca zaman onunla konumunu paylaşmışsın. En başından beri nerede olduğunu biliyordu. Paylaşımı kapadım," dedim telefonunu geri vererek, "ama geçen gece nerede olduğunu biliyordu. Yani seni bulması tesadüf değildi. Nat, belki de polise gidip bir uzaklaştırma kararı çıkarttırmalısın."

"Ne işime yarayacak? Bir kâğıt parçası onu durdurmaz."

Haksız değildi. "Sadece neyle karşı karşıya olduğunu bilmeleri iyi olur diye düşündüm," dedim yine de.

"Biri bunu ona yetiştirir. Ondan şikâyetçi olduğumu öğrenir. Bu onu öfkelendirmekten başka hiçbir işe yaramaz, Meghan. Her şey daha da kötü olur."

Başımı salladım, haklı olması ihtimaline karşı onu zorlamaktan çekiniyordum. Başına gelen korkunç bir şeyin sorumlusu olmak istemiyordum.

"Gitmeliyim. Biraz daha geç kalırsam arkadaşım beni merak eder."

"Peki," dedim ve birlikte yürümeyi ya da bir şeye binmeyi teklif ettim ama iyi olduğunu, yalnız gidebileceğini söyledi. "Emin misin?"

"Evet."

Fakat onun için kaygılanıyor, hatta korkuyordum. "İçim rahat değil," dedim. "Lütfen, seninle gelmeme izin ver."

"Hayır, iyiyim. Kendim gidebilirim," diye diretince mecburen kabul ettim çünkü Declan ondan çok şey almıştı, özgürlüğünü de elinden almak istemedim.

Kitaplık Rafı

Nat'in bir taksi çevirmesini izledim. Taksi durunca Nat binene kadar arkasında bekledim. Kapıyı kapadı ve camdan bana el salladı. Camın arkasından yüzünü zar zor seçebildim. Sonra bana bakmaktan vazgeçip şoföre bir şeyler söyledi. Taksi tekrar hareket etmeden önce camı tıklattım. "Arkadaşının evine vardığında bana mesaj at, olur mu?" Başıyla onayladı.

Taksi kaldırımdan ayrıldıktan sonra uzunca bir süre arkasından baktım ama sonra diğer araçların arasında onu kaybettim.

Kendi güvenliğimi düşünmedim.

Tehlikede olanın o olduğundan öyle emindim ki kendi güvenliğimi çantada keklik saydım.

***

Taksi tutmaktan vazgeçip eve yürüyerek dönmeye karar verdim. Serin bir geceydi ama soğuk havanın yüzüme çarpması hoşuma gitti, hareket etmek de öyle çünkü kaygılıydım ve Nat için endişelenmekten başka bir şey yapmayacağım boş evime dönmek cazip gelmiyordu.

Neredeyse yolun tamamını Broadway üzerinden yürüdüm. Şehir bu gece kalabalık ve gürültülüydü. Soğuk hava bile insanların dışarı çıkmasına engel olmamıştı. Dakin Sokağı'na geldiğimde Broadway'in keşmekeşinden kurtulduğuma sevindim, gerçi bununla birlikte içimi bir korku doldurdu. Dışarıda katiller vardı ve kadınlara saldıran bir adam bu sokaklarda kol geziyordu. Çantama elimi soktum ve anahtarlarımın ağırlığını hissetmek bana güven verdi. Özellikle apartman kapısının anahtarı gerektiğinde bir silah olarak kullanılabilirdi. Onunla birini öldüremezdim ama sivri ucuyla yaralayabilirdim. Çıplak ağaçların altında yürürken onu avucumda sıkıca tuttum, iki üç apartmanın ve sokakta park hâlinde duran karanlık arabaların yanından geçtim. Karanlık yüzünden

görüşüm kısıtlanmasına rağmen çevreme bakıp duruyordum. Öte yandan kulaklarım her zamankinden daha keskindi. Başta şehrin gürültüsünden başka bir şey duymadım: uzaktan gelen ve bir kadının tiz çığlığını andıran siren sesleri, açılıp kapanan bir araba kapısı.

Bu gece hava rüzgârlıydı. Kaldırımın kenarındaki ağaçlar nazlı nazlı salınıyordu ve çıplak dalları insan uzuvlarına benziyordu. Rüzgârın kendi sesi de vardı, binaların köşelerini dönerken tıslıyordu.

Sokaktaki metruk binalara yaklaşırken uzaktan bir ses geldi, alışık olduğumdan farklı, bir ağıt gibi tüyler ürpertici bir ses. Başta o kadar hafifti ki onu gerçekten duyup duymadığımdan emin olamadım. Belki de hayal etmiştim.

Nefesimi tuttum. Kulak kesildim ve bu kez o sesi daha net duydum.

Arkamda bir yerlerde biri ıslık çalıyordu.

Hızla arkamı döndüm. Ufukta bir erkeğin siluetini gördüm. Boyuna ve vücut şekline bakarak bir erkek olduğuna karar vermiştim. Ama zaten kadınlar geceleri tek başlarına yürürken ıslık çalmazdı. Göze çarpmamak için elimizden geleni yapardık.

Nefesimi tuttum. Önüme döndüm ve ilerideki apartmanıma gözlerimi diktim. Ses giderek yaklaştı. Birden ıslık sesi kesildi, önce kısa süren bir sessizlik oldu, ardından ayak sesleri duydum. Biri bana yetişmeye çalışır gibi çakıl taşlarını sıçratarak koşar adım yürüyordu.

Boğazım kurudu. Anahtarı daha sıkı kavradım.

Sert ayak seslerine ve aramızdaki mesafeyi hızla kapamasına bakılırsa doğru tahmin etmiştim. Bu bir erkekti. Bir kadın başka bir kadını gece gece bu kadar yakından takip etmemesi gerektiğini bilirdi.

Hızlandım. Nefes alıp verişim değişmişti, artık kesik kesik soluyordum.

KitaplıkRafı

Arkama bakmamak ve koşmamak için bütün irademi kullanmam gerekti.

Kadınların güvenlikleri bakımından geceleri uymaları gereken kuralların ucu bucağı yoktu: gözlem yap, telefonundan uzak dur, rutinini değiştir ve her zaman aynı yolları kullanma, gerekirse koşmak için spor ayakkabı giy, yanında göz yaşartıcı sprey veya bir İsviçre çakısı taşı. Ya da en iyisi yalnız yürümemekti, özellikle de içki içtiğinde çünkü alkol dikkat eksikliğine neden olur, tepki verme süreni uzatır ve seni daha kolay bir hedef hâline getirirdi. Öte yandan, erkekler canlarının istediğini yapabilirdi ve hiçbir sorunla karşılaşmazlardı.

Adama yanımdan geçmesi için daha fazla alan açmak adına kaldırımın kenarına doğru kaydım. Aynı hızla beni yakın mesafeden izlemeyi sürdürünce biraz daha hızlandım. Omuzlarımı dikleştirdim ve son günlerde saldırıya uğrayan kadınları ve öncesinde buna benzer şeyler yaşayıp yaşamadıklarını düşündüm.

Aradan bir dakika bile geçmeden, Declan Roche'u düşünmeye başladım. Yüzünü gözümde canlandırdım.

Nat'in telefonunda gördüğüm şeyi düşündüm: *Declan konumunuzu görebilir.*

O içerlek girişte, tentenin altında Nat'le fısıldaşırken bizi izlemiş olabilir miydi?

Boğazım kurdu. Nat'in hırpalanmış yüzünü düşündüm. O adam sözümona sevdiği kadına bunu yapabiliyorsa benim gibi bir yabancıya kimbilir neler yapardı?

Apartmanıma yaklaştığımda korkuma yenik düştüm ve arkamı döndüm. "Ne istiyorsun? Uzak dur benden."

Anahtarı bir bıçak gibi savururken elim titredi.

Hangimizin daha fazla şaşırdığını bilmiyordum.

İş arkadaşım Luke karşımda duruyordu, kaldırımda donup kalmıştı. Gözleri irileşti ve yüzünü bir şok ifadesi kapladı. Sahte

bıçağımdan korkarak geri sıçramıştı. Anahtarı indirdiğimde bile kalbim göğüs kafesimi dövmeye devam etti.

"Meghan," dedi ve dizlerimin bağı çözüldüğü için öne doğru sendelediğimde elini uzattı. Düşmemek için koluna tutundum. "Aman Tanrım," dedi şefkat ve pişmanlık dolu bir sesle. "Özür dilerim. Seni korkutmak istemezdim."

Dengemi bulduğumda, "İyiyim," diyebildim ama nefes nefese kalmıştım ve *iyi* dışında her şey olabilirdim. Bir dakika bekledikten sonra Luke'un kolunu bıraktım. Ama nabzım düzene girmemişti ve korkuyla rahatlamanın sebep olduğu gözyaşlarını tutmaya çalıştığım için gözlerim yanıyordu. Luke'un kendini kötü hissetmemesi için onun karşısında ağlamak istemiyordum. Böyle hissetmem onun suçu değildi. Bir erkek olarak gece bu sokaklarda tek başına yürüyen bir kadın olmanın nasıl bir his olduğunu bilmesine olanak yoktu.

"İyi misin?" diye sorarken bakışlarında utanç ve empati vardı. "Sen olduğunu bilmiyordum."

"İyiyim," dedim ama bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyorduk.

"Kahretsin," dedi beni süzerek. "Kendimi pisliğin teki gibi hissediyorum. Çok özür dilerim. Dikkat etmedim."

"Sorun değil," dedim nefes almaya ve sesimin daha az sert çıkması için onu kontrol etmeye çalışarak. "Şey sandım," diye başladım ama susup başımı iki yana salladım çünkü Luke'un bana zarar vermesinden korktuğumu dile getirmek istemedim. Zaten suçluluk duyuyordu ve bu ihtimali yüksek sesle söylemek onu biraz daha gerçekçi kılıyor gibiydi. Böyle bir şey olabilirdi. Tıpkı bu şekilde saldırıya uğrayabilirdim.

Luke konuşurken ağzından buğu çıkıyordu. "Nereye gittiğime dikkat etmedim. Penelope'yle mesajlaşıyordum," dedi ve elindeki telefonu ilk kez o zaman gördüm. Gelen bir mesajla ekranın ışığı yandı ve oradan yazan şeyi istemeden tersten

okudum. *Siktir git.* Luke mesajı okurken suratını buruşturdu ve tekrar bana baktı.

"Ne oldu?"

"Yaptığım bir şeye kızdı. Yine."

Rüzgârın saçlarını dağıtmasını izledim ve yumuşadığımı hissederek sordum: "Konu ne?"

Luke telefonunu cebine koydu. "Yok bir şey."

"Var bir şey. Üzgün görünüyorsun."

"Dün gece Maya nöbetçiydi ama son dakikada annesiyle ilgili acil bir durum çıktı," diye anlatmaya başladı. Maya hastanedeki hemşirelerden biriydi. Her zaman geceleri çalıştığından onu iyi tanımıyordum ama annesinde demans olduğunu ve onun bakımıyla Maya'nın ilgilendiğini biliyordum. "Yerine bakacak kimsesi olmadığı için biri gelene kadar ben kaldım. Birkaç saat sürdü." Hemşirelerin nöbetlerinden en az üç saat önce mazeret bildirmesi beklenirdi, böylece hastane yönetimi yerimize birini bulabilirdi. Kâğıt üzerinde mantıklı bir uygulamaydı ama bu son dakikada acil durumların yaşanmadığı anlamına gelmezdi.

Hastalarımızın güvenliği için diğer nöbetçi hemşireye devir teslimi yapana kadar görevimizin başında olmak zorundaydık. Yani Luke'un diğer hemşire gelmeden hastaneden ayrılması mümkün değildi. "Penelope başka bir kadınla olduğum için geç kaldığıma kendini inandırmış. Onu öyle olmadığına ikna edemiyorum."

"Üzüldüm," dedim çünkü bunlar benim de başımdan geçmişti. Biri beni beklerken ya da başka bir yerde olmam gerekirken işim uzadığı çok olmuştu. "Hormonlar yüzünden tepki verdiğine eminim. Bütün gün evde tek başına yatmak dayanılmaz bir şey." Penelope gebeliğinin yedinci ayındaydı. Birkaç haftadır yatak istirahatindeydi ve bunda zorlanıyordu.

"Biliyorum. Hele bizimki gibi ufacık bir dairede. Doktor ona yatmasını söylemeden önce onunla bir eve bakmaya gittiğimizi söylemiş miydim? Roscoe Village'de müstakil bir ev."

"Hatırlamıyorum."

"Evet, ona sürpriz yapmak istedim. Mutlu olur diye düşündüm. Bizim evde bebek eşyalarını koyacak yer yok, kendimiz zar zor sığıyoruz."

"Bebekler küçük ama büyük yer kaplıyorlar."

Luke başıyla onayladı. "Biliyorum," dedi ve anlatmayı sürdürdü. "Galiba Penelope o evi beğenmedi."

"Öyle mi? Neden?"

"Fiyatını pahalı buldu," dedi Luke ve muhtemelen Penelope haklıydı. O çalışamıyordu ve Luke daha fazla kazanmak için fazla mesai yapıyordu. Bazen Luke için endişeleniyordum, anlattığı kadarıyla Penelope'yle evliliğindeki güç dengelerinde bir sorun vardı. Luke'un altı haneli bir maaşı olmadığından sanki Penelope onu biraz eziyor ve Luke'un bir erkek olarak kendini yetersiz hissetmesine yol açıyordu.

"Size ev mi yok?" dedim ama Luke'un aklının o evde kaldığını yüzünden anladım. "Belki bebek doğduktan sonra aramaya devam edebilirsiniz. Şimdi nereden geliyorsun?" diye sordum. Kışlık paltosunun altına kot pantolon ve yarım fermuarlı, siyah bir boğazlı kazak giymişti.

Omuz silkti. "Hiç." Luke'la Penelope'nin oturduğu bir odalı apartman dairesi bizden yalnızca birkaç blok ötedeydi. Sienna'yla buraya ilk taşındığımızda Whole Foods'ta birbirimize rastlayana kadar bunu bilmiyordum. "Sadece yürüyordum. İkimizin de sakinleşmek için zamana ihtiyacı vardı."

"Hımm," dedim evdeki ateşli tartışmayı ve sonraki öfkeli mesajları hayal ederek. *Siktir git.* Penelope'yi yargılamak bana düşmezdi. Ben'le benzer şeyler yaşamıştım, üstelik Penelope'ninki riskli bir gebelikti. "Yürüyüş yapmak için fazla

soğuk," dedim ama sonra tereddüt ettim çünkü Penelope'nin Luke'un dün gece başka bir kadınla olduğundan şüphelendiğini hatırladım ve yangına körükle gitmek istemedim. Beni iliklerime dek titreten bir rüzgâr esince kollarımı gövdeme doladım. "İçeri gelip konuşmak ister misin?"

"Sienna'yı rahatsız etmeyeyim," dedi Luke ama teklifimi düşündüğünü bakışlarından anlayabiliyordum.

"Etmezsin. Sienna Ben'le."

Saatine baktı. Saatin kaç olduğundan bile haberim yoktu ama dokuzu geçtiğini tahmin ediyordum. "Eğer eminsen. Gerçi geç oldu. Canını sıkmak istemem."

"Niye sıkasın? Gel işte. Hem biraz ısınırsın. Sana çay yaparım, dertleşiriz."

"Tamam."

Arkamı döndüm ve apartmanın önündeki beton basamakları çıkarken camlı kapıdaki yansımamı görerek yalnız olduğumu fark ettim. Dönüp Luke'a baktım, üç basamak alttaki kaldırımda dikilmeye devam ediyordu. Ellerini kotunun ceplerine sokmuştu. "Düşündüm de eve dönsem daha iyi olur." Bir anlığına duraksadı, sonra ekledi: "Eve dönerken dondurma alayım diye düşündüm. Aramızı düzeltmek için."

Karanlık ve boş eve tek başıma girme fikri bende hayal kırıklığı yaratmasına rağmen gülümsedim. Yalnız kalmamak ve biriyle sohbet etmek hoşuma giderdi, böylece Nat'i düşünüp kaygılanmazdım.

Ama Luke'un yanlış bir şey yapmadığını bilmesine rağmen bir barışma hediyesi olarak eve dondurmayla dönmek istemesi zaten bildiğim bir şeyi doğrulamıştı: Luke iyi bir adamdı.

"Sen haklısın," dedi. "Bütün gün tek başına yatmak dayanılmaz bir şey olmalı."

Ben bunu asla yapmazdı. Bir kez bile olaylara benim tarafımdan bakmamıştı.

"On beş saat mesai yapmak da öyle," dedim. "Penelope seninle olduğu için şanslı. Umarım değerini biliyordur."

Mütevazı bir tavırla omuz silkti. Penelope bunu belki biliyor, belki de bilmiyordu.

Luke'a veda ettim ve gitmesini bekledim. Ama Luke başıyla kapıyı gösterdi. "Önce içeri girdiğini göreyim," dedi ve dışarıda yalnız kalmak istemediğimden ona minnettar oldum. Ne de olsa yakınlarda başka biri olabilirdi ve belki de biraz önce söylediklerimi duymuştu. Yani Sienna'nın evde olmadığını ve yalnız olduğumu.

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Apartmana girdim. Kapıyı yavaşça örttüm ve sıkıca kapandığından emin oldum. Luke'un dışarıda beni izlemesine rağmen tamamen güvende olmadığımı biliyordum.

Ayışığı Kitaplığı

ON BİR

Ertesi sabah o üstgeçide gitme fikri düştü aklıma. Aniden bir şey beni dürttü ama öyle durduk yere çıkmış bir şey de değildi. Caitlin'i ve yaşadıklarını düşünüyordum. Oradan düşüşünü ve o yükseklikten düşmenin nasıl bir şey olduğunu.

Soğuk bir gündü. Pervazlar buz tutmuştu. Güneş vardı ama senenin bu mevsiminde yanıltıcı olabiliyordu. Sıcaklık üç dört derecenin üstünü görmezdi.

Evden çıkmadan önce paltomu ve botlarımı giydim, bereyle eldiven taktım. İki kat aşağı inip apartmandan çıktım.

Karlı sokaktan Sheridan'a doğru yürüdüm, bilet aldım ve üzerleri yarım kapalı, pis ve dar basamakları tırmandım. Tahta peronda çenemi paltomun yakasına sokup titreyerek trenin gelmesini bekledim. Peron dardı, rayların arasındaki küçük adacıkta kış şartlarına karşı hiçbir koruma yoktu. Sienna'nın bu daracık alanda tek başına beklemesi beni kaygılandırır, kenara yakın durmamasını sık sık tembihlerdim. Dengesini kaybedebilirdi veya biri kazara ona çarptığı için raylara yuvarlanabilirdi.

Peron sessizdi. Yoğun saatler geride kalmıştı ve erkenden işlerine gidenler çoktan varmıştı. Hangisini tercih ettiğimden emin değildim: Burada yabancılarla birlikte olmayı mı yoksa yalnız olmayı mı?

Aradan birkaç dakika geçti, sonra kırmızı hat dönemeçte bir S çizerek perona yaklaştı ve gıcırdayarak durdu. Kapıları açılınca trene bindim. Vagon neredeyse boştu, yine de çevreme bakınarak benden başka iki kişi daha olduğunu saydım. Bundan inip diğer treni beklemeyi düşündüm ve ne kadar bekleyeceğimi hesaplamaya çalışırken aklımdan o trenin de bunun kadar boş olma ihtimali geçti. Karar vermeme fırsat kalmadan kapılar kapandı ve tren hareket etti. Bir koltuğa oturdum ve tren çok geçmeden karanlığa dalıp şehrin altındaki dar ve karanlık tünellerde ilerlemeye başladı.

Roosevelt'te indim. Sokağa çıktım ve doğudaki Müze Kampüsü'ne yöneldim. Oradan güneydeki Soldier Stadyumu'na giden neredeyse tamamen ıssız yolda yürümeye başladım. Yazları aileler, koşucular, bisiklete binenler ve müze ziyaretçileri bu yolu doldururdu ama şimdi çok tenhaydı. Bu boşluk nefesimi kesti ve buraya gelmekle hata edip etmediğimi bir kez daha düşündüm.

Soldier Stadyumu'nun yanından geçtim. Lake Shore Drive'ın altındaki uzun ve gölgeli altgeçitten geçerek üstgeçide yaklaştım. İlerideki üstgeçidi gördüğümde evden çıkalı hemen hemen bir saat olmuştu. Soğuktan dişlerim takırdıyordu, deri eldivenlerime rağmen ellerimi zar zor hissedebiliyordum.

Üstgeçidin enteresan bir yanı yoktu. Son âna kadar fark edilmiyordu bile. 43. Sokak'taki açık mavi yaya geçidi gibi değişik ve modern bir yapı değildi. Sade, ahşap bir köprüydü; orada oturanların gölün diğer kıyısına ulaşımını sağlamak için yapılmıştı. İhtiyaç nedeniyle kondurulmuş eski ve çirkin bir şeydi.

Olayın gerçekleştiği üstgeçidi görmek bir duygu fırtınasına kapılmama neden oldu. Birden oraya gittiğime pişman oldum; yanlış bir şeydi bu. Hâlâ geri dönebilirdim ve bir anlığına bunu düşündüm de ama bu kadar yakına gelmişken vazgeçemezdim. Genellikle bu tür şeyler yapmazdım. Hastaların özel hayatıma

sızmasına izin vermez ve onların hikâyelerine kendimi kaptırmazdım. Bunda zorlanmama rağmen beni kişisel olarak etkilemelerine müsaade etmezdim. Buna bilhassa özen göstermek zorundaydım.

Yukarı doğru yumuşak bir eğimi olan üstgeçide tırmanmak zor değildi fakat yine de nefes nefese kalmıştım. Paslı korkuluklara sıkıca tutundum ve altı demiryolu rayı genişliğindeki geçidin rampasını tırmandım. Tepeye vardığımda güneşten korunmak için elimi yüzüme siper ettim.

Köprünün ortasında, Caitlin'in aşağı düştüğü yerde bir buket çiçek vardı. Ona doğru yürüdüm ve selofana sarılı yarı ölü çiçeklerin yanma çömeldim. Taçyaprakları gevşeyip sararmıştı. Onları oraya kimin bıraktığını merak ettim.

Yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Gördüğüm kadarıyla benden başka kimse yoktu.

O sırada oradan geçen bir kamyon bir şeye korna çalınca korkuyla sıçradım. Yolun gürültüsüne doğru döndüm. Uzaktaki arabaları gördüm; Lake Shore Drive'daki trafik rahat akıyordu, araçların ortalama hızı saatte yetmiş beş kilometre civarıydı. Çalışma arkadaşım Natalia'nın söylediklerini düşündüm. Bu olay başka bir köprüde, rayların değil de bir otobanın üzerindeki köprülerden birinde gerçekleşmiş olsaydı Caitlin'in yoğun bakım yerine mezarda olacağını söylemişti. Haklıydı. Bu olay Lake Shore Drive'da gerçekleşseydi sonuç çok farklı olurdu. Orada her zaman yoğun olmasa da daimi bir trafik vardı. Bir sürücünün yukarıdan birinin düşeceğini öngörüp zamanında tepki vermesi olanaksızdı.

Yerden doğruldum. Çiçeklerin yanından geçerek kenara yaklaştım. Eğildim ve aşağıdaki raylara baktığımda yükseklik yüzünden birden başım döndü. Hem insanın yönünü şaşırmasına neden oluyordu hem de bunaltıcı bir duyguya kapılmanıza yol açıyordu. Yaya geçidinin yere mesafesini tahmin

bile edemedim. Kendimi yine Caitlin'in yere çarptığı anda hissettiklerini düşünürken buldum. Canı yanmış mıydı yoksa o sırada zaten baygın mıydı? Kız kardeşim Bethany'nin intiharından sonra da yıllarca bunu düşünmüştüm. Yere çarpar çarpmaz mı yoksa bir süre sonra mı öldüğünü. Acı çekip çekmediğini.

Caitlin'i bulan kişiyi düşündüm. Bir hat bekçisi olduğunu duymuştum, rayları incelerken bir yaralıyla karşılaşmıştı. Sık sık aklıma düşüyordu o bekçi. Ne gördüğünü ve onu ne hâlde bulduğunu merak ediyordum.

Birden yalnız olmadığımı fark ettim.

Lake Shore Drive'daki altgeçitten karşı yöne doğru uzaklaşan çocuk çığlıkları geldi. Dönüp baktım ama onları göremedim. Sadece oyun oynadıklarını, altgeçitte bağırarak kendi seslerinin yankılarını dinlediklerini düşündüm ama kulak tırmalayan çığlıkları huzurumu bozdu.

Birden yer sarsılmaya başladı ve ileride bir tren göründüğünde korkuluklara sıkıca tutundum. Dengemi korumaya çalıştım ve altımdan geçen trenden gözlerimi kaçırdım.

Oldum olası yükseklik korkum vardı ama bu başka bir şeydi, burada yaşananlar yüzünden insan kendini daha kötü hissediyordu.

Tekrar aşağı bakmaya cesaret edebildim. Aklıma bir tek düşünce geldi: Caitlin'in ölmüş olması gerekirdi.

O sırada göz ucuyla beklenmedik bir şey gördüm. Başımı sağa, üstgeçide çıkan rampaya çevirdim. Orada bir adam belirmişti, rampanın en üst noktasında durarak bana baktı. Midem buruldu, kendimi kötü bir şey yaparken yakalanmışım gibi hissettim. Kalın, kahverengi parkasına ve rüzgârda savrulan kumral saçlarına baktım. Sanırım beni en fazla endişelendiren şey üstgeçidin ucunda oyalanması oldu, orada sabırla beklemesi ve beni izlemesi. Onun yanından geçmek zorunda kalmamak için

geçidin diğer ucuna doğru yürümeyi aklımdan geçirdim. Ama bu işleri daha da kötüleştirebilirdi.

Yaya geçidi Müze Kampüsü'ne doğru ilerleyen yolun bir kısmını oluşturuyordu, onu takip ettiğinizde daha ileride Northerly Adası vardı. Hava iyi olduğunda insanlar burada yürür ya da bisiklete binerdi ama bugün o tür etkinlikler için çok soğuktu. Altgeçitteki çocuklar uzaklaşmıştı. Çevreme baktım. Bu kadar geniş bir alanda yapayalnız olmak içimi daralttı.

Jackson Beckett parkasının ceplerinden ellerini çıkarmadan üstgeçitte yavaşça yürümeye başladı. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu yanıma geldiğinde ve orada olduğum için kendimi suçlu hissettim. Bir bahane uyduramadım çünkü aklıma gelen her şey –merakıma yenik düştüğüm ve burayı kendi gözlerimle görmek istediğim– birden mantıksız gelmeye başlamıştı. "Gerçi fark etmez," dedi beni rahatlatarak. "Burası halka açık bir yer. Herkes gelebilir."

Başını çevirdi ve şehrin siluetine baktı; modern gökdelenler demiryolunun çelik raylarıyla keskin bir tezat oluşturmuştu. "Ama etrafta serbestçe dolaşan bir katil varken buraya gelmeniz büyük cesaret," dedi. Sonra hemen kendini düzeltti. "Özür dilerim. Katil değil, cinayete *teşebbüs* eden biri demeliydim." İçinde bulunduğu durumu hafife alır gibi rahat bir tavırla konuşuyordu. Soğukta burnundan ve ağzından dumanlar çıkıyordu. Çıplak elleriyle paslı korkuluğa tutunup aşağı eğildi. Benim aksime, yükseklikten etkilemişe benzemiyordu. Korkulukları sıkıca tutan ellerine baktım. Alyansına bakılırsa evliydi ve karısının nasıl biri olduğunu, Beckettların torunu olup olmadığını düşündüm. İlk izlenimler her zaman doğru çıkmazdı ama içimden bir ses Jackson Beckett'ın itici bir tarafı olduğunu söylüyordu.

"Olanlar ne korkunç, değil mi?"

"Evet, çok," dedim ilk kez ağzımı açarak. Genellikle böyle kilitlenmezdim, her zaman söyleyecek bir şey bulurdum. Ama

karşımdaki adamın tavrı ve kelime seçimleri bunu zorlaştırıyordu. "Ailece perişan oldunuz," dedim. "Kimbilir ne kadar üzgünsünüzdür."

Kenardan eğilmekten vazgeçerek doğruldu. Hemen konuşmadı.

"Sizce başaracak mı?" diye sordu kız kardeşinin yaşayıp yaşamayacağındansa kar yağacak mı diye sorgular gibi.

"Be-ben bilmiyorum," dedim açıksözlülüğüne hazırlıksız yakalanarak. "Elbette böyle bir ihtimal var ama kesin bir şey söyleyemem." Hiçbir şey demeden beni süzdü. Daha fazlasını söylememi bekler gibiydi. "Bazen hasta yakınlarına en iyisini ummalarını ama her ihtimale karşı en kötüsüne hazırlıklı olmalarını söylerim. Bence hazırlıklı olmak iyi bir şey. Tüm ihtimalleri göz önünde bulundurmak. İyi ki geldiniz. Yakınlarına veda etme fırsatı bulamayanlar kendilerini affetmekte zorluk çeker."

Öfkeyle homurdandı. "Caitlin için gelmedim. Annemle babam için buradayım. Gelmemi istediler, ben de geldim. Buraya yakın oturduklarını biliyor muydunuz?" Bunu bilmediğimi söylediğimde rüzgârdan korunmak için bana döndü ve korkuluğa yaslandı. "Indiana'daki sıra evlerden birinde yaşıyorlar," dedi eliyle işaret ederek. Üstgeçidin batısına doğru baktım. Orası göle biraz uzak kalıyordu. "Verandalarından Soldier Stadyumu ve Grant Park görünüyor."

"Ne hoş," dedim. Bu manzaralara ulaşmanın hiç de ucuz olmadığını biliyordum. Eğer gerçekten verandalarından Soldier Stadyumu'nu görebiliyorlarsa buraya çok yakın oturuyorlar demekti. O gün Caitlin'in bu bölgede olmasının nedeni onları görmeye gelmiş olması mıydı? Gerçi Beckettlara bakılırsa kızlarının Kaliforniya'dan döndüğünden haberleri yoktu. Belki de yalnızca etrafı kolaçan ediyordu veya ailesinin evine gitmiş ama orada kimseyi bulamamıştı. Belki de son anda çekinip

fikrini değiştirmiş ve oradan ayrılmış olabilirdi. "Siz orada mı büyüdünüz?"

"Hayır," dedi demiryolunun biraz ilerisindeki binalara doğru bakarak. "Bu mahalle yirmi yıl önceki gibi değil. Çok değişti. Kat mülkiyetli apartmanlar eski depoların yerini aldı ve lüks şehir evleri inşa edildi. Ben Hyde Park'ta büyüdüm," dediğinde başımı anlayışla salladım. "Caitlin, Henry ve benim evden ayrılmamdan kısa bir süre sonra bizimkiler eski evimizi sattılar ve babamın işyerine yakın olduğu için buraya taşındılar. Uzaktan işe gidip gelmekten sıkılmıştı. On iki küsur kilometrelik yol için neredeyse bir saatini harcıyordu. Şimdi güzel havalarda işe yürüyerek gidip geliyor."

Başımı salladım. Şehir trafiği berbattı. Aklıma söyleyecek bir şey gelmediğinden sessizliği doldurmak için düşünmeden konuştum. "Eski kocamla düğünümüz Promontory Point'te olmuştu," dedim. Bahsettiğim yer Hyde Park'ın içinde, Michigan Gölü'ne doğru uzanan bir yarımadaydı ve güzel bir şehir manzarası vardı. Sonra kendimle ilgili bu kadar özel bir ayrıntıdan söz ettiğime pişman oldum.

Ben'le küçük bir törenle evlenmiştik, düğünümüzde yüz kişi bile yoktu ama düğün mekânımız kanatlı kapıları, taş verandaları ve nefes kesici bir manzarası olan eski, hoş bir binaydı ve her şey tam hayal ettiğim gibiydi. Şimdi bodrumdaki bir kutuda duran fotoğraflar gerçekten olağanüstüydü.

"Promontory Point." Usulca güldü. "Lisedeyken arkadaşlarla orada takılırdık, genellikle gizli saklı bir şeyler yapmak için. Aslında," dedi birden ciddileşerek, "geçen hafta bir arkadaşla oradaydım. Kış olmasına rağmen çok güzeldi."

"Hiç şaşırmadım," dedim. Kışın oraya hiç gitmemiştim ama göl kenarındaki büyük kayalıklarda durarak masmavi göle yağan karı ve gökyüzünü izlemek harika olurdu.

KitaplıkRafı

"Artık gitmeliyim," dedim sohbetin arasındaki kısa sessizlikten faydalanarak. "Burada yalnız olacağınızı düşünmüşsünüzdür. Birine rastlayacağınız aklınıza gelmemiştir."

"Benim için gitmeyin."

"Birazdan kızım okuldan eve dönecek," dedim. "Beni merak eder."

"Tabii. Anlıyorum."

Ona veda ettim. Üstgeçit boyunca yürürken ve rampadan inip altgeçide girmeden önce beni izlediğini hissettim.

Kırmızı hatla eve dönerken ve tren Şikago Nehri'nin altındaki dar bir tünelden geçerken –bunu düşünmemeye çalıştım çünkü eğer düşünseydim, klostrofobi yüzünden zor anlar yaşayacağımı biliyordum– bir şeyin farkına vardım. Jackson Beckett Londra'dan sadece iki gün önce gelmişti. İş için Londra'da olduğundan geçen hafta sonu bir arkadaşıyla Promontory Point'te olamazdı.

Belli ki birileri yalan söylüyordu.

Kitaplık Rafı

ON İKİ

Ertesi gece hastanenin ana giriş kapısından Wellington'a çıktığımda başım zonkluyordu. Gökyüzü karanlıktı. Hava durumunda kar uyarısı yapmışlardı; gece yarısından sonra başlaması bekleniyordu, dolayısıyla yıldızlar yoğun bulutların ardına gizlenmişti. Güneş uzun süre önce batmıştı ama yoğun bakım ünitesinde az sayıda pencere olduğundan bunu görememiştim. Zaten güneşin doğuşunu da göremediğim için bütün gün hava karanlıkmış gibi geliyordu.

Wellington'dan batıya, Sheffield istikametine doğru yürürken cüzdanımda bulduğum iki ağrı kesiciyi yuttum. Evim işyerime bir buçuk kilometrelik yürüyüş mesafesindeydi. Sıkı bir tempo tutturursam, ki genellikle bunu yapabiliyordum, eve dönmem on beş dakika sürüyordu. Dolayısıyla L peronunda metro beklemek anlamsızdı. En iyisi yürümekti. Hem böylece ısınıyordum. İster yürüyeyim ister trene bineyim, her halükârda giderek ilerleme kaydettiğimi hissediyordum ve aşağı yukarı aynı sürede evde oluyordum.

Sağımda kalan Sheffield'a saptım. Evden doğruca işe giderken her zaman bu sokağı kullanırdım. Tanıdık oluşu beni rahatlatırdı. Bu güzergâhı o kadar sık kullanıyordum ki evimi gözüm kapalı bile bulabilirdim. En doğrudan rota oydu. Alçak ve orta yükseklikteki apartmanların, mağazaların, restoranların,

Kitaplık Rafı

muayenehanelerin ve Wrigley Stadyumu'nun önünden geçerek hastaneden eve kadar yürüyebiliyordum. Beyzbolla ilgilenen herkes Wrigley'in arkasındaki Sheffield Caddesi'ni bilirdi çünkü sayı turu vuruşlarını seyretmek için en iyi noktalardan biriydi.

Aklım başka yerdeydi. Nereye gittiğime, adımlarımın beni nereye götürdüğüne dikkat etmiyordum. Gözüme perde inmiş gibiydi, önüme bakıyor ama gördüklerimi algılayamıyordum. Neredeyse onu gözden kaçıracaktım. Dalgınlıktan az kalsın geçip gidecektim ki bir adamın haşin sözleri ok yağmuru gibi üzerime yağdı: *Ne yapıyorsun be kadın? Önüne baksana.* Adamın dediğini yapıp önüme baktım. Daha önce bu şehirde böyle sözler duymadığımdan değildi ama yabancıların soğukluğu, insanların birbirleriyle konuşma şekli, birbirlerine davranış şekli beni afallattı. Öfkeli adam elli altmış yaşlarındaydı. Pahalı giyimliydi, gerçi iri göbeği siyah takımının düğmelerini zorluyordu ve saçları seyrekleşmişti. Bir kadının önünde duruyordu ve kalpsizce parmağını onun burnunun ucuna doğru sallayarak, "Senin neyin var?" diye çıkıştıktan sonra, "Aptal," diye ekledi.

Adamın arkasında Nat'in herkesin önünde bir çocuk gibi azarlandığı için şokla çarpılan yüzünü gördüm. Omuzları düşmüş, cildi yer yer kızarmıştı ve gözyaşlarını güçlükle tutuyor gibiydi. Nat'in omzunda büyük, siyah bir çanta vardı. Öyle hantal bir şeydi ki fark etmeden onunla adamın omzuna çarpmış ya da o ağırlıkla yürümeye çalışırken adamın pahalı, deri ayakkabılarının arkasına basmış olabilirdi. Sonuçta bir kaza olmuştu, ortada kasten yapılmış bir şey yoktu. Öte yandan adam bu yüzden ona kendini aptal gibi hissettirmişti. Nat'in dudaklarını okudum. "Özür dilerim, çok özür dilerim," diye mırıldanarak başını iki yana salladı. Bu arada adam ceketinin yakalarını aşağı çekerek onu düzelttikten sonra tek kelime etmeden arkasını döndü ve gitti.

Adam gider gitmez Nat de oradan bir an önce uzaklaşmaya çalıştı. Haksız değildi. Bunu bakışlarından ve vücut dilinden

anlayabiliyorudm. Gözleri bir sinekkuşunun kanat çırpışı gibi telaşla kaçacak bir yer aradı ve nihayet buldu. Süratle arkasını döndü ve yakındaki bir restorana girmek için bir hamle yaptı. Ne var ki kocaman çantasını kapıdan geçirmekte zorlandı.

Kapıya doğru yürüdüm. Nat'in arkasından yaklaştım ve ona kapıyı açtım.

"Teşekkürler," dedi ama ona kapıyı benim açtığımı görmediği için bunu nezaketen söylemişti. O sırada tek düşünebildiği yabancı gözlerden uzaklaşmaktı.

"Nat," dediğimde durdu, arkasına bakıp beni gördü ve gözlerini yüzüme dikti. Dudağı hâlâ şişti ama kurumuş kanlardan eser kalmamıştı. Gözünün dibine kadar yayılan çürüğü daha kötü görünüyordu. Sokaktaki adamı düşündüm, böyle görünen birine nasıl çatabildiğini.

"Meghan," diye fısıldadı Nat. Sıcak ve aydınlık restorana girmek yerine kaldırıma geri döndü. Kollarını kendine doladı ve ben kapıdan elimi çekip kapanmasına izin verdiğimde, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Kaşlarını çattığı için alnında çizgiler belirmişti. Sözlerinde bir nezaketsizlik yoktu ama tereddütlü ve mesafeliydi. Başından geçenlerden sonra onu suçlayamazdım.

"O herif pisliğin önde gideni. Ne olursa olsun bu tür bir tepkiyi hak etmemiştin," dedim. "İşten evime dönüyordum. Buradan hemen her gün geçerim," diye ekledim onu izlediğimi düşünmemesi için neden orada olduğumu açıklamaya çalışarak. Benimle ilgili şüpheci davranmasını anlayabiliyordum. "Çalıştığım hastane buraya birkaç blok mesafede," dedim geldiğim yönü işaret ederek. Elimi indirdim. "O adam seninle o şekilde konuşmamalıydı. Yaptığı hiç doğru değildi. Kabahat onda, sende değil. Umarım bunu biliyorsundur."

Başını onaylar gibi salladı ama bana inanmış mıydı bilmiyordum.

KitaplıkRafı

"Seni gördüğüme sevindim," diye devam ettim. "Dün gece senden haber alamadım. Eve döndüğünde bana mesaj atacaktın." Bu sabah mutfakta çıplak ayaklarımla Keurig'in ısınmasını beklerken ilk iş ondan gelen bir mesaj var mı diye kontrol etmiştim.

"Özür dilerim," dediğinde bu konuyu açtığıma pişman oldum. Kendini kötü hissetmesini istememiştim. "Biliyorum. Unuttum."

"Dert değil. Özür dileme. İyi olmana sevindim," dedim, gerçi çantasını görmezden gelmek kolay değildi. Büyük, spor çantayı gözden geçirirken Nat'in bütün hayatının onun içinde olup olmadığını merak ettim. Declan'ı terk ettiğinde yanına aldığı her şey bu çantada mıydı? "İyi misin?" diye sordum.

Başını salladığında saçları yüzüne düştü, onları orada bıraktı.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Nereye?"

"Ben... Bilmiyorum. Henüz karar vermedim."

"Arkadaşında kaldığını sanıyordum," dedim biraz düşündükten sonra.

"Evet. Ama..." Duraksadı ve birden gözleri doldu. "Bilmiyorum," diye yineledi başını sallayarak ve uzaklara baktı. "O düzen daha fazla devam edemezdi," derken gözlerime bakamadı.

Elimi koluna koydum. "Ne oldu, Nat?"

Önce söylemek istemedi. Sabırla beklediğimde nihayet bana açıldı. "Arkadaşım Kristy, kocasının artık gitmemi istediğini söyledi. Daha fazla kalabalık etmemi istemediler. Zaten misafirliğim gereğinden fazla uzamıştı."

"Tanrım," dedim bir arkadaşından bunu duymanın onu ne kadar kötü bir duruma düşürdüğünü düşünerek. "Çok üzgünüm."

"Üzülme. Seninle bir ilgisi yok ki. Kristy kendini berbat hissetti ama onu anlıyorum. Ne derler bilirsin. İki kişi arkadaşlık

eder, üç kişi kalabalık eder." Ama yüzündeki ifade söylediklerriyle uyuşmuyordu. Güçlükle yutkundu ve yere indirdiği gözlerinde hüzün ve çaresizliğin bir karışımını gördüm.

"Ne zaman oldu bu?"

"Bu öğleden sonra. Hemen gitmeme gerek olmadığını söyledi. Bir ev ya da kalacak bir yer bulana kadar kalabileceğimi. Ama istenmediğim bir yerde daha fazla kalmak istemedim."

"Doğru, haklısın. Anlıyorum. Ben de giderdim. Akşam yemeği yedin mi?" diye sordum. Saatlerdir açtım ve yemek kokusu iştahımı kabartmıştı. "Bir şeyler atıştırmak ister misin?"

"Aç değilim," dedi ve başına gelenlerden sonra bu gayet normaldi. Yemek yemek aklmdaki en son şey olmalıydı. "Kızın evde seni beklerken vaktini almak istemiyorum." Gitmek için arkasını döndü.

"Hayır, dur," diyerek ona engel oldum. "Kızım yok. Sienna Ben'le. Yani hemen gitmem gerekmiyor. Kalabileceğin başka bir arkadaşın var mı, Nat? Ya da otele verecek paran?"

"Evet," dedi omuz silkerek, "tabii."

"Kim?" Çizgiyi aşmak istemiyordum ama geçen gece, restoranda Declan'ı kimseyle konuşamadığını, tüm arkadaşlarının onun etkisinde kaldığını söylediğini hatırlamıştım. Nat'in arkadaşları Declan'dan çok hoşlandıkları için onun Nat'e yaptıklarına inanmıyorlardı. Nat'in tarafında olan tek kişinin yirmi yıldır görmediği ben olduğumu yeni yeni anlamaya başlamıştım. Lisedeki Nat'e dair anılarım aradan geçen yıllarla birlikte canlılıklarını yitirmişti ama onun eğlenmeyi seven ve bulaşıcı gülümsemesiyle geçinmesi kolay biri olduğunu hayal meyal hatırlıyordum. Tenis takımımızın kaptanıydı, bir liderdi. İnsanlar ona saygı duyardı. Ama şimdi silik ve uysal birine dönüşmüştü ve ona bunu yapan adamdan nefret ediyordum. Declan denen herif Nat'in özünü değiştirmişti. Adamı tanımamama rağmen ondan nefret ediyordum.

KitaplıkRafı

Nat'le koptuğumuz için üzgündüm, yıllarca onu arayıp sormadığıma pişman olmuştum.

"Yakınlarda bir pansiyon var," dedi.

"Pansiyon mu?" diye sordum dehşet içinde. Bu sokakta bir pansiyon olduğu doğruydu. Orta yükseklikte, tuğla bir yapıydı ve hemen hemen her gün önünden geçiyordum. Dışarıdan fena görünmüyordu ama çoğunluğunu göçmenlerin oluşturduğu konuklarını ve bir öğrenci yurdundaki gibi ortak kullanılan tuvaletleri ve diğer imkânları düşününce bana pek cazip bir seçenek gibi gelmedi.

"Param ancak ona yeter," dedi. "Sorun olmaz."

Şöyle bir düşündüm. Geçen gece kafede, Nat eski kocası Declan'ın bir avukat olduğunu, Loop'taki bir hukuk firmasında çalıştığını ve yakında ortak olacağını anlatmıştı. Öte yandan Nat bir anaokulu öğretmeniydi. Yani belli ki evin geçimini Declan sağlıyordu. Nat'in yeniden ayaklarının üzerinde durabilmesi için ona nafaka ödemesi gerekirdi. Nat hiç olmazsa evinin kirasını ödeyebilmeli veya bir otelde birkaç gece konaklayabilmeliydi.

"Boşanırken sana para vermedi mi? Mahkeme nafaka bağlamadı mı?"

"Declan bütün paramızı aldı."

"Ne demek o?"

"Yani benim ona erişimim yok. Hepsi onda." Mal paylaşımı tarafların arasını bozan bir süreçti ve kimse tam olarak istediğini elde edemezdi ama *bir şeyler* alırlardı. Oturdukları daire ya da ev zaten Declan'da kalmıştı. Bir yargıcın her şeyi ona vermiş olmasına imkân yoktu. Ayrıca Nat'in bir işi ve maaşı vardı. O para neredeydi?

"Ben... anlamıyorum. Bunu yapamaz, Nat. O paranın hepsi olmasa bile yarısı senin. Avukatınla konuştun mu? Declan sana paranı vermiyorsa suç işliyor demektir."

"Bir avukatım yok."

"Boşanma davasında kendi kendini mi temsil ettin?" diye sordum. İsteyen bunu yapabilirdi. Gerçi her zaman iyi bir fikir değildi, özellikle de çekişmeli boşanmalarda. Nat'e üzülmüştüm. Boşanırken her şeyi kaybetmişti, evini, parasını ve nafaka hakkını.

"Hayır."

"Doğrusunu istersen, aklım karıştı, Nat."

Bir açıklama yapmak istemedi.

"Nat?" diye üsteleyince sonunda baklayı ağzından çıkardı.

"Declan'la ben boşanmadık."

Şaşırıp kaldım. "Be-ben boşandığınızı sandım. Ona boşanma davası açmadın mı? Neden, Nat?"

Yine gözleri doldu. "Çünkü korktum. Yapacaklarından, onu bir daha geri dönmemek üzere terk ettiğimi anladığında vereceği tepkiden korktum. Ama ondan boşanana kadar bütün paramız onda. Benim hiç param yok."

"Ya kredi kartların?"

"Hayır," dedi bir çırpıda, ardından koluyla gözlerini ve burnunu sildi. "Hiçbir şeyim yok. Kredi kartımı uzun zaman önce elimden aldı." Onu dirseğinden tutup binaya doğru çekerek bize birkaç adımlık bir alan açtım. Alçak sesle anlatmayı sürdürdü. "Önceleri bana sadece nakit veriyor ve istediğimi almamı söylüyordu. Bir çek defteriyle uğraşmamak, faturaları ödememek, hatta parayı hiç düşünmemek büyük bir lükstü. Declan bunca işimin arasında bir de maddi durumumuzu dert etmemi istemediğini söylemişti. Evin idaresinin onda olması işime geldi. Ama sonra her şeyi nakitle alamadığım için kredi kartlarımı geri istediğimde bunu kabul etmedi. Benim savurgan biri olduğumu ve para konusunda bana güvenmediğini söyledi. Bana harçlık veriyor. Bundan fazlasına ihtiyacım olduğunda ona sormak zorundayım, bana para verip vermemek onun kararı." Şimdiki zamanı kullanarak konuşmaya başlamıştı ve bunun Declan'ın eskiden

KitaplıkRafı

yaptığı bir şey değil, şimdi yaptığı bir şey olduğunu anladım. Nat para konusunda hâlâ ona bağımlıydı, dolayısıyla tamamen muhtaçtı. Karnını doyurmak için. Barınmak için.

"Onun gibi erkekler hep böyle yapar. Seni bu yolla tuzağa düşürmüş. Kadınların seninki gibi ilişkileri sürdürmesinin ya da eninde sonunda tacizci eşlerine geri dönmesinin birçok nedeninden biri bu. Başını sokacak bir yer bulma ve para ihtiyacı. Çünkü insanlar evsiz ve beş kuruşuz kalmaktan korkuyor. Onu terk etme cesaretini göstermişsin," dedim elini tutarak. "Ama maddi durumunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyız. Hakkın olanı almalısın. Ona boşanma davası açman gerek. Benim avukatımla konuşabiliriz. Harika biridir."

"Madem o kadar cesurum, neden sürekli korkuyorum?" diye sordu kahverengi gözlerinde yalvaran bir ifadeyle. Benden bir cevap beklediği yoktu ama neden korktuğunu biliyordum çünkü ikide bir omzunun üzerinden o etrafta mı diye kontrol ediyordu. "Kendimi cesur hissetmiyorum. Ama," dedi toparlanarak, "birkaç hafta önce bankaya gittim. Kendi adıma bir hesap açtım, maaşımın Declan'la ortak hesabımızdansa oraya yatması için. Artık kendi param var. Çok değil. Yine de biraz para biriktiriyorum."

"Bu iyi bir haber."

"İyi olacağım. Bunu atlatacağım," dedi fakat bakışları öyle söylemiyordu.

"Bundan eminim."

Zoraki gülümsedi. Birkaç haftadır yalnızca öğretmen maaşını biriktirdiyse en fazla bin doları olmalıydı. Şehirdeki otellerin bir gecesi iki ya da üç yüz dolardı ve bir pansiyon daha ucuz olmasına rağmen onun için pek ideal bir yer değildi. Nat'in gerçekten gidecek başka bir yeri yoksa ve karnını doyuramazsa Declan'a geri döneceğinden endişeleniyordu. Onun durumundaki çoğu kadın çaresiz kalıp geri dönerdi.

Annem bir keresinde bana hemşire olmak için doğduğumu çünkü insanlara iyilik yapmanın içimden gelen bir şey olduğunu söylemişti. Sienna'nın Ben'le olması ve bu gece evde yalnız olmam işimi kolaylaştırıyordu. Bütün hafta sonu çalışacaktım. Başka bir hemşirenin nöbetlerini devralmayı kabul etmiştim çünkü paraya ihtiyacım vardı ve Sienna zaten evde değildi. Ne olacak ki demiştim. Şimdi kararımdan pişmanlık duyuyordum. Gerçi bir yolunu bulurduk. Nat'i tanıyordum. Onun yerinde olsaydım o da aynısını benim için yapardı.

"Bende kalabilirsin," dedim.

Teklifim onu gözle görülür bir şekilde şaşırttı. "Çok tatlısın," dedi önce bundan çekinerek, "ama senden böyle bir şey isteyemem, Meghan. Kendimi sana zorla kabul ettirmiş gibi hissederim."

"Yok canım. Teklif benden geldi. Sen kesinlikle emrivaki yapmadın. Lütfen," diye rica ettim çünkü benimle gelmediği takdirde bu işin sonu kötü olabilirdi.

Öyle bir durumda kendimi asla affetmezdim.

***

Eve gittiğimizde Nat, "Geçen gün Declan'ın başka bir kadınla görüştüğünü söylemiştim ya?" dedi.

"Evet. Hatırlıyorum."

"Aslında ona acıyorum. Declan'ı benim kadar tanımıyor. Neye bulaştığını bilmiyor." Nat ayaktaydı, pozisyonunu değiştirdikten sonra devam etti. "Onunla konuşmayı düşündüm. Declan'ın gerçek yüzünü anlatırsam belki onunla yakınlaşmasına engel olabilirdim."

"Konuştunuz mu?"

"Hayır," dedi açık pencereden bakarak.

"Neden?"

Gözlerime baktı. "Bana inanır mıydı bilmiyorum. Bir de aslında ondan nefret ediyorum. Bir yanım Declan'ın onu incitmesini hak ettiğini söylüyor." Düşünceli bir tavırla duraksadı. Aldatan eşlerin ve evli erkek ve kadınlarla yatan insanların böyle korkunç bir sonu hak edip etmediğini düşündüğümde içim sıkıldı. "Bu korkunç bir şey, değil mi? Böyle düşünmemeliyim."

"Üzülmen normal," dedim. "İnsanlık hâli. Böyle şeyleri hepimiz aklımızdan geçiririz."

"Onu buldum."

"Sahi mi?"

"Evet. Numarası Declan'ın telefonunda kayıtlı. Birkaç kere aradım ama açtığımda yüzüne kapadım. Konuşmayı becerememedim. Onu kıskanmamalıyım," dedi ve bu bana hiç inandırıcı gelmedi. Declan hâlâ onun kocasıydı. Nat'in bir zamanlar sevdiği adamdı.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Karmaşık duyguları yüzünden onu suçlayamazdım. Kendini incinmiş ve ihanete uğramış hissederken aynı zamanda bu kadını aynı şeyleri yaşamaktan kurtarmak istediği için.

"Ben'le nasıl tanıştığınızı tekrar anlatsana," dedi konuyu değiştirerek.

Salonda ayakta duruyorduk ve bir tren yaklaşıyordu. Nat onu duyduğunda irkildi. "Bir şey değil, sadece tren," dedim.

Yine de rahatlaması birkaç dakika sürdü. Trenin ışıklarını görmesi ve kalp atışlarındaki değişimi Declan yerine trene bağlaması. Sonunda bu sesin onunla bir ilgisi olmadığına, Declan'ı onun peşinde olmadığına ikna oldu.

En azından şimdilik.

Kanepenin minderlerini yere koydum. Çekyatı açmak için eğildiğimde telefonu öttü. Nat ona çabucak baktı ve mesajı okuduktan sonra telefonunu bırakarak yine birini arar gibi dışarıyı gözetlemeye başladı.

Trenin gitmesini bekledim ve sorusunu yanıtladım. "Ortak bir dersimiz vardı. Lise üçte. İngiliz Dili ve Edebiyatı." Mutlu anıları hatırladım. "Gerçi derste tanışmadık. Bence kim olduğumu bile bilmiyordu. O çok havalı, bense çok çekingendim. Derken bir gün, kasabadaki donmuş yoğurt satan küçük dükkânda iş buldum," dedim. "İlk mesai günümde Ben'in de orada çalıştığını gördüm. Arkadaş olduk. Zannettiğim gibi biri değildi. Komik ve nazikti, popüler olduğu için kendini beğenmişin teki değildi.

"Bir gün sınavlara çalışmak için işte kaldık. Ben uzun süredir orada çalıştığı için müdür ona güveniyordu. O gün, o boş dükkânda Ben'le yalnız olmayı ne kadar romantik bulduğumu anlatamam. Sadece vitrinin ışıkları yanıyordu. Rüya gibiydi. Çalışmamız bittikten sonra Ben dükkânı kapadı ve benimle arabama kadar yürüdü. Bomboş otoparkta ellerimiz yanlışlıkla birbirine değdiğinde utanarak elimi çektiğimi ama Ben'in karanlıkta elini uzatıp onu sıkıca tuttuğunu dün gibi hatırlıyorum."

Birden duygulandım. Boğazım düğümlendi ve Ben'le aşk ve umuttan filizlenen bir ilişkiden bu noktaya nasıl geldiğimizi bir kez daha düşündüm.

Nat'in telefonu yine öttü ve ona uzanırken yüzü karardı. "Kim o, Nat?" diye sordum Ben'i aklımdan çıkararak.

"Declan," diye itiraf etti telefonundan gözlerini kaldırdığında. "Bütün gün mesaj atıp durdu."

"Ne diyor?"

"Üzgün olduğunu söylüyor. Onu affetmem ve eve dönmem için yalvarıyor."

"Sen ne yazdın?"

"Hiçbir şey. Henüz."

"İyi," dedim yerden aldığım yastığa kılıf geçirirken. "Aferin sana, Nat. Bence en doğrusu bu." *Henüz.* Bu beni endişelendirdi. Bir yanım, yaptıklarından sonra bile Nat'in ona geri dönmesinden korkuyordu. "Onu engelleyebilirsin. Böylece mesajlarını görmezsin."

Yastığı yatağa koydum. "Biliyorum. Mesele şu ki..." dedi, huzursuzluğu hemen belli oluyordu. Pencerenin yanına gidip perdeleri örttüm. "Ona cevap vermediğimde daha fazla öfkeleniyor. Resmen çılgına dönüyor. Yalvarmaktan vazgeçip beni tehdit etmeye başlıyor."

"Bakabilir miyim?" diye izin istedim ve Nat telefonunu bana verdi.

Geçen gece için çok üzgünüm, bebeğim. Canını yakmak istemedim. Sabahtan beri perişanım. Olanlar yüzünden kendimi berbat hissediyorum. Lütfen, eve dön. Bunu telafi etmeme izin ver. Bir daha asla olmayacak. Seni seviyorum. İstediğin buysa terapiye gideceğim. Senin için her şeyi yaparım.

Birlikte terapiye gidebiliriz. Bir evlilik danışmanına. Bize iyi gelir. Eskisi gibi olabiliriz.

Hiç aklımdan çıkmıyorsun, bebeğim. Ben sensiz bir hiçim. Yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum. İşte hata üstüne hata yapıyorum çünkü hiçbir şeye odaklanamıyorum. Tek düşünebildiğim sensin.

Lütfen, bana cevap ver, Nat. Kendini kapatma.

Neredesin, Nat?

Hangi cehennemdesin?

Sen bensiz bir hiçsin. Buna pişman olacaksın.

Kahrolası sürtük. CEVAP VERSENE LAN.

Telefon elimdeyken öttü. Başka bir mesaj gelmişti ve bu seferki tüylerimi diken diken etti.

Seni bulacağım, yazmıştı. Seni ait olduğun eve geri getireceğim ve bir daha asla gidemeyeceksin. Gerekirse seni bir odaya kilitleyeceğim. Sen benimsin, Nat. Bunu asla aklından çıkarma. Sen bana aitsin. Hiçbir güç bizi ayıramaz.

"Ne diyor?" diye sordu Nat. Bir şey söylemedim. Sözün bittiği yerdeydim. "Bu sefer ne yazmış?" diye diretti.

Bir çırpıda mesajı siliverdim.

"Meghan?" dedi ne yaptığımı anlayarak.

"Görmen gereken bir şey yoktu."

Yavaşça gözlerimi kaldırdığımda yanağından bir damla yaş süzüldüğünü gördüm. Elini tuttum ve "Burada güvendesin, Nat," diye söz verdim. "Burada seni bulamaz."

Ne var ki ben bile buna inanmakta zorlanıyordum.

Daha sonra kendi odama girip kapımı kapadığımda pijamalarımı giymek üzere soyunmadan önce perdeleri indirmek için ipe elimi uzattım. Yatak odam, bitişikteki Sienna'nın odası gibi apartmanımızın batı cephesine bakıyordu. Üçüncü kat manzaramız yanımızdaki bir iki apartmanın çatılarından ve sokaktan ibaretti. Şehrin siluetini ya da gölü görseydik tabii ki harika olurdu ama evin içi ışık aldığı ve mahremiyetimizi koruyabildiğimiz için kendimizi şanslı sayıyordum.

Perdelerin ipini kavradım ama onu çekmeden önce bu gece beklenen kar yağıyor mu diye dışarı baktım. Evet, kar başlamıştı. Yakınlardaki bir sokak lambasının ışığında kar tanelerinin uçuştuğunu gördüm.

Yatağıma uzandığımda Nat'in burada gerçekten güvende olup olmadığını düşündüm.

Yoksa onu buraya getirmekle hepimizin güvenliğini tehlikeye mi atmıştım?

ON ÜÇ

Sabah zar zor uyandım.

Evden çıkıp işe gitmek bana zulüm gibi geldi. Hafta sonları çalışmaktan hep nefret ederdim ama bilhassa bugün sıcacık ve güvenli evimi bırakıp dışarı çıkmak çok zor gelmişti. Bir not yazdım ve elimden geldiğince ses çıkarmadan evden çıktım. Karanlıkta yürümek zorundaydım, hafta sonu olduğu için etraf tenhaydı, erkenden işlerine gidenler şimdi evlerinde uyuyordu ve ıssız sokaklar kötü bir gelecek senaryosundan fırlamış gibiydi. Sonra geçen gün posta kutumda bulduğum ve şimdiye kadar aklıma getirmemeye çalıştığım notu hatırladım. *SÜRTÜK.*

Onun aslında bana gelmediğine kendimi inandırmaya çalışsam da zarfın üzerindeki adım bu tezi çürütüyordu. Birilerinin eşek şakası yaptığını düşünmeyi tercih ettim fakat bu kişinin posta kutuma kadar ulaşması beni tedirgin etmişti. Biri korkmamı istemiş ve bunu başarmıştı.

İşe kazasız belasız varabildim ama hastane herkesin sevdiği bir eczane teknikerinin dün gece saldırıya uğradığı haberiyle çalkalanıyordu. Herkes sadece bunu konuşuyordu çünkü o birlikte çalıştığımız, *tanıdığımız* biriydi.

"Onu işten evine kadar takip ettiğini duydum," dedi Misty. Küçük bir hemşire grubu olarak dinlenme odasındaydık ve biri

hepimizin nefesini kesmiş gibi hissediyorduk zira bu kez kurban içimizden biriydi.

"Birlikte yaşadığı nişanlısının şehir dışında olduğunu duydum, dolayısıyla gece evde yalnızmış," dedi Natalia ve bu beni tedirgin etti çünkü saldırgan onun yalnız olduğunu biliyor olmalıydı.

"Nasıl olduğunu bilen var mı? O iyi mi?" diye sordum. Gerçi aptalca bir soruydu, oradaki herkes onun iyi olmadığını biliyordu. Genç ve arkadaş canlısı ama biraz çekingen bir kız olan Hannah'nın dün gece hastaneden çıktığını ve tek başına evine yürüdüğünü düşündüm. Bu benim her zaman yaptığım bir şeydi ve o korkunç saldırının neden benim değil de onun başına geldiğini düşünüp duruyordum.

Kurban pekâlâ ben olabilirdim.

***

Ziyaret saatleri başlayınca Bay ve Bayan Beckett, Caitlin'in odasına geldi. Yanlarında polis vardı.

"Siz Meghan Michaels mısınız?" dedi adamların biri. Giyim tarzına bakılırsa bir dedektifti. Başımla onayladım. Hem yorgun hem de kaygılıydım. Henüz sabah on bile olmamasına rağmen gün kötü başlamıştı. "Bay ve Bayan Beckett önceki gün Bayan Beckett'ın bir ziyaretçisi olduğunu söyledi."

"Evet," dedim. "Vardı."

Adam benim dedektif tanımıma tam tamına uyuyordu: Gergin ve hoşgörüsüzdü. Uzun boyluydu, kilosu normaldi. Koyu renk bir takım elbise giymişti ve kalçasındaki kılıfta bir tabanca vardı. Silahını hemen fark etmedim, adam yanlışlıkla paltosunun önünü açınca gördüm.

"Son birkaç hafta içinde kimlerle konuştuğunu tespit etmek için Bayan Beckett'ın telefon kayıtlarını inceledik," dedi

dedektif bana ve gözlerimi tabancasından yüzüne kaydırdım. Bakışları dikkatli ve gözlemciydi. "Size bazı fotoğraflar göstermek istiyorum. Belki buraya gelen adamı teşhis edebilirsiniz. Sizin için bir mahzuru var mı?" diye sordu. Bir an onlara o adamdan hiç bahsetmesem daha iyi olurdu diye düşündüm. Onu kendime saklayıp bundan mümkün olduğunca uzak kalmalıydım belki de.

"Tabii ki hayır," dedim ağzım birdenbire kuruduğundan zar zor konuşarak. "Elimden geldiği kadar yardımcı olmak isterim."

"Özel konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Olumlu yanıt verdim ve dedektifleri yakınlarını kaybeden yaslı aileler için ayırdığımız küçük odaya götürdüm. Bay Beckett da bizimle gelmeye çalıştı ama dedektiflerden biri biz dönene kadar karısıyla birlikte Caitlin'in yanında kalmasını söyledi.

Odaya geçince dedektif bana oturmamı söyledi. Bir iskemle çekip masanın karşısına oturdum. Diğer dedektif de arkamda ayakta durdu. İri cüssesinin yanı sıra daha birçok sebepten ötürü bundan huzursuz oldum.

Dedektif fotoğrafları masaya dizdi. Önümde altı erkeğin fotoğrafları vardı ve birbirlerine benzemelerine rağmen gözlerim doğruca birine gitti. Diğerleri gibi onunki de bir sabıka fotoğrafıydı, odağın adamın yüzünde kalması için çıplak bir duvarın önünde çekilmişti. Aslında bir hapishane üniforması yerine günlük kıyafetiyleydi ama bunun bir sabıka fotoğrafı olduğuna hiç şüphe yoktu. Omuzlarından yukarısını çektikleri için sadece beyaz tişörtünün yakasını görebildim ama çukurlaşmış gözleri öfke saçıyordu.

Midem kasıldı. Suçluluk hissinden mi yoksa korkudan mı karar veremedim. Bu adam benim söylediklerim yüzünden cinayete teşebbüsle suçlanacaktı. Onu bulurlarsa başı derde

girecekti. Tutuklanacaktı. İyi bir adam değildi; belli ki daha önce de bir şey için tutuklanmıştı ve bu da geçmişte yasadışı bir şeyler yaptığı anlamına geliyordu.

"Bu adamlardan herhangi biri tanıdık geldi mi?"

Fotoğrafı elime aldım. Koyu renk kıvırcık saçlarına, boynundaki daha önce fark etmediğim küçük dövmeye ve soğuk, mavi gözlerine baktım. "Bu o."

"Emin misiniz?"

"Evet," dedim. "Hiç şüphem yok. Bu o."

Dedektif fotoğrafı benden aldı. "Yardımınız için teşekkürler, Bayan Michaels." Diğer fotoğrafları topladı. "Burada işimiz bitti. Gidebilirsiniz."

Oradan hemen ayrılmadım. Doğruca Caitlin'in odasına dönüp bunu kendime saklamayı düşünerek tereddüt ettim. Öte yandan Jackson Beckett'la ilgili durumu polise anlatmak için bu iyi bir fırsatmış gibi geliyordu.

"Başka bir şey mi var, Bayan Michaels?" diye sordu dedektif tereddüt ettiğimi hissederek.

"Eminim önemli değildir. Muhtemelen sadece bir yanlış anlamaydı."

Dedektif tekrar yerine yerleşti ve hiç acele etmeden fotoğraf dosyasının üzerinde ellerini kavuşturdu. Ciddi ama yüreklendirici bir sesle konuştu. "Siz anlatın. Buna biz karar verelim."

Başımı onaylar gibi salladım fakat doğru bir şey yaptığımdan hâlâ emin değildim. Kendimi ateşe attığımdan endişe ediyordum. Bir nefes aldım. "Sadece Beckettların oğlu Jackson'ın Londra'dan birkaç gün önce döndüğünü sanıyordum. Ama bundan daha uzun bir zamandır buradaymış."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Bana kendisi söyledi. Bunun farkında olduğunu bile sanmam. Sohbet ediyorduk ve geçen hafta sonu bir arkadaşıyla birlikte Promontory Point'te olduğunu ağzından kaçırdı. Ama

annesiyle babası onun o sırada Londra'da olduğunu ve hafta ortasında geldiğini sanıyor. Bir önemi var mı bilmiyorum. Beckettlar büyük bir baskı altındalar ve uykusuzlar. Yalnızca..." Duraksadım ve nefes aldım. "Eğer şehirdeyse neden Londra'dayım diye yalan söyledi anlamadım. Ayrıca Caitlin'le arasında bir husumet var gibi. Ya da bir kırgınlık."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Bayan Beckett söyledi."

Dedektif düşünceli bir tavırla başını salladı. Cebinden bir kartvizit çıkarıp bana verdi. "Başka bir şey aklınıza gelirse beni arayabilirsiniz."

Kartı önlüğümün cebine koydum ve Caitlin'in odasına döndüm. Biraz önce yaptığım şey yüzünden Beckettlarm yüzlerine bakımıyordum.

Bayan Beckett ben içeri girdiğimde yatağın kenarından kalkarak, "Onu teşhis ettin mi?" diye sordu. Jackson da oradaydı ve duvara yaslanmıştı. Ben yokken gelmiş olmalıydı. Yüzüne bakmaya cesaret edemedim. "Fotoğraflardaki adamlardan biri miydi?"

"Evet," dediğimde beti benzi attı ve elini ağzına götürdü. "Kim o? Siz tanıyor musunuz?" diye sordum Beckettlarm fotoğrafları benden önce görüp görmediğini ve benden daha fazlasını bilip bilmediğini merak ederek.

Bayan Beckett konuşamadığı için başıyla onaylamakla yetindi. Bay Beckett araya girerek açıkladı. "Eski bir mahkûm. Adı Milo Finch. Memur beyler onu tanıyor muyuz diye sordu. Caitlin'le bir ilgisi olabilir mi diye. Hiçbir şey bilmiyoruz. Adam hapisten çıkalı daha bir ay olmuş ve şartlı tahliye koşullarını çiğnemiş. İzin almadan Kaliforniya'dan ayrılmış ve tahliye memuruna bunu söylememiş. Polis onu arıyormuş." Bay ve Bayan Beckett bakıştılar ve Bayan Beckett tekrar yatağm kenarına oturup Caitlin'in elini tutarken kocası anlatmaya devam

etti. "Onun Caitlin'i takip ettiğini düşünüyorlar. Onu aramak için buraya geldiğini."

O sırada Bayan Beckett yüksek sesle düşünür gibi konuştu ve söylediklerine hazırlıksız yakalandım. "Acaba haberlerdeki adam o mu diye düşünüyorum. Kadınlara saldıran şu adam."

"Değil," dedi Bay Beckett bunu kesinlikle biliyormuş gibi, halbuki sadece fikir yürütmüştü.

"Bundan nasıl emin olabilirsin?"

"Bu adam başka, Amelia. Diğer kadınlar kendi evlerinde tecavüze uğradı. Caitlin bir yaya geçidinden aşağı itildi ve cinsel saldırıya uğradığına dair bir iz yok."

"Ama belki de ondan kaçıyordu, Tom. Belki onu oraya kadar izledi."

Bu fikri değerlendirdim. İkisinin aynı adam olması o kadar da olanaksız değildi. Bayan Beckett'la geçen günkü konuşmamızdan yola çıkarak, "Milo Finch denen bu adamın Caitlin'i kovaladığını ya da bir şekilde kandırarak o üstgeçide getirdiğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordum. "Sizce onu o mu itti?"

"Evet," dedi Bayan Beckett. "Bence öyle. Belki o kadınlara tecavüz eden de o."

Polisin tek yapması gereken onu bulmaktı, sonra her şey sona erecekti. Biraz önce onlara Jackson'la ilgili anlattıklarımın önemi yoktu. Milo Finch tutuklanacak, bir jüri onu mahkûm edecekti. Her şey gün gibi ortadaydı. Tabii polis onu bulabilirse.

Koridora çıkıp hemşire bankosuna doğru yürüdüm. Henüz birkaç adım atmışken birinin, "Meghan," diye seslendiğini duydum. Bay Beckett peşimden gelmişti. Bir haftayı aşkın bir süre önce hastaneye ilk geldiği zamankinden daha yaşlı görünüyordu, darmaduman bir hâldeydi. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Tabii."

"Geçen gün sana dinlettiğim sesli mesaj, Caitlin'den gelen..." dedi bana gereğinden biraz fazla yaklaşarak ve birden

tüm taşların yerine oturduğunu fark ettim. Caitlin'in son andaki yakarışını anımsadım: *Babacığım. Başım dertte. Yardımına ihtiyacım var.* Bay Beckett başını arkaya çevirdi ve karısıyla Jackson hâlâ odada mı, aradaki cam kapı kapalı mı diye baktı. Öyleydi. Önüne döndüğünde bana biraz daha sokuldu ve bir adım gerilememek için kendimi zor tuttum. "O meselenin aramızda kalmaya devam edeceğini umuyorum. Öğrendiklerimizin ışığında Caitlin'in sözleri kesinlikle anlamlı geliyor ama o mesaj polisin o adamı bulmasına yardım etmeyecek. Dolayısıyla Amelia'nın Caitlin'in benden yardım istediğini ve benim bunu umursamadığımı bilmesini istemiyorum."

"Elbette," dedim. "Siz nasıl isterseniz."

Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Elini koluma koydu. "Teşekkür ederim, Meghan. Senden bunu istediğim için umarım hakkımda olumsuz bir fikre kapılmazsın."

"Tabii ki hayır," dedim ama tam olarak öyle bir fikre kapılmıştım. Bu talebi onu kötü gösteriyordu. "Sizi anlıyorum. Ayrıca söylediğiniz gibi, bu şimdilik hiçbir şeyi değiştirmez."

Eve doğru yürürken telefonumda Milo Finch'i araştırdım. Onu bulmam çok sürmedi. Milo Finch eski bir restoran sahibiydi ve tescilli bir cinsel suçluydu. Çocuk pornosu bulundurmaktan suçlu bulunup beş yıl hapse mahkûm edilmişti.

Bir kez daha kendime onun iyi bir adam olmadığını söyledim. Onu polise ihbar ettiğim için suçluluk duymamalıydım.

Öte yandan Milo Finch'in şu anda nerede olduğunu merak ediyordum. Bir de polisin onu bulduğunda onu teşhis edenin ben olduğumu ona söyleyip söylemeyeceğini.

Kitaplık Rafı

Ayışığı Kitaplığı

ON DÖRT

O gece işten sonra Sienna aradı.

"Buna hayatta inanmayacaksın," dedi çığlık çığlığa. Sesi öyle neşeliydi ki benimle kıkırdayarak konuştuğunu görür gibiydim.

"Neye?" diye sordum. Onun odasındaydım, Sienna babasındayken bazen yaptığım gibi odayı topluyordum. Nat salondaydı. İşten eve döndüğümde akşam yemeği hazırdı ki birinin bana yemek pişirmesi hoş bir değişiklikti. Küçük mutfak masasında yemek yerken Nat'in yeterince para biriktirdiğinde kendine bir daire aramasına yardımcı olacağımı konuşmuştuk. Bu arada kafamda bir tek soru vardı: *Declan'ın onu burada bulmasına nasıl engel olacağım?*

"Babam *Sevgili Evan Hansen*'a bilet aldı!" diye cıyakladı Sienna telefonda. "Hem de beşinci sıra!"

Havası kaçan bir balon gibi söndüğümü hissettim. *Tabii alır*, dedim içimden. Bunu ben de aklımdan geçirmiştim ama biletler çok pahalıydı ve onları hiç olmazsa Noel'de ya da doğum gününde almayı düşünmüştüm.

"Ne zaman?" diye sordum.

"Yarın gece!" diye bağırdı Sienna. "İnanabiliyor musun, anne? Müthiş bir şey bu. Gianna'yla Nico'ya söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Bir dakika," dedim. "Yarın gece mi? Yarın pazar, Sienna. Öğleden sonra eve geleceksin."

"Biliyorum," dedi. "Babam seni arayıp sormamı istedi. Bir gece daha onda kalabilir miyim? Pazartesi sabahı beni okula o bırakabilirmiş. Senin bir şey yapmana gerek yok. Ne olur, anne," diye yalvardı. "Yalnızca bir gececik. Pazartesi akşamı eve döneceğim."

"Tamam," dedim bir dakika sonra. Başka şansım var mıydı? *Sevgili Evan Hansen*'ı izlemesine engel olsaydım Sienna benden nefret ederdi. Bu bir Broadway müzikaliydi ve Şikago'da yalnızca birkaç haftalığına sergileniyordu. Sienna bir daha bu şansı yakalayamazdı. Ben bunu biliyordu. Pazar akşamına bilet bulması belki yalnızca bir tesadüftü veya Sienna üzerinden benimle sidik yarıştırıyordu. Onu benden uzak tutarak aklı sıra beni sinir edecekti.

"Süpersin," dedi Sienna çamaşır sepetindeki kirlileri almak için dolabına yöneldiğimde.

"Bir dahaki sefere bir şey yapmak istediğinde ve sana hayır dediğimde bunu hatırla."

"Olur," dedi. "Bu arada babamın bir sevgilisi var," diye bombayı patlattı ben çamaşır sepetini boşaltırken. Matematik ödevinden ya da ertesi gün kimya sınavı olduğundan bahseder gibi rahat bir sesle söylemişti bunu: *Babamın bir sevgilisi var.* Giysi dolabından yatağa doğru yürüdüm ve kenarına oturarak nefes almaya çalıştım. Sessizliğim bir dakika kadar sürdüğü için Sienna, "Bununla ilgili kuyruk acın olamaz, anne. Ondan sen boşandın," dedi.

İrkildim. Sienna'nm Ben'le vakit geçirmesinden nefret etmemin sebeplerinden biri de buydu. Bu tür fikirleri kızın kafasına sokuyordu. Sienna'nın beynini yıkıyordu. *Sevgili Evan Hansen* biletleri gibi şeylerle onun kalbini kazanıyordu ve onu istediği gibi yönlendiriyordu çünkü bunlar Ben'in

söyleyebileceği türden şeylerdi. *Annen beni boşadı.* Evet, boşamıştım ama hikâyenin tamamı bu değildi.

"Bu laftan nefret ettiğimi biliyorsun," dedim.

"Hangisi?"

"Kuyruk acısı."

Sienna'nın gözlerini devirdiğini görür gibi oldum. "Kızdın mı?" diye sordu hemen sonra.

"Hayır," dedim, "ama lütfen, bunu söylemekten vazgeç."

"Onu demiyorum, anne. Babamın kız arkadaşını kastediyorum."

"Ah, hayır," diye yalan söyledim kafamı dağıtmak için tekrar giysi dolabına giderek. "Bana göre hava hoş." Ben bana sevgilisinden bahsetmeliydi, bunu Sienna'dan duymamalıydım. "Yarın gece sizinle gelecek mi?" diye sordum. Bunu gözümde canlandırdım. Hayalimde Ben, Sienna ve Ben'in kız arkadaşı muhteşem Nederlander Tiyatrosu'ndaydı, Randolph Sokağı'ndaki tabelasının altında birlikte poz vererek bir geleneği sürdürüyorlardı.

Ama Sienna, "Hayır," dedi. "babam sadece iki tane bilet almış ve beni götürmek istiyor."

Dilimi ısırdım. *Ne şeker.*

"Nasıl biri?" diye sordum.

"Bilmem. İyi işte."

"Şimdi orada mı?"

"Hayır. Sana söylemeyi unuttum ama onunla geçen gelişimde tanıştık."

"Hımm," diyebildim ama aslında güzel olup olmadığını sormak istiyordum. Benden daha güzel olup olmadığını.

Birdenbire bir sürü soru zihnime üşüştü: *Nasıl tanışmışlar? Ne zamandır çıkıyorlar?* Ama dilimi tuttum. Bunlar beni ilgilendirmezdi.

Sienna'ya Nat'ten bahsettim, onun liseden eski bir arkadaşım olduğunu ve kendine bir daire tutana kadar bir hafta

KitaplıkRafı

burada kalacağını anlattım. Bir hafta iyimser bir tahmindi ama bunu Sienna'ya söylemedim. Nat'in bu kadar kısa bir sürede bir ev bulup evsahibiyle anlaşması pek olası görünmüyordu. Ayrıca buna yetecek kadar parası olduğundan emin değildim. Belki iki hafta ya da bir ay daha gerçekçi bir tahmin olurdu. Avuç içi kadar dairemizde bir ay birini konuk etmenin kolay bir iş olmadığını biliyordum ama bir yolunu bulurduk.

"Sizi tanıştırmak için burada olmak istemiştim. Yarın gece pizza söyleyip beraber takılırız diye düşünmüştüm ama sen *Sevgili Evan Hansen*'da olacaksın. Neyse dert değil," diye ekledim kendini suçlu hissetmemesi için *dert değil* kısmını vurgulayarak. Oysa tüm planlarım altüst olmuştu. "Ama pazartesi çalışacağım, Sienna. Nat'le evde yalnız olacaksınız." Nat'in mesaisinin kaçta bittiğini bilmiyordum ama Sienna'nınkinden çok farklı olamazdı. Ben en erken yedi buçukta dönebilirdim. Teoride birlikte uzun saatler geçireceklerdi.

"Ya çok saçma," diye homurdandı Sienna ve haklı olduğundan onunla tartışmadım. Bu plan benim de hoşuma gitmemişti fakat hayat böyle bir şeydi. Nat eski arkadaşımdı. O ve Sienna birkaç saat yalnız idare edebilirdi. Tanışmalarını heyecanla bekliyordum çünkü birbirlerine ısınacaklarını tahmin ediyordum. Ayrıca Sienna'nın geçmişime, o ve Ben'den önceki hayatıma dair bir şeyler öğrenmesi fikri hoşuma gitmişti. Bir zamanlar ben de bir ergendim. Sienna bazen bunu unutuyordu.

Telefonu kapattıktan sonra Nat'e birazdan döneceğimi söyleyerek Sienna'nın çamaşır sepetiyle bodruma indim. Yarı karanlık bodrumda yalnızken unutmak istediğim bir düşünce bir kez daha aklıma girdi ve tüylerimi diken diken etti: Declan'ın mesajları.

Kahrolası sürtük. CEVAP VERSENE LAN, yazmıştı büyük harflerle bangır bangır.

Sonra tehditkâr sayılabilecek bir uysallıkla devam etmişti: Seni bulacağım. Seni ait olduğun eve geri getireceğim ve bir daha asla gidemeyeceksin. Gerekirse seni bir odaya kilitleyeceğim. Sen benimsin, Nat. Bunu asla aklından çıkarma. Sen bana aitsin. Hiçbir güç bizi ayıramaz.

Yavaşça döndüm ve yalnız olduğumdan, orada kimsenin saklanmadığından emin olmak için bodrumun karanlık köşelerine göz gezdirdim. Kirlileri çamaşır makinesine atıp merdiveni koşarak çıktım. Aşağıda iki ya da üç dakikadan daha uzun kalmamıştım.

Eve girdiğimde Nat'in sırtı kapıya dönüktü, karanlık pencereden sokağa bakıyordu. Uzun, kat kat saçları sırtına dökülmüştü.

Tren daha yeni geçmişti ve sarsıntısı hâlâ devam ediyordu. Döndüğümü duymadı. Elimde boş çamaşır sepeti olduğu için kapıyı ayağımla ve kazara biraz sertçe kapadım. Kapının çarpması Nat'i şaşırttı ve bana döndü. Telefonda olduğunu o zaman gördüm, onu kulağından indirirken suçlulukla bana baktı. Yüzü sapsarı kesilmişti. Daha fazla vakti olduğunu sanmış olmalıydı.

Kaşlarımı çattım. "Kiminle konuşuyorsun?" diye sordum.

"Hiç kimse. Yanlış numara."

Ama konuşmayı sonlandırmak için telefonu yüzüne yaklaştırdığında yalan söylediğini anladım. Telefondaki hiç kimse değildi, Declan'dı. Çamaşır yıkamak için aşağı indiğim sırada Nat onu aramıştı.

Ona kızmadım ama üzüldüm. Onun için yüreğim sızladı. Bir keresinde bir istatistikle ilgili bir yazı okumuştum ve buna göre, suiistimal edilen biri tacizcisini temelli olarak terk etmeden önce ortalama yedi kere ona geri dönüyordu.

Yedi kere.

"Tanımadığım biriydi," diye devam etti. "Bir adam. Justine diye birini sordu."

Yalanını sürdürdüm. "Herhalde yanlış aradı."

Merak ettiğim şeyi hemen sormadım. Biraz bekleyip çamaşır sepetini yere koyarken rahat davranmaya çalıştım. "Declan'dan bir daha haber aldın mı? Başka mesaj attı mı?"

"Hayır," dedi sertçe başını sallayarak ve gözlerini kaçırdı. "Başka mesaj atmadı."

Yedi kere, diye düşündüm yine ve şimdiye kadar Nat'in ona kaç defa geri döndüğünü merak ettim. Onunla karşılaşmamızdan beri henüz kısa bir zaman olmasına rağmen en az bir kere barıştıklarını biliyordum.

Ne var ki ondan şüphelenmek bana düşmezdi. Ona destek olmak için yanındaydım, dostluk göstermek için. "İyi," dedim. "Bu iyi bir şey. Artık mesaj atmadığına sevindim. Şarap içer miyiz?"

"İyi olur," dedi telefonu elinden bırakarak.

***

Pas rengi, geniş ve rahat koltuğa oturdum. Dizlerimi karnıma çektim ve "Declan'la nasıl tanıştığınızı hiç anlatmadın," dedim. Nat bir şey söylemeyince sorduğuma pişman oldum. "Özür dilerim. İstemezsen bunu konuşmak zorunda değiliz."

"Hayır," dedi alkolden cesaret almak ister gibi çabucak şarabından küçük bir yudum alarak. "Sorun değil. Sadece..." Birden sustu.

"Zor olduğunu biliyorum."

"Evet, öyle." Bir yudum daha şarap içti ve devam etti. "Ortak bir arkadaşımızın partisinde tanıştık. Arkadaşım bizi tanıştırdı ve iyi anlaştık. O gece saatlerce sohbet ettik. Birkaç gün sonra arayıp akşam yemeğine davet etti. Üçüncü ya da dördüncü buluşmamızda onunla bir hayat hayal etmeye başladım. Henüz çok yeni olduğumuzu biliyordum ama onun gibi biriyle hiç

tanışmamıştım, yani o kadar uyumlu olduğum biriyle. Ben geç açıldım. O sırada tüm arkadaşlarım evliydi. Düzenli bir hayat kurmak için acele ediyordum, sanırım bu konuda üzerimde bir baskı hissediyordum. Yalnız kalmaktan korkuyordum, üstelik Declan'a sırılsıklam âşık olmuştum. Evlenme teklif ettiğinde sadece beş aydır beraberdik. Ona evet derken içimde en ufak bir tereddüt yoktu."

"Sana ilk ne zaman vurdu? Ne hissettin?" diye sordum. Çizgiyi aşmaktan çekinmeme rağmen kendime hâkim olamamıştım. Bunu öğrenmek zorundaydım.

Nat bu soruyu cevaplamaktan kaçınmadı. Düşüncelerini toplamak için biraz duraksadı ve "Anlık bir şeydi," dedi. "Şaşırtıcıydı. Sonra Declan çok üzüldü, kendinden nefret ettiğini söyledi. Çocuk gibi ağladı ve onu avutmak bana düştü. Bunun büyütülecek bir tarafı olmadığını söyledim, *Olur böyle şeyler*, dedim. Halbuki hiç normal değildi. Henüz evleneli birkaç hafta olmuştu, evdeki görevlerimizle ilgili önemsiz bir tartışma çıkmıştı. Declan tam çekip giderken sırf son sözü söyleyen ben olmak istediğim için aptalca bir laf ettim. Declan geri döndü ve bana vurdu. Hangimiz daha fazla afalladık bilmiyorum."

"Sonra yine mi oldu?"

"Evet. Ama hemen değil. Önceleri bu tür şeyler sık sık yaşanmadığı için her seferinde sonuncusu olduğuna ikna olabiliyordum. Aradan zaman geçtikçe düzenli aralıklarla olmaya başladı ve Declan yavaş yavaş değişti. Bana kendimi güçsüz hissettirmenin onu ne kadar güçlü kıldığının farkına vardı. Bana bakılırsa bunun onun üzerinde rahatlatıcı bir etkisi de vardı, benimle stres atıyordu." Kadehini dudaklarına götürdü ama içmedi. "Her seferinde bir bahane uydurmaya başlamıştım. Kötü bir gün geçirmişti. Bir dava kaybetmişti. Bir müvekkili onu azletmişti veya onun yerine başka biri ortak seçilmişti. Her seferinde bunun bir daha tekrarlanmayacağına kendimi inandırdım."

KitaplıkRafı

"Onunla evlendiğine pişman mısın?" diye sordum. Başından geçenlerden sonra öyle olmalıydı. Ama ona hâlâ âşık olduğunu biliyordum.

"Bazen evet. Ama onunla evlenirken gerçek yüzünü bilmiyordum."

Şarabını yavaşça bitirdi. "Biraz daha?" diye teklif ettim.

"Hayır, Teşekkürler." Boş kadehi sehpaya koymak için eğildi. "Sen nelerden pişmansın?"

Bu sorunun ağırlığı beni bocalattı, gerçi bunu sormaya hakkı vardı. Kısasa kısas. Bir süre sessiz kalıp ne cevap vereceğimi düşündüm. Hiçbir şeyden pişman olmadığım yalanını söyleyebilirdim ve bana inanabilirdi. Ama Nat'in son günlerde bana anlattıklarından sonra ve bana bu kadar açık davranışken en azından ona karşı dürüst olabilirdim.

Şarabımdan kallavi bir yudum aldım. "Bazı pişmanlıklarım var," dedim kadehi indirirken. "Ama en büyük pişmanlığımın Ben'le hiçbir ilgisi yok. Uzun bir zaman önce kötü bir şey yaptım."

Nat kusursuz Meghan Michaels'ın kötü bir şey yapacağma hiç ihtimal vermezmiş gibi afalladı ama bunu yapmıştım. Herkes gibi benim de sırlarım vardı. "Ne?"

"Bunu sana anlatırsam korkunç biri olduğumu düşünürsün."

"Hayır, asla."

Benimle ilgili fikrinin olumsuz yönde değişmesinden korkarak güçlükle yutkundum. Ama Nat bana bir sürü şey anlatmış, Declan'la olan evliliğiyle ilgili daima açık davranmıştı. Ona güvenebileceğimi biliyordum ve ona açılmak, yıllarca sakladığım bu sırrın yükünden ruhumu kurtarmak beni rahatlatacaktı.

"Bunu hiç kimseye anlatmadım," dedim. "Bir tek ben biliyorum, bir de 2007 yılının mayıs ayında Guthries'te bana bir içki ısmarlayan sarışın çocuk."

Daha fazla açıklamama gerek yoktu, Nat hesabı yapıp nereye varmaya çalıştığımı anlayabilirdi. Yine de anlatmayı sürdürdüm.

"Ben'le evlenmeme birkaç hafta vardı. Kavga etmiştik. Şimdi neyle ilgili olduğunu bile hatırlamıyorum. Ama birbirimize kötü şeyler söylemiştik ve Ben'in ileride nasıl birine dönüşeceğine dair ilk kez bir fikrim olmuştu: Düşüncesiz, alıngan ve çabuk sinirlenen bir adam. Ona onunla evlenmek istemediğimi söyledim ve bunda samimiydim. Çok kızgındım ve işin kötüsü, Ben beni ikna etmeye çalışmadı. Bunu kabullendi ve muhtemelen en doğrusu bu olur gibisinden düşüncesizce bir laf etti. Ona tek taşımı iade edecek kadar ileri gittim. Hatta düğün mekânını arayıp depozitoyu geri almaya çalıştım ama düğüne haftalar kaldığı için parayı iade etmediler. Kalbim kırılmıştı. Kafa dağıtmak için birkaç arkadaşımı aradım fakat kimseyi bulamadım, hepsinin bir programı vardı. Bunun üzerine tek başıma bir bara gittim. Kendime acıyıp sarhoş olmak için."

"Guthries," dediğinde başımı salladım. Guthries. Addison'daki küçük, şatafatsız ama samimi bar. Sienna'yla yaşadığımız eve pek uzak sayılmazdı. Şimdi her önünden geçtiğimde o geceyi hatırlıyordum. Gerçi anılarım bölük pörçüktü ve neyin gerçek, neyin hayal olduğundan emin olamıyordum.

Hatırladığım kadarıyla havalı bir çocuktu. Rahattı, mütevazıydı ve kolay sohbet edilen biriydi. Onunla konuşmaktan hoşlanmıştım. Ne konuştuğumuza dair hiçbir fikrim yoktu fakat onunlayken kendimi rahat hissettiğimi hatırlıyordum.

Bardaki taburelerde uzun uzun konuşmuştuk ve kurşuni gökyüzünün insan etindeki bir çürük gibi, önce mora, sonra siyaha boyanmasını barın önündeki büyük pencereden izlemiştik. Bir ara elini bacağıma koyduğunda nefesimi tutarak ince, pamuklu eteğimin üzerinde gezinen parmaklarını izlemiştim.

Yavaşça bakışlarını yüzüme kaydırıp evinin Addison'a kısa bir yürüyüş mesafesinde olduğunu söylemek için bana sokulduğunda da heyecanlanmıştım.

"Orası daha sessiz," demişti sıcak nefesini kulağıma üfleyerek. "Bu gürültüde seni duyamıyorum."

Konuşmak istemediğini biliyordum ve teklifini kabul ettim çünkü ben de istemiyordum.

Orta yükseklikte bir apartmanın üçüncü katında oturuyordu. Merdivenleri el ele ve sessizce çıkmıştık. Eve girdiğimiz anda beni duvara dayayıp eteğimi belime kadar sıyırmıştı. Sonrasını pek hatırlamıyordum ama seviştikten sonra geceyi orada geçirip onunla uyumuştum. Güçlü kollarıyla bana arkadan sarılmıştı ve bundan hoşlanmıştım çünkü tek gecelik bir ilişki gibi gelmemişti.

Ertesi sabah ondan önce uyanıp giyinmiş ve sessizce evden çıkmıştım. Güneş doğarken bahar serinliğinde eve yürümüştüm. Onu bir daha hiç görmeyeceğimi bilmeme rağmen aramızda geçenlerden pişman değildim. Belki de ruhumun bir yanı o gece özel bir şey olduğunu ve o şeyin bir ömür boyunca benimle kalacağını biliyordu.

O günün ilerleyen saatlerinde Ben çat kapı bana gelmişti. Kabahatli olduğunu, bir pislik gibi davrandığını kabul edip özür dilemişti. Onu affetmiştim. Öpüşüp barışmıştık. Düğün mekânını arayıp ayırttığımız salonun hâlâ uygun olup olmadığını sormuş ve müsait olduğunu öğrenmiştim. Tekrar düğün heyecanına kapılmıştık. Üç hafta sonra Ben'le evlenmiştim.

Düğünden iki hafta sonra evde yaptığım gebelik testinde iki tane silik pembe çizgi görmüştüm. Ben'le evlenmeden önce ilişkiye girmiştik, dolayısıyla yüzde elli-elli gibi bir ihtimal vardı. Ne var ki bebeğin Ben'den olmama ihtimali yüzünden büyük bir vicdan azabı çekiyordum. Ona olanları itiraf etmek için kısa bir zamanım vardı. Sonuçta ayrılmıştık ve düşüncesizce bir şey yapmıştım. Ben bir gün bunu anlayabilir ve beni bağışlayabilirdi.

Ama ona hiçbir şey söylememiştim. Bunu kendime saklamıştım ve o fırsat penceresi kapanmıştı.

Sienna doğduktan sonra Ben'in diş fırçasını bir laboratuvara götürüp test yaptırmıştım. Ben'in DNA'sı Sienna'nınkiyle uyumlu çıkmamıştı.

Bunu ikisine de söylemeyeceğime dair kendime bir söz vermiştim ve aradan geçen zamanda, Ben'in Sienna'nın biyolojik babası olmadığını unutmuştum. Sienna'nın sarı saçlarını Ben'in annesinden aldığına kendimi inandırmıştım. Bu yalana ağzım öyle alışmıştı ki biri Sienna'nın bize benzemediğini söylediğinde otomatikman bunu öne sürüyordum.

"Bana söylediğine sevindim. Bana güvenip bunu anlatmana," dedi Nat ve yumuşak bir sesle ekledi. "Bu uzun bir zaman önceymiş, Meghan. Olan olmuş. Kendini affetmelisin. Hem Ben'in bir kazancı olmuş, şimdi çok sevdiği bir kızı var."

Başımı salladım. Nat haklıydı. Şimdi düşününce gerçekten de öyle olmuştu. Bunlar yaşanmasaydı Sienna hayatımızda olmayacaktı.

"İyi ki geldin, Nat," diye itiraf ettim eline uzanarak. Ona söylemesem de boşandığımdan beri kendimi çok yalnız hissediyordum. Ben artık hayatımda değildi, Sienna hızla büyüyordu ve hiç arkadaşım yoktu. Tamamen yalnız kalmam an meselesiydi.

Nat'le birbirimizin hayatına en doğru zamanda girmemizin ne kadar büyük bir şans olduğunu düşündüm.

Kitaplık Rafı

ON BEŞ

Beckettlar Caitlin için alınan güvenlik önlemlerinin artırılması konusunda baskı yapıyordu. Eski bir sabıkalının onun peşinde olduğunu öğrendiklerinden beri kızlarının yirmi dört saat izlenmesini istiyorlardı. Caitlin'in hayatının tehlikede olduğunu söylüyorlardı ve belki de gerçekten öyleydi. Ama bir hemşirenin veya bir hemşire yardımcısının onun odasmda nöbet tutması olanaksızdı. Yeterli personelimizin olmadığı zaten biliniyordu. Bu yeni bir şey değildi ama şimdi eskisinden de kötü durumdaydık ve hastane yönetimi lobideki ya da acil servisteki bir güvenlik görevlisini burada görevlendiremezdi çünkü onlar da eleman sıkıntısı çekiyordu.

O akşam, nöbetimi gece hemşiresine devrettikten sonra gitmeye hazırlanırken genç bir kadın kapıların kapanmasından hemen önce yoğun bakıma girdi. Saat yediyi biraz geçiyordu. Mesaim biteli birkaç dakika olmuştu. Paltomla çantamı almıştım ve hemşire bankosundakilere veda ediyordum.

Kapının sesini duyunca başımı çevirdim ve kadının ihtiyatlı bir tavırla içeri girişini izledim. Saçları güzeldi, siyaha çalan koyu kahveydi ama tellerin arasında renk geçişleri olmaması bana onları kutu boyayla evde boyadığını düşündürdü. Uzun ve düz kâküllerinin arasından dar alnı görünüyordu. Saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı. Ufak tefek vücudu asker ceketinin

Kitaplık Rafı

içinde kaybolmuştu, ceketin yeşil kolları bileklerini ve ellerini gizliyordu. Ceketin göğüs kısmı o kadar genişti ki onu bir ikinci el mağazasından satın aldığını düşündüm. Sienna'yla arkadaşları bugünlerde kafayı buna takmıştı; sınırlarını zorlamak için ucuz ikinci el mağazalardan alışveriş yapıyorlardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum nazikçe. Ortamı yumuşatmak için gülümsemeye çalıştım. O da gülümsedi ama sadece formalite icabı. Sonra aniden gülümsemesi kayboldu.

Tereddütlü bir tavırla istasyona yaklaştı. "Ben... Şey..." diye geveledi. "Caitlin Beckett'a bakmıştım."

Yakına geldiğinde altın halka küpeler taktığını gördüm. Kulağının kıkırdak kısmında kulak sarmalını kaplayan, daire şeklinde, ince ve minimal bir *piercing* ve burnunda minik, altın bir hızma vardı. Açık tenliydi, hatta siyah saçlarıyla tezat yaratacak kadar beyazdı. Çenesine doğru daralan kalp şeklinde yüzüyle genç ve güzeldi.

"Ziyaret saati biraz önce bitti," dedim. "Siz aileden misiniz?"

"Hayır," dedi ağırlığını bir ayağından diğerine geçirerek, kollarını göğsünde kavuşturup sonra indirdi. Durmadan hareket ediyordu. "Bir arkadaşıyım."

"Üzgünüm," dedim ve bunu ona söyleyen ben olmaktan nefret ediyordum ama Beckettlar Caitlin'i kendilerinden başka kimsenin görmemesi konusunda her zamankinden daha ısrarcıydı. "Bayan Beckett'ı sadece ailesi görebilir. Ama isminizi verirseniz Bay ve Bayan Beckett'a uğradığınızı söylerim. Eminim buna..." Fakat devamını getirmedim çünkü bu isimleri duyduğunda beni dinlemekten vazgeçti. Artık hareket etmiyordu. İki ayağını da yere sağlam bastı ve dik durduğu için boyu birkaç santim uzadı.

Bana bakarak gözlerini kırpıştırdı. "O-onlar burada mı?" diye sordu alçak sesle ve bu sözleri içimde bir yerlerde hissettim.

"Elbette öyleler," dedim. "Neden?"

Yutkunurken gırtlağının hareket ettiğini gördüm.

Benden gözlerini ayırdı ve etrafı izlemeye başladı. Yoğun bakım servisini yavaşça gözden geçirdikten sonra bankodaki hemşirelerin yüzlerine baktı ve bakışlarını koridora doğru kaydırdı. Ziyaret saatleri sona erdiğinden hemşireler hasta yakınlarını oradan ayrılmaları için uyarıyordu. Bu bir süreçti. Bazıları hemşirenin ilk ricasında hemen giderdi fakat bazılarını birkaç kere dürtmek gerekirdi. Sonuçta ellerinde paltoları ve çantalarıyla hasta odalarından çıkan insanlar vardı ve bu kadın camın arkasından odalara doğru bakarak onları izliyordu.

Sonunda Caitlin'in odasını buldu. Hemşire bankosuna komşu olduğu için ve yoğun bakım servisinin şeffaflığı ön planda tutan tasarımı nedeniyle bu hiç zor olmamıştı. Acil bir durumda hastane personelinin odaların içini görebilmesi önemliydi.

Kadının Beckettları bulduğunu kendi gözlerimle görmeme gerek kalmadı. Bunu tepkisinden anladım, derin bir nefes alıp içinde tutmasından. Ben onu izlerken bir kameranın merceğini oraya odaklar gibi gözlerini kırpıştırarak görüntüyü netleştirdi.

Ne gördüğünü anlamak için ben de Beckettlara baktım. Camın diğer tarafında oturuyorlar ve buraya geldiklerinden beri yaptıkları gibi Caitlin'le ilgileniyorlardı. Gerçi bu tabloyu bu şekilde görmeye alışkın değildim. Onlara odanın içinden değil, dışından bakmanın müdahaleci bir yanı vardı, kendimi bir röntgenci gibi hissettim. Buna rağmen bir türlü başımı çeviremedim.

Gece hemşiresi orada değildi, Jackson da öyle. Daha önce polis gelmişti ve Beckettlarla görüşmüşlerdi ama şimdi onlar da yoktu. Odada Caitlin'den başka sadece Bay ve Bayan Beckett vardı. Jestleri nazik ve sevecendi. Onları böyle görmek önce nefesimi kesti, dışarıdan bakan herkesi etkileyecek kadar sevgi dolu bir sahneydi.

KitaplıkRafı

Bayan Beckett yatağın kenarına oturmuş, elindeki küçük havluyla Caitlin'in yüzünün görünen kısımlarını siliyordu. Caitlin'in başı hâlâ sargılıydı ama yaranın durumunun incelenmesi için sargılar açılıp yenilenmişti. Onların ve bir bantla yüzüne yapıştırılıp derisini aşağı çeken endotrakeal tüpün arasındaki mesafe oldukça kısa olduğundan Bayan Beckett küçük bir alanı temizliyordu.

İşini bitirdiğinde havluyu bırakıp bir dudak nemlendiricisi aldı ve bunu Caitlin'in tüp yüzünden aralık duran dudaklarına sürdü. O bununla meşgul olurken Bay Beckett yatağın yanındaki iskemlede oturmaya devam etti. Öne eğilmiş ve karısının dizine elini koymuştu. Dudak nemlendiricisini karısından aldı, kapağını kapadı ve onu bir kenara koyduktan sonra Bayan Beckett'ın elini tuttu. Bir çift ve aile olarak aralarındaki yakınlık inkâr edilemezdi ve kendi ailemle ilişkim yüzünden onları kıskandım.

Genç kadın öfkeyle konuştu.

"Caitlin bundan nefret ederdi," dedi ve keskin sözleri içime işledi.

"Neden nefret ederdi?" diye sordum geri çekilip gözlerimi Beckettlardan ona çevirerek, gerçi odada olup bitenler öyle ilgisini çekmişti ki bakışlarıma karşılık vermedi.

"Bundan. Onlardan," dedi daha yüksek ve nefret dolu bir sesle. Dramatik bir tavırla elini kaldırıp onları gösterdi. "Bu şekilde üzerine titremelerinden."

Tekrar Caitlin'in odasına baktım ve Bay Beckett'ın sandalyeden kalktığını gördüm. Karısının yanında ayakta durdu. Ellerini onun omuzlarına koydu ve başparmaklarını etine bastırarak ona masaj yaptı. Bayan Beckett, Caitlin'i bırakıp ellerini kucağına düşürdü. Omuzları gevşedi ve kocasına yaslandı. Buradan bir an bile ayrılmadığı, Caitlin'le ilgilendiği günlerin ve bekleme odasında belki de uykusuz geçirdiği gecelerin yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Bay Beckett ona bir şey söyledi.

Onu duyamadım ama dudaklarının kıpırdadığını gördüm. Sonra Bayan Beckett sertçe başını salladı ve Bay Beckett'm onu onunla eve gelip uyuması için ikna etmeye çalıştığını anladım. Ama Bayan Beckett gitmemekte kararlıydı.

Tekrar genç kadına dönüp gözlerinin içine baktım. "Bundan niçin nefret ederdi?" diye sordum.

Bilincinin kapalı olmasından, yetişkin bezi takmaktan ve idrarını bir torbaya yapmaktan nefret etmesini anlayabilirdim ama kadının bunu kastetmediğini biliyordum.

Yavaşça başını bana çevirdi. "Bu maskaralığa kanmayın."

"Maskaralık mı?"

"Rol yapıyorlar. Caitlin annesiyle babasından nefret ederdi. İkisinden de ama özellikle annesinden. Şu anda olanları bilseydi kahrından ölürdü."

Tekrar odaya baktım. Bay Beckett odadan çıkmak üzereydi. Paltosunu giydi ve kapıya doğru yürüdü. Bayan Beckett hâlâ yatağın kenarında oturuyordu, bir yastığı düzeltti ve termal hastane battaniyesini Caitlin'in boynuna kadar çekti. Birazdan gece hemşiresi ondan da gitmesini isteyecekti ve Bayan Beckett'm bekleme odasına geçmeden önceki bu birkaç dakikaya ne kadar kıymet verdiğini biliyordum. Battaniyeyi benden daha yukarı çekmişti ve baygın birini boğmanın ne kadar kolay olduğunu düşündüm. Duvarlar camdan ve hemşire bankosu bu kadar yakın olmasaydı. Gerçi çoğunlukla herkes öyle meşguldü ki bunu fark etmeyebilirlerdi. Caitlin'in kalp ritmi, kan basıncı ve hayati bulgularındaki değişiklikleri takip eden makineler odada olanları dışarıya haber verirdi ama genellikle yanlış alarm verdikleri için aslında acil dikkat gerektirmezlerdi.

Caitlin'in ebeveynlerinden neden bu kadar çok nefret ettiğini sormak için tekrar kadına döndüm.

Ama gitmişti.

KitaplıkRafı

***

Binanın ana kapılarından çıktığımda yüzüme bir kutup rüzgârı vurdu.

Paltomu giymekle zaman kaybetmek istemediğim için onu elimde tutuyordum. Zaman önemliydi, birkaç saniyenin bile kıymeti vardı. Kapıdan fırladığımda soğuk hava bende şok etkisi yarattığı için inledim ve sokağı gözlerimle taradım.

Onu kaybetmiş olabilirdim. Geç kalmış olabilirdim.

Kollarım çıplak değildi, önlüğümün üzerine kısa, kalm bir hırka giymiştim ama kış havası örgülerin arasından içime işliyordu ve otopark rampasının önünden geçerek Wellington'a doğru koşarken hırkamın önü açıldı. Karşı kaldırımı ve sokağı gözleyerek kadının asker ceketini aradım. Trafiğin en yoğun saatleri geride kalmıştı ama sokaklar hâlâ otobüs ve araba doluydu. Bilhassa yayaların karşıdan karşıya geçtiği kavşaklar yoğundu. Öyle kalabalıktı ki insan nereye bakacağını şaşırıyordu.

Hava karanlıktı. Güneş saatler önce batmıştı ama binalar ve sokak lambaları çevreyi aydınlatıyordu. Yanımdan geçen her arabanın far ışıkları karanlığı deliyordu, gerçi onlar etrafımı görmemi güçleştiriyordu. Arkadan bakınca kışlık paltoları, montları ve bereleriyle herkes birbirine benziyordu. Hastaneye gelen kadının ne kadar ufak tefek olduğu gözümden kaçmamıştı, yani ondan daha uzun boylu veya daha kilolu biri onu görmemi engelleyebilirdi.

Wellington'ın aşağısına doğru yürüdüm ve hastaneden bir blok uzaklaştığımda buz kesen kollarıma paltomu geçirdim. Parmaklarım uyuştuğu için fermuarı zar zor çekebildim. Soğuktan gözlerim yaşarmıştı. Akan burnumu kolumla sildim.

Hastaneden uzaklaştıkça nedense hava biraz daha soğudu. Rüzgâr hızlanmış, binaların arasında bir çakal gibi uluyarak esiyordu. Daha yüksek binalar rüzgârdan koruma sağlıyordu

ama onları geçip açık alana çıktığımda beni bir vakum gibi emen havada dengemi korumakta güçlük çektim.

Yakınlarda bir yerden, iki ya da üç dairelik bir apartmanın önünden rüzgârın çılgınca savurduğu bir rüzgâr çanının acıklı sesi geldi.

Doğudaki Halsted'e yöneldim, gerçi kadının hangi yöne gittiğini kestirmem olanaksızdı. Batıdaki Sheffield'a doğru yürümüş de olabilirdi. Sadece bir tahmin yürütmüştüm ve görünüşe göre yanılmamıştım çünkü Halsted'le Wellington'ın köşesindeki ışıklarda bekleyen küçük bir grup insanın arasında bir asker ceketi gözüme ilişti.

Yeşil yandı ve ben oraya varmadan önce tekrar kırmızı yanmasından ya da sağdaki Halsted'e sapan araçlar yüzünden karşıya geçememekten endişe ettim. Öncelikli geçiş hakkı yayalarındı ama arabalar her zaman bu kurala uymazdı, özellikle de yoğun trafikte bir an önce evlerine varmaya çalışan sürücüler bu kuralı görmezden gelmeye çok teşneydi. Koşmaya başladım ve kavşağa ulaştığımda rahat bir nefes aldım. Kadın hızlı yürüyordu. Ellerini ceplerine sokmuş, kapüşonunu takmış ve başını öne eğmişti. Onu gözden kaybetmemeye çalıştım. Rüzgâr kapüşonunu arkaya savurunca siyaha çalan saçları göründü. Çıplak eliyle kapüşonu başına taktı ama işe yaramadı, rüzgâr onu tekrar uçurdu. Rüzgâra karşı yürürken onun direnciyle baş etmek için omuzlarımızı kulaklarımıza doğru kaldırmıştık, yine de bu zahmetli bir işti.

"Bakar mısınız?" diye seslendim ama rüzgâr sesimi önüne katarak arkamdaki Wellington ve Halsted kavşağına doğru sürükledi. Tekrar denedim ve bu kez bağırdım ama işe yaramadı. Kadınla aramızda en azından altı kişi vardı ve onu yakalamak için onları ite kaka koşmak zorundaydım.

Kadınla arayı kaparken nefes nefese kaldım. Ona yeterince yaklaştığımda koluna dokunmaya çalıştım ama benden daha

hızlı yürüdüğünden sadece ceketinin sırtına dokunabildim. Neyse ki bu küçük temas onun dikkatini çekmeye yetti ve yavaşlayarak başını arkaya çevirdi.

İlk başta galiba birinin ona yanlışlıkla dokunduğunu sanmıştı ama sonra beni tanıdı ve gözleri hayretle irileşti.

Kaldırımda durup bana döndü. "Sen o hemşiresin, değil mi?" diye sordu. Başımla onayladığımda kollarını kavuşturdu. Arkasından esen rüzgâr saçlarını savurdu ve bir ahtapotun dokunaçları gibi yüzüne dolandılar. "Ne yapıyorsun? Beni *takip* mi ediyorsun?" Azgın bir nehirdeki iki kaya parçası gibi durduk, iki yanımızdaki insan seli akmaya devam etti.

"Hayır," dedim bununla suçlanmanın utancıyla.

"Ya ne yapıyorsun?" diye sordu haşin bir sesle.

Doğru kelimeleri aradım. "Birden kayboldunuz. Size şeyi sormaya fırsat bulamadım..."

"Sen de beni takip ettin."

"Evet. Özür dilerim." Kendimi aptal gibi hissettim. "Sizi takip ettiğimi kabul etmeliydim ama sandığınız şekilde değil."

"Ne istiyorsun?"

"Kimsiniz?" diye sordum ve sesimi yumuşattım. "Caitlin'i nereden tanıyorsunuz?"

"Nesin sen? Kahrolası bir polis mi?"

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Sadece bir hemşireyim."

"Hemşirelerin bu kadar çok soru sorduğunu bilmezdim." Bir anlığına beni süzdü ve sorumu yanıtlamayacağını, beni başından savıp gideceğini düşündüm.

"Benimle yaşıyordu," dedi sonra.

"Caitlin mi?"

"Hayır," dedi, "Prenses Kate." Kendimi enayi gibi hissettim. Benimle alay ediyordu. "Caitlin tabii."

"Ev arkadaşı mıydınız?"

"Evet," dedi. "Bunun için bir internet sitesinde ilan açmıştım. Beni o buldu."

"Onu önceden tanımıyor muydunuz?"

"Hayır."

"Nasıl bir ev arkadaşıydı?"

"İyi. Ama son birkaç haftadır gergindi. Telefonunu açmıyordu. Kimden kaçtığını sorduğumda tahsilat acentelerinden olduğunu söyledi. Belki gerçekten öyleydi. Ara sıra birkaç gün ortadan kaybolurdu. Tam temelli gittiğini düşünmeye başladığımda da birdenbire geri dönerdi."

"Nereye gidiyordu?"

Omzunu silkti. "Galiba görüştüğü biri vardı," dedi. "Belki onunla kalıyordu. Başka bir şey var mı?" Cevabı beklemedi. Yürümeye başladı ve gayriihtiyari elimi koluna koyduğumda onu silkip attı.

"Özür dilerim," dedim elimi çekerek. "Bir şey daha var. Hastanede ne demek istediniz? Yani Caitlin annesiyle babasından nefret ediyordu dediğinizde?"

Gözlerini devirdi ki bu Sienna'nın da sık sık verdiği bir tepkiydi. "Anlaşılması o kadar zor bir şey değil."

"Doğru söylüyorsunuz. Onu anladım zaten," dedim. Yine çekip gitmesinden korktuğum için hızlı hızlı konuşuyordum. Bu soruyu başka bir şekilde sormalıydım. "Sadece şaşırdım. Bayan Beckett, Caitlin'den sevgiyle bahsediyor. Aralarında bir sorun olduğunu düşünmemiştim."

"Yanlış düşünmüşsün." Kadın arkasını döndü. Ama sonra tekrar bana döndü. "Orada olmaması gereken birinin Caitlin'in odasma girmesinden endişe ediyorsunuz. Asıl tehlike zaten içerideyse ne olacak?"

Caitlin'i o üstgeçitten Bayan Beckett'm ittiğini düşündüğümden değildi. Tabii ki bunu düşünmemiştim ve polis Milo Finch'i bulursa onu tutuklayacaklarını biliyordum.

Yine de nefesim kesildi ve dilim tutulduğu için konuşamadım. Elimden kadının tekrar arkasını dönüp gecenin içinde kaybolmasını izlemekten başka hiçbir şey gelmedi.

***

Tam o sırada sert bir rüzgâr esti ve kış havasının saldırısına uğradım. Rüzgâr saçlarımı dağıtıp paltomun yakasından içeri girdi ve tenime işledi. Kapüşonumu başıma geçirip paltomun fermuarını boğazıma kadar çektim.

Birinin arkamdan adımı seslendiğini duydum.

Meghan.

Arkama döndüm. Kaldırım kalabalıktı. Kavşaktaki trafik ışıklarında yeşil yanmıştı ve yayalar sürü hâlinde karşıya geçiyordu. Rüzgâra karşı yürüyen insanların yüzlerine bakarken Bay Beckett kalabalığın arasından sıyrıldı.

Kalbim çarpmaya başladı ve bacaklarım uyuştu. Onun insanların arasında özgüvenle yürüyüşünü izledim. Soğuktan etkilenmişe benzemiyordu.

"Önce sen misin diye emin olamadım," dedi yanıma geldiğinde ve kadının uzaklaştığı tarafa doğru baktı. Onu gördü mü, kim olduğunu biliyor mu diye merak ettim. "Ben şu taraftan geliyordum," dedi Bay Beckett arkasındaki bir yeri, kavşağın öbür tarafını işaret ederek. *Acaba nereden?* diye düşündüm. Ne kadardır beni izliyordu? O kadınla konuştuğumu görmüş müydü?

Tekrar bana baktı. Gülümsedi ve "Evinin yolu bu mu, Meghan?" diye sordu.

Sesimin titrememesi için çabaladım ama soğuk yüzünden ve sinirlerim gerildiğinden buna engel olamadım. "Evet," diye yalan söyledim.

Görünüşe bakılırsa buna memnun olarak tekrar gülümsedi. "O hâlde birlikte yürüyebiliriz. Ben de o tarafa gidiyorum. Bir arkadaşa hayır demem."

Ağzımın içi tükürük doldu, güçlükle yutkundum. "Olur," dedim soğuk havada ağzımdan dumanlar çıkararak. Birlikte döndük ve kaldırımda yürümeye başladık. Kalabalık yüzünden tercih etmediğim kadar yakınlaşmak zorunda kalmıştık.

"Eve hep böyle tek başına mı yürürsün?"

"Evet. Yolum kısa. Evim uzak değil. Hem bana da hareket oluyor."

"Bu şehirde gece vakti tek başına yürümek artık güvenli mi bilmiyorum," dedi. Bakışlarımı kaldırımdan ayırmadım. Yine de beni süzdüğünü, tepkimi ölçmeye çalıştığını hissettim. "Beni affet, Meghan. Babalık böyle bir şey işte. Bir kız çocuğu büyüttüğüm için ister istemez korumacı biri olup çıktım. Ama sen aklı başında bir kadınsın ve eminim yalnızken kalabalık sokaklarda kalmaya dikkat ediyorsundur. Bu arada, bu ne soğuk yahu." Paltosunun ceplerindeki ellerini biraz daha derine itti.

"Zamanla alışılıyor," dedim bu doğru olmasa da. İnsan böyle bir soğuğa asla alışamazdı. Meteorologlar Kuzey Kutbu'ndan gelen bir kutup girdabı yüzünden ileriki günlerde dondurucu soğukların beklendiğini söylüyordu. Gece hava sıcaklığının eksi yirmilere kadar düşmesi öngörülüyordu ve rüzgâr yüzünden hissedilen sıcaklığın sıfırın altında otuz ila kırk derece olması bekleniyordu. Ocak ayı için bunlar alışılmamış dereceler değildi ve Şikagolular sağlam insanlardı; bu tür soğuklar bizi nadiren dize getirirdi ama bu onlardan hoşlandığımız anlamına gelmezdi.

"Sahi mi?" diye sordu kuşkuyla. "Çünkü bütün hayatımı Şikago'da geçirdim ve bu soğuğa asla alışamadım."

"Hareket edince ısınıyorsunuz. Ne kadar hızlı yürürsek o kadar iyi. Kan akışı hızlanıyor."

Kitaplık Rafı

Bay Beckett güldü. "Senin bu yönünü seviyorum, Meghan. Çok zekisin. Cin gibisin. Her zaman olaylara iyi tarafından bakmaya çalışıyorsun."

Broadway'e gelmiştik, beni evime götüren Sheffield'ın yalnızca birkaç blok doğusundaydık.

"İyimser olmaya çabalıyorum," dedim, "ama her zaman öyle olamıyorum. Hatta bazen çok kötümserim. Ne yapalım? Ben de böyleyim." Bir an önce ondan ayrılıp yalnız kalma arzusuyla Broadway'e yöneldim. "Yarın görüşürüz."

Ama Bay Beckett etrafına baktı, tekrar bana dönmeden önce kavşağı gözden geçirdi. "Bir süre daha seninle yürüyeceğim. Biliyorum, sen akıllı bir kızsın ve tek başına idare edersin ama böyle kendimi daha rahat hissedeceğim. Başına bir şey gelirse kendimi asla affetmem."

Boğazım kurudu. "Ah, hayır," dedim. "Hiç gerek yok gerçekten. İdare edebilirim. Her zaman gidip geldiğim yol. Hava da çok soğuk. Evinize gidin."

"Hayır, ısrar ediyorum," dedi. "Ayrıca tahmin edersin ki boş bir eve gitmeye hevesli değilim. Seninle konuşmak hoşuma gidiyor. Sohbetini seviyorum. Amelia da seviyor. Sen olmasaydın ne yapardık bilmem."

"Sadece işimi yapıyorum."

"Kendini hafife alma, Meghan. Sadece işini yapmıyorsun, aynı zamanda bize moral veriyorsun." Yeşilin yanmasını bekledikten sonra karşıya geçip Broadway'in kuzeyine doğru yürüdük. "Yalnız mı yaşıyorsun?" diye sorunca tedirgin oldum. Aslında kolay olan bir cevabı vermekte zorlandım. Buna evet mi demeliydim hayır mı? "Merakımı mazur gör ama alyans takmadığını fark ettim."

"Hayır," dedim cılız bir sesle. "Yalnız yaşamıyorum. Kızımlayım."

"Evet, doğru. Bir kızın olduğunu söylemiştin. Bir kız evlat yetiştirmek herkesin harcı değil. Demek boşandın?"

"Evet."

"Ne kadar oldu?"

"Neredeyse bir yıl."

"Neden?"

"Kusura bakmayın," dedim, "ama bir mahzuru yoksa bunu konuşmamayı yeğlerim."

Yine gözlerini üzerimde hissettim, benden en az on beş santim daha uzundu. "Elbette. Özür dilerim." Taktik değiştirdi. "Dinle, Meghan. İyi ki sana rastladım. Seninle Amelia hakkında konuşmak istiyordum. Bunu başka kiminle konuşabilirim bilmiyorum. Onun için endişeleniyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey," dedim.

"O iyi değil."

"Evet, değil. Zorlandığını görüyorum. Her anne zorlanırdı. Ama hastanede danışmanlar ve din görevlileri var. Biriyle konuşması iyi olabilir. Tabii kendisi de kabul ederse."

"Olabilir," dedi başını sallayarak. "Gerçi Amelia ketum biridir. Bir danışmanla konuşmak konusunda kendini rahat hisseder mi bilmiyorum. Aslında hepimiz mahremiyetimize özen gösteren insanlarız. Dolayısıyla başkalarıyla bizi konuşurken sağduyulu davranmanı takdir ediyorum. Polis bir soruşturma yürütüyor ama bir sürü insanın özel hayatımızı didiklemesi hoş olmaz."

"Ben... Kimseye bir şey söylemem."

"Sahi mi?" diye sordu. Bunun doğru olmadığını biliyordu. Caitlin'in ev arkadaşıyla konuştuğumu görmüştü. Onun kim olduğunu biliyordu. Başımı iki yana salladım ama net bir tavır takınamadım ve sessizliğimden faydalandı. "Bu sabah o dedektif beni aradı. Enteresan bir şey söyledi."

"Ne söyledi?" diye sordum kalp ritmimin değiştiğini hissederek.

Kitaplık Rafı

"Önceki gün birlikte sabıkalıların fotoğraflarına bakarken onlara Jackson'la ilgili bir şey söylemişsin." Çenemi sıktığımda boğazım gerildi. Yutkunmakta ve hatta nefes almakta zorluk çektim.

"Özür dilerim," dedim suçüstü yakalanmış gibi. Polisin bilgi kaynaklarını gizli tuttuğuna güvendiğim için kendimi aptal gibi hissettim.

"Seni suçlamıyorum, Meghan. Caitlin'i kolladığın için sana minnettarım. Jackson'la konuştum. Ona polisin söylediğinin doğru olup olmadığını sordum ve doğruymuş. Söylediği gibi Londra'da değilmiş. Şikago'daymış," dedi. "Görünüşe bakılırsa bu yıl Şikago'ya sık sık gelmiş ve biz bunu bilmiyorduk. Buraya geldiğini karısından da bizden de gizlemiş, bize iş için Toronto'da, Detroit'te ve başka yerlerde olduğunu söyledi. Henüz Amelia'ya söylemedim. Zaten derdi başından aşkın, bir de buna üzülmesin istedim. Jackson bu şehirde bir kadınla görüşüyor. Onunla yasak aşk yaşıyor. İş için Londra'ya gittiği yalanmış."

"Ah. Üzgünüm."

"Ben de öyle. Buna hazırlıksız yakalandım. Jackson'ın mutlu bir evliliği olduğunu sanıyordum. Beş yıldır evliler ve son günlerde Amelia artık onlardan bir torun beklediğini söylüyordu. Sanırım artık böyle bir şey mümkün değil." Bir an sessiz kaldı. "Bunu ondan beklemezdim. Onu iyi yetiştirdiğimi düşünüyordum ama dediğine bakılırsa âşık olmuş."

Tekrar üzgün olduğumu söyledim. "Hayatlarımızdaki insanları bir yere kadar tanıyabiliyoruz."

"Çok doğru. Gerçekten öyle." Duraksadı. "Senden ailemi başkalarıyla konuşmamanı rica ettim çünkü insanlar hikâyeler uydurur, Meghan. Yalanlar söylerler," diye devam etti. "Amelia eskiden beşinci sınıf öğretmeniydi. Öğretmenliği seviyordu. Üstelik buna yeteneği vardı, resmen öğretmen olmak için yaratılmıştı. Çocukluğundan beri hayalini kurduğu bir şeydi bu.

Yıllarca devlet okullarında öğretmenlik yaptı ama sonra berbat bir şey oldu."

Meraklanarak yüzüne baktım. "Ne?"

"Bir öğrencisi yalan söyledi. Annesiyle babasına Amelia'nın onu fiziksel olarak incittiğini söyledi. Kesinlikle doğru değildi," diye ekledi aksini düşünmemden korkar gibi çabucak. Aslında bundan çekinmekte haklıydı, gerçekten de Bayan Beckett'ın bir öğrencisini incittiğini düşünmeye başlamıştım. Ama Bay Beckett açıklamaya devam etti. "İşin aslı, bu öğrenci sınıfta olumsuz davranışlar sergilediği için uyarılmış ve günün ilerleyen saatlerinde de düşmüş ve kolu morarmış. Annesiyle babası ne olduğunu sorduğunda kız bunu Bayan Beckett'ın yaptığını söylemiş. Amelia'nın ona bağırırken kolunu sıktığını iddia etmiş. Amelia o kıza elini bile sürmedi."

"Sonra ne oldu?" diye sordum Broadway'in ucuna doğru yürürken.

"Kızın ailesi bunu müdüre söyleyince mecburen bölgedeki Çocuk ve Aile Hizmetleri Departmanı'na bilgi verildi. Ama Çocuk Hizmetleri'nin biri hakkında soruşturma açması bazı sonuçlar doğurur. Amelia'nın bir öğrencisini darp ettiğinden şüphelenildiği söylentisi yayıldı. Elbette hiçbir temele dayanmayan, ipsiz sapsız bir iddiaydı. Diğer çocuklar Amelia'nm bu çocuğa hiç dokunmadığını doğruladı. Ama adı temize çıkmasına rağmen tüm bu olanlar Amelia'yı utandırdı. Çalışma arkadaşlarının ve velilerin bir daha ona aynı gözle bakmayacağını düşündü. İşinden ayrıldı ve bu onu kahretti. Başka bir bölgedeki farklı bir okulda yeni bir başlangıç yapmasını önerdim fakat Amelia bir daha bir sınıfa adım atabileceğinden emin değildi. Yaşananların tekrarlanmasından korktu." Daha fazlasını anlatıp anlatmayacağına karar vermeye çalışır gibi bir nefes aldı. "Amelia'nın hayatı hayal kırıklıklarıyla dolu ve Caitlin'le ilişkisi de bunlardan biri."

"Hangi bakımdan?" diye sordum Barry'deki kavşakta trafiği durdurarak karşıdan karşıya geçerken.

"Tıpkı öğretmen olmayı hayal etmesi gibi, Amelia her zaman bir anne olmak istedi," dedi. "Bir kızı olmasını her şeyden çok istiyordu. Kendi annesiyle çok yakındı. Annesi kalp krizi geçirip ölene kadar birbirlerinden hiç ayrılmadılar. Amelia, Caitlin'le benzer bir ilişkisi olmasını hayal etmişti ama hiç de umduğu gibi olmadı.

"Caitlin oldum olası zor bir çocuktu," diye devam etti ve başımı ona çevirdiğimde ifadesinin değiştiğini gördüm. Sesinin tınısmda kin ve nefreti çağrıştıran bir şeyler vardı. "Başına gelenlerden sonra hakkında kötü konuşmaktan nefret ediyorum ama Caitlin çocukken ona hayır denmesinden hiç hoşlanmazdı. Başka çocuklar belki surat asar ya da odalarının kapılarını çarparlardı. Ama Caitlin sinir krizi geçirirdi, istediğini elde etmek için tüm şartları zorlardı. Yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Patolojik bir şeydi," dedi hastanede bilinci kapalı olarak yatan kadını şikâyet eder gibi anlatarak. "Çocuk Hizmetleri'nin soruşturması sırasında Caitlin on bir on iki yaşlarındaydı. Bir yalanın annesinin hayatını kolaylıkla mahvettiğini görünce bunu kendi çıkarı için kullanmaya başladı. Amelia ona her hayır dediğinde, ona daha fazla şeker ya da kıyafet almadığında, Caitlin şiddet görüyormuş gibi davranırdı. Herkesin içinde, *Bırak, canımı acıtıyorsun,* diye bağırarak dikkat çekmeye çalışırdı. Amelia'yla bunun üzerinde durmamaya çalıştık. Caitlin'in büyüme çağında olduğunu, henüz beyninin tam gelişmediğini düşünerek kendimizi avuttuk. Ne yaptığını bilmiyordu, sözlerinin ve eylemlerinin sonuçlarını düşünmüyordu.

"Bir keresinde Amelia'ya kızdı, konu neydi hatırlamıyorum bile ve 911'i aradı. Annesinin onu incittiği söyledi. Eve polis geldi ve Amelia Çocuk Hizmetleri tarafından ikinci kez soruşturuldu.

"Amelia'yla her zaman onun suyuna gittik. Ama bilhassa Amelia duygusal olarak mahvoldu çünkü Caitlin'le yakın olmayı her şeyden çok istemişti. Onun sırdaşı olmak, iyi bir anne olmak istedi. Bir kızın var. Eminim onu anlarsın. İki oğlumuz var ama Caitlin tek kızımız. Amelia onun sevgisini kazanmak için her şeyi yapardı. Üç çocuğu için de yapmayacağı yoktu. Düşünsene," dedi, "bir bebeği koşulsuz şartsız seviyorsun ve bir gün sana cephe alıp senin en büyük mutsuzluk kaynağın oluyor." Bunu hayal edemedim. Düşünmeye bile tahammül edemedim. Sienna'nın da bağırıp çağırdığı oluyordu ama beni asla bu şekilde incitmezdi.

"Caitlin bunu her yaptığında" -duraksadı ve sonraki sözlerini düşündü- "Amelia'nın kalbi kırıldı ve bu onu uçurumun kıyısına biraz daha itti."

Ne demek istediğini merak ettim. Ama benim bunu sormama fırsat vermeden konuyu değiştirdi. "Amelia'ya hastanedeki danışmandan söz edeceğim. Bakalım onu ikna edebilecek miyim? Biriyle konuşması ona iyi gelir."

Birdenbire elini koluma koyarak beni durdurdu. Kolumdaki elinin baskısı ve kişisel sınırlarımın ihlal edilmesi beni afallattı. Nefesim kesildi. Ona dönüp gözlerimi kaldırdım.

"Mesele şu ki," dedi birden ciddi bir ifade takınarak, "Caitlin ölürse Amelia ne yapar bilmiyorum. Bunu atlatamaz."

Geri çekildim. Ne diyeceğimi, nasıl bir tepki vereceğimi bilemiyordum. Onu rahatlatacak ve kendi rahatsızlığımı gizleyecek kelimeleri aradım.

"Dertlerimi bu şekilde üzerine yıkmak istemezdim," dedi sessiz kalışım yüzünden. Gözlerimin içine bakmaya devam ederken telefonu çaldı. Trafiğin gürültüsü ve rüzgâr yüzünden güçlükle duyulan bu sesle birlikte bakışmamız bölündü. "Özür dilerim," dedi ve pantolonunun cebinden telefonu çıkarıp ekrana göz attı. "Tam lafının üzerine. Amelia," dedi ve "onu daha

sonra ararım," diye ekledi. Telefonu cebine koyup benimle konuşmaya, yürümeye devam edecek gibi göründü.

"Hayır," dedim hevesle. Ciddileşerek, "Lütfen, açın. Onun ve Caitlin'in iyi olduğundan emin olun," diye ekledim.

"Evet," dedi bunu biraz düşünerek. "Sanırım haklısın. Bundan sonrasını kendin halledebilir misin?"

Başımı salladım. "Evet. Bunu hep yapıyorum."

Tek başıma oradan uzaklaşırken söylediği şeyin, Caitlin ölürse Bayan Beckett'ın bunu atlayamayacağının kulağa bir kehanet gibi geldiğini düşündüm.

Ayışığı Kitaplığı

Kitaplık Rafı

ON ALTI

Bütün gece kâbuslarla boğuşmuştum. Apartmanımda yangın çıkması ve okula geç kalıp bir türlü sınıfımı bulamamam gibi kaygı dolu rüyalardı. Gece boyu sürdüğü için huzurlu bir uyku uyuyamamıştım. Dolayısıyla ertesi gün işe yorgun gitmiş, sohbet havamda olmadığımdan elimden geldiğince insanlardan uzak durarak görevimi yapmıştım.

Saat beş civarı Sienna'ya mesaj yazmak için koridora çıkmıştım.

Ona bu sabah da bir mesaj atmıştım. Ben'le kahvaltıda ya da okul yolunda olması ihtimaline karşı işe gelene kadar beklemiştim. Gösteri nasıldı? diye sormuştum ve Sienna neredeyse ânında ve büyük harflerle cevap vermişti.

AŞIRI İYİYDİ.

Beğendiğine sevindim! yazmıştım samimiyetsiz görünmediğimi umarak. Gösteriyi beğendiğine sevinmiştim. Yalnızca bu tecrübeyi Ben'le paylaşmasını kıskanmış ve biletleri pahalı bulup almadığıma pişman olmuştum.

Sonrasında telefonu hırkamın cebine atmıştım, hâlâ sessizdeydi ama Sienna'nın bir ihtiyacı olursa diye onu titreşime almıştım.

Günüm yoğun geçtiğinden telefonumu kontrol etmeye ancak vakit buldum.

Nasıl gidiyor? Nat'le anlaştınız mı? diye sordum çünkü bugün ilk kez karşılaşmışlardı ve evde yalnızlardı. Pek ideal bir durum sayılmazdı. Bunu bildiğim için kendimi suçlu hissediyordum ama *Sevgili Evan Hansen* konusunda elimden bir şey gelmezdi. Ona gidemeyeceğini söyleyip Sienna'nın hevesini kırmak isteyeceğim son şeydi.

Telefonu elimde tutarak bir cevap bekledim ama gelmedi.

Bu sabah ben işe gitmek üzere evden çıkarken Nat hazırlanıyordu. Evden ondan önce çıkmıştım ve anahtarı olmadığı için kapıyı içeriden kilitlemesini söylemiştim. İşe yalnız gidecekti ve Sienna ikimizden de önce evde olacağı için Nat'i içeri alabilirdi.

Koridorda birkaç dakika bekledikten sonra istemeye istemeye telefonu hırkamın cebine geri koydum ve işimin başına döndüm. Sienna'nın cevap vermemesi canımı sıkmıştı.

Bir saat sonra tekrar telefonuma baktım. Saat altıyı geçmişti ve Sienna hâlâ cevap yazmamıştı. Kaygım arttı. Mantıklı bir açıklaması olduğundan emindim (belki Nat'le o kadar iyi anlaşmışlardı ki telefonuna bakmaya vakit bulamamıştı). Yine de Nat'e kısa bir mesaj yazarak her şey yolunda mı diye sordum ve birazdan eve geleceğimi haber verdim.

Sonraki bir saat geçmek bilmedi. Nöbet değişimi sırasında gece hemşiresine rapor verirken dikkatimi toplamakta güçlük çektim.

Nöbetim bittiğinde binadan apar topar çıktım. Yaya trafiğini atlatmak için zaman zaman kaldırımdan sokağa inerek ve insanların arasında zikzaklar çizerek hızlı hızlı eve yürüdüm. Sienna'yı üç kere aradım fakat ona ulaşamadım. Genellikle telefonunu sessizde tutuyordu yoksa arkadaşlarının mesaj yağmuru yüzünden bütün gün susmuyordu. Ama telefonunu elinden düşürmediği için eğer ona baksaydı aradığımı görürdü.

Sheffield'ın aşağısına doğru koşturdum ve sokağımıza vardığımda en kestirme yolu kullandım. Üç katlı apartmanımız uzaktan göründüğünde bile yol bitmek bilmedi. Bacaklarımı istediğim kadar hızlı hareket ettiremedim.

Binanın ön cephesini gözden geçirdim. Salon karanlıktı ve buna bir anlam veremedim. Işığın açık olması gerekirdi. Sienna'yla Nat'in salonda akşam yemeği yiyerek birbirlerini tanımaya çalışması gerekirdi.

İçime kötü bir his doğdu.

Bir terslik vardı.

Sokak kapısının basamaklarını koşarak tırmandım. Anahtarla apartmana girdim. Üçüncü kata çıkmak üzere merdivene yöneldim. İkinci katı henüz geçmiştim ki sokak kapımızın açık olduğunu gördüm. Kalbim küt küt atmaya başladı. Basamakları ikişer üçer atladım ve kapıyı ittim. Sienna'nın gürültülü müziği beni karşıladı.

"Sienna!" diye seslendim ama cevap vermedi.

Daire neredeyse karanlıktı. Ama yatak odasındaki yazı masasının cılız ışıklı lambası yanıyordu.

Kapıdan girer girmez çantamı yere attım ve içindekilerin döküldüğünü duydum. Her şeyi olduğu gibi bırakıp Sienna'nın odasına gittim. Sienna kapıya sırtı dönük bir şekilde yatağın kenarında çantasını boşaltıyordu. Müthiş bir rahatlama hissettim. Buradaydı. İyiydi.

Bir nefes aldım ve konuşmadan önce kalp atışlarımın yavaşlamasını bekledim.

"Eve kaçta geldin?" dedim kapıyı tıklatarak.

Sienna arkasını döndü. "Hasik–" diye mırıldandı elindeki gömleği yere düşürerek. Onu korkutmuştum. Müzik yüzünden geldiğimi duymamıştı.

Ellerimi kaldırıp, "Özür dilerim," dedim. Müziği kısmak için Bluetooth hoparlöre doğru yürüdüm. "Seni korkutmak

Kitaplıkkorafı

istemezdim. Geldiğimi duymuşsundur diye düşündüm. Biliyorsun, komşularımız var. Senin gibi ateşli bir Beyoncé hayranı olduklarından emin değilim."

Gözlerini devirdi ve durup soluklandı.

"Öldürüleceğimi sandım," dedi ve *öldürülmek* kelimesi son olanlardan sonra yeni bir anlam kazandı.

"Espri malzemesi yapılacak bir konu değil bu, Sienna," diye çıkıştım. "Bu arada, sokak kapısını açık bırakmışsın."

"Hayır, bırakmadım," dedi her zamanki isyankâr tavrıyla. Sanki kapının açık olduğunu gözümle görmemişim gibi.

"Bırakmışsın. Onu sıkıca kapatıp kilitlediğinden emin olmalısın," dedim evsahibine kapıyı yaptırması için bir not daha yollamayı aklımın bir köşesine yazarken. "Sana iki saat önce mesaj attım. Neden cevap vermedin?"

"Görmedim," dedi. Telefonuna baktı ve nihayet mesajımı gördü. "Pardon ya. Okuldan sonra uyuyakaldım. Dün gece üç saat filan uyudum." Tabii ki öyle yapmıştı. Gösteri geç bitmiş olmalıydı. Ben'in gösteriden sonra onu yemeğe götürdüğü anlattı. Eve gece yarısına doğru dönmüşlerdi.

Ama şu anda bunu düşünemezdim.

"Nat nerede?" diye sorduğumda Sienna'nın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Arkadaşım," diye hatırlattım. "Bizimle kalıyor ya? Daha gelmedi mi?"

Sienna başını iki yana salladı. "Onu görmedim. Gelmedi." Yanıldığından endişe ettim. Nat'in geldiğini ama Sienna'nın uyurken zili duymadığını düşündüm. Nat apartmana bile giremeyip kapıda kalmış olabilirdi.

Sienna'ya kızmak istedim. Ama henüz bunun sırası değildi. Öncelikle Nat'i bulup nereye gittiğini öğrenmeliydim.

Nat mesaj atmış mı diye telefonumdan Facebook'a girmek için salona koştum. Salon hâlâ karanlık olduğundan önce lambayı yaktım. Oda aydınlandı.

O zaman ayaklı lambanın ışığında kanepenin çekyatının kapatıldığını ve minderlerle yastıkların onun üzerine yerleştirildiğini gördüm. Orta sehpa yerine konmuştu ve iki günü aşkındır televizyonun önünde duran büyük spor çanta artık orada değildi, halının matlaşan kısmı ondan geriye kalan tek izdi.

Elimi ağzıma götürdüm ve kanepenin koluna oturdum.

Kocasının döverek öldürdüğü Anne adlı hastamı düşündüm. Mahkeme sürecini takip etmiştim. Hatta o adamın yüzünü görmek istediğim için bir duruşmaya gidip mahkeme salonunun arkasında oturmuştum. O gün bir cinayet masası dedektifi kürsüye çıkmıştı. Anne'in kocasının onu dövdükten sonra iç kanama geçirirken bırakıp gittiğini anlatmıştı. İşim gereği iç kanamanın ani, acı verici ve şiddetli veya yavaş bir süreç olabildiğini biliyordum. İkincisi sessiz, sinsi bir ölümdü, damla damla akan kan ciddi bir kan kaybıyla sonuçlanırdı ve yaralı için bir umut kalmazdı. Duruşmadan sonraki günlerde, hatta haftalar boyunca Anne'in nasıl öldüğünü düşünmüştüm. Aniden ve acı çekerek mi yoksa yavaş yavaş mı?

Şoka girmiş miydi? Organları iflas etmiş miydi? Çocukları bunu izlemiş miydi?

Anne'in öldürüldüğünü duyduğumda Ben'in hepsini kurtaramayacağımla ilgili hükmünü düşündüm. Belki de haklıydı. Belki de onu dinlemeliydim. Belki de hiç uğraşmamalıydım.

"Anne?" dedi Sienna arkamdan yaklaşarak ve elini omzuma koydu. "Neyin var?"

Nat gitmişti. Bu sabah ben işe gittikten sonra eşyalarını toplayıp buradan ayrılmıştı. Geri dönmeye niyeti yoktu ve gitme kararını bu sabah mı yoksa dün gece mi aldığını merak ettim.

Yoksa gideceğini bundan daha önce de biliyor muydu?

Ona geri dönmüştü. Declan'a.

İçim korkuyla doldu.

Bu işin sonu iyi değildi.

Kitaplık Rafı

Facebook'tan ona bir mesaj yolladım.

Neredesin, Nat? İzin ver, sana yardım edeyim.

***

Onun için endişelenmekten bütün gece gözüme uyku girmedi. Facebook sayfamı sürekli yeniledim ama mesajımı okumadı. Onun Facebook sayfasına girdim ve yine kocası Declan'a baktım. Yakışıklı yüzü bu kez midemi bulandırdı, içimi sıktı. Nat'e yaptıklarından ve söylediklerinden sonra artık bana çekici değil çirkin geliyordu. Çirkin ve aşağılık. Tehdidini yerine getirip getirmediğini düşündüm, Nat'i bir odaya kilitleyip yatağa bağlamış ya da daha kötüsünü yapmış olabilir miydi? Nat'i morarmış bir göz, kırık bir burun, boynunda çürüklerle ve bilekleri kablo gibi bir şeyle bağlı olarak gözümde canlandırdığımda inledim. Gittiği için Declan'ın onu cezalandırdığını düşündüm, onunla hesaplaştığını.

Nat'le işi bittiğinde Declan benim peşime düşer mi diye korkuya kapıldım. Ona yardım ettiğim için, Nat'i ondan uzak tuttuğum için.

Yirmi yıl sonraki Sienna'yı düşündüm.

Eğer bir erkek onu bu şekilde incitirse ona neler yapardım diye.

Sanırım onu öldürürdüm.

***

Gece sonsuzluk kadar uzun sürdü ama sonunda sabah oldu. Güneş doğdu. Hayat devam ediyordu.

Sabah Sienna'nın okula gitmek için hazırlanmasını izledim. Kahvemle mutfakta dikilirken banyonun açık kapısından

aynadaki yansımasını görebiliyordum. Makyaj yaptı ama fazla değil. Çünkü zaten boyalar olmadan da kusursuzdu. Pürüzsüz bir cilt, uzun ve gür kirpikler. Gençlik yılları jet hızıyla geçiyordu ve yine Sienna'nın bebekliğindeki o uzun, uykusuz geceleri düşündüm. O günlere geri dönmek için her şeyi vereceğimi.

Sienna gittikten sonra duş aldım. Neyse ki izinliydim. İşe gitmem gerekseydi verimsiz olurdum. Saat dokuzu geçerken paltomu giydim, beremi ve eldivenlerimi takıp soğuk havaya çıktım. Noel yaklaşıyordu ve henüz alışveriş yapmamıştım. Hiç havamda değildim ama temiz havada dikkatimi dağıtan bir şeyler yapmak bana iyi gelebilirdi.

Bu yıl boşanmam sağ olsun hediye alacağım fazla kişi yoktu. Ben'e ve ailesine hediye almayacaktım. Ama tabii Sienna ve bizimkiler vardı. Hastanedeki birkaç hemşireye ufak tefek bir şeyler almaya niyetliydim. Önce köşedeki küçük, sevimli butiğe uğradım, sonra da komik buzdolabı süsleri, bardak altlıkları ve *vintage* sanat eserleri satan küçük dekorasyon mağazasına doğru yürüdüm. Luke ve diğer çalışma arkadaşlarıma oradan bir şeyler bulurdum.

Mağazaya girmek üzere kapıyı açtığım sırada cep telefonum çalmaya başladı. Telefon çantanın derinliklerinde kaybolmuştu ve bir türlü bulamıyordum. Boşuna uğraştığımı bile bile cüzdanımla makyaj çantamı kenara çektim. Kapanmadan asla yetişemeyecektim.

Üçüncü ya da dördüncü çalışta parmaklarım telefona değdi. Çantamdan çıkardığım gibi de zil sesi kesildi. Geç kalmıştım. Sienna'dan gelen cevapsız aramanın bildirimi ekranda belirince afalladım. Açık kapıda öylece durup ekrandaki isme bakakaldım. Hem kafam karışmıştı hem de şüphelenmiştim çünkü saat sabahın onunu biraz geçiyordu ve Sienna okuldaydı, en azından öyle olmalıydı. Okuldayken öğretmeni ona bakmadığı zamanlarda bazen mesaj atardı -*Bugün Gianna'yla takılabilir*

miyim? Su şişemi kaybettim. Tampon aldın mı? Aptal hesap makinem çalışmıyor.– ama hiç aramazdı. Aklıma milyonlarca şey geldi. Hasta olsa revirdeki hemşire arardı. Okulda başı belaya girerse de müdür arardı. Yani beni arayan kişi asla Sienna olmazdı.

Onu geri aramaya fırsat bulamadan elimdeki telefon neredeyse ânında çalmaya başladı ve bunu beklemediğim için korkuyla sıçradım. Sienna tekrar arıyordu.

Başparmağımı hemen ekranın üzerinde kaydırdım. Telefonu kulağıma götürüp, "Sienna? Sorun ne?" diye sordum. Mağazaya girdim ve arkamdan usulca kapanan kapı dışarının gürültüsünü, sokaktan geçen arabaların ve telefonla konuşan insanların seslerini bastırdı. Sesim tizleşmişti ve telaşlandığım o kadar belliydi ki birazdan Sienna'nın aşırı tepki gösterdiğim ve boşuna paniklediğim için benimle alay edeceğini düşündüm. *Aman, anne. Ben iyiyim. Rahat olsana ya*, diyecek, sözlerini vurgulamak için de son kelimeyi uzatacaktı.

Ama öyle olmadı.

Önce hiç ses gelmedi. Sadece biri hafifçe hareket etmiş ya da arkada rüzgâr esiyormuş gibi belli belirsiz bir ses duydum. Bu birkaç saniye sürünce Sienna'nın beni yanlışlıkla aradığını sandım. Telefonu cebinde ya da çantasında olmalıydı. Beni iki kere aradığının farkında bile değildi. Nerede olduğunu anlamak için kulak kesildim ama bana hiçbir ipucu vermeyen o sesten başka bir şey duyamadım.

Ancak çok geçmeden bir erkek sesi sessizliği bozdu. Bir ses değiştirici kullanıyormuş gibi soğuk ve tekdüze konuşuyordu. "Eğer kızını tekrar görmek istiyorsan sana söylediklerimi harfiyen yapacaksın."

Dehşetle inledim. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Dengem bozuldu ve arkamdaki kapalı kapıya doğru sendeledim. Avucumu sertçe ağzıma bastırdım. Birden nefesim kesilivermişti.

Hiçbir şey düşünemiyor, neler olduğunu kavrayamıyordum. Telefonu kulağımdan indirdim ve bir yanlışlık mı var, beni arayan gerçekten Sienna'nın numarası mı diye baktım. Belki de yanlışlıkla aranmıştım. Çünkü bu doğru olamazdı. Bu benim başıma geliyor olamazdı.

Ama numara doğruydu. Ekranda Sienna'nın numarası görünüyordu.

"Kimsin?" diye sordum telefonu tekrar kulağıma götürerek. "Kızımın telefonu neden sende?"

Sonra arkadan Sienna'nın canhıraş çığlığı geldi.

"Anneciğim!" diye haykırdı. Korkudan aklını kaybetmiş gibi tiz bir sesle ve çaresizlikle feryat ediyordu. İşte o zaman sadece Sienna'nın telefonunun değil, Sienna'nın da bu adamın elinde olduğunu anladım.

Damarlarımda akan kanın yerini saf dehşet aldı. Sienna bana *anneciğim* diye seslenmeyeli en az on yıl olmuştu. Çocukluğundaki gibi bana *anneciğim* demesine sebep olan korkunç şeyin ne olduğunu düşünmemek elimde değildi. Tamamen çaresizdim. Nerede olduğunu bilmiyordum. Ona nasıl ulaşırım, nasıl yardım ederim, bunu nasıl durdururum bilmiyordum.

"Git buradan," diye emretti Sienna. Sesi titrediği için kulağa başka birine aitmiş gibi geliyordu, her zamanki isyankâr ve özgüvenli tutumundan eser kalmamıştı. Ne kadar korktuğu belliydi. "Beni rahat bırak," dedi ağlamaya başlayarak. Kelimelerin arasında duraksadığı ve sesi çatladığı için sözleri umduğu etkiyi yaratmıyordu.

Sienna dehşete düşmüştü, dolayısıyla ben de öyle.

"Sienna, bebeğim," diye bağırdım. Arka plandan bir gürültü, boğuk sesler geldi. O adamın Sienna'yı zorla susturduğunu gözümde canlandırdım, konuşmaması ve çığlık atmaması için ağzına bir şey tıktığını ve Sienna'nın ona karşı koyduğunu.

Gözlerimi kırpmadığımı fark ettim. Nefes de almıyordum.

Kitaplık Rafı

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. "Ona ne yapıyorsun? Kimsin sen?" diye haykırdım telefondaki adama ve mağazadaki herkes ne yapıyorsa bırakıp bana baktı. Bazıları inleyerek elini ağzına götürdü. Ortak bir kâbusun içindeymişiz gibi. "Ne yaptın kızıma? Benden ne istiyorsun?"

"Beni dinle," dedi adam değiştirilmiş ve benimkinin aksine gayet sakin bir sesle. Sienna'nm ağlamasını hâlâ duyabiliyordum, bir şekilde susturulmuş olmasına rağmen iç çeke çeke, inleye inleye ağlıyordu. Bu ses beni dize getirmeye yeterdi, yine de hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum: Sienna'nın ağlaması mı yoksa bu sesin giderek uzaklaşması ve sonunda kaybolması mı?

"Kızım nerede? Ne yaptın ona? Neden sustu?"

"Dediğimi yapmak zorundasın. Harfiyen. Anlıyor musun?"

"Kızımla konuşmak istiyorum. Kızımla konuşmama izin ver. İyi olup olmadığından emin olmalıyım. Ona ne yaptm?"

"Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok," dedi adam. "Kaybedecek bir şeyi olan sadece sensin, Bayan Michaels. Şimdi çeneni kapa ve beni dinle çünkü kızının yaşaması ya da ölmesi umurumda değil. Ona ne olacağı tamamen sana bağlı. Şimdi," dedi. Onun Declan olduğunu çok iyi biliyordum. Nat'i evime alıp ona arka çıktığım ve ona karşı doldurduğum için benden intikam alıyordu.

Panik beni ele geçirdi. "Ne?" diye yalvardım. "Ne istersen yaparım. Yeter ki kızımı geri ver."

"Sana bir hesap numarası vereceğim, oraya on bin dolar yollayacaksın."

Büyük bir ümitsizliğe kapıldım. On bin dolar. Benden fidye istiyordu.

Telefondaki adam hiç vakit kaybetmedi, hesap numarasını ve şube kodunu söyledi. Kasada ağzı bir karış açık duran kadının yanma koştum ve bana bir kalem kâğıt vermesini işaret

ettim. Kadın tezgâhı aramaya başladı ama kasanın önünde kuyruk bekleyen bir kadın ondan önce davranıp çantasından çıkardığı kalemle kâğıdı bana uzattı.

"Be-ben numarayı yazamadım. Lütfen, tekrar söyle," diye yalvardığımda isteğimi yerine getirdi.

"Parayı yollamak için beş dakikan var."

"Yoksa ne olacak?" diye sordum telaşla. "Ben... Bunu yapamam. Daha fazla zamana ihtiyacım var. Parayı beş dakikada yollayamam."

"Beş dakika," diye yineledi. "Yoksa ölür."

Hat kesildi. Telefonu kulağımdan indirdiğimde Sienna'nın numarası kaybolmuştu. Yok olmuştu. Bir öngörü, bir kehanet gibiydi. İnledim. Hayvansı, ilkel bir ses çıkardım. Elim ağzıma gitti, dizlerimin bağı çözüldü ve yabancı bir el sırtımı tutarak bana destek olmasaydı yere yığılabilirdim.

Dağılmaya zamanım yoktu.

Beş dakika sonra Sienna ölebilirdi.

Omzumda duran eli silkeledim. İnsanlar konuşuyordu. Bana sorular soruyorlardı. Soruların ardı arkası kesilmiyordu. Bazıları bir köşede, ağızları bir karış açık, sessizce duruyordu. *Her şey yolunda mı? Hanımefendi? Hanımefendi? Neye ihtiyacınız var? Polisi arayalım mı?*

Dört dakika kırk saniye.

Yana kayarak kendime alan açtım. Telefonumdaki banka uygulamasını açıp aceleyle yanlış tuşlara bastım. Büyükannemin mirası olmasaydı bu kadar param olmazdı ve onun için Tanrı'ya şükrediyordum çünkü parayı göndermeseydim neler olurdu bilmiyordum.

Sienna ölür müydü?

Dört dakika yirmi saniye.

Bunları düşünecek zaman yoktu. Polisi arayacak kadar zaman yoktu. Sienna'yı elleri bağlı ve ağzı tıkalı gözümde

KitaplıkRafı

canlandırdım. Bu adam bir canavardı, yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Bu riski göze alamazdım. Polisi aramak kıymetli zamanımı boşa harcamak olurdu ve ne için? Sienna'yı asla zamanında bulamazlardı.

Üç dakika elli beş saniye.

Kalbim küt küt atıyordu. Göğsümdeki çarpıntı neredeyse dayanılmaz hâle gelmişti.

Alıcı bilgilerini girdim ve paranın yollanacağı hesabı seçtim. Büyükannemin parasını henüz değerlendirmediğim için az miktarda faiz getiren bir tasarruf hesabında duruyordu. Yollayacağım miktarı seçtim ve transferi gerçekleştirdim. Saatime bakarak zamanı takip ettim.

Bir dakika yirmi saniye.

Bir dakika on saniye.

Bir dakika.

Wi-Fi bağlantısı güçlü değildi, para gönderilmeden önce bağlantının kopmasından endişe ediyordum. Böyle bir şey olursa tekrar deneyecek zamanım yoktu.

Çok pişmandım.

Bugün onu okula yollamamalıydım.

Evde kalmalıydı.

En başından Nat'le yakınlaşmamalıydım. Onun güvenliğini Sienna'nınkinin üstünde tutmamalıydım.

Suç bendeydi. Hepsi benim yüzümden olmuştu.

Elimde telefonla mağazanın içinde dolaşırken herkes geri çekilerek bana yer açtı. Sonunda internetin daha iyi çektiği bir nokta buldum ve transfer tamamlandı.

Dizlerimin üzerine düşerek ağlamaya başladım.

Sesler geri döndü. *Hanımefendi. Her şey yolunda mı? Sizin için ne yapabiliriz? Polisi aradım, geliyorlar. Bir şeye ihtiyacınız var mı? Su? Ona bir bardak su getirin. Çekilin, ona yer açın. Hanımefendi.*

Cevap veremedim. Henüz her şeyin bitmediğini düşündüm. Parasını aldıktan sonra ne yapacağını bilmiyordum. Sienna'yı bırakır mıydı yoksa onu alıkoymaya devam eder miydi?

O sırada Sienna'nın yerini tespit etmek için lokasyon paylaşımı uygulamasına bakmayı akıl ettim.

Uygulama yüklenirken nefesimi tuttum. Bir arka sokakta ya da otobanda saatte yüz on kilometre hızla seyreden bir araçta olduğunu söylemesini bekledim. Korkudan ölüyordum çünkü adam onu bu sabah okula giderken kaçırdıysa şimdi Wisconsin'de veya Indiana'da olabilirdi. Hatta Michigan'da.

Ama uygulama öyle göstermedi.

Ona göre Sienna okuldaydı.

Aklım karıştı. Önce anlayamadım. Bu çok mantıksızdı. Beni Sienna'nm telefonundan araması ve Sienna'nın telefonunun okulda görünmesinin dışında, arkada Sienna'nın sesini duymuştum. Hayır, uygulamada bir hata vardı. Güncellenmemişti ya da mağazanm içindeki internet bağlantısı zayıftı. Sayfayı yenilemek için tuşa bastım ve iki küçük, mor okun ekranda birbirini kovalamasını izledim, nihayet durduklarında tepede bir yazı belirdi, *Son güncelleme: Şimdi.*

Bu uygulamaya göre, Sienna bu sabah saat 08:02'den beri okuldaydı. Sabah okula vardığından beri oradan ayrılmamıştı. Bu saate kadar oradaydı.

Onu okulda alıkoyuyordu.

Ayağa kalktım. Bir taksi tutmak için dışarı koşarken 911'i aradım. Santral memuruna, "Biri kızımı kaçırdı," dedim ve bildiğim kadarıyla olanları aktardım. Santral memuru binaya polis yönlendireceğini söyledi. Sienna'yla ilgili sorular sordu ve dış görünüşünü tarif etmemi istedi. Hatta kalmamı istedi ama bunu yapamayacağımı söyledim. "Lütfen," diye yalvardım. "Onlara acele etmelerini söyleyin."

KitaplıkRafı

Taksi kaldırıma yanaştığında telefonu kapadım ve Sienna'nın okulunu aradım. Ses kaydını dinledikten sonra okulun sekreterine bağlamak için dokuzu tuşladım. Beklemek işkenceden farksızdı. Sekreter lisenin adını söylerken sözünü kestim.

"Kızım için arıyorum. Sienna Long. Okulda mı?" dedim. "Onunla konuşmalıyım." Sienna'nın hiçbir şey olmamış gibi sınıfta olduğunu sandığımdan değildi ama söyleyecek başka bir şey bulamamıştım.

Kadın beni beklemeye aldı. Zaman geçmek bilmedi.

O anda en korkunç senaryoları aklımdan geçirdim. Sienna'nın okulun otoparkındaki bir arabada ya da kamyonette alıkonulduğunu. Temizlik malzemelerinin durduğu bir dolapta, bir mekanik ekipman odasmda veya öğrencilerin girmesine izin verilmeyen başka bir yerde kilitli olduğunu. Yaralıydı. Ölmüştü ya da ben sekreterin bana geri dönmesini beklerken o can çekişiyordu.

Daha fazla dayanamadım. Aramayı sonlandırıp okulu tekrar aradım. Ses kaydının cevap vermesini bekledikten sonra dokuzu tuşladım. Sekreter okulun adını söyleyerek telefonu açtığında makineli tüfek gibi konuştum. "Yine ben, Meghan Michaels. Kızım Sienna'yla ilgili arıyorum. Beni beklemeye almıştınız," dedim gözyaşlarımla savaşarak. "Kızımla derhal konuşmalıyım."

Sonra korktuğum başıma geldi.

"Evet, Bayan Michaels. Beklettiğim için özür dilerim. Sınıfına gittim ve Bay Pruitt'le konuştum. Sienna'nın üçüncü derse girmediğini söyledi. Cep telefonundan ulaşmayı denediniz mi?" diye sordu ben parmaklarımı ağzıma bastırıp başımı sallarken çünkü konuşmaya gücüm kalmamıştı.

"Bayan Michaels? Orada mısınız? Bayan Michaels?"

"Evet," diye inledim ve telefonu kulağımdan indirip aramayı sonlandırdım.

Taksinin arka koltuğunda ağlamaya başladım.

Sienna'yı benden almışlardı. En değerli varlığımı.

Polis okula benden önce ulaşmıştı. Taksi durduğunda okulun yuvarlak otoparkında iki tane polis arabası duruyordu. Bazı öğrenciler onları fark ederek dışarı çıkmıştı. Taksimetrenin yazdığından daha fazlasını taksi şoförüne atıp arabadan fırladım. Öğrencilerin yanından geçtim ve okulun ana kapılarını zorladım ama kilitliydiler. Binaya girmek için birinin otomatiğe basmasını bekledim. Adımı ve oraya neden geldiğimi söyledim.

Polis memurları idare kısmındaydı. Okul müdürü, müdür yardımcıları ve sekreter çevrelerini kuşatmıştı. Herkes çok ciddi görünüyordu. "Bayan Long?" dedi memurların biri içeri girdiğimde. "Evet," dedim onu düzeltmekle uğraşmadan.

"Biri kızımı kaçırdı," diye bağırdım.

"Şimdi yolda, geliyor," dedi.

Sertçe başımı çevirdim. "Ne?" diye inledim.

"Kızınız yolda."

Soru sormaya, söylenenleri kavramaya fırsat bulamadım çünkü o sırada köşeyi döndü. Sienna. Çantası sırtındaydı, elinde kitaplar vardı. Sapasağlamdı. Yaralı değildi, sağında solunda çürükler yoktu, ağzı tıkalı değildi. Yüzü uysal ve sakindi. Sadece kafası karışmıştı.

Ofisten fırlayıp kollarımı bir uçağın kanatları gibi açarak ve nasıl göründüğümü umursamadan ona doğru koştum.

"Anne?" dedi beni görünce durarak. Önce bana, sonra polislere baktı ve şaşkınlığı açıkça yüzüne yansıdı. "Burada ne yapıyorsun? *Onlar* neden buradalar? Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Se-sen sınıfta değildin," diye kekeledim ona sarılarak. Gerçekten burada olduğuna, hayal görmediğime kendimi inandırmak için onu bağrıma bastım.

Sienna önce bana sarıldı ama sonra geri çekilip bana baktı. "Bay Garcia'nm yanındaydım. Bir matematik sınavımı tekrarladım. İzinliydim," dedi. Sekretere, müdüre, polis memurlarına ve tekrar bana baktı, testi havaya kaldırarak bize gösterdi.

Yine ağlamaya başladım.

Hepsi yalandı.

***

"Buna *sanal adam kaçırma* deniyor," diye açıkladı polis memuru. Sienna'yla Addison'daki polis merkezinde, şikâyette bulunuyordum. "Dolandırıcılar insanların en çok korktukları şeyi kullanarak fidyeyi süratle ödemeleri için onlara baskı yapıyor."

"Para ne olacak?"

Parayı muhtemelen geri alamayacağımı söyledi. Transfer onaylandıktan sonra onu iptal etmek mümkün değildi. Yine de bir şeyler yapmaya çalışacağına söz verdi.

"Bu adam beni Sienna'nm telefonundan aradı. Arkadan sesi geliyordu. Nasıl yaptı bunu?"

"Duyduğunuz kişi kızınız değildi. Onu taklit eden biriydi, hatta bir bant kaydı olabilir. Bunun gibi stresli durumlarda kolaylıkla sesleri karıştırabilirsiniz. Aramanm kızınızın telefonundan yapılmasına *arayan kimliği sahtekârlığı* deniyor. Saldırgan VoIP denen bir teknolojiyle arayan kimliğini değiştirebiliyor ve arama bir yakınınızın telefonundan yapılmış gibi görünüyor." Biraz bekledi ve ekledi: "Her şey sizi korkutmak ve yanlış yönlendirmek üzere tezgâhlanıyor."

Aptal durumuna düşmüştüm, hakkım yenmişti ve utanç içindeydim. "Ben de tuzaklarına düştüm," dedim başımı elime düşürerek.

"Bu onlar için çocuk oyuncağı," dedi memur. "Son derece ikna edici olabiliyorlar. Parayı kısa sürede transfer etmeniz

gerektiği için bunu düşünmeye ya da araştırmaya zamanmız olmuyor. Maksatlı olarak yapılan bir şey ama genellikle rastlantısaldır. Saldırgan bir gün içinde bu aramalardan bir düzine yapıyor olabilir. Yalnızca bir kişiden o fidyeyi koparsa yanına kâr kalır."

"Madem öylesine yapılan bir şey, neden Sienna? Neden ben?"

Omzunu silkti. "Şanssızlık."

Ama ben bundan o kadar emin değildim. Bunun keyfi, ayrım gözetmeyen bir şey olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Bana bundan daha kasti bir şeymiş gibi geliyordu.

Biri benim canımı yakmak istemişti.

Kitaplık Rafı

ON YEDİ

Kalabalık yüzünden Sienna'yla birbirimize sokulmak zorunda kaldık, yürürken kollarımız birbirine değiyordu. Kolumu omzuna atmak, küçükken yaptığım gibi elini tutmak istedim. Onu tutmazsam kaybolmasından ya da kalabalığa karışarak amaçsızca sürüklenmesinden endişeleniyordum ama on altı yaşındaki Sienna bence bundan pek hoşlanmazdı.

Clark'taki lokantadan bir şeyler alıp evde yemeye karar verdik. Sienna'ya *panini*, bana *minestrone* çorbası sipariş ettik ve tezgâhın ucunda yemeklerimizi beklemeye başladık. Sienna TikTok'a daldı, ben de onu izlemeye başladım. Normalde telefonunu kaldırıp benimle konuşmasını söylerdim ama bugün bunu yapmadım çünkü TikTok'taki son *trend* onu güldürüyordu ve onun gülüşünü dinlemek hoşuma gidiyordu. Öyle masum bir sesti ki bu. Dünyada TikTok'tan daha kötü şeyler olduğunu hatırlattım kendime.

Nefes aldım ve lokantanın sessiz, sıcak ortamının tadını çıkarmaya çalıştım. O hayali güvenlik duygusunun.

Arkamızdaki kapı açıldı. Başımı çevirdiğimde genç bir çiftin dükkâna girdiğini gördüm, kapı yavaşça kapanırken dışarının soğuğu onları izledi ve rüzgâr yakındaki bir masanın üzerinde duran peçeteleri yere uçurdu.

Peçetelerin düştüğünü gördükten sonra bir şey dikkatimi çekti ve karanlık geceye baktım. Lokanta aydınlıktı, içeriden dışarısı zar zor seçiliyordu. Vitrine göz gezdirdim. En başta onu neredeyse gözden kaçıracaktım. Bakışlarım üzerinden geçti ve eğer ışığın yansıması gözüne vurmasaydı göremezdim. Ama ısrarla oraya baktığımda camın arkasında bir yüz belirdi. Vücudu vinyet efekti uygulanan bir fotoğraf gibi soluk, dış çizgileri belirsizdi.

Nefesim sıklaştı. Sienna'ya, "Hemen döneceğim," dedim sesimi sakin tutmaya çabalayarak.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu telefonundan başını kaldırmadan.

"Galiba tanıdığım birini gördüm. Sen burada kal, olur mu? Yemeklerimizi bekle. Şimdi geliyorum." O anda Sienna'nın güvende olmasmdan başka bir düşüncem yoktu. İstediği o değildi. Bendim.

Sienna telefonundan gözlerini kaldırdı ve vitrine baktı. Bir bardak sütün arkasındaki bir şeyi görmeye çalışır gibi gözlerini kıstı. "Hani nerede?" diye sordu camdan uzaklaşan adamı göremediği için.

"Burada kal."

İlerleyip kapıyı açtım ve soğuk geceye çıktım. Aynı anda adam arkasını döndü ve karanlık, ıssız bir yere doğru süzüldü. Lokantanın biraz ilerisindeki bir arka sokağa. Onu izlememi ister gibi arkasına baktı ve bunu yapmazsam Sienna'ya bir şey olmasından korkarak peşinden gittim.

Dükkânların arka kapılarının ve teslimat alanlarının bulunduğu bir arka sokağa geldim. Siyah, metal yangın merdivenleri gece karanlığında güçlükle seçiliyordu. Sokağa girdiğimde ışıklar, insanlar ve trafik ansızın kayboldu.

Milo Finch sokakta üç metre kadar yürüdükten sonra durdu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum onunla mesafemi koruyup gövdeme sarılarak.

"Rahatlayabilirsin," dedi. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Bunu nereden bileceğim?"

"Seni incitmek isteseydim bunu şimdiye kadar yapardım. Buna fırsatım olmadığını sanma."

Bunu duymak beni rahatlatmalı mıydı? Ona inanıp inanmadığımdan da emin değildim. Adımı biliyordu, isim kartımda görmüştü. Hastanede çalıştığımı da biliyordu, bir yere saklanıp nöbetim bittiğinde beni izleyebilirdi. Belki adresimi de biliyordu. Ama emin olduğum bir şey varsa o da bu gece Sienna'yla beni lokantaya kadar izlediğiydi.

"Polis seni arıyor. Caitlin Beckett'ı o üstgeçitten senin attığını düşünüyorlar."

"Neden öyle düşünsünler?"

Bütün gerçeği söylemeyip etrafından dolaşmakla yetindim. "Onu takip ettiğini biliyorlar. Bana bir şey olursa bunu senin yaptığını anlarlar."

Alayla homurdanarak arkamdaki sokağa doğru baktı. "Beni korkutamazsın. Doğrusunu istersen keşke onu ben itseydim. Gerçi bunu yapan ben olsaydım," dedi tekrar yüzüme baktığında, "kesin olarak öldüğünden emin olurdum." Bu acımasız sözler nefesimi kesti. "Bu dünyada adalet diye bir şey varsa bu işten sağ kurtulamaz. O kadın benim her şeyimi aldı."

"Ne demek istiyorsun?"

Tekrar uzaklara bakınca soruma cevap vermeyeceğini düşündüm. Sessiz ve düşünceliydi. Benden bir hayli uzundu, göz göze gelmemiz için aşağı bakmak zorunda kalıyordu. Sadece bakışlarındaki nefretin değil, kederinin, hatta mateminin de farkına vardım.

"Uzun zaman önce benim için çalışıyordu. Kaliforniya'da bir restoranım vardı. On küsur yıl canımı dişime takıp onu yoktan var etmiştim. İşim benim tutkumdu, bütün hayatımı ona adamıştım. O da yanımda çalışan bir garsondu. Aslında

onu işe alarak risk almıştım çünkü daha önce garsonluk yapmamıştı. Ama hevesliydi ve çabuk öğreniyordu. Hayatımın en kötü kararıydı."

"Ne oldu?"

"Birkaç ay yanımda çalıştıktan sonra onu kovdum. Buna mecbur kaldım. Bana başka şans tanımadı. Onu benden para çalarken yakaladım. Benden para tırtıklamak için siparişleri sisteme eksik giriyordu. Sadece işten atıldığı için şanslıydı, polisi arayıp ondan şikâyetçi de olabilirdim. Normal biri hayatına devam edip başka bir iş bulurdu. Ama o bunu bir kan davasına dönüştürdü. Benden intikam almayı kafasına koydu ve bunu yaptı." Uzun ve yavaş bir nefes alıp verdiğinde devam etmesini beklerken nefesimi tuttum. "Bir gece geç saatte gizlice evime girdi. Karım ve oğlum o gece şehir dışındaydı. Biraz essin diye giriş katın pencerelerinden birini açmıştım. Ben uyurken birinin içeri gireceği aklıma gelmedi. Benim hatam. Yatak odam ikinci kattaydı ve kapım kapalıydı. Gerçi kapı açık olsaydı bile fark etmezdi çünkü uykum ağırdır." Bir kadının gece karanlığında aralık bir pencereyi biraz daha iterek içeri süzüldüğünü gözümde canlandırdım. "Ben uyurken bilgisayarıma bir şeyler yükledi."

"Ne tür şeyler?"

"Açık saçık, iğrenç şeyler. Küçük kızların fotoğrafları," deyince midem bulanmaya başladı. Çocuk pornografisi. Caitlin Beckett'la ilgili bildiklerim olmasaydı, onun istediğini almak için insanları karaladığını ve onlara zarar verdiğini bilmeseydim, ona inanmayıp bunları uydurduğunu düşünebilirdim. "Onları benim e-posta adresimden bazı tanıdıklarıma yolladı ve girdiği pencereden çıkıp gitti. Benim ruhum bile duymadı. Ertesi gün ben hâlâ yataktayken polis kapıya dayandı. Tanıdığım biri, bir arkadaşım onları aramış. Evimi aradılar. Bilgisayarımı aldılar. Aradıklarını buldular ve onların benim olmadığını

söylediğimde bana kimse inanmadı. Neden inanacaklardı ki? Ben de inanmazdım. Kanıtlar vardı."

Boğazım kurudu. Çocuk pornografisi ciddi bir suçtu. Hafif bir cezayla kurtulamazdın. Hayatın değişirdi.

"O kadın insafsızın biri," dedi. "Beş yılımı parmaklıkların arkasında geçirdim. Artık tescilli bir cinsel suçluyum. Bir parka ayak basamam ve başvurduğum her işte geçmişim başıma bela oluyor. Mutfak sanatlarında yüksek lisans eğitimim olmasına rağmen ancak işçi olarak çalışabilirim. Hayatım bitti. O kadın hayatımı altüst etti. En kötüsü de karım bilgisayarımdaki o şeylerin bana ait olduğuna inandığı için beni terk etti. Oğlumuzu da yanma alıp gitti. Ailemi, işimi, onurumu, her şeyimi kaybettim. Oğlum şimdi sekiz yaşında. Karım onu görmeme izin vermiyor çünkü bir ebeveyn olmaya uygun değilmişim. Öyle söylüyorlar. Oğlumu en son üç yaşındayken gördüm."

Elimi ağzıma götürüp başımı iki yana salladım. Başına gelenler yüreğimi sızlatmıştı. Sienna'nın üç yaşındaki hâlini düşündüm, tek başma tuvaleti kullanmayı yeni yeni öğreniyordu. Tamamen giyinemiyor ve ayakkabılarını bağlayamıyordu. Ama sekiz yaşında üçüncü sınıftaydı, çocuk kitapları okuyordu, bisiklete binmeyi ve yüzmeyi biliyordu. Çocuk gelişiminde üç ve sekiz yaş arasında yüzlerce kilometre taşı vardı. İlkokulun ilk günü, anaokulun ilk günü, ilk dişin düşmesi. Bunların hepsini kaçırmıştı.

"Hapisten çıktığımda peşine düştüm," diye devam etti hiçbir şeyi gizlemeden. "Yaptığının yanına kâr kaldığını sandı ve bir süre öyle de oldu. Ama sonunda onu buldum, L.A. yakınındaki Alamitos Beach'te yaşadığını öğrendim. Ama sonra oradan taşındı. Yine de peşini bırakmadım."

Demek Caitlin Kaliforniya'dan bu yüzden ayrılmıştı. Ansızın ve kimseye haber vermeden Şikago'ya gelmesinin nedeni buydu. Milo Finch'in cezaevinden çıktığını ve onu aradığını

biliyordu. Bay Beckett'ın telefonuna bıraktığı sesli mesaj böylece açıklığa kavuşmuştu. *Babacığım, başım dertte, yardımına ihtiyacım var*, diye yalvarmasının nedeni bu adamın onun peşinde olmasıydı. Milo Finch ülkenin ta öbür ucuna kadar Caitlin'in izini sürmüştü, Caitlin'in ondan çaldığı hayatın intikamını almak için.

"Bunları bana neden anlatıyorsun?" diye sordum. Artık ondan korkmuyordum.

"Çünkü kanuni yollara başvuramıyorum. Yaptıklarını kanıtlayamıyorum ve hayatımı geri alamıyorum. Ama bu dünyada adalet diye bir şey varsa," dedi yine, "o ölür."

Bakışları ister istemez benden onu öldürmemi istediğini düşünmeme neden oldu.

"Anne," diye bir ses geldi arkamdan ve kelimenin vurgulanış tarzı bana onun aslında bir soru olduğunu düşündürdü: *Anne?* Arkamı döndüğümde sokağın başında şaşkın şaşkın duran Sienna'yı gördüm. Bir sokak lambasının ışığı üzerine vurmuştu. Elinde yemek torbası vardı, başını yana eğip omuzlarını öne düşürmüştü. Tedirgin olmuşa benziyordu.

Birden Milo Finch'in nefesini ensemde hissettim. "Bu hayatta insanın çocuğunu kaybetmesinden daha kötü bir şey yok," dedi saçlarıma doğru eğilerek ve kaskatı kesildim. "Adalet diye bir şey varsa o kadın ölecek."

Bana sürterek yanımdan geçti ama Sienna'ya yanaşmadan çekip gitti.

Nefes aldım ve Sienna'nın yanına gittim. "Kimdi o?" diye sordu sokağın ucuna doğru uzaklaşan Milo Finch'i gözleriyle takip ederek.

911'i aramak, polise Milo Finch'in yerini söylemek için telefonumu çıkardım. Böylece onu tutuklayabilirlerdi. Başka hiçbir şey yapmadıysa bile şartlı tahliye kurallarını ihlal etmişti. Polis onu arıyordu. Dokuza bastım ama vicdanım beni durdurdu.

Milo Finch işlemediği bir suçtan ötürü hapis yatmıştı ve bunun sonucunda ailesini kaybetmişti. Polisin ya da bir jürinin ona verebileceği her türlü cezadan daha kötü bir şeydi bu.

Telefonumu kaldırdım ve onun gecenin içinde gözden kaybolmasını izledim.

"İşten biri," dedim Sienna'ya bakmadan çünkü yüzüne karşı yalan söylemek istemedim ama ona gerçeği de söyleyemezdim. O adamın bir hastamı öldürmek istediğini ve onu suçlamadığımı.

ON SEKİZ

Nat'i aklımdan çıkaramıyordum. Gün boyunca onu düşünmüştüm ve hâlâ zihnimi kurcalıyordu.

Gece yarısından sonra mesaj yazmış mı diye telefonumdan Facebook'a girdim ama hiçbir şey yazmamıştı. Yeni bir mesajım yoktu ve Nat'e gönderdiğim mesajın orada olmadığını fark ettim. Kaybolmuştu. Hatta Nat'le bütün sohbetimiz silinmişti.

Facebook sayfasına girmeye karar verdim. Declan'la olan fotoğraflarına bir kez daha bakmak istiyordum. Declan'ın yüzünü, gözlerini görmek için. Nat'in ismini arattım ama hiçbir sonuç çıkmadı. Natalie Cohenler ve Natalie Rochelar vardı ama Natalie Cohen Roche diye biri yoktu ve bu profillerin hepsinde o kişiyi arkadaşım olarak ekleyebileceğim yazıyordu, yani hiçbiri arkadaşım değildi. Profilleri tek tek inceleyerek Nat'in Niagara Şelalesi'ndeki fotoğrafını aradım ama bulamadım.

Ya Nat ya da Declan onun Facebook sayfasını silmişti.

Biri onu bulmamı istemiyordu.

***

Sabah Sienna'nın okula gitmesine isteksizce razı oldum ama onunla otobüse bindim ve okulun içine kadar girdim. Müdürden okulun güvenli ve kızımın güvende olduğuna dair teminat

aldım. "Dert etme, anne. Ben iyiyim," dedi Sienna ve sonunda pes ettim çünkü tüm bu güvencelere rağmen yine de onun için endişeleneceğimi biliyordum.

Sienna'nın okulundan uzaklaşırken iki kere arkama baktım ve onu orada bırakmakla doğru mu yaptım diye sorgulayıp durdum.

Sonra Nat'i ve bana kendisiyle ilgili anlattıklarını düşündüm. Lincoln Park'taki kooperatif anaokulunda öğretmenlik yaptığını ve kocası Declan Roche'un Loop'taki Tanner & Levine adlı hukuk firmasında çalıştığını söylemişti.

Bütün gün Sienna için endişeleneceğimi bildiğimden eve gidemedim. Onun yerine bir kahve aldım ve Nat'in çalıştığı anaokuluna gittim. Karlı sokakta durarak ebeveynleri ve dadılarıyla okula gelen çocukların güle oynaya binaya girmelerini izledim. Okula geldikleri için mutlu olmuşlardı, Sienna'nm lisesindeki öğrenciler gibi ayakları geri geri gitmiyor, yorgun ve isteksiz görünmüyorlardı.

Okulun karşı kaldırımında dikilip herkesin içeri girmesini bekledikten sonra karşıdan karşıya geçtim. Nat'in orada olduğundan emin değildim, Declan onu evden çıkartmıyor olabilirdi. Yine de belki okuldaki biri adresini ya da ona nasıl ulaşabileceğimi biliyordur diye şansımı denemeye karar verdim. Okulun kapısını açmaya çalıştım ama Sienna'nınki gibi kilitliydi. Binanın dışında bir diyafon vardı. Ona yaklaşıp düğmeye bastım ve öttüğünü duydum.

Bir kadın cevap verdi. "Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba," dedim. "Bayan Roche'la görüşmek istiyorum. Bir arkadaşıyım."

"Kim?" diye sordu yoldan geçen bir kamyon yüzünden beni duyamadığı için.

Mikrofona yaklaştım ve daha yüksek sesle konuştum. "Bayan Roche. Nat. Natalie Roche."

"Öğretmen mi demiştiniz?" diye sordu kadın öyle bir şey söylemememe rağmen ve birden içim sıkıldı. Bu kurumda ondan fazla öğretmen olduğunu sanmıyordum, belki birkaç tane de stajyer öğretmen vardı. Kalabalık olmadıkları için muhtemelen herkes herkesi tanırdı.

"Evet," dedim. "Öğretmen. Dört yaş grubuna giriyor." Sonra öğretmenlerin evlendiklerinde her zaman soyadlarını değiştirmediğini akıl ettim. "Nat Cohen de olabilir ya da Natalie Cohen," dedim evlenmeden önceki soyadını kullanması ihtimaline karşı.

Nat'in Facebook sayfası silinmiş olmasaydı bu kadına onun bir fotoğrafını gösterirdim. Ama bende Nat'in başka fotoğrafı yoktu.

Zaten bunun bir önemi kalmadı. Diyafondan kadının sesi geldi. "Özür dilerim ama o isimde bir öğretmenimiz yok. Doğru okula geldiğinizden emin misiniz?" Bunu duyunca acaba ben mi yanlış anladım diye kendimden şüphe ettim. Çünkü bu mahallede başka kooperatif anaokulları ve kooperatife bağlı olmayan başka Lincoln Park anaokulları vardı. Nat onlardan birinde de öğretmenlik yapıyor olabilirdi.

Kadına teşekkür ettim ve vaktini aldığım için özür diledim. Nat için endişeliydim, iyice keyfim kaçmıştı.

Polise gidebilirdim. Ama polis ne yapabilirdi ki? Nat'in adresini bilmiyordum. Polis aracılığıyla iyi olup olmadığını kontrol bile ettiremezdim.

Eve doğru yürümeye başladım ama yolda aklıma başka bir fikir geldi. Ev yerine Loop'a gitmek üzere kırmızı hatta bindim ve tren Fullerton'ın biraz güneyinde, kış manzarasını ardında bırakıp karanlık yeraltına girmeden önce raylarda kıvrılarak ilerlerken telefonumda Tanner & Levine'in adresine baktım.

Tren dar tünellerden geçerken Nat'in kocası Declan'la karşı karşıya gelmeden önce cesaretimi topladım. Sonunda onunla tanıştığımda ona ne söyleyeceğimi düşündüm.

Trenden indim, merdivenlerden sokağa çıktım ve Tanner & Levine'in bulunduğu siyah gökdelene doğru yürüdüm. Döner kapıdan içeri girdim. Lobideki biri bana firmanın kaçıncı katta olduğunu söyledi ve beni doğru asansöre yönlendirdi. Kırk üçüncü kata çıktım ve yanlara doğru kayarak açılan camlı kapılardan geçerek modern, şık bir ofise girdiğimde Declan'ın bu duvarların arasında olduğunu bilmek nabzımı hızlandırdı. Çevreme göz gezdirerek ona bakındım. Havadar ve aydınlık mekân içimdeki duyguların tam zıddıydı. Yerden tavana kadar uzanan pencereler Michigan Gölü'ne bakıyordu. Başka şartlar altında burası gözüme güzel görünebilirdi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu bir resepsiyonist bilgisayar ekranının üzerinden beni süzerek. Ona döndüm. Genç, güzel ve şıktı. Bunun bir önemi olmamasına karşın, kotum ve kışlık botlarımla ortama uygun görünmediğimi hissettim. Gerçi ne giydiğim şu anda aklımdaki en son şeydi.

Resepsiyona doğru yürürken çevremdeki yüzleri gözden geçirmeyi sürdürdüm. "Merhaba," dediğimde sesimin titrediğini duydum. Bir nefes alarak onu kontrol etmeye çalıştım. "Declan Roche'u görmeye geldim," dedim onunla randevum olup olmadığını sormasını bekleyerek ve bunu *hayır* diye yanıtlamaya hazırlanarak. Yine de resepsiyonisti bir şekilde ikna ederim diye düşünüyordum.

Ama kadın bana umduğum cevabı vermedi. Yüzü bulutlandı. "Stajyerlerden biri mi?" diye sordu başını yana yatırıp uzun, düz saçlarını omzuna düşürerek.

"Hayır," dedim. "Avukat." *Yakında ortak olacak*, diye düşündüm. Resepsiyonistin bu konumdaki birini tanımaması olanaksızdı. Nat, Declan'ın yıllardır bu firmada çalıştığını ve kariyer basamaklarını tırmandığını anlatmıştı. Ama sonra bunun büyük bir hukuk firması olduğunu düşündüm. Yüzün

üzerinde avukatı olmalıydı ve belki bu resepsiyonist işe yeni girmişti. Dolayısıyla Declan'ı tanımıyor olabilirdi.

"Declan Roche mu dediniz?" diye sordu.

"Evet."

"Doğru yerde olduğunuzdan emin misiniz? Burası Tanner & Levine."

"Evet, biliyorum," dedim biraz sinirli bir sesle ve kimbilir Sienna benden ne kadar utanırdı diye düşündüm. "Doğru yerdeyim. Kendisi burada çalışıyor." Resepsiyonist bana bakmayı sürdürdü, ne diyeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. Ben de ona bakarak soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama kalbim küt küt atıyordu. Hiçbir şey söylemeyince, "Kontrol edebilir misiniz, lütfen?" dedim. "Bence sizin yanlışınız var. Declan Roche burada çalışıyor."

Başını isteksizce sallayarak onayladı ve telefonun yanındaki listeyi aldı. Tüm dahili numaraların yazılı olduğu upuzun bir listeydi. Kadın uzun, manikürlü tırnağını her bir sayfanın başından sonuna kadar kaydırdı. "Declan Roche dediniz, değil mi?" diye sorduğunda onayladım.

"Özür dilerim," dedi son sayfayı bitirdiğinde. "O isimde bir çalışanımız yok." Karşı çıkmak istedim fakat kadın listeye bakmaya devam ediyordu ve tersten okuduğum isimlerde Rafferty'den sonra Schaabar'ın geldiğini gördüm.

Başım dönmeye başladı. Bacaklarımı biraz daha açtım çünkü içinde bulunduğum ofis birden hareket ediyormuş gibi gelmeye başlamıştı.

Resepsiyonist doğru söylüyordu. Ben yanılmıştım. Declan Roche orada değildi. Bu firmada öyle biri yoktu.

"Hepsi bu kadarsa..." dedi kadın listeyi yerine koyarak ve gerisini getirmedi.

"Evet," diye fısıldadım. "Hepsi bu kadar. Tekrar kontrol ettiğiniz için teşekkürler."

Gitmek üzere arkamı döndüm. Başım dönüyordu, kendimi hâlsiz hissediyordum. Bunu anlayamıyordum çünkü Nat'in kocasının Tanner & Levine'de çalıştığını söylediğinden kesinlikle emindim. Bir şeyi yanlış anlamış olabilirdim, belki Nat'in çalıştığı okulu karıştırmıştım ama iki hata birden yapmam mümkün değildi. Bunun bir tek anlamı vardı. Nat yalan söylemişti. Ama neden?

Sonra bir şey oldu. Tam dışarı çıkarken bir şey gördüm. Resepsiyonda hukuk firmasının broşürleri vardı, üzerlerinde Tanner & Levine ismi yazıyordu. Küçük bir sehpadaki *Newsweek* ve *Economist* gibi dergilerin yanına yelpaze şeklinde dizilmişlerdi.

Sehpanın yanından geçerken onlara gözüm takıldı ve hayretle inledim çünkü broşürlerin ön yüzünde bir adamın fotoğrafı vardı. Önce gözlerini, sonra gülümsemesini gördüm ve birden onu tanıdım.

Kuşe kâğıda basılmış, üç katlı broşürün önünde Declan Roche'un fotoğrafı vardı.

"Bu o," dedim bir solukta.

Haksızlığa uğradığımı hissettim. Ben haklı çıkmıştım. Aklımı kaçırmamıştım.

Eğilip bir broşür aldım. "Bu. Bu o," dedim gereğinden daha yüksek ve coşkulu bir sesle. Broşürü işaret ederek resepsiyoniste doğru yürüdüm. "Declan Roche bu işte. Ben doğru biliyormuşum. Burada çalışıyormuş."

Kadın broşürü benden alarak adamın yakışıklı yüzüne göz gezdirdi. "Pekâlâ," dedi başını sallayarak. "İnsan Kaynakları'nı arayıp soracağım. Siz oturun."

Duman rengi koltukların birine otururken kalp atışlarım biraz daha hızlandı çünkü şimdi Declan Roche'la tanışmam an meselesiydi.

Ona ne söyleyecektim? O ne diyecekti? Tepkisi ne olacaktı? Bana nazik davranmasını bekliyordum, tüm psikopatlar öyle

yapardı. Ama buna güvenmemeliydim. Nat'e yaptıklarını düşündüm, ona söylediklerini, okuduğum mesajları.

Sen bensiz bir hiçsin.

Kahrolası sürtük.

Uzun sürmedi. Bir dakikadan daha az.

"Hanımefendi?" diye seslendi resepsiyonist. Hızla başımı kaldırdım. Yüreğim ağzımdaydı, Declan Roche'un birazdan burada olacağını söylemesini bekledim. Elime aldığım dergiyi sehpaya bıraktım ve koltuktan kalkıp resepsiyon masasına yaklaştım. "Özür dilerim," dedi kadın telefonu yerine koyarken. "O broşürü pazarlama bölümümüz hazırlamış. Bu adam firmamızda çalışmıyor. Kim olduğunu bilmiyoruz."

Gözlerimi kırpıştırdım, sonra bir kere daha ve bir kere daha kırpıştırdım.

"Ben... Anlamadım," diye geveledim. "Broşürünüzde fotoğrafı var."

"O hazır bir fotoğraf," dedi ve bunun farkında değildi ama sözleri benim için yumruk yemekten farksızdı.

Hazır fotoğraf. Midem bulanıyordu.

Bunlara *stok fotoğraf* denirdi, yani internetten satın alınan fotoğraflar. Dolayısıyla iki ihtimal vardı: Ya Nat bir modelle evliydi ya da daha büyük bir olasılıkla Nat'in Facebook sayfasındaki her bir fotoğraf aynı adamın hazır fotoğrafları kullanılarak değiştirilmişti. Stok görseller sudan ucuzdu. Her biri bir dolar gibi bir paraya satılıyordu ve Photoshop gibi programlarla üzerlerinde bazı oynamalar yapılarak örneğin bu adam Punta Cana'daymış veya Navy Pier'daki dönme dolaba binmiş gibi gösterilebilirdi. Nat bu fotoğraflara kendini dahil ederek karı koca gibi görünmelerini sağlamıştı. Shutterstock gibi bir

internet sitesinde aynı adamın düzinelerce fotoğrafını bulmuş olmalıydı.

Yeryüzündeki cennet.

Dünyanın tepesinde.

Bunu neden yapmıştı? Neden bu adamla evli olduğu izlenimi vermek istemişti?

Resepsiyonist broşürü masanın üzerinden bana doğru kaydırdı ve adamın gözlerine bakmak için onu ters çevirdim. Bir an için dünyayla ilişkimi kestim. Asansörün çınlamasını, ayak seslerini, bir öksürüğü duymazdan geldim ve yalnızca ona odaklandım. Gözleri baştan çıkarıcıydı, yeşil ve kahvenin tuhaf ama güzel bir karışımıydı ve içlerinde altın sarısı menevişler vardı. Gözlerinin rengi bir yana, bakışlarında bir tuhaflık vardı, hangi açıdan bakarsam bakayım sanki beni izliyordu. Hele şu gülümseyişi küstahça ama inanılmaz derecede seksiydi ve onu Nat'in Facebook sayfasında gördüğüm gün bir yerlerden tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Onu bir yerlerden gözüm ısırmıştı ama çıkaramamıştım; muhtemelen onu bu hukuk firmasının reklamında ya da başka bir yerde görmüştüm. Çünkü adam bir modeldi. Nat'in kocası değildi.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" diye sordu resepsiyonist ve zaman kavramımı yitirdiğimi fark ettim. Broşüre dalıp gitmiştim. Kimbilir kaç dakikadır orada dikiliyordum. "Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

Gözlerimi kaldırdığımda tedirgin ama nazik bir gülümsemeyle beni süzdüğünü gördüm. Tekrar broşüre baktım ve bunu daha önce fark etmediğime şaşırdım. Adamın oturuşu, ellerini koyduğu yer ve başının açısı Nat'in Facebook'taki kapak fotoğrafının tıpatıp aynısıydı. Tek fark Nat'ti. Kollarını omuzlarından aşağı sarkıtıp onunla göğsünde el ele tutuşarak gözalıcı tek taşını sergilediği ve çenesini omzuna koyup göz ucuyla ona baktığı pozu bu fotoğrafta yoktu. Oradan çıkarılmıştı.

Çünkü aslında Nat o fotoğrafın orijinalinde yoktu.

"Hayır. Hayır, teşekkürler." Broşürü aldım ve sendeleyerek resepsiyondan uzaklaştım. Broşürle ne yapacağımı bilmiyordum. Bu adam Declan değildi, dolayısıyla onu bulmam bir işime yaramazdı. Declan başka biriydi.

Soğuk hava bende kısa süreli bir sarsıntı yarattı.

Kalabalığın arasında zikzaklar çizerek trene doğru yürüdüm. Kendimi kaybolmuş ve umutsuz hissediyordum, sersemlemiştim.

Trenle eve dönerken aklıma bir fikir geldi. Facebook'ta Emily Miller'ı buldum. Emily Miller eski bir lise arkadaşımdı, Nat ara sıra onunla konuştuğunu söylemişti. Evlendikten sonraki soyadını bilmediğim ve Emily Miller yaygın bir isim olduğu için işim kolay değildi. Sayısız Emily Miller profilini kaydırarak ilerlemeyi sürdürürken umudum giderek azaldı. Neyse ki sonunda doğru profili buldum: Emily Miller Cease. Şimdi Portland'da yaşıyordu. Sayfası herkese açık değildi ama liseden ortak arkadaşlarımız olduğunu gördüm. Ona bir arkadaşlık isteği yolladım ve özelden mesaj attım.

Merhaba Emily. Ben liseden Meghan. Nat Cohen'i bulmaya çalışıyorum. Sende numarası var mı ya da başka bir iletişim bilgisi? Lütfen, ara.

Ona telefon numaramı verdim.

O gece telefonum çaldı, arayan 971 bölge kodlu bir numaraydı. Ekranı kaydırarak açtım ve telefonu kulağıma yapıştırdım. "Alo?"

"Meghan. Merhaba. Ben Emily Cease," dedi, sonra da aceleyle, "Emily Miller. Liseden," diye ekledi.

"Emily. Selam. Aradığın için çok sağ ol. Sana ne kadar teşekkür etsem az." Okuldayken Emily'yle sıkı dost değildik

ama birbirimizden hoşlanmama gibi bir durumumuz da yoktu. Sadece iyi tanışmıyorduk. Fazla ortak dersimiz yoktu, ilgi alanlarımız farklıydı ve arkadaş olmamız için bir neden yoktu. Emily spordan ziyade tiyatroyla ilgileniyordu ve ne kadar yetenekli olduğunu, bir gün Broadway'de sahneye çıkmayı hayal ettiğini hatırlıyordum. Emeline ulaşıp ulaşmadığını merak ettim.

Başka şartlar altında bunu sorabilirdim. Ama doğruca konuya girdim. "Nat Cohen'i bulmaya çalışıyorum. Lisede çok yakındınız, sende numarası vardır diye düşündüm."

Sessizlik oldu.

Sonra Emily ciddi, hatta kasvetli bir sesle konuştu.

"Bildiğini sanıyordum. Duymayan kalmamıştır diyordum."

Şimdiden başım dönmeye başlamıştı. Bir sandalyeye oturdum ve dibe vurmayı bekledim. "Neyi?"

"Nat öldü. On dokuz yıl önce öldü, Meghan. O ve bütün ailesi."

"Ne?"

"Biliyorum, korkunç bir şey."

"Nasıl?" diye inledim.

"Trafik kazası."

Dehşet içinde kaldım.

"Keşke bunu benden duymasaydın. Gerçekten üzgünüm. Kaza sırasında hemen öldüğünü, acı çekmediğini bilmek belki yüreğine su serper." Dilim tutulmuştu. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diyebildim. "Teşekkür ederim, Emily. Beni aradığın için teşekkürler."

Konuşmayı sonlandırdık ve orada put gibi kalakaldım.

Nat'in öldüğünü bilmemem şaşırtıcı değildi. Kız kardeşim Bethany'nin ölümünden sonra annemle babam doğup büyüdüğümüz kasabadan taşınmıştı. Oraya hiç geri dönmemiştim. Hayatımın o dönemindeki hemen hemen herkesle ilişkimi

kesmiştim. Kız kardeşimin intiharını ancak bu şekilde atlatabilmiştim.

Titreyen ellerle Google'a *Natalie Cohen* yazdım. Sonra bu çok genel olduğu için *Illinois* ve *trafik kazası* kelimelerini ekledim. *Enter*'a basmamla birlikte yeni bir sayfa yüklendi. Her başlık beni daha da şok etti.

Ters yön kazasında altı ölü

Ters yön kazasında anne, baba ve üç çocukları can verdi

Illinois'daki paralı otoyolda meydana gelen kazada ölenler arasında liseden yeni mezun olmuş, geleceği parlak bir genç kız da var

Kasabalılar kazada ölen aile için yas tutuyor

Kusmak ya da bayılmak üzereydim. Mutfak sandalyesinde bacaklarımı açtım ve beynime kan gitmesi için kamburumu çıkarıp başımı bacaklarımın arasma düşürdüm. Gözlerimi kapadım. Burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim ve birkaç adım ötedeki odasından Sienna'yı çağırmayı düşündüm ama onu endişelendirmek istemedim. Sienna'yı doğurmadan önce öğrendiğim nefes tekniklerini uygulamaya çalıştım. Dudaklarımı büzerek yavaşça nefesimi üfledim.

Biraz toparladığımı hissettiğimde doğruldum. Arkama yaslandım ve telefonumdaki arama sonuçlarına baktım. Başlıklardan birini seçip haberin tamamını okudum.

Bu pazar günü, saat 15:00 civarında, Interstate 90'da meydana gelen kazada Cohen ailesinin beş ferdi can verdi. Ailenin minivanı ters yönde seyreden bir kamyonetle çarpıştı. Otuz iki yaşındaki kamyonet sürücüsü Marcus High'ın kaza sırasında alkollü olduğu belirlendi. Sürücünün kanında yasal sınırın iki katından fazla alkol olduğu tespit edildi. Kazada ailenin yanı sıra alkollü sürücü de can verdi.

KitaplıkRafı

Bir fotoğraf vardı. İki binlerin başında çekilmişti. Bay ve Bayan Cohen fotoğrafın sol tarafında ayakta duruyordu. Bay Cohen bej rengi, spor-şık bir pantolonla beyaz bir gömlek, Bayan Cohen şık bir kot pantolon ve sütlü kahve bir bluz giymişti. Sağda, ergenlik çağında iki oğlan çocuğu vardı, ikiz olabilirlerdi ve biri gözlüklü, diğeri gözlüksüzdü. İkisi de uzun boylu ve zayıftı, kot pantolon ve birörnek polo tişörtler giymişlerdi.

Ailenin tam ortasındaysa kısa, küt saçları, eksik dişli gülümsemesi, kot eteği ve boğazlı kazağıyla Nat Cohen vardı.

Göğsüm sıkıştı. Birden ağzım kurudu ve avuçlarım terledi.

Evimde kalan ve sırlarımı anlattığım kadın kimdi?

ON DOKUZ

Günler birbirini kovaladı. Noel geldi geçti. Kış soğuğu şehri iyiden iyiye vurdu. Kar artık büyülü değil ısrarcıydı ve aralıksız yağıyordu. Hava karları eritecek kadar ısınmadığından her yer bembeyazdı. Ancak kahverengi, pis bir çamura dönüşecek kadar eriyordu ve onu ayakkabılarımızla eve taşıyorduk. Dairenin pencereleri eskiydi ve çerçevelerin arasından soğuk girdiği için sürekli üşüyorduk. Gündüzleri gökyüzü griydi ve ilkbahar sonsuzluk kadar uzaktı. Evden işe, işten eve tekdüze bir hayatım vardı. Her gün birbirinin aynıydı, hiçbir şey değişmiyordu.

Aradan epey zaman geçmişti ve polis çalman paramı hâlâ bulamamıştı. Uğraşmadıkları söylenemezdi. Parayı transfer ettiğim hesabın Joseph Minor adlı adama ait olduğunu öğrenmişlerdi. Polis onun izini sürmüş ve Washington Park'ın biraz batısındaki bir viranede onu kıstırmıştı. Joseph Minor bir uyuşturucu bağımlısıydı ve bunu bana söylediklerinde polisin suçluyu bulduğunu sanarak heyecanlanmıştım. Ama yanılıyordum. Beni dolandıran kişi Bay Minor değildi çünkü uyuşturucu parası için kimliğini –adını ve sosyal güvenlik numarasını– kiraladığını polise itiraf etmişti. Başka biri, söylediğine bakılırsa bir kadın ona para vermişti ve onun kimliğini kullanarak yarı anonim bir hesap açmıştı. Bunun kim olduğunu uzun bir süre düşünmeme gerek kalmadı. O yapmıştı. Nat olarak tanıdığım

Kitaplık Rafı

kadın ses değiştiren bir uygulamayla benimle bir erkek gibi konuşarak bir bankaya gitmek zorunda kalmadan parayı cebine indirmişti. Böylece ardında hiçbir iz bırakmamıştı. Bunu polise söyledim ama gerçek ismini bilmediğim ve bir fotoğrafı olmadığı için bu iş bir hayaletin izini sürmekten farksızdı.

Her gittiğim yerde ona bakındım. İşte. İşe gelip giderken. Salon penceremden sokağa bakarken. Evin önünden geçen treni izlerken onun içinde olup olmadığını düşünüyordum. Onu hiç görmemiştim ama bence bir yerlerde beni izliyordu. Birinin beni takip ettiği hissinden kurtulamıyordum. İnsanı âdeta felce uğratan, boğucu bir şeydi. Bazı geceler gölgelerin arasında gizlendiğini, arkamda yürüdüğünü, beni takip ettiğini biliyordum. Asla kendini göstermiyordu. Benimki yalnızca bir histi ama hislerime güveniyordum. Bazen içimdeki o sesin çığlıklarını duyuyordum ve tüylerim diken oluyordu. Arkamda ayak sesleri duyduğumda ne kadar hızlı dönersem döneyim yavaş kalıyordum; bir arka sokağa, bir dükkân girişine, bir otobüs durağına veya kalabalığın arasına gizleniyordu.

Benimle oyun oynuyordu.

Ona olan öfkem giderek arttı. Bana yalan söylemişti. Benden on bin dolar çalmıştı. Eski bir arkadaşım olduğuna beni inandırmıştı. Onu evime almıştım. Ona sırlarımı açmıştım. Ama kim olduğunu bile bilmiyordum.

Hepsi bu değildi. Dahası da vardı. Onun ortadan kaybolmasından kısa bir süre sonra yatak odamdaki şifoniyerin üzerinde duran mücevher kutumu açmıştım. Sık sık mücevher takan biri değildim ama Sienna bir bileziğimi ödünç almak istemişti ve kutuyu açtığımda şok olmuştum. Ben'le boşandığımdan beri mücevher kutumun küçük çekmecelerinden birinde duran tek taşım ve alyansım kaybolmuştu. Kadife tepsi boştu.

O yüzükleri artık takmıyordum ama manevi değerlerinin yanı sıra binlerce dolar değerindeydiler. Hemen polisi arayıp

suç duyurusunda bulunmuştum ama ellerinden bir çalıntı kaydı oluşturmaktan başka bir şey gelmemişti. Yüzükleri satma ihtimaline karşı kuyumculara ve tefecilere bilgi verilmişti ama henüz bir haber çıkmamıştı.

O kadını bir kez daha görmekten umudu kesmek üzeydim. Başka şeylerle oyalanmaya çalıştım. Hayatıma devam etmem ve *Nat*'i unutmam gerektiğini düşünerek internette tanıştığım bir adamla yemeğe çıkmıştım. Boşanmamı ve Ben'i unutmaya ihtiyacım vardı. Hepsini ardımda bırakmaya. Hayatıma devam etmenin bir yolunu bulmalıydım, mutlu ve huzurlu olmalıydım. Olan olmuştu.

Ama dile kolaydı işte.

Bugün iş günümdü ama Güney Loop'taki Wabash'ın üzerinde yer alan bir görüntüleme merkezinde mamografi randevum olduğundan sabah izinliydim. Sağ mememdeki asimetriyi inceleyeceklerdi. Normalde çalıştığım günlere doktor randevusu almazdım ama haftalardır ilk kez uygun olduklarından daha fazla ertelemek istememiştim.

Kalçalarımı örten önlüğü giydim ve görevliyi izleyerek odaya girdim. Mamografi çekildikten sonra radyoloğun sonuçları değerlendirmesini kaygıyla bekledim. Kesin bir sonuca varamazlarsa ultrasonla bakacaklardı. Diken üzerindeydim.

"Haberler iyi," dedi kız geri döndüğünde. "Her şey yolunda görünüyor."

"Emin misiniz?"

"Evet. Eminiz. Muhtemelen ilk mamografi çekilirken meme dokusu üst üste bindi ve diğer memeden farklı göründü," dedi. "Bu tür şeyler olabiliyor. Yaygın bir durum, endişe edecek bir şey yok. Bir yıl içinde başka bir mamografi çektirmenize gerek yok."

Kendimi hafiflemiş hissederek gülümsedim. Ama mutluluğum uzun sürmedi.

Kitaplık Kafı

Doktorun ofisinden çıkarken olanlar oldu.

Binadan Wabash'a adım atmamla onun Wabash'la Cullerton'ın kesiştiği kavşakta karşıdan karşıya geçtiğini görmem bir oldu. Koyu kumral saçları beyaz paltosunun sırtına yayılmıştı ve dar kotunun paçalarını uzun, kışlık botlarının içine sokmuştu. Şu kürklü botlardandı.

Kalbim duracak sandım. Bu oydu.

Bildiğim tek ismiyle ona seslendim. "Nat!" diye bağırdım ellerimi ağzımın kenarlarına koyarak. Gerçi o Nat değildi, Nat ölmüştü. "Nat Cohen!" Kadın bana döndü ve bir anlığına göz göze geldik. Gözle görülür bir şekilde dikkat kesildi. Burada ona rastlamam bir tesadüf olabilirdi ama beni takip etmediğinden ve bu kez gafil avlandığından pek emin değildim.

Kimdi bu kadın? Benimle ne alıp veremediği vardı?

Hızlı hızlı ona doğru yürüdüm. O sırada arkasını döndü ve koşmaya başladı. Ben de peinden koştum.

Soğuk havaya rağmen sokak kalabalıktı, herkes paltolu ve bereli olduğundan insanlar kolay kolay ayırt edilmiyordu. Beyaz paltosu olmasaydı çoğunu siyah paltoluların oluşturduğu bu insan selinde onu gözden kaybederdim.

O önde, ben arkada Wabash'ın ucuna doğru koşarken öfkem bir kat daha arttı. Onu görmek duygularımı depreştirmişti. Kendimi yine küçük düşürülmüş ve suiistimal edilmiş hissediyordum. Bu kadın bana yalan söylemişti. İyi niyetimden faydalanmıştı. Yalan dolanla evime girmişti, beni tuzağa düşürmüştü. Paramı almıştı.

Öfkem hızla tırmandı.

Bir adrenalin patlamasıyla daha hızlı koştum.

18. Sokak'ta aniden sağa saptı. Tuğla bir binaya doğru koşarken omzunun üzerinden baktı. Belki de izini kaybettirdiğini sanmıştı ama beni atlatamamıştı. Hızlı koşuyordu, benden daha hızlıydı ve arayı açıyordu. Michigan, Indiana ve Prairie

Bulvarı'nı geçtik. Ofislerin, bir deponun, apartmanların ve otoparkların yanından geçtik. Koşarken kazara dirseğimle çarptığım insanlardan *Dikkat etsene be, Yuh, önüne bak* ve *Ne yapıyorsun be kadın?* gibi kaba saba sözler işitiyordum.

Müstakil evler göründü. Devasa büyüklükteydiler. 18. Sokak'tan çıkıp Calumet Bulvarı'na girdik ve ben hâlâ koşuyordum. Calumet'in ucuna doğru koştum, sokağın bir tarafındaki tuğla sıra evlerle diğer tarafındaki yüksek apartmanların arasından geçtim. Bazıları tanıdık geldi, iki adım doğudaki Lake Shore Drive'dan her geçtiğimde gördüğüm binalardı. Şehrin bu kısmı oldukça sıkışıktı, saklanmaya uygun bir sürü yer vardı. Prairie Bulvarı Bölgesi'ndeki ağaçlık sokağın iki yanma arabalar park etmişti. Burası Gold Coast inşa edilmeden önce en varlıklı Şikagoluların oturduğu popüler bir mahalleydi. Başka zaman olsa çevremdeki mimariyi ve tarihi dokuları hayranlıkla izlerdim ama şimdi tüm görüntüler birbirine karışıyordu ve tek düşünebildiğim etrafta kaçıp saklanacak çok fazla yer olduğuydu.

Önümdeki sokakta en ufak bir hayat belirtisi yoktu, her yer bembeyazdı. Bir kış çölü gibi.

Onu kaybetmiştim. Calumet'in ortasında durup kollarımı yana açtım ve kendi etrafımda dönerken sokağı gözlerimle taradım. Durduğumda başım dönüyordu ve nefes nefese kalmıştım. Sağımdaki sıra evlerin verandaları sokak hizasınm biraz altında kalıyordu ve siyah, ferforje parmaklıklara tırmanıp kış için polyester muşambalarla sarılan, büyük açık hava mobilyalarının arkasına saklanmak kolay olurdu.

Sokağm sağ tarafına yöneldiğim sırada göz ucuyla bir hareket yakaladım ve o tarafa döndüm. Solumda bir tünel vardı. Genişti ve iki ucu açıktı, bir köprünün altından geçiyordu. Ve o altgeçitte beyaz bir şey vardı. Yanılmıştım. Bir verandaya saklanmamıştı. Diğer tarafa kaçmıştı. *Alice Harikalar*

Diyarında'daki beyaz tavşanı kovalar gibi o beyaz şeye doğru koşmaya başladım ve kaldırımın bitiminde tünele girdim.

Altgeçidin diğer tarafında, sağda karşıma bir rampa çıktı. Bir demiryolunun üzerindeki bir yaya geçidine çıkıyordu.

Prairie Bulvarı Bölgesi'nin güzelliğinden eser kalmamıştı, burası bir sanayi bölgesiydi. Bitişikteki Lake Shore Drive'da akan trafiğin gürültüsü sağır ediciydi. Burası bakımsız kalmıştı. Her şey eskiydi. Köprünün zemini ahşap ve başka bir malzemenin bileşimiydi. Metal korkuluklar pas tutmuştu ve kızıl kahve pas tabakası yer yer dökülmüştü. Şehrin kötü mahallelerine yaklaşmıştım, aklım başımda olsaydı yılın bu zamanında burada yalnızken kendimi güvende hissetmezdim.

Ama ne yalnızdım ne de aklım başımdaydı.

Yaya geçidi sağa, sonra da sola doğru ilerliyordu. Altımızdaki raylarda dört tane metro treni duruyordu. Tam altımda ahşap bir peron vardı; dümdüzdü, bir istasyon binası ya da bir bilet kulübesi yoktu. Yolcular biletlerini trenden almak zorundaydı. Peron ıssızdı.

Kadın çok hızlıydı. Beklenmedik bir anda bir şeye takılıp düşmeseydi onu asla yakalayamazdım. Yere kapaklandı ve avuçlarını yere koyarak düşüşünü yavaşlatırken acı ya da şok yüzünden kısa bir çığlık attı.

Elleriyle dizlerinin üzerindeyken omzunun üzerinden baktı. Sonra bakışlarını bana çevirip aramızdaki mesafeyi ölçtü. Bu bana arayı kapatma fırsatını tanıdı ve ben de tam olarak bunu yaptım. Ayağa kalkmaya çalışırken paltosunun kapüşonunu yakaladım. Paltoyu çıkararak elimden kurtulmak istedi ama ya fiziksel olarak ondan daha güçlüydüm ya da daha kararlı. Ayağa kalkmayı başardı fakat onu sıkıca tuttum ve kaçmasına izin vermedim.

"Kimsin sen?" diye sordum kolay kolay elimden kurtulamasın diye onu kendimle korkulukların arasına sıkıştırarak. Benden yarım adım uzaklaştı ve kenara çarptı. "Kimsin sen?"

"Nat Cohen," dedi arsızca.

"Hadi oradan," diye parladım. "Nat Cohen öldü."

Ruhsuzca güldü. "Hikâyem inandırıcı mı, bunu yutar mısın diye emin olamamıştım ama yuttun. Kendini kötü hissetme, Meghan. Ben de lisedekilerin çoğuyla görüşmüyorum. Öldüklerini duymazdım."

"Ama neden? Bunu neden yaptın ve Declan kim?"

"Şimdiye kadar anlamadın mı?"

"Neyi?"

"Declan diye biri yok."

"Ama o çürükler, dudağındaki şişlik," dedim hayretle. Kıs kıs güldü ve gerçek, tokat gibi yüzüme çarptı. Ne aptaldım. "Onları sen yaptın. Şiddet gördüğünü sanmam için ya birinin sana vurmasına izin verdin ya da kendine vurdun. Sana acımam için."

Zalim bir gülümsemeyle karşılık verdi. Cevabı evetti. Gözünü morartmak, alnını çürütmek ve diğer yaraları açmak için yüzünü sert bir yüzeye vurmuştu ya da onun gibi bir şey yapmıştı.

Ağzım bir karış açık kaldı. "Neden?"

İnsanın kendine böyle bir şey yapması için hasta ruhlu olması lazımdı.

Sahte bir adam kaçırma tezgâhlayıp benden on bin dolar çalmak da tam olarak böyle birinin işi olabilirdi.

Bir şey söylemedi, sadece omuz silkmekle yetindi. Hâlâ tüm bunlara inanmakta güçlük çektiğim için, "Ama restorandaki o gece," dedim, "oradaydı, pencereden bakıyordu. Neye baktığını gördüm. Cam buğulanmıştı." Onu hayal etmemiştim.

Bana gözlerini dikti ve ukala bir tavır takındı. "Zamanlama mükemmeldi. Planlasam bu kadar denk gelmezdi." Ne demek istediğini ancak birkaç saniye sonra anlayabildim. Onunla alakası olmayan biri o sırada tesadüfen içeri bakmıştı. Yalnızca restoran kalabalık mı veya buluşacağı kişi gelmiş mi diye

anlamaya çalışan bir adamdı. O da bunu fırsata çevirerek beni kocasının orada olduğuna inandırmıştı.

Başımı iki yana salladım ve olanları düşünerek anlamaya çalıştım. "Ama telefonundaki Find My uygulaması. Onda Declan'ın konumunu görebildiği yazıyordu. O gece sana o korkunç mesajları attı," dedim yaylım ateşi gibi gelen mesajları düşünerek. Kahrolası sürtük ve Sen benimsin. "Anlayamıyorum. O sırada birlikteydik. Onları kendi kendine gönderemezdin."

Çaresizce tüm bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışıyordum, bu kadar kolay kandırıldığıma inanmak istemiyordum.

"Öyle mi?"

"Sana biri mi yardım etti?" diye sordum. İki telefonu yoksa ve mesajları peş peşe çekmediyse birinin ona yardım etmiş olması lazımdı.

"Bunu sana neden söyleyeyim, Meghan? Tüm sırlarımı seninle paylaşacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu ve ben tam olarak öyle yaptığım için kendimi aptal gibi hissettim. Ona, *bir yabancıya* sırlarımı anlatmıştım. Halbuki kolayca manipülasyonlara kapılan biri olduğumu hiç düşünmezdim. Kendimi daha akıllı sanırdım. Geçmişi düşündüm. Beni araştırmıştı. Hayatımı çalışmıştı. Her akşam evime hangi yoldan döndüğümü biliyordu. Declan'dan o korkunç mesajların geldiği akşam, yediyi biraz geçe Sheffield'ın kuzeyine doğru yürüdüğümü biliyordu. Onun için yoluma çıkmıştı ve tam ben oradan geçerken ona bağıran adamı kızdıracak bir şey yapmıştı çünkü onu fark etmem için bir olay çıkarmak zorundaydı. Böylece ona acıyıp evime davet etmemi garanti altına almıştı.

Her şey önceden planlanmıştı. Yaptığı her şeyin bir amacı vardı.

"Bunu bana neden yapıyorsun? Beni neden takip ediyorsun? Benden ne istiyorsun?"

"Senden hoşlandım. Seninle konuşmayı özledim, *seni* özledim. Başka şartlar altında seninle arkadaş olabilirdik."

Alayla güldüm. "Benimle konuşmak hoşuna mı gitti? Bana anlattıklarının hepsi yalandı," dedim hayretle. İşin acı yanı, ben de onunla sohbet etmeyi sevmiştim. Nihayet derdimi açabileceğim güvenilir bir arkadaş bulmak içimi rahatlatmıştı. "O adam canını yakmıştır, hatta daha kötüsünü yapmıştır diye kaç gece uykusuz kaldığımdan haberin var mı? Söylediklerinin hiçbiri gerçek değilmiş. Hâlâ anlayamıyorum. Bunu bana neden yaptın? Eline ne geçti?" Yalnızca benden bir şeyler çalmak için incelikle tasarlanmış, karmaşık bir plan mıydı? Güvenimi kazanmak işine geldiği için tanıdığım biriymiş gibi davranmıştı. Benim merhametli yanıma oynamıştı ve onu evime alarak işini kolaylaştırmıştım.

"Polisi arayacağım," dedim ve telefonumu çıkarmak için çantama elimi soktum. Bir yandan da onu vücudumla üstgeçidin kenarının arasına sıkıştırarak elimden kaçırmamaya gayret ettim. Birazdan polis gelecekti ve bana neler yaptığını anlatacaktım. "Bundan paçanı kurtaramayacaksın."

"Ara onları. Hadi, durma," dedi ve o anda, bir bulutun arkasından görünen güneşin ışığı elinin üzerine vurdu. Parmağındaki parlak şeye bakınca nefesimi tuttum.

Yüzüğüm. Bunun benim alyansım olduğundan yüzde yüz emindim çünkü diğer alyanslara benzemezdi, eşsiz bir parçaydı. Ben içine bir yazı yazdırmıştı, artık geçerliliği olmayan bir cümle. *Sen ve ben sonsuza dek.*

Tek taşım ortada yoktu, yine de alyansımı çalmakla kalmayıp onu sanki kendisininmiş gibi sergilemeye cüret ediyordu.

"Yüzüğümü ver. Kahrolası yüzüğümü geri ver," diye feryat ettim içimde bir şeylerin koptuğunu hissederek.

"Bu yüzüğü mü?" dedi gülerek ve kollarını havaya kaldırdı. Bunun komik olduğunu sanıyordu. Bana yaptıklarından,

KitaplıkRafı

bunların bana hissettirdiklerinden ötürü pişman değildi. En küçük bir vicdan azabı duymuyordu.

Ona yaklaştım ve yüzüğü almaya çalıştım. Gerekirse onu parmağından zorla çekip çıkarırdım. Bir adım geriledi, başta gülüyordu ama gidecek yeri kalmamıştı. Üstgeçidin parmaklıklarına doğru geri geri yürüdü ve yüzünde gergin bir ifade belirdi. Sonra büyük bir hata yaptı. En alttaki parmaklığa bastı ve oraya çıktı. Bunu benimle arasına mesafe koymak, bir şekilde benden kaçmak için yapmıştı. Beni itip yüzüğümle birlikte oradan kaçabilmek için ayaklarını benimkilerin arasından kurtarmak istemişti. Ama bu bir hataydı çünkü korkuluk şimdi kalçasının biraz altında kalmış ve dengesi bozulmuştu. Kararından pişman olduğunu gözlerindeki panikten anladım ama aşağı inemedi çünkü yakınında duruyordum ve bunu yapmasına izin vermedim. Benimle mücadele etmeye başladı, ayaklarını yere koymak için beni itmeye, diziyle kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı ama pozisyonu yüzünden bunu yapmakta zorlandı. Bana karşı üstünlük kazanmak isterken zor duruma düşmüştü. Bunu fark edince, "Al yüzüğünü," diye bağırdı. "O kadar çok istiyorsan kahrolası yüzüğün senin olsun." Yüzüğü çevirerek parmağından çıkardı ve üstgeçidin zeminine fırlattı. Sonra arkasındaki paslı korkuluğa tutundu. "Kocanın seni sevmemesine şaşmamak gerek," dedi kin ve öfkeyle.

Bu nefret dolu sözleri duyunca duraksadım. Bunu neden yapıyordu? Ona ne yapmıştım? Ona Ben'le ilgili anlattıklarımı düşündüm, tüm o itirafları. Beni tuzağa düşürmüştü, kullanmıştı, istismar etmişti. Benden faydalanmak için, benden çalmak için yardımıma ihtiyaç duyan bir arkadaşımmış gibi rol yapmıştı.

"Kız kardeşinin kendini öldürmesine hiç şaşırmadım," dedi. Kaçmak için beni şaşırtmaya, felce uğratmaya çalışıyordu.

Uzaktan bir trenin gürültüsü geldi.

"Bunu şimdiye kadar anlamadın mı?" diye devam etti. "Ortak noktaları sensin. Herkes senden kurtulmak istiyor. Şimdi o kahrolası ellerini üzerimden çek yoksa bana anlattıklarını onlara söyleyeceğim. Sienna'nm gerçek babasının kim olduğunu ve senin bir fa–"

Birden sabrım taştı.

Geri çekildim ve onu var gücümle ittim. Beni kırkırttığı için tamamen tepkisel bir şeydi. Ne yaptığımı bile düşünmedim, tek bildiğim bunun bana iyi geldiğiydi. Onu her itişimde öfkem biraz daha yatıştı. İlkinde yalnızca hızla geri çekildi ve tekrar dengesini kurduğunda hayretle ve haksızlığa uğramış gibi, "Ne yapıyorsun be?" diye çıkıştı.

Ama onu ikinci kez ittiğimde kolları helikopter pervanesi gibi havayı dövdü, ayaklarıyla parmaklıklara tutunmaya, dengesini korumaya çalıştı. Ama başaramadı. Dizleri kilitlendi fakat yerçekiminin ve dengesiz durmasının etkisiyle korkulukların diğer tarafına yuvarlandı. Bunu ağır çekimde izledim. Arkaya doğru düşerken gözleri fal taşı gibi açıldı. Havaya tutunmaya çalışır gibi ellerini öne uzattı ama sonraki an yüzünü göremedim. Kenardan yuvarlandı ve aşağı baktığımda neredeyse zarif denebilecek bir manzarayla karşılaştım. Esnek bir jimnastikçi gibi havada taklalar atarak aşağı süzülüyordu.

Çığlık attı.

İnişi sert ve ani oldu. Tok bir sesle yere çarptı. Dehşetle geri çekildim ve tekrar aşağı baktığımda rayların yanında yüzüstü yatıyordu. Çığlığı bıçak gibi kesilmiş, kolları vücudunun altında bükülmüş. Saçları kafasının çevresine saçılmıştı ve rüzgârın uçurduğu saç telleri hâlâ hareket eden tek yeriydi.

Yüreğim ağzıma geldi. Soğuk korkuluğa sıkıca tutunmuştum, ağzım bir karış açık, bön bön aşağı bakarken kesik kesik soluyordum.

Ölmüştü.

Onu itmiştim.

Bunu aklım almıyordu. Mümkün değildi. Bu gerçek olamazdı.

Ama gerçekti. Gözümün önünde minik kan nehirleri oluştu ve demiryolunun kenarındaki çakıl taşlarının arasında akmaya başladılar. Taşların mat grisiyle tezat oluşturan koyu bir kırmızıydı.

Çevreme bakındım. Kimsecikler yoktu ve bu benim için bir lütuftu. Bir görgü tanığı, ne yaptığımı gören biri yoktu. Etraftaki tek hayat belirtisi Lake Shore Drive'dan geçen arabalardı. Ama orası uzaktı ve o hızla seyreden bir arabadan burada olanları görmek olanaksızdı.

Ne var ki birazdan insanlar gelirdi. Buradan geçen bir yaya ya da tren er geç onu bulurdu, sonra da ölüsünü kaldırmak ve bir ölünün neye benzediğini görmek için daha fazla insan akın ederdi.

Alyansımı yerden aldım ve kaybetmemek için parmağıma taktım.

Biri beni burada bulmadan önce gitmeliydim.

İKİNCİ KISIM

YİRMİ

İşte olmak zordu. Aklım allak bullakken dikkatimi toplamak çok zordu. Mazeret izni almayı düşünsem de zaten yıllık iznimden birkaç gün kullanmıştım ve iznimin kalanını ona daha fazla ihtiyacım olan bir zamana saklamam akıllıca olurdu. Ayrıca son zamanlarda kendime sık sık hatırlattığım gibi, hiçbir terslik yokmuş gibi davranmalıydım. Benim için Caitlin Beckett'ın diğer hastalardan bir farkı yokmuş gibi. Oysa farkı vardı çünkü onu o üstgeçitten iten bendim.

Sabah geç bir vakitte odasına doğru yürüdüm. Şimdi iki haftadan biraz kısa bir süredir hastanedeydi ve her gün bir öncekinin tıpatıp aynısıydı. Durumunda hiçbir değişiklik olmadığından asla uyanmayacağına kanaat getirerek rahatlamıştım. Yine de bugün işe gelirken, son on küsur gündür yaptığım gibi, Caitlin'in dün gece öldüğü haberini almak için dua etmiştim. Fakat henüz dileğim gerçekleşmemişti. Birinin ölmesini istememem gerekirdi ama istiyordum çünkü eğer Caitlin ölürse yaptığım şey yüzünden başım derde girmezdi.

Ben kötü biri değildim. Yalnızca yanlış bir şey yapmıştım.

Caitlin'in odasına girdiğimde içeride hiç oksijen kalmamış gibi göğsüm sıkıştı, nefes almakta zorluk çektim. Ellerimi yıkadım ve monitörün yanma giderek yaşamsal bulgularını kontrol ettim.

Kitaplık Rafı

Bay Beckett yatağın ayakucundaki sandalyeye oturmuştu. Kucağında deri bir evrak çantası açıktı ve içinde sarı bir not defteri vardı. Sayfanın tepesindeki Tanner & Levine kabartması gözüme ilişince tekrar baktım. *Meslek alışkanlığı*, demişti, üstgeçitle ve oradan düşen birinin hayatta kalma ihtimaliyle ilgili araştırdıklarını anlatırken. *Ben avukatım.* Parçaları birleştirememiştim. Onun Declan Roche'un sözümona çalıştığı hukuk firmasında avukat olduğu aklıma gelmemişti. Caitlin'in buluştuğumuz kafede bana kocasını anlatırken bu ismi öyle rahatlıkla söylemesine şaşmamak lazımdı. O gece bana korkmuş gibi rol yapması, kahvesinin dökülmesi aklıma geldi. Sonra tanıştığımız ilk gün Bay Beckett'ın Caitlin'in bir Hollywood yıldızı olma hayalleri kurduğundan bahsettiğini hatırladım. Gerçekten iyi bir aktristi.

Bay Beckett başım önüne eğmiş, deftere bir şeyler karalıyordu. Bayan Beckett yatağın kenarına oturmuştu. Kucağında bir dergi açıktı ama ona baktığı yoktu. Kızının yüzünü izliyordu. Caitlin'in yüzündeki çürükler iyileşmeye yüz tutmuştu. Tamamen kaybolmamışlardı ama vücudu kanı dağıtma ve onu tekrar emme sürecindeydi, dolayısıyla artık siyah ve mavi değillerdi, kahveye çalan sarımsı bir renge dönmşlerdi. Kırık kemikleri iyileşiyordu.

Ona baktım. Onun odasındayken sık sık yaptığım gibi bilincinin açık olduğu son anları düşündüm. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım köprüde kollarını helikopter pervaneleri gibi döndürüşü, havaya tutunmaya ve kendini öne fırlatmaya çalışması gözümün önünden gitmiyordu. Ama sonra kenardan yuvarlanmıştı ve benim elimden olan biteni seyretmekten başka hiçbir şey gelmemişti.

Bayan Beckett Caitlin'i, Nat'i ya da adı her neyse onu izlerken ben ona baktım. Kocasının anlattıklarını düşündüm. Bayan Beckett'ın gözlerindeki sevgiyi gördüm ve Sienna bana kızının ona davrandığı gibi davransaydı onu sevmeye devam edebilir miydim diye merak ettim. Sanırım onu yine de severdim çünkü

koşulsuz sevgi böyle bir şeydi. Sienna'nın yaptığı herhangi bir şey onu sevmekten vazgeçmeme neden olabilir miydi bilmiyordum.

Bakışlarım Caitlin'le annesi arasında mekik dokurken bir şey oldu.

İlk başta gözkapağının altındaki ufacık bir dalgalanmadan ibaretti, bir kıyıya vuran ve taşları yalayan minik dalgalar gibiydi. Dolayısıyla böyle bir şeyin olmadığına neredeyse ikna olabilirdim.

Gözümü dikip bakarak bunun tekrar olmasını bekledim ve oldu.

Caitlin gözlerini kırpıştırarak açtı. Yavaş ve tedbirliydi. Yatağın üzerindeki lambanın ışığı Florida güneşi kadar parlaktı ve tam yüzüne vuruyordu. Bakışları yumuşaktı, onları odaklayamıyordu. Başını oynatmadı.

"Tom. Tom," dedi Bayan Beckett telaşla.

Ama etrafta çok fazla uyaran vardı, çok gürültülüydü, çok aydınlıktı. Bay Beckett başını kaldırmak için bir saniye geç kaldı. Caitlin'in gözleri tekrar kapanmıştı.

"Gördün mü?" diye sordu Bayan Beckett deri portföyü kenara koyup ayağa kalkan kocasına bakarak.

"Neyi?" diye sordu Bay Beckett ama karısının cevap vermesini beklemeden, "Hayır," dedi. "Hiçbir şey görmedim. Özür dilerim, ben..."

"Gözleri," diye üsteledi Bayan Beckett. "Gözlerini açtı. Sen gördün değil mi, Meghan? Gözlerini açtığını gördün." Bayan Beckett şimdi gözlerini bana dikmişti; ona bunu gördüğümü, aklını kaçırmadığını, kızının gerçekten gözlerini açtığını söylemem için yalvarır gibiydi.

Ama dilim tutulmuştu. Nefes alamıyordum. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki birden başım dönmeye başladı, yüzüme ateş bastı.

Onun uyanmaması gerekiyordu.

Bu şekilde ölmesi lazımdı. Komadayken.

"Meghan?"

Zar zor başımı sallayarak onaylarım ama gerek de kalmamıştı.

Çünkü bir saniye sonra Caitlin yine gözlerini açtı. Bu kez ardına kadar açtığı gözleri beni buldu.

Kitaplık Rafı

YİRMİ BİR

Bayan Beckett elini Caitlin'inkinin altına sokarak nazikçe sıktı. "Sık, bebeğim," dedi, kızının üzerine eğilmişti, onu izliyordu. "Elimi hissediyorsan sık."

Hep birlikte nefesimizi tutup bekledik. Ben serum askısının yanında, Bay Beckett yatağın ayakucundaydı. Hepimiz yoğun bakımın keskin ışıklarının altında birbirine kenetlenmiş o iki beyaz ve narin eli izledik. Biri güçlü, diğeri gevşekti.

Hiçbir şey olmadı.

On saniye sonra Bayan Beckett, Caitlin'in elini bir kez daha hafifçe sıktı. Kızına doğru biraz daha eğildi ve onun kahverengi, donuk gözlerine baktı. "Benim, Caitlin. Annen. Beni duyabiliyorsan, beni hissediyorsan lütfen, elimi sık." Bayan Beckett ondan ne istediğini göstermek ister gibi Caitlin'in elini daha sıkı tuttu.

Caitlin'in gözleri açıktı, iki bilyeye benziyorlardı, onları hiç kırpmadan tavanı izliyordu.

Yine anne kızın kenetlenen ellerini izlemeye başladık. Bir kasılma, bir titreme, bir seğirme görmeyi bekledik ama hiçbir şey olmadı ve Caitlin'in gözleri yavaşça tekrar kapandığında biraz zaman kazandığım için rahat bir nefes aldım. Boğazından aşağı, ses tellerinin aşağısına doğru inen endotrakeal tüp yüzünden konuşamazdı ama eğer bunu yapabilseydi onu üstgeçitten benim ittiğimi söyler miydi diye düşündüm.

Kitaplık Rafı

"Doktor çağırmalıyız," dedi Bay Beckett iş bitirici bir tavırla. Bakışlarını üzerimde hissettim ve durumu kavramam biraz zaman aldı. Elbette doktora haber vermeliydik, onu *ben* çağırmalıydım çünkü hemşire olan, doktoru çağırması gereken bendim. Karşımda başka bir hasta olsaydı çoktan harekete geçerdim. Şimdiki gibi olduğum yere kök salmazdım, yüreğim de ağzımda atmazdı.

Bu yeni gerçeklik bir gelgit dalgası gibi çarptı beni.

Uyanıyordu. Kendine geliyordu.

Caitlin Beckett olmadığı biri gibi davranmıştı. Bana yalan söylemişti, güvenimi kazanmıştı ve bütün birikimimi çalmıştı. Bunun tam olarak ne tür bir suç olduğunu bilmiyordum. Hırsızlık mıydı, dolandırıcılık mıydı ya da başka bir adı mı vardı bilmiyordum ama bir şiddet suçu değildi. Muhtemelen kısa bir süre hapiste yatıp çıkardı.

Öte yandan ben onu bir üstgeçitten aşağı itmiştim. Onun yaptığından çok daha kötü bir şeydi bu. Resmen cinayete teşebbüstü ve kendimi savunduğumu bile söyleyemezdim çünkü bana fiziksel bir zarar vermemişti. Hayatımı riske atmamıştı. Ömrümün kalanını hapiste geçirmesem bile yirmi yıl kadar içeride kalabilirdim. Yirmi yıl sonra Sienna otuz altı yaşına gelecek, neredeyse benim yaşımda bir kadın olacaktı. Sonra son yirmi yılda yaptıklarımı ve yaşadığım tecrübeleri düşündüm. Sienna onları yaşarken ben yanında olmayacaktım. Üniversiteye gidecekti. Hayallerindeki erkekle tanışacaktı. Âşık olacaktı. Evlenecekti. Hamile kalacaktı. Çocukları olacaktı. Birine can verecek ve onun büyümesini izleyecekti.

Caitlin'e söylediklerimi düşündüm. Ve onu üstgeçitten aşağı itmeden önceki son sözlerini.

Bana anlattıklarını onlara söyleyeceğim. Sienna'nın gerçek babasının kim olduğunu ve senin bir fa–

Fahişe.

Kitaplık Rafı

Benim kaybedeceklerim onunkilerden çok daha fazlaydı.

"Meghan?"

Hızla başımı çevirdim. Bay Beckett'ın sesi beni kendime getirdi. Beni izliyordu ve *bir şeyler* yapmam gerektiğinin farkındaydım. Güçsüz, titrek bacaklarımla bir adım attım. Beckettların kalp atışlarımı duymadığından pek emin değildim. Damarlarımda hızla akarak başımı döndüren kanın sesini. Onların bakışları altında yatağın kenarına yaklaştım. Eğildim ve Caitlin'in gözbebeklerine bakmak için gözlerini zorla açtım. Aslında yaşam destek ünitesinin fişini çekmek, onu ekstübe etmek, endotrakeal tüpü ağzından çıkarıp ölmesini izlemek istememe rağmen kalem ışıkla gözlerine baktım.

Ondan uzaklaştığımda, "Ben doktoru çağırayım," dedim ve öyle de yaptım. Az sonra doktor geldi, onu muayene etti ve beyin fonksiyonlarını kontrol etmek için bazı testler istedi. Solunum cihazından ayrılmaya hazır olana kadar rahat etmesi için ona yatıştırıcı ilaç vermeye devam etmemi söyledi.

Günün geri kalanında Caitlin bir daha gözlerini açmadı ya da en azından bunu gören biri olmadı.

***

Komadan çıkmanın bir süreç olduğunu biliyordum, kısa süreli bir farkındalık ve netliğin arkasından kişi yine karanlık bir şuursuzluk boşluğuna yuvarlanırdı. Genellikle böyle olurdu ve muhtemelen Caitlin de aynı süreçten geçerdi. Ama şanslıysam sürgüleme sendromu denen durumun gerçekleşmesi ihtimali de vardı. Bu, komada olmaktan daha kötüydü ve bilyeye benzeyen gözleriyle tavana boş boş bakmasını her hatırladığımda bunu diledim: Bedeninin içinde hapis kalmasını.

Nadir rastlanan bir durumdu ama bazen olabilirdi. Sürgüleme sendromunda kişi şuuru yerindeyken ve bilişsel becerileri

eskisi gibi kalırken, yani çevresinde olup biteni duyup acıyı ve tüm dış uyaranları hissedebilirken kaslarını hareket ettirme kapasitesini büyük ölçüde ya da tamamen yitirirdi. Kişi gözlerini dikey olarak hareket ettirebilmesinin dışında tamamen felç olurdu. Diğer bir deyişle, tam kapasiteyle çalışan bir akıl, işlevsiz bir vücudun içine hapsolurdu. Cehennem gibi bir şeydi, duyup düşünebilirdiniz ama bağıramazdınız. Bir yeriniz kaşınabilirdi ama orayı kaşıyamazdınız. Sürgüleme sendromundan mustarip kişilerin doktorların hemşirelerin ve yakınlarının onların yanında yaşam destek ünitelerinin fişini çekmekten bahsedişini dinlemek zorunda kaldığı hikâyeler okumuştum. Çünkü bu insanların donuk bakışlarında hâlâ bir yaşam ışığı olduğunu kimse bilmezdi, kimse anlamazdı. Çoğu hiçbir zaman iyileşemezdi. Çoğu hayatta kalamazdı. Aspirasyon veya kan zehirlenmesi gibi komplikasyonların oluşma olasılığı yüksekti ve eğer gerçekten şanslıysam sürgüleme sendromunda bir aspirasyon geçirir, zatürree olur ve ölürdü.

Böyle şeyler düşünmemeliydim. Ben canavar değildim.

Bu şekilde olmak zorunda değildi.

Belki yaşardı ve eğer öyle olursa eninde sonunda bu alanda uzmanlaşmış bir bakım ve tedavi merkezine nakledilirdi çünkü hayatının geri kalanı boyunca yoğun bakımda kalamazdı. Diğer alternatif ölümken bu o kadar kötü bir şey olmazdı, ne benim için ne de onun için. Ömrünün geri kalanını bu şekilde, duyma, hissetme, göz kırpma ve düşünme becerisiyle ama bunlardan daha fazlasını yapamadan geçirdiğini düşünmenin tatmin edici bir yanı vardı. Sefil hayatının kalanında bana ve başkalarına yaptıklarını uzun uzadıya düşünüp bundan pişman olmak için bol bol zamanı olacağını hayal etmenin. Bakımevindeki çalışanlar ona gözleriyle iletişim kurmayı öğretebilirdi ama bu temel, başlangıç seviyesinde bir iletişim şekli olurdu. Ne yaptığımı onlara asla anlatamazdı, anlatabilse bile buna kolaylıkla

Kitaplık Rafı

itiraz edebilirdim. Yanlış ifade ettiğini veya yanlış anlaşıldığını söylerdim.

***

Onunla odadaydım. Ertesi sabahın erken saatleriydi, ziyaret saatleri henüz başlamamıştı. Caitlin'in gözleri kapalıydı ve ilk bakışta şuuru yerinde değilmiş gibi görünüyordu.

Ama sonra bu kadın hakkında bildiklerimi, son birkaç haftada öğrendiklerimi düşününce acaba blöf mü yapıyor diye düşünmeden edemedim. Belki de bilinci kapalıymış gibi rol yapıyordu. Ondan beklenmeyecek bir şey değildi.

Hastaların beyin fonksiyonlarını ve bilinç durumunu Glasgow Koma Skalası yöntemiyle değerlendirirdik. Caitlin'in bakımından sorumlu olduğum her nöbette bunu uygulamıştım. Glasgow Koma Skalası motor tepkiler, sözel performans ve göz açıp kapatma gibi şeyleri ölçerdi. Gerçi entübe edilmiş bir hastadan sözel bir performans alınamayacağı için Caitlin'in en yüksek puanı on beş üzerinden on olabilirdi.

Değerlendirmeme başladım. Caitlin tamamen bilinci açık biri gibi gözlerini açmıyordu, dolayısıyla sesime tepki veriyor mu diye görmek için onunla konuşmak zorunda kaldım. Ama bu konuda isteksizdim. Tepki vermesini istemiyordum. İnsani olarak mümkün olduğunca, tamamen bilinçsiz ve tepkisiz olduğunu iddia etmek istiyordum.

Kendimi suçladım. Rehavete kapılmıştım. Gereğinden daha fazla rahatlamıştım. Asla uyanmayacağını varsaymıştım ama uyanmıştı.

Yatağın kenarında durdum ve "Caitlin," dedim zoraki bir fısıltıyla. Tepki vermediği için ona doğru eğildim ve cevap vermeyeceğinden emin olmanın rahatlığıyla tereddüt etmeden ismini tekrarladım.

Kitap Kurdu Rafı

"Caitlin."

Birdenbire gözlerini açtı. Boş bulunarak hızla geri çekildiğimde arkamdaki pansuman arabasına çarptım. Üzerindekiler devrildi ama hiçbiri yere düşmedi.

Kalbim bir davula tokmakla vuruyorlarmışçasına deli gibi çarpıyordu.

İki adım öteden Caitlin'in yüzünü izledim. Gözlerini tavanın kaplamalarına dikmişti.

Sonraki adım acıya tepki verip vermediğini ölçmekti. Ona dokunmak istemedim ama kendimi zorlayarak tekrar yatağa yaklaşıp işaretparmağım ve başparmağımla trapez kasını tuttum. Önce onu hafifçe çimdikledim, sonra kademeli olarak baskıyı artırdım. Bu kez tepki verdi, acıdan kaçınır gibi dirseğini büktü. Onu bırakarak tekrar geri çekildim. Hareket edebiliyordu ve bu beni hayal kırıklığına uğrattı çünkü sürgüleme sendromu gibi bir durum söz konusu değildi.

Sonuçları zihnimde çabucak değerlendirdim. Glasgow Koma Skalası'ndaki puanı yediydi.

Hastaneye ilk getirildiğinde puanı üçtü ki bu da mümkün olan en düşük puandı.

İyileşiyordu.

***

Dinlenme odasında yalnızken düzenli nefesler almaya çalışarak düşündüm.

Caitlin Beckett'ın durumunda iyileşme vardı. Solunum terapistinin onu solunum cihazından ayırmayı denemesi an meselesiydi. Caitlin kendi başına nefes almaya başladığında konuşacaktı. Peki ne söyleyecekti? Olanları hatırlıyor muydu?

Dinlenme odasının tezgâhındaki televizyon açıktı; öğle haberlerinde polisin şehirdeki kadınlara saldıran adamı bulmaya

yaklaştığını söylüyorlardı ve buna sevinmem gerekirdi, hatta daha iyi duymak için televizyonun sesini açmalıydım. Ama aklım başka yerdeydi ve televizyona arkam dönük olduğu için muhabirin sadece sesini duymama rağmen anlattıkları bir kulağımdan girip ötekinden çıkıyordu. Onları kavrayamıyordum çünkü Caitlin'i düşünüyordum. Zaten yaptıklarımı ve risk alamayacağım için bundan sonra yapmam gerekenleri. *Sonuncu kurban ona karşı koydu. Onu tırmaladı. Tırnaklarının altında dokular bulundu. DNA.*

Onu öldürmeliydim.

Caitlin'in ölmesi gerekiyordu.

Bunu yapmak istemiyordum. Ben katil değildim. Mesleğim hayat kurtarmaktı. Bir insanın canını alma fikri benim için akla hayale sığmaz bir şeydi. Daha korkunç bir şey düşünemiyordum ama eğer yaşarsa kaybedeceğim çok fazla şey vardı.

Dolayısıyla bu mümkündü. Onu öldürebilirdim. Bir hastanede yeterince uzun bir zaman çalıştığınızda bazı tıbbi hataların kaçınılmaz olduğunu bilirsiniz. Her hemşire meslek hayatında hatalar yapmıştır. Ben de yapmıştım. Hemşirelik okulunda iç karartıcı hikâyeler dinlemiştik ve hastanede çalışmaya başladığımda her nöbetime o gün kazara bir hastamı öldürmemek için dua ederek başladığımı hatırlıyordum. Biz de insandık, herkes hata yapardı ama bazı hatalar diğerlerinden daha büyük ve daha ciddi olurdu. Belgeler karışabilirdi, hastaya yanlış bir ilaç, belki başka bir hastanm ilacı verilebilirdi ve bu bazen olumsuz bir etki yaratmazdı ama bazen birinin belirli bir ilaca alerjisi olabilir ve bunun sonucunda ölebilirdi. Yanlış belgeleme gibi bir şey bile ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. Bir hemşire hastanm aldığı ilaçları eksiksiz olarak kaydetmediğinde bir başkası hastaya aynı ilacı verebilirdi. Bunun gibi bazı hatalar bir dalga etkisi yaratırdı ve hastanın aşırı dozdan ölümüyle sonuçlanabilirdi.

Kitaplık Rafı

Bugünlerde işgücünde hemşire eksikliği vardı. Pandemi nedeniyle yaşanan psikolojik yıpranma gerçekti. Son yıllarda çoğu kişi kariyer seçimini bir kez daha gözden geçirip bu mesleği temelli olarak bırakmıştı ve bu da üzerimizdeki baskıyı artırmıştı. Yoğun bakım hemşirelerinin sayısı giderek azalırken hasta sayısı artmaya devam ediyordu. Yoğun bakımın imkânlarının kısıtlı olması ve gerektiği gibi hizmet verememiz hasta sayısını azaltmıyordu. Hemşire sayısındaki yetersizliğin hasta ölümleriyle doğrudan bağlantılı olduğu bilinen bir gerçekti. Ne kadar az hemşiremiz varsa sorumluluklarımız o kadar artardı. Aynı anda birçok işle uğraşıyorduk. Fiziksel yorgunluğun yanı sıra psikolojik olarak da yıpranıyorduk. Bunun sonucunda hata yapmamız kaçınılmazdı. Bunu kötü doktorlara ve hemşirelere yormak her zaman doğru değildi, sağlık hizmetlerindeki problemler de hatalara neden olurdu. Bu benim hatam olmazdı. Sistemin hatası olurdu. Halkın bilmediği şey, Amerika'daki ölümlerin başlıca nedenlerinden birinin tıbbi hatalar olduğuydu ama size bunu söylemezlerdi. Onun yerine, hastanın asıl ölüm sebebi ölümcül bir ilacın yanlış verilmesi, bir programlama hatası, arteryel hatta hava enjekte edilmesi sonucu damar tıkanması veya potasyum gibi bir şeyin çok hızlı verilmesi gibi bir yanlışlık olmasına rağmen size ani kalp durması gibi başka bir neden sunarlardı.

Benim merak ettiğimse, bir hemşirenin hastanın ölümüyle sonuçlanan bir hata yapmasının suç teşkil edip etmediğiydi.

İşimi kaybedebilirdim. Meslekten menedilebilirdim.

Hapse girmekten kurtulduğum sürece bunu dert etmezdim.

YİRMİ İKİ

Ertesi gün Caitlin'i solunum cihazından ayırma kararı verildi. Ondan sonra yatıştırıcı ilaçları keseceklerdi ve konuşabilecekti.

Birini solunum cihazından ayırmak bir süreçti, öyle hemen yapılamazdı. Bir hastayı ekstübe etmeden önce onun kendi başına nefes alabildiğinden emin olmalıydık. Bu bir saat veya daha fazla sürebilirdi ve bazen bu sürenin sonunda hastanın ekstübasyona hazır olmadığına, bunun ertelenmesine karar verilirdi. Benim umudum bu yöndeydi. Solunum terapistinin solunum cihazının ayarlarını değiştirmesinden ya da onu ekstübe etmesinden sonra Caitlin'in nefes almakta zorlanıp tekrar entübe edilmesini umuyordum.

Önce bilincinin tamamen açık olması için Caitlin'e verilen yatıştırıcı ilaçlar kesildi. Solunum terapisti solunum cihazının ayarlarını değiştirdi ve sonraki bir saat durumu takip ettik. Caitlin kendi başına nefes alabiliyor mu, nefesi çok hızlı ya da sığ mı, yeterli oksijen alabiliyor mu diye baktık.

Bu sürecin başından sonuna kadar solunum sıkıntısı çektim.

Caitlin bu spontane solunum testini üstün bir başarıyla geçti.

Benim dışımda herkes sevinçten çılgına döndü.

***

Kitaplık Rafı

Caitlin iyileşiyordu.

Herkes yaşayacağını düşünüyordu ama hayatını nasıl sürdüreceği bir muammaydı. Travmatik beyin yaralanmasının uzun dönem etkileri ciddi olabilirdi. Bu tür insanlarda motor defisiti, sinir zedelenmesi, görme problemleri, ince motor becerilerinde zorlanma, düşünme ve hatırlama zorluğu ve daha fazlası görülebilirdi.

Solunum cihazından ayrılan insanlar ilk başta konuşma güçlüğü çekerdi. Kısık sesle konuşabilseler ve kendi başlarına nefes alabilseler de yatıştırıcı ilaçlar ve makineyle geçirdikleri zaman yüzünden beyin sisi ve genel güçsüzlükten mustarip olurlardı. En başta düşünmekte ve kelimeleri oluşturmakta zorlanırlardı ama eninde sonunda çoğu bunu başarırdı.

Buna kafa yormaktan uykularım kaçıyordu. Caitlin kelimeleri cümlelere dönüştürdüğünde ve yaptıklarımı herkese anlattığında neler olacağmı düşünüp duruyordum.

Bugün odasına girdiğimde uyanıktı. Hafifçe aralık duran gözleri iki çizgiye benziyordu ve başmı kapıya çevirince geldiğimi gördü. Başıyla ve gözleriyle beni takip etti ama bakışlarında beni tanıdığına dair bir ifade değişikliği olmadı. Tek umudum olanları ve beni hatırlamamasıydı. Yalnızca bir temenni değildi bu. Kafa travmaları hafıza kaybına sebebiyet verebilirdi.

Şimdilik Caitlin'le odada yalnızdık. Biraz önce Beckettlar buradaydı ama Caitlin için evlerinde bir oda hazırlamaya gitmişlerdi. Zavallı Bayan Beckett kızını geri alıp yeniden bakımını üstlenme fikrine bayılmış olmalıydı, gerçi henüz sevinmek için çok erkendi. Caitlin hastaneden hemen çıkamazdı, çıksa bile ev yerine konuşma terapistleri ve fizik tedavi uzmanlarıyla çalışacağı bir akut rehabilitasyon merkezine nakledilmesi daha olasıydı. Ve burada değilse bile orada başına gelenleri anlatacaktı. Polis gelip sorular soracaktı ve Caitlin er geç onlara onu

üstgeçitten itenin benim öne sürdüğüm gibi Milo Finch değil, ben olduğumu söyleyecekti.

Bunu düşünmeden duramıyordum. Onlara ne yaptığımı söylediğinde olacaklardan başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Bir görgü tanığı olmadığını söyledim kendime. Kimse onu üstgeçitten aşağı ittiğimi görmemişti. Tek görgü tanığı ta Lake Shore Drive'daki bir arabanın içindeydi. Caitlin hatırlarsa onun sözüne karşılık benimki olurdu ve suçu kafa travmasına atmak çocuk oyuncağıydı. Onlara aklının karıştığını, şuuru yerinde değilken yanında ben olduğum için o üstgeçitte benimle olduğunu sandığını söylerdim. Sonuçta odada benim sesimi duyuyordu. Hatırladıklarını karıştırıp üstgeçitte onunla olduğumu iddia etmesi normaldi. Böyle şeyler olurdu.

Bundan paçayı kurtarabilirdim. İnsanları masum olduğuma ikna edebilirdim.

Birkaç şey dışında. Birincisi şu mamografi randevusuydu. Caitlin'in üstgeçitten düştüğü gün benim olay yerinin bir buçuk kilometre yakınlarında olduğuma dair kanıt vardı. Ve Caitlin'in Nat gibi davranarak paramı ve yüzüklerimi çaldığı ortaya çıkarsa onu itmek için bir nedenim de olurdu: İntikam.

Caitlin Ben'in Sienna'nın babası olmadığını söylerse bu bir babalık testiyle kolayca ispatlanırdı. Bu durumda, sadece onun sözüne karşılık benimki olmazdı. Doğru söylediğini fiziksel olarak ispatlamış olurdu.

Bundan asla paçayı kurtaramazdım.

Şimdi gözleri üzerimdeydi ve bakışları eskisi kadar boş değil, daha odaklıydı. Tekrar Glasgow Koma Skalası'nı yaptım ve bu kez "Sana ne olduğunu biliyor musun?" diye sorduğumda bana cevap verdi.

Başta ne söylediği anlaşılmadı ama sonra gözle görülür bir şekilde heyecanlandı.

"Sen. *Sen*," dedi.

Boğazım düğümlendi.

Korktuğum oluyordu. Kelimeleri söyleyebiliyordu. Üstelik öylesine kelimeler de değildi, düpedüz beni suçluyordu. Çenesini kapamanın bir yolunu bulmazsam sözleriyle beni mahvederdi.

"Ben ne?" diye sordum titrek bir sesle ve ansızm bileğime yapıştı. Korkuyla inleyip elimi çekmeye çalıştım ama beni bırakmadı. Sol elimin yardımıyla ondan kurtuldum ve ancak o zaman tekrar yüzüne baktım. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Arkamı döndüm ve hızlı adımlarla odadan çıktım. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Hemşire bankosunun çevresinde insanlar vardı. Oraya gitmek yerine felçli hastam Bayan Layley'nin odasma sığındım. Birden ateş bastı, sıcaklık boynumdan yüzüme doğru yayıldı ve gözlerimle göremesem de kızardığımı hissettim.

Bayan Layley'nin odasma girdiğim gibi önlüğümün yakasını aşağı çekip salladım. Nefes almaya çalıştım. Lavaboya gittim. Ellerimi yıkadım ve onları soğuk suyun altında tutarak soluklandım.

"Merhaba," dedi Bayan Layley. Onun yanına gitmem gerektiğini biliyordum. Sadece odasında saklanamazdım.

Yapmacık bir gülümsemeyle yatağa yaklaştım ve Bayan Layley'ye dikkatimi vermeye çalıştım ama tek düşünebildiğim Caitlin'ken bunu yapmam olanaksızdı.

Kocaman açılmış gözleri. Yüzündeki ifade. Konuşmayı yeni öğrenen bir bebek gibi o kelimeyi tartarak söylemesi. Yanılıyor olabilirdim ama bana kalırsa o sözleri söylerken kırık vücudunu benden biraz uzaklaştırmıştı, korkmuş gibiydi, bir solucan gibi kıvrılarak benden kaçmaya çalışmıştı.

Söylemeye çalıştığı herhangi bir şey olabilirdi. *Sen benim hemşiremsin. Sen buradasın.*

O kelimenin düzinelerce anlamı olabilirdi.

Ya da tam olarak düşündüğüm şeyi kastetmişti. Üstü kapalı bir şekilde beni suçlamıştı.

Sen beni ittin. *Sen* yaptın. *Sen* suçunun cezasını çekeceksin.

Koltukaltlarım ıslanmıştı, neyse ki önlüğüm koyu renkti, yoksa lekeler belli olurdu.

"Nasılsınız, Bayan Layley?" diye sordum ama felç yüzünden konuşması ve idraki etkilendiği için zar zor birkaç kelime etmeye çalışırken, başka bir şansımın olmadığını, bunu yapmak, Caitlin'i öldürmek zorunda olduğumdan ve daha fazla oyalanmamam gerektiğinden başka bir şey düşünemedim. Yakında şansımı kaybedebilirdim. Caitlin'in durumu her geçen gün iyiye gidiyordu, ipliğimi pazara çıkarması an meselesiydi.

İyi biri değildi o. Bana yalan söylemişti. Çocuğumu kaçırmış gibi yaparak beni kandırmıştı. Paramı ve takılarımı çalmıştı. Annesiyle babasını incitmişti. Annesiyle ilgili yalanlar söylemişti. Bir adamın pedofil olarak damgalanmasına neden olmuş, hayatını mahvetmişti. Dürüst ve erdemli biri değildi. Onun olmadığı bir dünya daha iyi bir yer olurdu. *Bu dünyada adalet diye bir şey varsa o bundan sağ kurtulamaz*, demişti Milo Finch.

Peki nasıl yapacaktım?

Bunu dikkatle düşündüm. Olasılıkları kafamın içinde evirip çevirdim. Cevap birden karşımda belirdi. Bayan Layley'nin yatağının yanındaki pansuman arabasında duruyordu. Onu görür görmez aradığımı bulduğumu anladım.

Bayan Layley'nin insülin kalemi.

İnsülin öldürücü bir ilaçtı ve uyarı ibaresiyle satılırdı. Fazlası insanı öldürebilirdi, hatta bazıları onunla intihar ederdi. Yaptığım şeyin konumumdan menfaat sağlamak olduğunu biliyordum fakat çaresizdim. Bundan paçamı kurtaracağımı bulmak için bahane üretmeye bile başlamıştım. Korkunç bir hata yaptığımı söyleyebilirdim, hastaların ilaçlarını karıştırdığımı. Böyle şeyler olurdu, insanların sandığından daha sık rastlanan

bir durumdu. Çünkü sayımız azdı, çok çalışıyorduk ve hastalara ilaç vermeden önce bileklerindeki bantları kontrol etmeyi her zaman hatırlamıyorduk ya da buna vakit bulamıyorduk. Bazen zamansızlık yüzünden o koruyucu tedbirleri bilerek atlıyorduk.

Dozu ölçerken bir yanlışlık yapmam da olmayacak şey değildi. Caitlin'e Bayan Layley için kullandığım dozdan daha fazla insülin verip bunun başka bir hata olduğunu iddia edebilirdim.

Teoride insülin kalemleri böyle ortada bırakılmamalıydı, herhangi biri içeri girip onları alabilirdi ama her kullanımdan sonra onları ecza odasındaki hastaya özel kutulara koyacak zaman yoktu çünkü insülin kullanan hastaların gün içinde birçok kez ona ihtiyacı olurdu. Bütün gün ecza odasma gidip gelemeyeceğimiz için hemşirelerin onları hastaların odalarında bırakmaları ya da ceplerinde taşımaları yaygın bir uygulamaydı.

Sonuç olarak insülin kalemleri kaybolurdu. Hemşire bankosundaki hemşirelerin zaman zaman insülin kalemleri yüzünden zor anlar yaşadığına tanık olmuştum. Onları nerede bıraktıklarını hatırlamayıp her yerde aradıklarına. Bulamadıklarında eczaneden yenilerini isterlerdi çünkü Bayan Layley gibi hastalar kan şekerlerinin aşırı yükselmemesi ve keton oluşmaması için insüline ihtiyaç duyardı. Zaten büyük bir sorun yaşanmazdı, eczane kaybolanların yerine yeni kalemler yollardı.

Odadan çıkarken kalemi aldım ve cebime koydum.

Kitaplık Rafı

YİRMİ ÜÇ

Önlüğümün pantolonunun cebindeki insülin kalemini hissettim. Dışarıdan görünmüyordu. En azından kendimi buna ikna etmeye çalışıyordum. Küçücük bir şişkinliği kimse fark etmezdi. Yine de ona her açıdan bakarak bundan emin oldum.

Korkmadığımı ya da şüphelerim olmadığını söylesem yalan olurdu. Ben katil değildim. Onun ölmesini istemem gibi bir şey söz konusu değildi ama o yaşarsa bana olacakları düşünmeden edemiyordum. Onun hayatı ve benimki bağdaşmıyordu.

Ona insülin vermenin muhtemel sonuçlarını düşündüm. Bradikardi. Nabızsız elektriksel aktivite. Ölüm. Bunun garantisi yoktu. Herkesin bünyesi farklı olduğu için süreç farklı gelişebilirdi. Örneğin, biri yirmi ünite insülinle ölürken bir başkasını öldürmek için dokuz yüz ünite yeterli olabilirdi. Caitlin'in vücudunun vereceği tepkiyi kestirmek olanaksızdı, gerçi bu regüler insülindi ve kısa etkiliydi; benim tahminime göre ölümü nispeten hızlı olurdu.

Caitlin uyuyordu ama ona dokunduğumda uyandı. Gözleri yavaşça açılırken tereddüt edersem cesaretimin kırılacağını biliyordum. Işıktan rahatsız olarak yüzünü buruşturdu ama ben kolunu tutarken ona gözleri alıştı. Son anda, kızma sadakatle bağlı Bayan Beckett'ı ve yıllar önce Caitlin onu çocuk istismarıyla suçladığı için polisin kapısma dayanmasını düşündüm.

Kitaplık Rafı

Onurunun zedelenmesinin ve sevdiğin, uğruna her şeyi yapabileceğin birinin sana böyle çamur atmasının nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Sonra Milo Finch'i düşündüm; polisin onu kelepçeleyerek evinden, ailesinden ve özgürlüğünden uzaklara götürüşünü, Caitlin yüzünden altüst olan hayatını. Bunların hiçbiri ispatlanmamıştı.

Caitlin iyileşme yolundaydı. Fiziksel durumu düzeldiğinde, tabii ben ona izin verirsem, masum bir kadın olarak hastaneden çıkardı. Ben hapsi boylardım ve o bir başkasının hayatını mahvederdi.

En kolay yolu seçerek insülini üst kolunun arkasından enjekte ettim. Enjeksiyondan ötürü canı acıdığı için irkildi ve geri çekildi.

"Özür dilerim," dedim ama yaptığım şeyden pişman değildim. Karşımdaki sandığım kişi olmadığı için üzgündüm. Bir anlığına, karşılaştığımız geceyi düşündüm; boşanma destek grubu toplantısını ve bir arkadaş bulduğuma ne kadar sevindiğimi. O gece kilisede ona sımsıkı sarılmış ve onu gereğinden biraz daha uzun bir süre kollarımda tutmuştum çünkü hayatımın daha basit ve mutlu olduğu zamanlara duyduğum özlem beni duygulandırmıştı. Caitlin yalnızlığımdan ve bir dosta ihtiyaç duymamdan faydalanmıştı.

Hiçbir zaman arkadaşım olmamıştı.

Kalemin üzerindeki kadranı çevirirken ellerim titredi ve ona ikinci ve üçüncü dozu da enjekte ederken her seferinde bana daha kuvvetlice karşı koyduğu için kolunu yatağa bastırmak zorunda kaldım.

İşim bittiğinde kalemi tekrar cebime koydum.

Acil durum butonunu yataktan uzaklaştırdım ve geri çekildim.

Ağır ve yavaş nefesler alıp verirken kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. Nabzımın atışlarını duyuyordum, kulaklarım zonkluyordu. Ne yapmıştım ben? Buna hâlâ engel olabileceğimi

söyledim kendime ama bunu yapmak istemiyordum. Her şeyin bitmesini istiyordum. Onun ölmesini istiyordum. Nefes aldım, nefes verdim. Rahatlamak için bir yol bulmalıydım, sabretmeliydim çünkü bu hemen olmayacaktı. Biraz zaman alacaktı, kalbi durmadan önce durumu kötüye gidecekti ve bu arada hiçbir terslik yokmuş gibi davranmalıydım.

Kendimi zorlayarak tekrar yatağa yaklaştım. Odadaki alarmları susturdum. Sonunda taşikardi olacaktı, kalbi normal ritmine göre oldukça hızlı atmaya başlayacaktı ve birilerinin bunu fark etmesi işime gelmezdi çünkü onu kurtarmaya çalışırlardı ve bunu başarabilirlerdi. Bundan kurtulmasını göze alamazdım. Bizim bölümde kalp ritimlerini analiz eden teknisyenler yoktu. Bunun yerine biz hemşireler bir elektrokardiyogramdaki hafif değişimleri ayırt etmek ve alarmları dinlemek üzere eğitilmiştik. Onunkini sustururken Caitlin gözleri tamamen açık bir hâlde beni izledi ve ne yaptığımı, başına ne geldiğini biliyor ve korkuyor mu diye merak ettim.

Odasından çıktım çünkü bir saat daha orada dikilip olanları izleyemezdim. İşimi yapmaya devam etmeliydim. Normal davranmalıydım. Diğer hastalarımı kontrol ettim. Yaşam bulgularına baktım ve ilaçlarını verdim. Bu arada aklım fikrim Caitlin'deydi, onun odasında neler olduğunu düşünüyordum. Kalp blokları görünmüş müydü, elektriksel uyarılar yavaşlamaya ve ileti sistemi teklemeye başlamış mıydı?

Bir hastanm odasından çıktım ve bir arama yapmak için hemşire bankosuna doğru yürüdüm. O sırada karşıdan Luke'un geldiğini gördüm. Bana gülümsedi ve yanımdan geçip gideceğini sanırken, "Seninle konuşmak istiyordum. Penelope'nin bir arkadaşı var," dedi son anda kolumu nazikçe tutup beni kendine döndürerek. Bunu yaptığında Caitlin'in odasının önündeydik ve yüzüm o tarafa dönük olduğundan alnının terlediğini ve cildinin kızardığını gördüm. "Dan. Daniel Murphy," dedi ama

Kitaplık Rafı

onu hayal meyal duydum çünkü Caitlin'i ve teri benden başka birinin görüp görmediğini düşünüyordum.

"Dünyadan Meghan'a," diye takıldı Luke. Gözlerimi kırpıştırdım ve ona odaklanmak için kendimi zorladım. "Duydun mu beni?"

"Özür dilerim, hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ne dedin?" diye sordum çünkü gözlerini biraz sağa çevirse, bakışlarını altmış santim kadar kaydırsa, onun odasını göreceğini biliyordum. Caitlin'in terlediğini fark eder miydi yoksa bütün mesele benim aşırı dikkatli olmam mıydı?

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Neden?" diye sordum ve beni gözleriyle takip etmesi için camdan uzaklaşarak koridora doğru ilerledim.

"Bilmiyorum," dedi başını yana eğerek. "Dalgın gibisin."

Kendimi buna zorladığım için gülüşüm inandırıcı olmaktan çok uzaktı, benim bile kulağımı tırmaladı. "Gayet iyiyim," dedim *iyiyim* sözcüğünü üzerine basa basa söylerken yine samimiyetsiz hissederek.

Luke ısrarla yüzüme bakmayı sürdürdü. "Sahi mi?"

Boğazımı temizledim ve kendimi topladım. "Evet. Gerçekten iyiyim," dedim ve bu kez daha kendim gibiydim. "Özür dilerim, dalmışım. Uzun bir gündü. Demin ne söylüyordun?"

"Bence iyi bir çift olursunuz dedim. Penelope'nin arkadaşı Dan Murphy'yle. Ne dersin?" diye sordu ve belli belirsiz sırıttı. "Dördümüz buluşalım mı?"

"Penelope yatak istirahatinde ya hani."

"Dan'le bize gelirsiniz. Yemekleri de bulaşıkları da ben hallederim. Penelope hiçbir şeye el sürmez."

"Tıpkı hiç hamile kalmamış ve yatak istirahati nedir bilmeyen bir erkek gibi konuştun. Eminim buna bayılırdı."

"Dört duvar arasında delirecek, Meghan. Cidden keçileri kaçırmak üzere. Bunu düşün, olur mu? Sonra bana haber verirsin.

Ama karar vermen çok uzun sürmesin çünkü Penelope'nin de dediği gibi, *Dan kaçırılacak biri değil,*" dedi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak. "Fazla beklersen şansını kaybedebilirsin."

"Tamam."

"Söz mü?" dedi ben gitmesini iple çekerken lafı uzatarak.

"Evet, söz."

Gittiğinde rahat bir nefes aldım.

Ama sevincim kısa sürdü çünkü hemen hemen aynı anda yoğun bakımın kapıları açıldı ve Beckettlarm yanlış bir zamanda ziyarete geldiğini ve kızlarının ölümünü izlemek zorunda kalacağını düşünerek dikkat kesildim.

YİRMİ DÖRT

Kalbi yavaşladı. *Kardiyak areste* girdi. Bu ventriküler taşikardi değil, nabızsız elektriksel aktiviteydi, yani kalpteki elektriksel aktivite kalbin kan pompalama fonksiyonunu sürdüremeyecek kadar zayıftı. Nabzı yoktu ve kalbindeki elektriksel aktivite miktarı onu hayatta tutmaya yetmiyordu.

Bu olduğunda odadaydım, bilincini kaybedişini, tepkisiz kalışını ve sararıp soluşunu izledim.

Sinirlerim gerilmiş, beynim yangın yerine dönmüştü ama henüz hiçbir şey yapmıyordum.

Ölüyordu.

Tanrı'ya şükür, Beckettlar evlerinden dönmemişti. Hâlâ oradaydılar veya evle hastane arasında bir yerdeydiler. Taksi-de, hastanenin lobisinde ya da bizim kata çıkan bir asansörde. Koridorda biri var mı diye kontrol ettim, Caitlin'in ölümünü kimsenin izlemediğinden emin olduğumda gözlerimi ona çevirdim ve yatağa yaklaşıp tekrar nabzına baktım.

Nabızsız elektriksel aktiviteye bağlı ölümler birkaç dakika içinde gerçekleşirdi, dolayısıyla onun için mavi kod verdiğimde zaten ölmek üzere olacaktı. Beyni beş dakika kansız ve oksijensiz kaldığında beyin hücreleri ölmeye başlayacaktı ve bu gerçekleştiğinde onu diriltmek mümkün olmayacaktı.

Kitaplık Rafı

Vücudundaki hasarın geri dönüşü olmayan bir boyuta ulaştığından emin olana kadar elimden geldiğince uzun bir süre başında bekledikten onu yaşama döndürmek için bir girişimde bulundum. Herhangi bir hastaya yapacağım gibi onu kurtarmak için çabalıyormuş gibi görünmeliydim. Koridora doğru bağırarak mavi kod verdim ve göğüs kompresyonuna başladım. Bir görgü tanığım olana kadar fazla baskı uygulamadım, sonra bunu daha canla başla yapmaya başladım ve Caitlin'in kaburgalarının ellerimin baskısıyla kırıldığını hissettim.

Mavi kod nazik bir süreç değildi. Kalp masajı şiddetli, saldırı gibi bir eylemdi. Çoğunlukla nafile bir hayat kurtarma çabasıyla hastaların başlarına kötü şeyler gelirdi. Hastanede kalbi duran insanların çoğu yaşamazdı ve yaşayanlarda kalıcı nörolojik bozukluklar meydana gelirdi, bunların pek azının da anlamlı bir hayat sürdürme şansı olurdu. Korkunç bir şeydi fakat bununla barışmalıydım. Bir hastanm ölmesine göz yumduğum için kendimi suçlu hissedemezdim.

Odayı insanlar doldurmuştu ve acil müdahale arabası getirilmişti. Göğüs kompresyonunu Natalia devraldı. Gözlerim dolmuştu, fark edilir derecede üzgündüm.

"Ne oldu, Meghan?"

"Başka bir hastanm insülinini yanlışlıkla ona verdim," diye suçumu itiraf ettim derin nefesler alarak. Caitlin öldükten sonra ona otopsi yapacaklarını biliyordum. Vücudunda insülin bulacaklardı. Yalan söylemek işlerin iyice sarpa sarmasından başka bir işe yaramazdı. Üstelik beni suçlu gösterirdi. Ama dürüstlük uzun vadede bana fayda sağlardı. Bana müsamaha gösterirlerdi. Ciddi hatalar yapan hemşireler doğruyu söyledikleri sürece sistem tarafından korunurdu, dolayısıyla bu olayın neticesi o kadar da kötü olmayacaktı.

Ne zaman ve ne kadar insülin verdiğimi söyledim. Dozu yanlış hesaplayarak epeyce artırdığımı da söyledim ve oda iyice

hareketlendi. Organize bir kargaşa vardı, sıkışık bir alandaki bir sürü insan aynı amaç için bütün dikkatleriyle işlerine odaklanmıştı.

Yalnızca benim farklı bir amacım vardı.

Onlar Caitlin'in yaşamasını istiyordu.

Benimse onun ölmesine ihtiyacım vardı ve nihayet öldü.

Ölüm saati söylendi. İnsanlar geri çekildi ve koro hâlinde nefes verdiler. Biri makineleri kapadı, sesleri kesildi. Huzur sis gibi odayı sardı, herkes Caitlin'in kalbi durmadan evvel yaptığı işe geri dönmeden önce kısa süreli bir dinginlik ânı yaşandı.

***

İnsanlar odadan çıkar ve bazıları sanki bir yakınımı kaybetmişim gibi bana baş sağlığı dilemek ve iyi olup olmadığımı sormak için yanıma gelirken öylece durdum.

Caitlin'le odada yalnız kaldığımda onun ölen herhangi bir hasta olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Ama gerçeği yeni yeni kavrıyordum ve bu beni altüst etti. Öyle ki kalbinin attığını duyduğuma ve ince çarşafın altındaki göğsünün belli belirsiz inip kalktığını gördüğüme emindim. Kalbinin sesi çok hafifti: *tık, tık, tık*. Sonunda çarşafı açtım ve gerçekten öldüğünden emin olmak için parmaklarımı şahdamarına bastırdım. Cildi solgun ve soğuktu, silikon bir kek kalıbına dokunduğum duygusuna kapıldım.

Ölmüştü. Gerçekten ölmüştü.

Biri yanıma geldi ve başhemşirenin benimle konuşmak istediğini söyledi. Bunu bekliyordum, zaten kaçınılmaz bir şeydi ve ilerleyen günlerde yapacağım bir sürü konuşmanın ilki olacaktı. Fakat bunları bilmem dehşete kapılmama engel olmadı.

Yanma gittiğimde başhemşire, "Ne oldu, Meghan?" diye sordu ve o anda tamamen kendimi kaybettim. Ağlayarak ve kekeleyerek gerçeğin başka bir versiyonunu anlattım.

Beni teselli etti. "Bu herkesin başına gelebilecek bir hata ve yaptığın şeyin sorumluluğunu üstlenmen takdire şayan. Ama Meghan," diye ekledi yanından ayrılmadan önce, "yerinde olsam her ihtimale karşı bir avukat tutardım."

Başhemşirenin odasından çıktım, oraya yakın ve kimsenin kullanmadığı bir yangın çıkışına gittim. Acil çıkış mandalını iki elimle birden ittim ve çelik kapıdan merdiven boşluğuna çıktım. Merdiveni tırmanmaya başladım, önce yürüdüm, sonra basamakları ikişer ikişer atlayarak koştum. Merdivenin tepesine vardığımda soluksuz kalmıştım ve bacaklarımda laktik asit birikmişti. İki büklüm olup ellerimi dizlerime dayadım. Sonra arkamı döndüm ve merdivene oturdum. Nefes nefese kalmıştım, hırıltılı soluklar alıp veriyordum, öğle yemeğim ağzıma geliyordu. Ağzımda ekşi bir tat vardı, mide asitleri tükürüğüme karışmıştı. Safra boğazıma yükseldi, avurtlarıma ve dilimin altına doldu. İstifra etmemek için kendimle savaştım. Bilinçli bir çaba harcamanı gerektiren bir şeydi bu. Gözlerimi kapadım, burnumdan nefes aldım, havayı ciğerlerimde tuttum ve ağzımdan üfledim. Bunu tekrar tekrar yaptım. Başımı duvara dayadım ve soğuk havanın yüzüme çarpması iyi geldi. Bütün vücudum titremeye başladı, bir sara nöbeti gibi şiddetli kasılmalar yaşıyordum. Ter basmıştı fakat bir yandan da üşüyordum. Gece terlemeleri yüzünden uyandığımdaki gibi tere bulanmıştım ve giysilerimle tenimdeki nem yüzünden titriyordum.

Kimsenin beni böyle görmesine izin veremezdim.

Sienna'nın beni böyle görmesine izin veremezdim.

Titreyen ellerimle önlüğümün cebinden telefonumu çıkardım. Sienna'nın fotoğrafına uzun uzun baktıktan sonra ona bir mesaj yazdım. Selam. Sonraki kelimelerimi dikkatle seçtim çünkü Sienna cin gibi bir kızdı ve beni herkesten daha iyi tanırdı.

Kitaplık Rafı

Galiba hasta oluyorum. Gianna'ya sor bakalım, bu gece onlarda kalman sorun olur mu? Hastalığımı sana bulaştırmak istemiyorum.

Sienna'yı bir arkadaşına kakalamak, zorla kendini yatıya davet ettirmesini istemek benden beklecek bir davranış değildi. Böyle bir şeyi Sienna önermiş olsa bunun kabalık olduğunu söyleyerek kesinlikle karşı çıkardım.

Ama şu anda onu göremezdim. Yaptığım şeyden sonra yüzüne bakamazdım.

Ne hastalığı? diye sordu.

Bilmiyorum. Belki mide gribidir. Gianna'ya mesaj at olur mu? Sonra bana haber ver.

Ama bu çok garip olur, anne. Kendimi zorla evine davet ettiremem ki.

Biliyorum. Özür dilerim. Ama haftaya ACT sınavın ve hafta sonu kış dansı var. Hasta olmamalısın. Annesine bir mesaj atıp sormamı ister misin?

Hayır. Rezil olurum. Beş yaşında değilim.

Tamam. O zaman sen arkadaşına yaz.

Telefonu basamakta yanıma koydum. Eninde sonunda ayağa kalkmak zorundaydım. Eninde sonunda buradan ayrılmak zorundaydım. Eve dönmeden önce halletmem gerekenler vardı. Tek tesellim saatin yediyi geçmesiydi. Gece nöbeti başlamıştı ve gündüzcüler yavaş yavaş hastaneden ayrılıyordu.

Yalnızca bir dakika sonra Sienna bir mesajla o gece Gianna'da kalacağını bildirince rahatladım. Sienna'nm evde olmaması gerekiyordu. Ev bana kalmalıydı. Düşünmek, dağılmak, endişelenmek ve ağlamak için yalnız kalmalıydım. Gianna'nın annesiyle babasının evde olup olmadığını bile sormadım, halbuki genellikle bunu yapardım. Normalde böyle konularda takıntılı biriydim, Sienna'nın bir arkadaşında kalmasına izin vermeden önce ailesinin nerede olduğunu soruştururdum. Bir zamanlar ben de on altı yaşındaydım; uzun süre başıboş bırakılan on altı yaşındaki gençlerin neler yaptığını biliyordum. Ama bu gece en son endişelendiğim şey buydu.

Tamam. İyi eğlenceler. Seni seviyorum.

Merdiven boşluğundan bir türlü ayrılamıyordum. Ayağa kalkmak, merdiveni inmek ve yoğun bakıma dönmek için kendimi ikna etmem gerekti.

Adli tabip geldi. Ölünün tekerlekli bir sedyeyle personel asansörüne götürüldüğünü gördüm çünkü herkes tüm hastalarımızın ön kapıdan çıktığını düşünmeliydi. Bay ve Bayan Beckett el ele sedyenin arkasında yürüyordu, yüzleri yorgun ve üzgündü. Onları görünce bir girintiye saklandım, şu anda onlarla karşılaşmaya, onlarla konuşmaya tahammül edemezdim. Karşılaşırsak onlara ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Yine de onları gözlerimle takip ettim. Bayan Beckett'm gözyaşları dinmişti ve bir anlığına acaba gerçekten üzgün mü yoksa ona iyilik mi yaptım diye merak ettim.

Sonunda binadan çıktığımda yavaşça eve doğru yürüdüm. Suçluluk duygusu beni ele geçirmeye başlamıştı, vicdanım sızlıyordu. Kendimi şeffaf gibi hissediyordum, bana her bakan ne yaptığımı görebilirmiş gibi.

Soğuk bir geceydi. Uzaktan gelen bir siren sesi giderek yaklaştı. Neredeyse hayatımın yarısında Şikago'da yaşamıştım ve bu yeni bir şey değildi. Ne var ki o sirenin benim için ötmediğine hiçbir şey beni ikna edemezdi. İşten çıktıktan sonra hastanedeki biri yaptığım şeyin kasti olduğunu anlamıştı. Polisi aramışlardı ve şimdi polis bu olayı araştırıyordu. Caitlin'in şüpheli ölümünü.

Sirenin feryadı biraz daha yaklaştı. Tam sol omzumun arkasında belirene dek de artmaya devam etti. Hangisinin daha gürültülü olduğunu bilmiyordum: Siren sesi mi yoksa kalp atışlarım mı? Arkama bakmaya korktuğum için bir arka sokağa girdim ve tuğla duvara yaslandım. Ekşi ekşi kokan ve altında bir sokak kedisi kolonisinin yaşadığı bir çöp konteynerinin yanındaydım. Polis arabasının sokağın önünden geçişini izledim ve ancak o gözden kaybolup siren sesi artık duyulmaz olduğunda caddeye çıktım.

Evde yalnızca şarap olduğundan ve bu gece ondan daha sert bir içkiye ihtiyaç duyduğumdan köşedeki içki dükkânına uğradım.

Sonunda eve döndüğümde saat dokuz olmuştu. Dışarısı zifiri karanlıktı, yeniay doğmuştu ve hiç korkmuyordum, hatta şehirde kadınlara saldıran adamı bile düşündüğüm yoktu. Sadece Caitlin'i düşünüyordum.

Vicdan azabı bir gölge gibi yüreğime süzüldüğünde, *İyi biri değildi o*, diye hatırlattım kendime.

Herkese iyilik yapmıştım. Yapmam gerekeni yapmıştım.

Anahtarı kilide soktum ve apartmana girdim. Ayaklarıma tuğla bağlamışlar gibi ağır ve hantal adımlarla merdiveni çıktım. Plastik torba bacağıma sürünüyordu ve içindeki paket kâğıdına sarılmış votka şişesi her adımımla hışırdıyordu.

Üçüncü kata ulaştığımda kapıya sırtımı dönüp bütün dikkatimi anahtarlığıma yönelttim. Bir an önce içeri girip kapıyı kapatmak için dairenin anahtarını diğerlerinden ayırmaya çalıştım.

En üst basamağa adım attım ve merdivenin köşesini dönerken göz ucuyla bir hareket gördüm. İrkilerek başımı kaldırdığımda kapının yanma çömelmiş bir karaltı fark ettim. Çığlık atıp geri çekildim ve önümdeki manzaranm netlik kazanması birkaç saniye sürdü: Bir adam dairemin kapısının yanına, bordo rengi, yırtık pırtık yolluğun üzerine oturmuştu. Uzun bir yüzü, keskin hatlı, köşeli bir çenesi ve birbirine yakın gözleri vardı. Alnına doğru belirgin bir üçgen şekli oluşturan kumral saçlarının dipleri kırlaşmaya başlamıştı.

"Hasiktir. Kahretsin, Ben," diye bağırdım elimi kalbime götürerek ve eski kocam Ben koluna astığı paltosuyla yerden kalktı. "Burada ne işin var?" diye sordum elimi göğsümden çekmeden kesik kesik soluyarak.

"Affedersin," dedi utangaç bir tavırla, benimle mesafesini koruyordu. "Seni korkutmak istemezdim."

Kalbim deli gibi atıyordu. Yanından geçerken onu tersledim çünkü bir an önce eve girip kapıyı yüzüne kapamak ve yalnız kalkmak istiyordum. "Sienna burada değil," diye homurdandım. "Takvimine bak. Bu hafta sonu senin değil."

"Biliyorum," dedi ve kolumda elinin ağırlığını hissettim. Beni sıkıca tutarak durdurdu. "Sienna bana mesaj attı," dedi benimkinin aksine yumuşak ve medeni bir sesle. "Senin için endişelendiğini, garip davrandığını söyledi, Meghan. Her şey yolunda mı diye seninle konuşacağıma söz verdim."

Duraksadım. Önce isteksizdim ama sonra yavaşça ona dönüp gözlerine baktım. "İyiyim, sadece kendimi iyi hissetmiyorum," dedim. "Sanırım midemi üşüttüm. İzin verirsen," diye ekledim kolumu kurtararak, "eve girip yatmak istiyorum."

Kapıya doğru bir adım attım ama Ben torbaya elini sokup paket kâğıdını parmağıyla araladı ve içindeki Smirnoff şişesine baktı. Bakışlarını yüzüme kaldırdı. "Votkanın mide üşütmesine iyi geldiğini bilmiyordum."

Torbayı sertçe çekip ondan uzaklaştırdım.

"Hey," dedi yumuşak, sevgi dolu bir sesle. Başını yana eğip gözlerimin içine baktı ama bana patronluk taslar gibi bir hâli yoktu. Sanırım gerçekten endişeliydi. "Neden bu kadar gerginsin? Her şey yolunda mı?"

Bileğime taktığım votka torbasıyla kollarımı göğsümde kavuşturdum. Gerginliğim giderek artarken savunmaya geçtim. "Dur tahmin edeyim," dedim düşmanca bir tavırla. "Bunları yargıca anlatmayı planlıyorsun."

Ama Ben irkildi ve gerçekten incinmiş gibi göründü. "Hayır, Meghan," dedi başını iki yana sallayarak. Koridorun ışıkları yüzünde gölgeler oluşturuyordu. "Öyle bir şey yapmam. Ayrıca ona söylesem bile ne değişir? Sen bir yetişkinsin. Velayet anlaşmamızda işten sonra içki içemeyeceğine dair bir madde yok." Bir adım yaklaştı ve ellerini omuzlarıma koydu. Beni dostça ve güven vermek istercesine tuttu. Göz hizama gelmek için dizlerini kırdı. "Dert ettiğim o değil. Ben senin için endişeliyim."

Güçlü ve sabırlı olmaya çalıştım ama öyle yorgun ve duygusaldım ki gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Ağlamak istemesem de kendimi tutamamıştım. Ben'in yüzü değişti, ifadesi yumuşadı. Hiçbir zaman öyle kolay ağlayabilen, sulu gözlü bir kadın olmamıştım. Daha ziyade duygularımı içime atan biriydim. Dolayısıyla bu, Ben için yeni ve beklenmedik bir şey olmalıydı; hiç bilmediği bir yüzümü görmüştü.

Önce tereddüt etti ve sanırım ne yapacağını bilemedi ama sonra dizlerini doğrulup bana sarıldı. Onun kollarındayken sonunda teslim olduğumu hissettim, sanki içimdeki bir baraj yıkıldı ve serbestçe ağlamaya başladım. Başta isteksizdim ama başımı göğsüne yasladığımda bu yakınlık bana güven verdi, kalbinin ritmi beni rahatlattı ve yatıştırdı. Ben saçlarımı okşadı ve bir an kendimi güvende hissettim. "Neler oluyor, Meghan?" diye kulağıma fısıldadı. "Benimle konuşabilirsin." Sonunda pes

ettim çünkü o Ben'di. Tüm farklılıklarımıza, son yıllarda olanlara rağmen beni neredeyse herkesten iyi tanırdı, hatta bazen kendimden bile daha iyi. En iyi hâlime de en kötüsüne de tanık olmuştu.

Kolumun tersiyle yüzümü silerek yavaşça geri çekildim. "Kötü bir gündü," dedim. "Bir hastamı kaybettim." Başımı iki yana salladım. "Be-ben Sienna'nın beni böyle görmesini istemedim. Sadece yalnız kalmak istedim."

"Üzgünüm," dedi ve bunu bana gerçekten hissettirdiği için onu samimi buldum. "Bir hastanı kaybetmenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Sen bu yüzden bu kadar iyi bir hemşiresin, Meghan. Böyle şeylere kayıtsız kalamıyorsun, asla alışmıyorsun."

Az kalsın bu kez farklı olduğunu söyleyecektim. Her şeyi mahvettiğimi ve onun benim yüzümden öldüğünü. Ama kendime engel oldum ve Ben'in hâlâ iyi bir hemşire olduğuma, olanların benim kontrolümün dışında gerçekleştiğine inanmasına izin verdim. Bir an koridorda hiç konuşmadan karşılıklı durduk. "Pekâlâ," dedi sonunda ve paltosunu koluna geçirdi. "Sana bakmaya gelmiştim. Ama yalnız kalmak istiyorsan seni zorlamak istemem," dedi ve birden gitmesini hiç istemediğimi fark ettim. Düşüncelerimle yalnız kalmaktan korkuyordum.

"Gitmek zorunda mısın?" diye sordum gayriihtiyari elimi ona uzatarak. Ben gözle görülür bir şaşkınlığa kapıldı. Cevap vermesi saniyeler sürdü ve o zaman bir hata yaptığımdan, aramızdakileri yanlış değerlendirdiğimden emin oldum. Özel bir an yaşadığımızı hayal etmiştim, hepsi o.

Ama sonra Ben, "Hayır," dedi ve paltosunu çıkarıp tekrar koluna astı. "Gitmem gerekmiyor. İstersen kalabilirim."

Başımı onaylar gibi salladım. "İsterim." Ona arkamı döndüm ve kapıyı açarken elini belime koydu. Karanlık daireye girdiğimizde lambayı yakmak için salona gittim. Işığı açtım ve

biraz kıstım. Tekrar Ben'e döndüğümde kapıyı yavaşça kapadı ve sürgüyü çekti. Ben uzun boyluydu, bir seksenden fazlaydı ve atletik bir fiziği vardı. İnce, beyaz tişörtünden pazuları belli oluyordu. Altına boru paça bir kot giymişti.

Bana döndüğünde bakışlarımı yakaladı. "Paltonu bir iskemlenin arkasına asabilirsin. Bir şey içer misin? Bira var."

"Bira harika olur."

Başımla onayladım ve elimde votkayla dar ve karanlık koridoru geçip mutfağa girdim. Şişeyi torbadan çıkardım, bir viski bardağına iki ölçek votka ve kola koydum. İçkimden büyük bir yudum aldım ve Sienna'ya bir mesaj yazdım. Babana mesaj atmana gerek yoktu. Ben iyiyim. Ama birkaç saniye sonra üslubumu sert buldum. Sienna'nın Ben'e mesaj yazdığı için kızdığımı sanmasını istedim çünkü gerçekten iyi niyetli ve tatlı bir davranıştı.

Bir mesaj daha yazdım. Ama babana haber vermeni takdir ettim. Beni düşündüğün için teşekkür ederim. Bu gece Gianna'yla iyi eğlenceler. Seni seviyorum.

Bir yudum daha içtim ve Sienna mesaj atacak mı diye mutfak tezgâhının yanında dikilmeye devam ettim ama hemen yazmadı. Demek ki telefonuyla meşgul olmak yerine arkadaşıyla vakit geçiriyordu ve buna memnun oldum.

Bir yudum daha içtim ve Caitlin'i düşünmemeye çalıştım. Öldükten sonra parmak uçlarımla cildine dokunduğumda hissettiklerimi unutmak için kendimi zorladım. Onun yerine bana ve başkalarına yaptığı korkunç şeyleri, ne kadar ikiyüzlü olduğunu düşündüm. Bana yaptığı şey korkunçtu. Beni araştırmış, geçmişimi öğrenmiş ve hayatıma daha kolay sızmak için bir arkadaşımmış gibi davranmıştı. Benim hakkımda her şeyi biliyordu, insanlara yardım etme arzumu kendi çıkarı için kullanmış ve onu koruma güdümü harekete geçirmek için kurban rolüne bürünmüştü. Böylece ona acıyıp onu yanıma alacağımı

biliyordu. Onu son haftalardaki çaresiz ve şuursuz hâliyle hatırlamakta güçlük çekiyordum. Onları acımasızca incitmiş olmasına rağmen ailesinin kol kanat gerdiği bir kadın olarak.

Caitlin'i önceki hâliyle hatırlamak zorundaydım.

Ben için buzdolabından bir bira alıp telefonumu kolumun altına sıkıştırarak iki içkiyi salona götürürken yaptığım tek hata benim hakkımda bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini sorgulamamak oldu.

Ben salondaydı, bana sırtı dönüktü. Pencereden sokağa bakıyordu. Geldiğimi duymadığı için bir anlığına duraksadım ve onu izledim. Sienna evde değilken buraya onu almaktan başka bir sebep için gelmesine, beni merak etmesine hâlâ inanamıyordum.

Eski Ben bunu yapmazdı. Eski Ben benim için programını bozmazdı. Birdenbire son aylarda ona karşı beslediğim tüm kötü duygular yumuşadı. Olanlara başka bir gözle baktım. Evliliğimizin yıkılmasının tek sorumlusu o olmayabilirdi. Geçmişi düşündüğümde, birlikte bu kadar uzun bir zaman geçirdikten sonra birbirimize karşı ilgimizi kaybetmemiz normaldi. İkimiz de ihmalkâr davranmış, çaba göstermemiştik. İlişkimiz için ilk yıllarımızdaki kadar emek vermemiştik. Belki onun kadar ben de suçluydum.

"Biran," dedim biraz yürüyerek. "Otursana."

Yavaşça bana döndü. Arkasında, camın ardında yine kar yağıyordu. Ben sehpanın dar kenarından dolaşarak odanın karşısına geçti. Deri kanepeye oturdu ve birayı ona verirken kazara ellerimiz birbirine değdi. "Teşekkürler," dedi ve nereye oturacağımı bir süre düşünmeme rağmen tek başıma koltuğa oturmaktansa yanına geçtim.

Ben şişeyi boynundan tutarak biraya baktı. Her zaman içtiği Guinness olduğu dikkatinden kaçmamıştı. "Guinness sevdiğini bilmiyordum."

"Sevmem."

"Ah," dedi Guinness'i başka biri için aldığımı sanmış gibi.

Ama yanlışını düzelttim. "Eski alışkanlıklar zor bırakılıyor," dedim kızararak çünkü ben ancak kırk yılda bir bira içerdim. O şişeyi de bir ay kadar önce marketten yanlışlıkla almıştım. Farkında bile olmadan yaptığım bir şeydi çünkü biz evliyken Ben'e sürekli altılı Guinness paketi alırdım. Eve dönüp torbaları boşalttığımda böyle bir hata yaptığıma inanamamıştım. Hatta onu çöpe atmayı düşünmüştüm. Onu asla içmeyeceğimi biliyordum ama belki bir gün biri içer diye ziyan olmasını istememiştim.

Bu kişinin Ben olacağınıysa hiç düşünmemiştim.

Şişeyi dikerek büyük bir yudum içti ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Hastanın adını söyleyecek misin? Şu ölen kadının?"

Ondan bahsetmek istemedim. Onu düşünmek istemedim.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Hâlâ kurallara bağlı olduğunu görmek güzel," dedi ve bana takılmasından hoşlanarak gülümsedim. Ayrılmamızın üzerinden aylar geçmesine ve birbirimize karşı beslediğimiz kötü duygulara karşın benimle ilgili espri yapabilmesi hoşuma gitmişti. "Tam olarak ne oldu?" diye sordu kolunu kanepenin arkasına atıp ciddileşerek. Kolunun omuzlarıma ve saçlarıma değmesi içimdeki bir şeylerin fitilini ateşledi. Bir erkeğe bu kadar yakın olmayalı uzun zaman olmuştu. Ben'in tıraş losyonunun keskin ve tanıdık kokusu bana evi hatırlattı, birlikte kurduğumuz hayat gözümün önüne geldi, her sabah aynı küçük banyoda işe gitmek için hazırlanırken Ben'in tıraş losyonunun kokusunu solumam.

"Kalp durması."

"Kaç yaşındaydı?"

"Otuz iki," dedim ve bana nasıl baktığını, beni dikkatle izlediğini fark ettim.

Ben bu konunun beni üzdüğünü anlamıştı. Ses tonu değişti. "Hiç sormamalıydım. En iyisi bunu konuşmamak," dedi gözlerini kaçırarak ve konuyu değiştirmeye istekli olmasını takdir ettim.

Hâlâ önlüğümleydim. Eve ilk geldiğimde üzerimi değiştirip bir kot ve bluz giymediğime, içkilerimizi koymadan önce hiç olmazsa saçıma bir tarak atmadığıma pişman oldum. "Berbat hâldeyim. Üzerimi değiştirmeliyim," dedim ve kalkmak için bir hamle yaptım ama Ben kanepenin arkasındaki kolunu indirip elini bacağıma koydu. Aniden durdum ve tekrar oturarak bacağımdaki elini izlemeye başladım. Önce elini kıpırdatmadı ama avucunun sıcaklığı odanın serinliğini kırarak içimi ısıttı. Elini çekmesini bekledim fakat bunu yapmadı. Onun yerine, başparmağıyla dizimi okşamaya başladı. Küçük, dairesel bir hareketti ama onu iliklerime dek hissettim. Bir süre sessizce Ben'in eline baktım, ne bir tepki verdim ne de onu kendimden uzaklaştırdım. Bana dokunmasına izin vererek lisede birlikte çalıştığımız donmuş yoğurt dükkânında Ben'in güçlü ellerine, yazarkasanın tuşlarına marifetle basmasına âşık oluşumu hatırladım. İçimde özleme dair bir şeyler ve başka bir duygu uyandı.

Kalbim kafesinden kurtulmaya çalışan bir kuş gibi çırpınmaya başladı.

"Hayır," dedi. "Üzerini değiştirmene gerek yok. Böyle kal. Yabancı değilim." Birasından bir yudum daha içti. "Sienna saat kaçta gelecek?" diye sordu.

"Gelmeyecek," dediğimde gözlerimiz buluştu. "Bu gece yok. Arkadaşı Gianna'da kalacak."

Yutkunurken âdemelmasının aşağı yukarı hareket ettiğini gördüm.

Saçlarıma dokunmak için uzandı. Parmak uçları hafifçe kulağıma değdi. Nefesim sıklaştı ve konuştuğunda nefesinin sıcaklığını tenimde hissettim. "Bunu özledim," dedi. "Seni özledim."

Israrla gözlerimin içine bakarken bakışlarında pişmanlık vardı. Sonra bakışları dudaklarıma kaydı ve ilk öpüşmemizi hatırladım. On yedi yaşındaydım. İlk öpücüğüm değildi. Başkalarıyla da öpüşmüştüm ama çoğu sarhoş olduğum lise partilerinde hayal meyal anımsadığım, acması hatıralardı; karanlık köşelerde dillerini ağzıma sokan oğlanlarla yaşadığım ve aşkla karıştırdığım tecrübeler.

Ama daha önce kimseyle Ben'le öpüştüğüm gibi öpüşmemiştim. O gece dudaklarını tatlı bir meltem gibi yumuşacık ve nazikçe dokundurmuştu dudaklarıma. Birden duyularım keskinleşmişti, kendimle ve çevremle olan ilişkim tamamen kopmuş, ayaklarım yerden kesilmişti sanki. Otoparkın karanlık bir köşesinde ayakta duruyorduk, yakındaki sokak lambasının ışığı oraya kadar ulaşmadığı için arabayla yoldan geçenler bizi göremezdi.

"Sienna biriyle görüştüğünü söyledi," dedim. Gerçi az daha bunu söylemeyecektim çünkü bilmek istemiyordum. O ânı mahvetmek istemiyordum ama bir yanım onu dairesinde bekleyen ve Ben'le benim yatağımda tek başına yatan bir kadın olup olmadığını merak ediyordu. Belki de Ben sırf Sienna beni merak ettiği için yanımdaydı.

"Evet," dedi saçlarımı okşayarak. "Ama bitti."

"Üzüldüm," dedim ama doğru söylüyorsa üzülmemiştim. Hatta bittiğine sevinmiştim. "Ne oldu?"

"Dürüst olayım mı?" diye sordu ve birasından bir yudum daha alırken biraz mahcup göründü. "Seni kıskandı."

"Beni mi?" Geri çekildim ve kıkırdadım. "Ama sen ve ben artık beraber değiliz. Eski karını kıskanması için ne gibi bir sebep olabilir?"

"Ah, bilmiyorum," dedi ama tavrı bana sataşır gibi oyunbazdı. Sebebi biliyordu. "Belki birlikte geçen on yıl ve ortak bir çocuk yüzündendir. Bununla rekabet etmek zor. Şifoniyerin

çekmecesinde bir fotoğrafımızı bulması da tuz biber ekti. Onu fotoğrafa bakarken yakaladım, gerçi o bakmadığını iddia edip sadece neye benzediğini görmek istediğini söyledi. Halbuki o fotoğrafı sakladığıma çok kızdığı belli oluyordu."

Ben'in çekmecesine bir fotoğrafımızı saklamasını ve kız arkadaşının buna tepkisini aklımın bir köşesine yazdım. "Nereden anladın?" diye sordum. "Ne yaptı?"

"Senin hakkında bir sürü soru sordu. İsmini, nasıl tanıştığımızı ve nasıl biri olduğunu."

"Ona ne anlattın?"

"Gerçeği. Özverili ve merhametli ama tedbirli olduğunu. Dışarıdan sert biri gibi göründüğünü ama sevdiklerin için yapamayacağın hiçbir şey olmadığını." Duygulanmıştım. Ben'in böyle konuştuğunu ilk kez duyuyordum. Beni nasıl gördüğünü ve benimle ilgili ne hissettiğini anlatıyordu. "Ona ne kadar güzel olduğunu söylemedim. Gerek kalmadı. Bunu kendi gözleriyle gördü," dedi ve bu sırada, ellerini gömleğimin altına sokmasıyla ürperdim. Duraksadı ve "Kimseyle çıktın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim ama elleri dikkatimi dağıtmıştı, vücudumun kendiliğinden ona yaklaştığını hissettim, kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başladı. "Aslında evet. Yani evet, çıktım. İnternetten tanıştığım bir adamla buluştum. Kulağa zavallıca geliyor, değil mi? Çevrimiçi flört."

"Hayır. Bunu herkes yapıyor. Ben de denemeyi düşündüm. Gerçi kırk yaşından sonra doğru düzgün bekâr bir kadın bulmak pek kolay değil."

"Haklısın. Doğru düzgün bekâr bir erkek bulmak da kolay değil. Ya aileleriyle yaşıyorlar ya da boşanmışlar. İster istemez onlarda bir sorun olduğunu düşünüyorsun." Güldüm. "Tencere dibin kara seninki benden kara hesabı. Bunları konuşmamız ne tuhaf, değil mi? Başkalarıyla çıkmaktan bahsetmemiz?"

"Hem evet hem hayır," dedi Ben. "Çünkü ikimiz de aynı durumdayız ve birbirimizi anlayabiliriz. Karımı başka bir erkekle yatakta hayal etmek berbat bir şey olsa da. Bir sakıncası yok değil mi?" diye fısıldadı yumuşak bir sesle ve ellerini çıplak karnımdan yukarı doğru kaydırdı. Kesik kesik soluyarak başımı salladım, kalbim deli gibi atıyordu. Bakışları gözlerimden dudaklarıma doğru kaydı. Gözlerinin rengine ve dudaklarının biçime dalıp giderek altdudağımı ısırdığımda tekrar göz göze geldik. Beni öpmesini ne kadar istediğimden başka bir şey düşünemiyordum, beni kanepeye yatırmasını ve üzerime yatmasını. Onda kendimi kaybetmek istedim, bu âna dek olanları unutmak. Boşanmayı. Caitlin Beckett'ı. Yaptığım şeyi.

"Eski karını," diye düzelttim. "Ayrıca onunla yatmadım. Sadece akşam yemeğine çıktık ve o bile iyi değildi. Yemekler, sohbet, hepsi."

"Tüh. Zavallı adam. Adı neydi?"

"Alec," dedim. İnternetteki fotoğraflarına hiç benzemediğini gördüğümde kendimi korkunç ve sığ biri gibi ama bir yandan da kandırılmış gibi hissettiğimi hatırladım. Kalıp ona bir şans vermeye karar vermiş ve sonunda bundan pişman olmuştum. "Kız arkadaşının adı ne?"

"Eski kız arkadaşım. Artık beraber değiliz."

"Özür dilerim. Kız arkadaşının ismi neydi?"

"Caitlin," dedi ve kendi tükürüğümle boğulmama ramak kaldı. Kamburumu çıkararak kanepenin arkasından doğruldum ve bardağı elimde tutmaya devam edebileceğime güvenmediğim için uzanıp onu sehpaya koydum. O sırada bir tren geçti ve bana zaman kazandırdığı için ona minnettar oldum. Konuşmak zorunda değildim. Cevap vermek zorunda değildim. Apartmanın duvarları üzerime kapandı ve birden bana odada hiç oksijen kalmamış gibi gelmeye başladı.

Caitlin.

Başka bir Caitlin olabilirdi. Dünyada on binlerce Caitlin olmalıydı.

Ama ben ömrüm boyunca tek bir Caitlin tanımıştım.

"Ama ondan söz etmek istemiyorum. *Alec*'ten de," dedi Ben tren uzaklaşıp ev yeniden sessizliğine gömüldüğünde. Ses tonunda küçümsemeye dair bir şeyler vardı.

Aynı anda sehpadaki telefonum yankı yapan bir sesle titredi.

Bu ani gürültü beni irkiltti. "Açma," dedi Ben nefesini kulağıma üfleyerek. Bana iyice sokulduğu için tekrar kanepenin arkasına yaslanmak zorunda kalmıştım. Kolları sırtıma batıyor, canımı acıtıyordu.

Ben'in ağırlığına karşı koyarak doğrulmaya çalıştım ama bana direndi ve üzerime kapanarak bacaklarımın arasma girdi. İri cüssesi birden beni bunalttı. "Sienna olmalı," dedim ama Ben buna aldırmadı. Elini sutyenimin dantelli kenarının altına doğru kaydırırken boynumu öpmeye başladı.

"Eminim iyidir," diye mırıldandı.

"Lütfen. Bundan emin olmak istiyorum."

Ben gürültüyle iç çekti. Bana bozulduğu belliydi. Elini gömleğimin altından çıkardı. Ama sonra başımın iki yanında duran güçlü kollarına abanarak kendini kaldırdığında durakSadı. Üzerimden kalkıp telefonuma ulaşmama izin vermeden önce bir an beni izledi ve o anda, evlendiğim bencil, huysuz ve çabuk sinirlenen adamı görür gibi oldum. Bana hayır demek, Sienna'nın işimizi bitirmemizi bekleyebileceğini söylemek istediğini gözlerinden okuyabiliyordum.

Kanepeden kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum gömleğimi aşağı çekerek.

"Tuvalete," dedi.

Telefonumu almadan önce banyonun kapısını kapatıp kilitlemesini bekledim.

O zaman yüzümü telefonun ekranına yaklaştırarak kilidini açtım. Haklıydım, mesaj Sienna'dandı. Kısa ve anlamsız bir şey yazmıştı.

Öyle bir şey yapmadım.

Kaşlarımı çattım. İlk başta ne demek istediğini anlayamadım. Ne yapmamıştı?

Banyodan sesler geliyordu. Ben birazdan oradan çıkardı ve döndüğünde beni telefonda bulmasını istemediğimden çabucak bir mesaj yazdım. Ne yapmadın?

Ben'in sifonu çektiğini ve musluğu açtığını duydum. Elimdeki telefon tekrar titredi ve ekrana baktığımda mideme bir kramp girdi.

Babama mesaj atmadım.

Elimi ağzıma götürdüm.

Ben.

Biraz önce söylediği şeyi düşündüm, Caitlin'le çıktığını.

O da bu işin içinde miydi? Caitlin'in suç ortağı mıydı? Ama neden? Boşanmanın intikamını almak için mi, beni incitmek için mi?

Bu kadına benim hakkımda özel şeyler anlatıp anlatmadığını merak ettim. Mesela kız kardeşimin ölümüyle yıkıldığım gibi şeyler. Ben beni çok iyi tanır, hakkımdaki her şeyi bilirdi. Bir yabancıya kolay kolay güvenmeyeceğimi, hele onu Sienna'yla oturduğum eve asla getirmeyeceğimi tahmin ederdi. Ama eski bir dostun beni kazanma şansı yüksekti ve bu dost beni tehlikede olduğuna inandırdığında her şey tereyağından kıl çeker gibi basit olurdu.

Banyo kapısının çevirmeli kilidinin sesini duyduğumda safra tadı ağzımı doldurdu. Kısa süren ama net duyulan bir sesti bu.

Yine de başımı çevirdiğimde kapı tokmağının yavaşça döndüğünü görerek nefesimi tuttum. Ben kapıyı açtı. Banyonun ışığı dışarı vurdu ve Ben'in iri cüssesi küçük kapı eşiğini doldurdu.

Işığı söndürdü. Bir anda arkasındaki oda karanlığa gömüldü ve bu binada sadece üç tane daire olduğunu düşündüm. Bu gece kimse evde olmayabilir ve bağırsam kimse duymayabilirdi.

"İyi miymiş?" diye sordu Ben başını yana eğerek. Kollarını aşağı sarkıtmıştı. Üç adımda yanımda bitti ve gayriihtiyari kanepeden kalkarak ondan uzaklaştım.

Sienna, Ben'e mesaj atmamıştı. Ben buraya kendiliğinden gelmişti.

Caitlin'in öldüğünü biliyor muydu? Onu öldürdüğümü biliyor muydu? Ama nasıl?

"Meghan?" dedi.

"Efendim?"

"Sienna iyi mi diye sordum."

Belki de hiç ayrılmamışlardı. Belki hâlâ birlikteydiler.

Biraz önce bana hastamın adını sormuştu. Kaç yaşında olduğunu. *Şu ölen kadın*, demişti.

Ona hastamın kadın olduğunu söylememiştim.

Nefesim kesildi. "Evet," dedim. "İyi."

Life360 uygulamasını Ben de kullanıyordu. Sienna'nın onda kaldığı gecelerde. Tıpkı benim gibi onu takip edebiliyordu. Sienna'nın evden çıktığını görebilirdi. Minik avatarının Gianna'nın üç blok ötedeki evine doğru yürüyüşünü anbean takip edebilirdi.

Yalnız olduğumu biliyor olabilirdi.

"Meghan?" dedi yine.

"Pardon. Ne?" diye sordum boğazımda bir düğümle.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ben'in önünde polisi arayamazdım. Telefonuma uzanıp numarayı tuşlamaya yetecek kadar zamanım olmazdı, bana engel olurdu.

Ayrıca yaptığım şeyi itiraf etmeden bunu onlara anlatmanın bir yolu yoktu.

"Ne istiyor?" diye sordu bana yaklaşarak. Saçlarımı gözlerimin önünden çekip yüzümü avuçlarının arasına aldığında put gibi durmaya devam ettim. Başımı arkaya yatırdı ve beni koyu kahverengi gözlerine bakmaya zorladı. İsterse kolayca boynumu kırabileceğini fark ettim; omuriliğimi koparabilirdi ve ona karşı koymaya vakit bulamazdım.

Caitlin, Ben'e Sienna'nın onu kızı olmadığını söylemiş olabilir miydi? Belki de Ben bunu zaten biliyordu.

Sesimin titremesini kontrol etmeye çalıştım. "Başı ağrıyormuş. Gianna'da kalmak istemediğini söyledi. Eve dönecek."

Boynumdan aşağı kaydırdığı başparmağı soluk borumun üzerinden geçti. Ellerini boynuma dolayıp sıktığını, nefes alamadığımı hayal ettim. "Hay aksi," dedi ve bakışlarından bana inanıp inanmadığını anlayamadım. "Daha fazla zamanımız olur sanmıştım." Yine de bu onu durdurmadı. Aksine şimdi daha kararlıydı. Ellerini belimin arkasına kaydırarak beni kendine çekti. O sırada bir tren daha geçti. İçindekilerin bizi izlediğini düşündüm. Ben dudaklarını ağzıma değdirdi ve pantolonumun bağcıklarını çözerken yine boynumu öpmeye başladı.

"Ben de," dedim ve ellerini itip geri çekildiğimde hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalıştım. "Ama bence gitmelisin, Ben. Sienna'nın eve gelip bizi böyle görmesini istemem."

Ben iki adım uzakta soğuk ve ifadesiz bir yüzle dikilmeye devam etti. Sırtını dikleştirdi, saçlarını eliyle arkaya taradı ve koyu kahverengi gözlerini bana dikti. Kapıyla aramda duruyordu, koşarsam beni saçlarımdan ya da bileğimden yakalamadan önce kapıya ulaşabilir miyim, sürgüyü açıp kaçabilir miyim diye düşündüm.

Kitaplık Rafı

Bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Daire küçük ve sıkışıktı, kıpırdayacak yer yoktu. Onun çok yakınından geçmek zorunda kalırdım.

Evden çıkmayı başarsam bile yardım alabileceğim bir yere ulaşamadan, hatta belki apartmandan bile çıkamadan beni yakalardı. Belki beni merdivenden aşağı iterdi. Bir süre beni kimse bulamazdı.

Söylediğimin aksine Sienna'nın eve döndüğü filan yoktu. En azından on saat yalnızdım.

"Doğru, haklısın," dedi Ben sakin bir sesle. "Gitmeliyim. Sienna'nın bizimle ilgili yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum."

Gitmeden önce beni en azından on saniye daha izledi.

O gittikten sonra perdeleri örttüm ve bir koltuğu sokak kapısının önüne ittim.

Bütün gece gözümü kırpmadım. Elimde bir bıçakla kanepede oturarak sokak kapısını gözetledim.

Ayışığı Kitaplığı

YİRMİ BEŞ

Güneş doğdu. İlk anda göremedim. Perdeler kapalıydı ama koyu renk, keten panellerin arasından incecik bir sabah güneşi içeri sızdı. Nöbet yerimden ayrıldım. Her yerim tutulmuştu, yorgunluktan ölüyordum. Kanepede on beş dakika içim geçmiş olabilirdi ama hepsi bu kadardı; onun dışında hiç uyumamıştım. Bütün gece Ben'le Caitlin'i düşünmüş, onları birlikte hayal etmiştim. Ben ya da Caitlin eski evimizin gömme kitaplığındaki eski lise günlüklerimizi bulmuş olabilir miydi? Belki de yatakta birbirlerine sokularak onlara beraber bakmışlardı. Araştırmaları için Ben'le benim eski lise fotoğraflarımı bulmuşlardı. Günlükte çiftlerdeki eşim Mandy Cho'yla bir fotoğrafımız vardı. Kazandığımız bir tenis maçından sonra çekilmişti, kollarımızı birbirimize dolamıştık, yorgun ve terliydik ama mutluyduk. Kahve içmek için buluştuğumuz akşam Caitlin'in *Ben dışında liseden görüştüğün birileri var mı?* diye sorduktan sonra Mandy'yi ayrıca sorduğunu hatırladım. O ve Ben Mandy'yle günlükteki fotoğrafımızı görmüş olmalıydı.

Pencereye gittim ve perdeyi çekip dışarı baktım. Sokak sessizdi, hâlâ yarı uykudaydı ama günışığı insana güven veriyordu. Günışığında kötü bir şey olmaz diye düşündüm, halbuki olurdu.

Son yirmi dört saatte olanlar içimi kemiriyordu. Pencereye arkamı dönüp kahve yapmak için mutfağa doğru yürüdüm. O

sırada telefonum yeni gelen bir mesajla öttü ve korkuyla sıçradım. Kalp atışlarım hızlandı.

Bu gece seni görebilir miyim?

Ben. Nabzım biraz daha hızlandı. Bu mesaj beni dün geceye geri götürdü, kanepede yanında otururken ona kız arkadaşını sormuştum ve masumca sohbet ettiğimizi sanıyordum. Hatta tatlı tatlı birbirimize sataşarak flört ettiğimizi. Oysa işin aslı başkaydı.

Caitlin. Bu kelimeyi saplantı hâline getirmiştim. Ben'in sesinin tonunu, onu söylerken bakışlarının neler anlattığını, bana bakışlarının düşmanca mı yoksa benden bir tepki beklediği için yalnızca meraklı mı olduğunu düşündüm.

Ayakkabılarımı giyip bodrum kata indim. Orada lise son yıllığımı buldum ve onu yukarı götürdüm. Kapıyı kilitleyip kanepeye oturdum ve yıllığı karıştırmaya başladım. Ben'le mezunlar gününde ve sonra bir futbol maçında çekilen fotoğraflarımızı buldum. Tenis takımına ayrılan sayfaları açtım. Sağ üst köşede Nat Cohen elinde bir kupayla gülümsüyordu ve bundan sadece birkaç yıl sonra öldüğünü bildiğim için bu fotoğraf beni hüzünlendirdi. Sayfayı çevirdim ve ilerledim. Kapak sayfalarının arka yüzlerinde öğretmenlerimin ve sınıf arkadaşlarımın farklı renkli kalemlerle yazdığı *Sen harika bir dostsun* ve *Mutlaka görüşelim* gibi notlar vardı. Ben'in arka kapağın içine yazdığı notu görünce –sadece ikimizin anlayabileceği bir espriydi– onun yıllığının arkasına yazdığım yazıyı hatırladım; muhtemelen kalplerle süslü, vıcık vıcık bir şeydi. Caitlin'le birlikte onu okuyup katıla katıla gülmüşler miydi?

Telefonum yine öttü ve gerildim. Yıllığı bir kenara koyup telefonuma uzandım.

Mesaj yine Ben'dendi.

Evde ikimize akşam yemeği pişireceğim. Ne istersen.

Ben ve Sienna'yla eskiden Lincoln Park'taki bir dairede oturuyorduk. Şimdi bu daire onun olmuştu. Boşandığımızda ve Sienna'yla birlikte başka bir eve taşındığımda neredeyse evliliğimin yasını tuttuğum kadar bu dairenin de yasını tutmuştum. Ama şimdi oraya gitme, orada onunla yalnız olma fikri beni korkutuyordu.

Cevap vermedim. Telefonu tekrar elimden bıraktım ve bu mesajı, Ben'i unutmaya çalıştım ama sadece birkaç dakika sonra telefon çaldı ve ısrarcılığı tüylerimi ürpertti. Asla vazgeçmiyordu.

Telefona göz attım, kendimi iyi hissetmiyordum, stres ve yorgunluk yüzünden bitap düşmüştüm. Ama arayan Ben değildi. Telefonu açtım ve kulağıma götürdüm. "Alo?"

Hastaneden birisiydi, İK'dan. Oraya gidip onlarla görüşmemi istiyorlardı.

***

Sabah güneşi şakacıydı. Doğmasıyla yoğun ve kalın bir bulut tabakasının ardında kaybolması bir oldu. Dışarıda fırtına vardı ve hava sıcaklığı sıfır derecenin biraz üzerinde olduğundan kar yerine bardaktan boşanırcasına yağan karla karışık yağmura maruz kaldım. Hastaneye vardığımda önce insanlar bana dik dik baktı, sonra benimle göz teması kurmaktan kaçınarak kendi yollarına gittiler. Kim olduğumu ve ne yaptığımı herkes öğrenmişti, bir hastayı nasıl öldürdüğümü.

İnsan Kaynakları departmanına gittiğimde insanları toplantı odasında beni beklerken buldum. Olanları bir kez daha dinleyip değerlendirmek için beni görmek istemişlerdi. Aralarında tanıdık yüzler vardı ama bazılarını hiç görmemiştim.

Kendilerini tanıttılar. İK, risk yönetimi hemşirelik hizmetleri müdürü ve daha fazlası. Başhemşirenin tavsiyesine uyup bir avukat tutmadığıma pişman oldum.

"Günaydın Meghan. Otur lütfen," dedi biri. Döşemeli sandalyelerden birini çekip oturdum ama bir türlü rahat edemedim.

Odada gezinerek bana sorular sordular.

Kaç yıllık hemşiresin?

Bayan Beckett'ı ne zamandır tedavi ediyordun?

Bayan Layley'nin insülin kalemi neden cebindeydi?

Bir hastaya ilaç vermeden önce bileğindeki isim bandına bakmayı sık sık atlar mısın?

Şu andaki ruh hâlini tarif edebilir misin?

Resmen sorguya çekiliyordum ve onları en fazla endişelendiren konunun kendilerinin bu olaydaki mesuliyetleri olduğunun çabucak farkına vardım. Cevaplarımın önceki günkülerle tutarlı olmasına dikkat etmeliydim.

Bundan sonra neler olacağını açıkladılar. Devlet hemşire komisyonuna benimle ilgili bir rapor sunulmuştu ve olayın yargıya intikal edip etmeyeceğine onlar karar verecekti. Hakkımda bir soruşturma açılacaktı. Çalışma arkadaşlarımla, üstlerimle ve Beckettlarla konuşacaklardı. Beckettlar isterlerse bana dava açabilirdi. Komisyonun yaptığım şeyin yasal kovuşturmaya neden olacak bir suç teşkil edip etmediğine, açığa alınmama ya da meslekten menedilmeme veyahut başka bir ceza almama karar vermesi aylar sürerdi. Bunların hiçbiri olmayabilirdi. Bana hiçbir yaptırım uygulanmayabilirdi.

Soruşturmanın sonucunu idari izinli olarak beklememe karar verildi.

Dolabımdaki eşyalarımı almak için yavaşça yoğun bakıma doğru yürüdüm. Ne zaman geri dönerdim ya da bir daha döner miydim bilmiyordum. Olanlara şaşırmamıştım. Bunların

bir sonucu olmasını bekliyordum ama kovulmamıştım. Güvenlik görevlileri eşliğinde binadan çıkarılmamıştım. İdari izin başıma gelebilecek en kötü şey değildi. Maaşımı almaya devam edecektim, haklarımı kaybetmemiştim. En kötüsü polisin gelmesi olurdu, onları İK'da beni beklerken bulmam ve bunun cezai bir meseleye dönüşmesi. Oysa şimdiki durumumda eninde sonunda kovulsam ya da meslekten menedilsem bile evde sağlık bakımı vermek gibi bazı işler yapabilirdim veya kariyerimi kökten değiştirip başka bir şey, *başka biri* olabilirdim.

Eşyalarımı alıp evin yolunu tutmak için dinlenme odasının kapısını ittim. Odada bir kadın vardı, bir hastaydı çünkü bulunduğu ortamla tamamen alakasız görünüyordu. Bana sırtı dönüktü ve ayakta duruyordu. Koyu kumral, uzun saçları arkadan bağlanan beyaz hastane önlüğünün kolalı omuzlarına dökülmüştü.

Omzunun üzerinden bana baktı ve ağırbaşlı bir tavırla gülümsedi. "Bunu ödeyeceksin," deyince şokla sindim ve kapıya çarptım. Saçlarına, gözlerine ve gülümsemesine baktım.

Caitlin'di bu. Ölmemişti. Hayattaydı.

Bütün vücuduyla bana döndü ve ona bir kez daha baktığımda üzerindekinin bir hasta önlüğü değil, uzun, beyaz bir doktor önlüğü olduğunu gördüm.

Caitlin değildi. Caitlin ölmüştü.

"Pardon?" diye sordum soluk soluğa.

"Yolunuzu kapatıyor muyum diye sordum," dedi kadın, bir doktordu ve ben yüzünü Caitlin Beckett'ınkiyle karıştırmamaya gayret ederek tedirgin bakışlarla onu süzerken nezaketini korudu.

"Hayır. Hayır, hiç de değil," dedim bir solukta.

İfadesi nazikti. Anlayışla gülümsedi, kim olduğumu ve ne yaptığımı bilmiyordu, sonra odadan çıktı. Küçük, yuvarlak

masanın yanındaki bir iskemleye yığılır gibi oturdum. Eşyalarımı toplamadan önce biraz soluklandım.

Dinlenme odasından henüz çıkmış, paltomu giyerken koridorun ucunda üniformalı iki polis memuru gördüm. Boyları bir seksenin üzerindeydi ve doksanla yüz kilo arasıydılar. Hemşire bankosunun önünde bana sırtları dönük durdukları için yalnızca geniş omuzlarını ve iri cüsselerini görebildim. Zınk diye durunca arkamda yürüyen biri bana çarptı. Bir özür mırıldanarak duvara doğru kaydım. Bir sütunun arkasına saklandım ve yüreğim ağzımda bekledim.

Polis gelmişti. Ne yaptığımı biliyorlardı. Beni almaya gelmişlerdi.

Bir ansadece onları izledim, felç olmuş gibiydim. Başhemşireyle konuşuyorlardı, biri elini belindeki silahın kabzasına koymuştu. Yavaşça geri geri gittim ve ilk fırsatta arkamı dönerek koridorun öbür ucundaki yangın merdivenine doğru yürüdüm.

Binadan çıkarken evde Sienna'ya ne söyleyeceğimi düşünüyordum.

YİRMİ ALTI

O sabahın ilerleyen saatlerinde eve girdiğimde Sienna'nın sesini duydum. Hastanede polisi görmenin gerginliğini hâlâ üzerimden atamamıştım. Halbuki orada olmaları için kavgacı bir hasta veya hastanede tedavi edilen bir suçlu gibi benden başka düzinelerce sebep olabilirdi. Eve yürürken Caitlin'i öldürme girişimiyle ilgili açılan soruşturmaya dair bir gelişme var mı diye internete bakmıştım. İki gün önceki bir gazete haberinde Milo Finch'in bir fotoğrafını görmüştüm, polis onu bulmak için halktan yardım istiyordu. Demek ki en azından kırk sekiz saat öncesine kadar Caitlin'i üstgeçitten onun ittiğini düşünüyorlardı ve Caitlin bunun aksini söyleyemezdi. Bir rahatlama hissetmeme rağmen Milo Finch'in çoktan uzaklara gittiğini ya da iyi bir gizlenme yeri bulduğunu ümit ettim. Onun yakalanmasını istemiyordum ama birimizden biri hapse girecekse bu kişinin o olmasını umdum.

Ben üçüncü kez mesaj atmış ve bir kere aramıştı. Telesekreterimde beni bekleyen bir mesaj vardı ama açmaya elim varmıyordu. Duygularım altüst olmuştu; Caitlin'i, idari izne çıkarılmamı ve Ben'i evimin salonunda bulma ihtimalini düşünüp duruyordum.

Ben orada değildi. İlk bakışta evde Sienna'dan başka kimse yoktu. Gianna'dan dönmüştü ve şimdi odasının kapısı

kapalıydı. Ama onu duyuyordum, sanırım telefondaydı ya da bir arkadaşıyla FaceTime yapıyordu çünkü salona gelen sesi boğuktu ve hayal meyal duyuluyordu. Sokak kapısının önünde ıslak paltomu çıkardım. Sienna'nın ne konuştuğunu duyamadım ama sonra kahkahası çınladı.

Ona seslenmek üzereyken kapalı kapının ardından Nico'nun sesinin gelmesiyle birden taş kesildim ve öfkeyle yumruklarımı sıktım. Sienna ben yokken oğlanları eve davet etmesini istemediğimi biliyordu ve bilerek bana karşı gelmişti. Daha da kötüsü, Sienna'nın yatak odasındaydılar ve kapı kapalıydı. Orada ne yaptıklarını merak etmemek elimde değildi.

Üç adımda oraya gittim ve kapıyı çalmak için hiç düşünmeden elimi kaldırdım ama göz ucuyla gördüğüm bir şey dikkatimi çekince bütün vücudumla mutfağa doğru dönerken elimi gayriihtiyari indirdim. Sienna'nın telefonu mutfak masasındaki seyahat çantasının yanındaydı ve ekranın ışığı yanıyordu. Onu bir zincirle beline asmak yerine orada bırakması öyle alışılmadık bir şeydi ki ister istemez meraklandım.

Öte yandan Nico buradaydı ve Sienna'nm dikkatinin dağılması normaldi. Ayrıca eve erken dönüp onu göreceğimi aklma getirmezdi çünkü ona işe gittiğimi söylemiştim ve Sienna muhtemelen bütün günü orada geçireceğimi sanıyordu.

Kapısından uzaklaşıp telefona doğru yürüdüm. Ekranda Ben'in ismi yazıyordu. Mesaj ondan gelmişti.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Genelde Sienna'nın mesajlarını okumazdım ama merakıma yenik düştüm ve dün gece yaşananlar gözümün önüne geldi. Ben'in burada, benim salonumda oluşu, gözlerimin içine bakışı ve başparmağıyla boynumu okşayışı.

Sienna'nın kapısına göz attım. Nico'yla sesleri kesilmişti ve bu beni kaygılandırıyordu ama Ben'in Sienna'ya attığı mesajlar kadar değil.

Telefona uzandım. Çabucak parolayı tuşladım, Sienna'ya telefon alırken bunu da şart koşmuştum. Ona her zaman erişimim olmasını istemiştim çünkü sonuçta faturayı ben ödüyordum; o *benim* telefonumdu.

Ben'den gelen mesaj şöyleydi: Annen evde mi yoksa bugün çalışıyor mu?

Gözlerimi yumdum ve başımı iki yana salladım. Beni kontrol etmek için Sienna'ya mesaj atmasmın, bana ulaşmak için onu kullanmasının bana ne hissettirdiğini doğrusu hiç bilmiyordum. Telefonu elimden bırakmak üzereyken gözlerimi açtım ve diğer mesajları gördüm.

Ben'in son mesajmın üzerinde Sienna'nm Ben'e yazdığı mesaj vardı.

O yalancının teki.

Sert ve yakıcı sözlerdi bunlar ve ilk düşüncem bunları kimin için yazdığı oldu. Kim yalancıydı?

Sonra benden bahsettiklerini gördüm.

Bundan önceki mesajda Ben Sienna'ya Annen başının ağrıdığını söyledi, diye yazmıştı ve Sienna ona soru işaretleriyle cevap vermişti: ????

Nefeslerim sıklaştı. Beni yakalamışlardı. Yalancı *bendim*. Çünkü bundan önceki mesajı Ben dün gece saat ondan biraz sonra yazmış ve Başın nasıl? diye sormuştu.

Ben ona yalan söylediğimi biliyordu. Sienna'nın başının ağrımadığını ve dün gece eve gelmediğini biliyordu.

Bu beni endişelendirdi. Ama en kötüsü, Sienna'nın bana yalancı dediği mesajdı. O mesajın tonu sert ve iğneleyiciydi, Sienna onu üzüntü ve kızgınlıkla yazmıştı.

O yalancının teki.

Ekranı aşağı kaydırarak dün akşamki mesajlaşmaları okumayı sürdürdüm. Sienna Ben'e garip davrandığımı yazmıştı.

Nasıl garip? diye sormuştu Ben.

Bilmem. Garip işte.

Evde misin? Annen yanında mı? Bir şey mi oldu?

Hayır. Bilmiyorum. Bana Gianna'da kal dedi. Burada kalamayacağımı söyledi.

Eminim, her şey yolundadır.

Ya değilse?

Annene uğrayıp iyi mi diye bakmamı ister misin?

Evet.

Evet. Birden göğsüm sıkıştı ve ağrımaya başladı.

Bu durumda yalan söyleyen Ben değil, Sienna'ydı. Babasının bana uğramasını istemişti. Bunu öğrenmek bütün akşamı yeniden gözden geçirmeme neden oldu. Ben'in burada bulunuş sebebi sandığım kadar kötü niyetli olmayabilirdi. Belki de gerçekten benim iyiliğimi düşünerek gelmişti.

Sienna bana neden yalan söylemişti? Bana neden yalancı demişti?

Birden Sienna'nın odasından tuhaf bir ses geldi ve olasılıkları değerlendirmeye zaman bulamadım. Telefondan başımı kaldırdım ve onu cebime koydum. Sienna'nm kapısına gittim, ona bir kere hafifçe vurdum ve izin almadan içeri girerken birazdan karşılaşacağım manzaraya kendimi hazırladım.

Sienna'nın tekerlekli yatağında, pembe, pamuklu yorganının altında mercimeği fırına verdiklerini hayal ettim, Nico'nun aşırı istekli elinin Sienna'nın tişörtünün altından göğsüne doğru ilerlediğini.

Ama orada olan şey bu değildi. Nico Sienna'nm küçük yazı masasına oturmuştu, Sienna'nın çocukluğundan kalan pembe iskemleye zar zor sığmıştı. Kalemlerin durduğu bardak masanın üzerine devrilmişti, duyduğum ses oydu ve düzinelerce kurşun ve tükenmezkalem yere saçılmıştı. Sienna masanın dibinde emekleyerek onları toplarken kıkır kıkır gülüyordu. "Hasiktir. Aşırı sakarsın," dediğini duydum bir anda odaya dalarken ve Sienna ayağa fırladı.

"Anne," dedi ve tıpkı masada oturan Nico gibi kıpkırmızı kesildi. Nico ne yaptığını elleriyle gizlemeye çalıştığı için sadece kırmızı bir şey görebildim. "Burada ne işin var?"

"Burada yaşıyorum."

"İyi de işte olman gerekmez miydi?"

"Bugün sadece bir toplantı için gittim, o bitince de döndüm. Ben evde yokken erkek arkadaşlarını davet edemeyeceğini konuşmuştuk."

"Ama bunu yapamayacağımı söylemedin."

"Evet, söyledim, Sienna."

"Hayır, söylemedin. Bunu düşüneceğini söyledin."

Konuşmamızı hatırladım ve haksız olmadığmı anladım. Gerçekten öyle demiştim. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordum. Nico onu alelacele saklamasaydı bir şey yazdığmı bile fark etmeyebilirdim.

"Hiç," dedi Sienna.

"Bir şey yapıyordunuz, gördüm. Nedir o?"

"Okul için hazırladığımız bir şey," dedi Sienna ama geç kaldı çünkü aynı anda Nico ellerini kaldırarak onu bana gösterdi. Kırmızı bir zarftı ve yanındaki yırtık bir kâğıt parçasına

Nico büyük harflerle bir şey yazmaya başlamıştı: *NE YAPTIĞINI BİLİYO*

Nico'nun elinde siyah bir tükenmezkalem vardı. Zarf ve yırtık not kâğıdı beni hastanedeki dinlenme odasında o kırmızı zarfı çantamdan çıkardığım güne geri götürdü. Onu o sabah posta kutumdan almıştım, üzerinde adım yazıyordu ve ne bir posta damgası ne de bir iade adresi vardı. İçinden *SÜRTÜK* yazan bir not kâğıdı çıkmıştı. Birinin gizlice apartmana girerek onu oraya koyduğunu sanmıştım çünkü başka türlü orada olmasına olanak yoktu.

Öte yandan, anahtarı olan biri onu kolayca posta kutuma atabilirdi.

Nottan gözlerimi kaldırıp Sienna'ya baktım.

"Gitsen iyi olur, Nico," dedim soluk soluğa.

Başını sallayıp kalemi masaya attı, iskemlesini geriye itti ve kalktı. Bize veda etti ama belli ki ödü kopmuştu. Sienna'nın cevabı yüzünden yakayı ele verdiklerini biliyordu, öte yandan bu tam da Sienna'dan beklenecek bir davranıştı. Ben salona gittim, Sienna da Nico'yu kapıya kadar geçirdi. Yanıma döndüğünde her zamanki kadar isyankârdı. "Bu çok utanç verici," diye atar yapmaya başladı. "Onu kovmak zorunda değildin."

"O not neydi?" diye sordum. *NE YAPTIĞINI BİLİYO*

Sienna omuz silkmekle yetindi. "Söyledim ya. Hiçbir şey. Okul için yaptığımız bir şey." Odasına gidip kapıyı kapatmaya hazırlanır gibi yanımdan geçti.

"Hiçbir şey deyip işin içinden çıkamazsın, Sienna. Ne yazıyordunuz? Kimin içindi o not, bana mıydı?" diye sorduğumda Sienna bunu yalanlamaya çalışır gibi somurttu ama bir şey diyemedi. Zaten bir önemi yoktu. Söylediklerinden bağımsız olarak o notun bana yazıldığını anlamıştım çünkü yazı ve zarf ilk nottakiyle aynıydı. Asıl merak ettiğim, bana sürtük diyecek kadar öfkelenmesinin sebebiydi.

"Dün gece babana mesaj atıp bana uğramasını söyledin mi?" diye sordum şimdilik not konusunu bir kenara bırakarak.

"Neden bunu sorup duruyorsun?" diye çemkirdi ve gözlerini kısıp yalanını sürdürdü. "Hayır dedim ya."

Oldukça ikna ediciydi. Aksine dair bir kanıt görmeseydim ona inanabilirdim ve bu Sienna'nın bana hangi sıklıkla yalan söylediğini ve beni kaç kez kandırdığını düşünmeme neden oldu.

Telefonu hâlâ cebimdeydi. Elimi cebime sokup onu çıkardım.

Sienna inledi. "Telefonumu mu aldın?" diye sordu dehşetle ve kabahatli olan benmişim gibi onu elimden kapmak için davrandı.

"Bu telefon benim, Sienna," dedim soğukkanlılığımı koruyarak. "Ve hayır, telefonunu almadım. Onu mutfak masasında bırakmışsın ve tesadüfen babanın bir mesajını gördüm." Sienna mesajı okumak için telefonuna baktı ve belki başka şeyler de gördüğümü düşünerek beti benzi attı. "Dün gece babana mesaj atmanla ilgili bana neden yalan söyledin?" Cevap vermeyince devam ettim. "O korkunç notları bana neden yolluyorsun? Bana yalan söylemeye kalkışma, Sienna. Bana *sürtük* dediğin o notu posta kutusuna senin koyduğunu biliyorum." Bu kelimeyi söylemek bana zor geldi, boğulacak gibi oldum ve gözlerim doldu çünkü çocuğumun bana böyle bir şey diyeceği kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. "Ben sana ne yaptım?" diye sordum.

Sienna yakalandığını anlamıştı ama pişman görünmüyordu. Ne ağladı ne de onu affetmem için yalvardı. Onun yerine bana saldırdı. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum yavaşça ve dibe vurmak üzere olduğumu hissederek. Sienna, Caitlin Beckett'ı bir üstgeçitten aşağı ittiğimi ve onu insülinle öldürdüğümü biliyordu.

"Neden bahsediyorsun, Sienna?" diye sordum yine çünkü hiçbir şey söylemedi. "Ne yapmışım ben?"

"Bana söyledi," dedi.

"Kim ne söyledi?"

"Babamın kız arkadaşı. Caitlin. Yaptığın şeyi bana söyledi. Babamın gerçek babam olmadığını," dedi ve durumun tersine döndüğünü sezdim. Sienna'nm sert duruşundan eser kalmadı, ona sarılmak için uzandığımda kollarıma yığıldı ve yaptığım tüm o korkunç şeylerden yalnızca birini bildiğini anladığımda müthiş bir ferahlama hissettim.

"Sienna," diye mırıldandım.

"İnkâr etmeye kalkışma," dedi beni sertçe iterek. "Doğru olduğunu biliyorsun."

Sakinliğimi korumaya çalıştım. "Bunu sana ne zaman söyledi?"

"Babamla *Sevgili Evan Hansen*'a gittiğimizin ertesi günü. Eve döndüğümde buradaydı ve bana her şeyi anlattı."

Boğazım düğümlendi. Caitlin yapacağını yapmıştı. Ona Sienna'nın gerçek babasıyla ilgili sırrımı açmıştım, daha önce hiç kimseye anlatmadığım şeyleri onunla paylaşmıştım ve istediğini elde etmişti. Artık bana karşı kullanabileceği bir kozu vardı. Ertesi gün ben işe gittiğimde o burada yalnız kalmıştı. Eşyalarımı karıştırıp yüzüklerimi çalmıştı ve Sienna eve dönüp de ona Guthrie's'deki geceyi anlatana kadar vakit öldürmüştü. Sienna'nın bir arkadaşımla karşılaşmayı bekleyerek eve döndüğünde burada Caitlin'i bulduğunu gözümde canlandırdım. Caitlin'in bunları ona nasıl anlattığını merak ettim, alıştıra alıştıra mı söylediğini yoksa Sienna'nın kalbini kırmaktan zevk mi aldığını.

Yalnızca iki ya da üç hafta sonra posta kutumdaki o ilk notu bulmuştum, *SÜRTÜK* yazanı. Sienna bu bilgiyi sindirmeye çalışırken acı çekmişti ve benden intikam almak için Nico'yla bir komplo kurmuştu.

"Neden benimle konuşmadın, Sienna? Bana gelip gerçeği söylemek yerine neden o korkunç notu yolladın?"

"Senin bana gerçeği söylediğin gibi mi?" diye misilleme yaptı ve haklıydı. Böyle demem ikiyüzlülüğün dik alasıydı. Ben ona dürüst davranmamışken ondan dürüstlük beklemeye hakkım yoktu. Sienna daha on altı yaşındaydı ve o isimsiz notları yollamak duygularını ifade etmek ve benimle babasıyla ilgili yüzleşmek için aklına gelen tek yoldu.

Birden Sienna'nın gözleri doldu. "Senden nefret ediyorum," diye köpürdü. "O notta gerçek düşüncemi yazdım. Sen bir sürtüksün. Keşke bodrumda ölseydin. Keşke oradan hiç çıkamasaydın."

Bodrum. O geceyi düşündüm. Bodrumda kilitli kalmıştım ve korkmuştum. Bu bana kazara olan bir şey gibi gelmemişti. Kasti olduğunu hissetmiştim. Sienna evdeydi. Burada yalnızdı. Bebeklik fotoğraflarını bulmam için beni bodruma yollamıştı. Bu senaryo gözümde canlandı. Sienna'nm gizlice beni takip ettiğini, arkamdan kapıyı kapatıp altına takozu sıkıştırdığını ve buraya geri dönüp battaniyenin altına girerek ödevini yaptığını, oradan hiç çıkamamamdan zerre kadar endişelenmediğini hayal ettim.

Ne oldu? diye sormuştu üzgün ve sarsılmış bir hâlde yukarı çıktığımda. Oysa bunu sormasına gerek yoktu. Ne olduğunu zaten biliyordu.

Kızgındım. Onu cezalandırmak istiyordum. Bundan paçayı kurtaramazdı. Bana küfredemezdi, benimle böyle konuşamazdı. Birine nefret dolu notlar yollamak veya birini bodruma kilitlemek kabul edilebilir davranışlar değildi. Komşumuz tesadüfen sesimi duymasaydı Sienna beni bütün gece orada mı bırakacaktı? Kanepede uyuyakaldığını ve eve dönmediğimi fark etmediğini mi iddia edecekti?

Ama benim kabahatim daha büyüktü, o sadece buna tepki vermişti. Haklı olarak kızgındı. Başka bir adamdan hamile kalmıştım. Babası olmayan bir adamın onu büyütmesine göz

yummuştum. Bunu ikisinden de gizlemiştim. Onları yıllarca bu yalanla yaşamaya mecbur bırakmıştım.

"Baban biliyor mu?" diye sordum biraz önce bana sürtük demediği, ölmemi istediğini söylememiş gibi sakinliğimi koruyarak.

"Kahretsin. Tek derdin bu mu, anne? Babamın bilip bilmediği mi?" diye sordu. Sonra tuhaf, alaycı bir kahkaha attı. "*Babam*. O benim babam bile değil."

Ona sarılmak istedim. Onu avutmak istedim. Onunla üzüntümü paylaşmak, duygularımı açıklamak ve onun Ben'in kızı olmadığını anladığımda Ben'e gerçeği söyleyip söylememek arasında ne kadar bocaladığımı ama sonunda böylesinin herkes için en doğrusu olduğuna karar verdiğimi anlatmak istedim.

Ama ona dokunmaya kalkıştığımda beni iteceğini biliyordum.

"Ona söyledin mi, Sienna? *O kadın* bunu ona söyledi mi?"

"Bunu neden umursuyorsun? Babam artık nafaka vermez diye mi korkuyorsun?"

"Hayır," dedim. "Umurumda bile olmaz. Sadece bilmem gerek. Baban biliyor mu?"

"Bilmiyor, tamam mı anne? Bir bok bildiği yok. Çünkü benim gibi hissetmesini istemedim," dediğinde yüreğim burkuldu çünkü kalbinin kırıldığını biliyordum. İhtiyatla ona bir adım yaklaştım ve elimi koluna koyarak nabız yokladım. Sienna geri çekilmeyince ona sarıldım.

Rahatlamıştım. Önceki gece Ben buraya beni incitmek için gelmemişti. Sienna iyi olup olmadığımı merak ettiği için uğradığını söylemişti ve bu yalan değildi. O ve Caitlin gerçekten ayrılmıştı ve Caitlin sanırım benden intikam almak için benimle yakınlaşmıştı. Sienna'ya gerçek babasını anlatmasının nedeni bana kızgın olması ve beni kıskanmasıydı. Böylece hayatımı mahvetmek istemişti. Ben'in bunlarla bir ilgisi yoktu. Ben onun öldüğünü bile bilmiyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Sienna ıslak ve kırmızı bir yüzle. "Bundan sonra onu görecek miyim?"

"Elbette göreceksin, hayatım. O hâlâ senin baban," demeye çalıştım ama bunu duymadı çünkü birden nefreti depreşti ve kendini kollarımdan kurtararak odasına koştu. Kapıyı o kadar sert çarptı ki diğer tarafındaki resim yere düşüp kırıldı. Her şey yolunda mı, o iyi mi diye sormak ve cam kırıklarına dikkat etmesini söylemek istedim ama ona alan tanımak adına bunu yapmadım. Şimdilik onu rahat bırakmalı, nefes alması için zaman tanımalıydım.

O anda, işler daha kötüye gidemez diye düşünüyordum.

Kitaplık Rafı

YİRMİ YEDİ

Luke'tan bir mesaj geldi. Selam, yazmıştı, nasılsın, idare ediyor musun diye sormak istedim. Bu mesajı boğulmak üzere olan birine atılan bir can simidine benzettim ve suyun üzerinde kalmak için ona sıkıca tutundum.

Dürüst olayım mı? Pek iyi değilim. Enkaza döndüm, yazdım. Telefonu iki elimle tutup kanepeye otururken gözlerimin dolduğunu hissettim.

Konuşmak ister misin? diye sordu ve bunu gerçekten isterdim ama bir mesajla anlatılmayacak kadar uzun bir hikâyeydi. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Caitlin'e olanlardan beri Luke'u görmemiştim. Şimdi de Sienna ve Ben konusu patlak vermişti.

Luke aklımdan geçenleri okumuş gibi benden cevap beklemeden tekrar mesaj attı. Gel, bir içki içelim, diyerek evlerimizin ortasında kalan bir barda buluşmamızı teklif etti.

Çok incesin ama Penelope'yle vaktinizden çalmak istemem, dedim Luke'un geç saate kadar çalıştığı gece Penelope'nin ne kadar üzüldüğünü ve onu başka bir kadınla aldattığını düşündüğünü hatırlayarak. Ben idare ediyorum, her şeyin yoluna girmesi için biraz zaman lazım, yazdım, zaman tüm yaralara merhem olabilirmiş gibi.

Penelope yine kızgın. Benimle konuşmuyor. Ben de biraz bencillik ediyorum. Bir içkiye ve biriyle sohbet etmeye ihtiyacım var, diye yazdı Luke ve rahatladım. Penelope'nin ona kızmasını tabii ki istemezdim. Ama şu anda bir arkadaşla konuşmaktan daha fazla istediğim hiçbir şey yoktu, dolayısıyla teklifini kabul ettim.

Kanepeden kalktım. Sienna'nın kapısını usulca tıklattım. "Sienna," dedim kapıya doğru eğilerek. Kapının kilitli olduğunu bildiğimden açmaya yeltenmedim.

"Ne?" diye tısladı.

Bir nefes aldım. "Dışarıda birkaç işim var," dedim ona yine yalan söylediğim için suçluluk duyarak. "Geç kalmam. Bir ya da bir buçuk sana sonra gelirim." Sienna cevap vermedi. "Olur değil mi?" diye sordum tedbirli davranarak. "İstersen evde kalabilirim. Bu gece gitmek zorunda değilim."

"Git artık," dedi Sienna ve başta kararsız kalmama rağmen sonra gitmeye karar verdim. Sienna'nın yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Biraz nefes almalıydı. Onu boğmak istemedim.

Kıyafetimi değiştirip saçlarımı taradım. Biraz derli toplu görünmek için makyaj yapmaya çalıştım ama baktım işe yaramıyor, daha fazla uğraşmadım.

Dışarı çıktığımda hava kararmıştı, soğuk hava yüzümü uyuşturdu. Kendimi ve ihtiyaçlarımı düşünmeye daldım: bir içki ve bir arkadaş. Sonra da Sienna'nın kendi kendine kalması gerektiğini, ben ensesinde dikilirken bunu yapamayacağını düşündüm.

Karanlık sokaklarda tek başıma yürürken ve Sienna evde yalnızken şehirdeki kadınların başına gelenleri hiç aklıma getirmedim.

***

Luke bara benden önce gelmiş, bizim için bir masa ayarlamıştı. İçeri girdiğimde bana el salladı ve aynı şekilde karşılık vererek kalabalığın arasında yürüdüm. Yanına vardığımda paltomu çıkarıp oturdum. "Bu benim mi?" diye sordum masada bir kadeh beyaz şarap durduğunu görünce.

"Chardonnay seviyorsun diye hatırımda kalmış ama istemezsen zorla içme. Başka bir şey söyle. Bozulmam merak etme."

"Hayır," dedim kadehe uzanarak. "Bu harika. Tam istediğim. Teşekkürler." Şarabın yatıştırıcı etkisini bir an önce hissetme umuduyla kadehi dudaklarıma götürüp bir yudum içtim.

"Senin için endişelendim," dedi kadehi tekrar masaya koyup iki elimle sapını kavradığımda.

"İştekiler ne diyor?"

Luke, Caitlin'e aşırı doz insülin verdiğim gün hastanedeydi ama Caitlin ölmeden önce koridorda karşılaştığımızda Luke'un Penelope ve arkadaşıyla dörtlü buluşmamızı önermesinden sonra görüştüğümüzü hatırlamıyordum.

"Bu işler nasıldır bilirsin. Her zamanki gibi abartıyorlar. Beyaz yalanlar ve yarım yamalak gerçekler." Bir an duraksadı. "Anlatmak istersen olanları senin ağzından dinlemek isterim."

"Söyledikleri her şey doğru. Gerçekten benim yüzümden öldü."

"Dinle," dedi yaralarıma merhem olan bir sesle. Elini benimkinin üzerine koyduğunda yatıştığımı hissettim. Bana doğru eğildi. "Bana kariyeri boyunca bir tek hata bile yapmamış bir hemşire gösteremezsin. Aksini iddia eden yalancıdır." Elini çekti ve içkisini yudumladı. "Nasıl oldu?" diye sordu bardağı indirirken.

Luke'a yalan söylemekten nefret ediyordum ama gerçekleri ona bile anlatamazdım. "Acele ediyordum. Hızlı hareket ettim, düşünmeden davrandım. Bileğindeki barkodu kontrol etmedim."

"Bunu hepimiz yaptık."

"Önceki gece uyuyamamıştım, çok yorgundum. Aslında çalışacak hâlde değildim ama ne kadar zor izin alındığını biliyorsun. Bu bir mazeret olamaz, biliyorum. Her şeyi berbat ettim. Suç benim. İnsanların hayatları söz konusuyken böyle hatalar yapamayız. Kalbi durduğunda ne yaptığımın farkına vardım ve ölebileceğini anladım. O anda benim de kalbim durdu, Luke. Nefes alamadım. Ömrümde hiç bu kadar korkmamıştım. İşin en kötü kısmı oydu, felç olmuştum. Eğer o kadar paniklemeseydim, daha hızlı davransaydım onu kurtarabilirdik diye düşünüp duruyorum."

"Elinden geleni yaptın. Sen iyi bir hemşiresin, Meghan. Asla bundan şüphe etme."

"Eskiden öyleydim. İyi bir hemşireydim," dedim. "Hemşirelik günlerim geride kaldı artık. Hastane beni idari izne çıkardı. Hiç şaşırmadım. Onları suçlamıyorum ama kovulmam an meselesi. Hatta istifa mı etsem diyorum."

"Onlardan erken mi davranacaksın?"

"Evet. Neden olmasın? Zaten dünyanın en iyi işi değil. Mesai saatleri uzun, maaşı az."

Kibirli sözlerdi bunlar, gerçeği biraz çarpıtıyordum. Yine de başını anlayışla salladı. Aslında işimi seviyordum. Ama hayatımı ve özgürlüğümü daha fazla seviyordum.

"Sienna ne diyor?"

"Ona söylemedim. Benimle konuşmuyor. O yüzden bu meseleyi başka bir güne bıraktım. Şimdi evde yalnız. Benden ne kadar nefret ettiğine, hayatını nasıl mahvettiğime kafa patlatıyor."

Tekrar kadehimi elime aldım ve içkimden büyük bir yudum içtim. Luke bir an sessiz kaldı, gözlerini yüzümde dolaştırarak sanki düşüncelerimi okumaya çalıştı. Sonra içkim neredeyse bittiği için garson kıza bir tane daha istediğimizi işaret etti. "Aranızda neler geçtiğini anlatmak ister misin?" diye sordu garson uzaklaştığında.

"Hayır," dedim net bir tavırla. Ona içimi dökmek isterdim ama herkesin sırrımı öğrenmesi beni utandırırdı. Luke yaptığım şeyi, Ben'in on altı yıldan fazladır kendisinin olmayan bir çocuğu büyütmesine neden olduğumu bilseydi kimbilir hakkımda neler düşünürdü? "Artık beni konuşmayalım. Keyfini kaçırmaktan başka bir işe yaramıyor. Penelope'yi anlat. Bir tek benim hayatımın mahvolmadığını bilmek moralimi toplar."

Luke anlayışla gülümsedi. "Her gün aynı kavga. Ne söylesem, ne yapsam ona batıyor. Bebek doğduğunda hayatımızın normale dönmesini ummaktan başka bir şey gelmiyor elimden."

Üzgün, yorgun ve bozguna uğramış gibi görünüyordu. Onun için üzüldüm ama hamileliği ilerleyen Penelope'yi de anlıyordum.

"Eminim öyle olur," dedim kimseyi yüreklendirme havamda olmamama rağmen ona moral vermeye gayret ederek. "Penelope zor günler geçiriyor. Yatak istirahati, hormonlar, bebeğin sağlığına dair kaygılar. Hepsinden bunalmıştır. Kendini yalnız hissediyordur."

O sırada telefonum çaldı. Çantamda olduğu için sesini hayal meyal duydum. Çantama elimi sokup onu bir süre aradıktan sonra nihayet bulduğumda arayanın Sienna olduğunu, konuşmak için eve geri dönmemi istediğini umuyordum. Ama ekrandaki numarayı tanımıyordum, 773 kodlu, yerel bir numaraydı. Bugün hastanede gördüğüm polisleri ve beni aradıklarına dair endişelerimi hatırlayınca yüreğim ağzıma geldi.

"Kim?" diye sordu Luke ve ekranı görmemesi için telefonu ters çevirdim.

"Bilmiyorum. Kayıtlı biri değil."

"Muhtemelen bir tele pazarlamacıdır. Boş ver, açma," dedi içkisine uzanırken ve dediğini yaparak telefonu masaya bıraktım. Garson kız şarabımı getirdi, ona minnetle teşekkür ettim.

Aslında ikinci kadehi içmeme hiç gerek yoktu ve normal şartlar altında içmezdim ama bugün istisnaydı.

"Bak ne diyeceğim? Bundan nefret ediyorum ama," dedi Luke bir dakika sonra, "gidip Penelope'ye baksam iyi olur. Belki konuşacak kıvama gelmiştir." Başımla onayladım. Gitmesini istemiyordum ama Penelope'yle arasını düzeltmesi gerektiğini biliyordum. "Senin için sorun olmaz değil mi?" diye sordu içkisini bitirerek.

"Hayır, hayır. Git, lütfen."

"Emin misin? Ben, şey... Demin Penelope'nin yalnızlık çektiğini söyledin ya? O bana dokundu. Kendimi suçlu hissettim."

"Evet. Tabii ki eminim. Sen iyi bir adamsın, Luke. Zor günler geçiriyorsunuz, hepsi bu. Bebek doğduğunda her şey daha iyi olacak. Göreceksin."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu düşünceli bir ifadeyle. "Burada mı kalacaksın, eve mi döneceksin?"

"Biraz daha kalacağım," dedim. "İçkimi bitirdikten sonra kalkarım."

Eve dönmek için acelem yoktu, muhtemelen Sienna bensiz daha mutluydu.

"Tamam," dedi. "Penelope beni evden kovarsa geri dönebilirim."

Kıs kıs güldüm. "Yerini kimseye kaptırmam."

Birasının son yudumunu içti. "Sana güvenebileceğimi biliyordum," dedi göz kırparak. Luke gittiğinde kadehi avuçlarımın arasına aldım. Kalabalık bardaki gürültü hoşuma gitti, dikkatimi dağıtmaya birebirdi. İnsanları izlemeye koyuldum ve arkadaşlarıyla gülüp eğlenenlere imrendim. Saat mefhumum kayboldu. Yirmi dakika ya da yarım saat sonra tekrar telefonum çaldı ve Sienna'nın aradığını umdum. Daha önceki yerel numaraydı. Birden endişeye kapıldım, iki kere aradığına göre acil bir konu olmalıydı.

Kitaplık Rafı

Bu kez telefonu açıp kulağıma dayadım. Kendimi sert ve haşin bir erkek sesi duymaya hazırladım ama arayan bir erkek değildi.

"Meghan Michaels?" dedi bir kadın sesi isteksizce.

"Evet, benim."

"Meghan, merhaba. Ben Penelope Albrecht. Luke'un eşi. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama eşyalarının arasında numaranı buldum."

"Penelope?" dedim şaşırarak. Onunla en son yıllar önce konuşmuştuk. Yalnızca bir kere karşılaşmıştık, o da Luke'la düğünlerinde. Onda bile tanışmamızdan ötürü duyduğumuz memnuniyeti ifade eden üç beş kelime ancak konuşmuştuk.

"Bu gece onu gördün mü?" diye sordu, sesi üzgün geliyordu ve onu daha fazla üzmek istemediğim için ne diyeceğimi bilemedim. Luke'un başının belaya girmesini istemiyordum. Bu gece benimle buluşarak bana iyilik etmişti ama Penelope Luke'un benimle olduğunu öğrenirse bence ona kızardı.

Ama sonra Penelope'nin hamileliğinin epey ilerlediğini düşündüm. Belki de doğum başlamıştı ya da bebeğe bir şey olmuştu.

"Evet," dedim dürüstçe. "Biraz önce beraberdik. Ayrılalı yirmi dakika ya da yarım saat oldu. Eve dönüyor. Birazdan gelir." Luke'un henüz eve dönmemesine biraz şaşırmıştım ama Penelope'nin gönlünü almak için bir dondurmacıya veya çiçekçiye uğradığını tahmin ediyordum. "Özür dilerim. Ne olur ona kızma. Suç bende. İşte olan bir şeyi konuşmak için buluşmayı ben teklif ettim."

Penelope önce sesini çıkarmadı. "Sanmam," dedi sonra. "Bence eve gelmiyor."

Bu sözler nefesimi kesti. "Her şey yolunda mı, Penelope?" diye sordum usulca. Luke'un söylediğinden daha kötü bir kavga etmiş olabileceklerini düşünerek endişelenmiştim. "Bebek ve sen iyi misiniz? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Cevap vermedi. Onun yerine, "Biraz önce polis buradaydı," dedi. "Bizim evde." Bunu duyunca dehşete kapıldım. Polis hastaneden sonra onlara gitmişti. Demek ki beni arıyorlardı. Luke'un evinden önce bizim eve uğramış olmalıydılar. Ben evden çıktıktan sonra. Sienna'yı düşündüm. Diyafondan polislerle konuştuktan sonra onları içeri aldığını gözümde canlandırdım. Ona ne söylemişlerdi? Sienna onlara ne söylemişti?

"Orada mısın?" diye sordu Penelope.

"Evet," diye inledim. "Özür dilerim. Buradayım. Neden gelmişler? Ne söylediler?"

"Luke'la konuşmak istediler."

Başımı salladım. Midem bulanmaya başladı. Elbette bunu istemişlerdi, yaptıkları soruşturma kapsammda Luke'a benimle ilgili sorular sormak için. Eve dönmeden önce Luke'la konuşmak isterdim. Yalan söylemesi için değil, zaten bunu yapması için bir neden yoktu çünkü Luke o gün Caitlin'in odasında değildi ve hiçbir şey görmemişti. Ama hiç olmazsa beni savunabilirdi, "Meghan bilerek bir hastaya zarar vermez, o kimseyi incitemez," diyebilirdi.

"Hakkında tutuklama emri çıkarılmış."

Boğazım kurudu. Betim benzim attı. "Ne?" dedim buna tamamen hazırlıksız yakalanarak. "Anlamıyorum. Ben..."

"Luke'un DNA'sını bulmuşlar, Meghan," diye sözümü kesti. "Sonuncu kadının tırnaklarının altında. DNA'lar uyuşmuş. Geçen gün boynunda bir tırmık izi gördüm ama tıraş olurken orayı kestiğini söyledi ve ona inandım."

"Hangi kadın, Penelope? Hiçbir şey anlamadım. Ne diyorsun?"

"Saldırıya uğrayan kadınlar var ya? O adam Luke'muş. Onlara saldıran oymuş."

Titremeye başladım. Kadeh elimden kayıp masaya devrildi ve kucağıma şarap döküldü. Kotumdaki soğuk ıslaklığı

hissettim. Bu doğru olamazdı. Mutlaka bir yanlışı vardı. Luke olamazdı. Luke o kadınları incitmiş olamazdı. İmkânsızdı bu.

Sonra üniversitede girdiğim ceza adaleti dersinde seri katiller ve cinsi sapıklarla ilgili öğrendiklerimi hatırladım. Genelde normal insanlar gibi görünürlerdi, yani ilk bakışta. Yaşayış tarzlarına bakarak ne olduklarını anlaman zordu. Çoğunlukla normal meslekleri olurdu. Bir aileleri, eşleri ve çocukları, *mortgage* ödemeleri ve bir emeklilik planları.

Luke'un geçmişiyle ilgili anlattıklarını düşündüm. Anne ve babası onunla ilgilenmemişti, tacizci bir babası vardı ve gençlik yıllarında çeşitli suçlar işlemişti, hatta bir süre ıslahevinde kalmıştı. Sonra temiz bir hayat sürmeye başlamıştı.

Ama ya hayatını değiştirmemişse? Belki de sadece suçlarını gizlemekte ustalaşmıştı. Hatta aradan geçen yıllarda daha da vahşi birine dönüşmüştü.

Penelope beni ilk aradığımda, yani yarım saat önce Luke ekrandaki numaraya göz atmıştı. Penelope'nin aramasının üzerinden belki iki dakika bile geçmeden de apar topar gitmişti.

"Meghan? Hâlâ orada mısın?"

"Evet."

"Dahası var, Meghan. Seni aramamın nedeni bu." Derin bir nefes aldım. "Polis gittikten sonra Luke'un eşyalarını karıştırdım. Bizim giysi dolabında bir ayakkabı kutusu vardı." Penelope konuşmakta zorluk çekiyor, kelimelerin arasında duraksıyordu. "Başka ayakkabı kutularının yanında duruyordu. İçine bakmak aklıma gelmemişti. Ama bugün baktım ve bir şey buldum, Meghan."

"Ne buldun?"

"İnternetteki bazı gazete haberlerini basıp saklamış. Sonra kalp şeklinde bir madalyon vardı. Bir de..." Duraksadı ve boğulur gibi konuştu. "İpli bir kadın külotu."

"Hatıralar," diye inledim. Luke'un cebinde bir iç çamaşırıyla bir kadının evinden çıktığını, kurbanı can korkusuyla ağlayıp inlerken ondan bir yadigârla oradan gittiğini düşününce ani bir öğürme isteğiyle elimi ağzıma götürdüm.

"Evet. Sonra kutuda bir fotoğraf buldum. Üç katlı bir apartmanın karşı kaldırımından çekilmiş."

"Kimin fotoğrafı?"

"Senin, Meghan." Nefes aldı ve "Yanında kızın var," diye ekledi isteksizce. "Galiba onu habersiz çekmiş."

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. "Onu bana yollayabilir misin?"

İstediğimi yaptı. Fotoğrafı tıklayıp büyüttüm, Sienna'yla apartmandan çıkıyorduk. Mevsim sonbahardı çünkü yerler kuruydu, ağaçlardan düşen turuncu ve kahverengi yapraklar sokağı ve kaldırımları kaplamıştı.

Aslında fotoğraf ikimizin sayılmazdı, daha ziyade Sienna'nındı. Kamera onun yüzüne odaklanmıştı, ben köşedeydim ve kapıyı kapadığım için kameraya yan dönmüştüm. Yüzüm ancak Penelope'nin beni tanıyacağı kadar görünmüştü, daha fazla değil.

Luke'un karşı kaldırımda olduğunu, park hâlindeki bir arabanın ya da tren köprüsünün çelik kirişlerinden birinin arkasına saklanarak Sienna'nın fotoğraflarını çektiğini hayal ettim.

Düşünceli bir arkadaş pozunda bana daima Sienna'yı sorardı, onun neler yaptığını, okulunu ve bir erkek arkadaşı olup olmadığını.

Düşünceli davranmaktan başka bir niyeti olduğu hiç aklıma gelmemişti.

Sonra bir şey hatırladım ve kanım çekildi.

Sienna evde yalnızdı ve Luke bunu biliyordu çünkü biraz önce ona bunu söylemiştim.

YİRMİ SEKİZ

Önce Sienna'yı aradım. O telefonu açmayınca 911'i ararken kalabalık bardaki insanları ite kaka kapıya doğru yürüdüm. Santral memuruna polisin şehirdeki kadınlara saldıran kişi olduğunu düşündüğü Luke Albrecht'in çocuğuma zarar verebileceğini söyledim. "Polisin elinde onun hakkında tutuklama emri var. Kızım evde yalnız. Telefonunu açmıyor. Lütfen," dedim nefes nefese sokağa çıkıp koşmaya başlayarak. "Acele edin."

"Adres nedir, hanımefendi?" diye sordu, söyledim. "Kızınız kaç yaşında?"

"On altı."

Eve kadar koştum, kırmızı ışıkta bile durmadan trafiği altüst ettim. Hareket eden araçların arasında koşarken sürücüler bana korna çaldı ve bazıları son anda frene basmak zorunda kaldı. Barla ev arası birkaç blok olduğundan oraya polisten önce ulaştım. Binanın önündeki basamakları ikişer ikişer çıktım. Anahtarlarımı hemen bulamadığım için küfrederek çantamı karıştırdım. Sonunda onları bulup apartmanın kapısını açtım, koşarak içeri daldım ama ayağım takıldı ve bordo halıya kapaklandım. Zar zor ayağa kakıp yoluma devam ettim.

Üçüncü kata ulaştığımda alelacele eve girerken omzumu kapıya sürttüm. "Sienna! Sienna!" diye bağırarak odadan odaya koşarken bir mucize olması ve telaşımı fark ettiği için biraz

gözü korkmuş bir hâlde *Ne var?* diye odasından çıkması için dua ettim.

Ama Sienna odasından çıkmadı.

Odasının ışığı yanıyordu. Karşılaşacağım manzaradan korkarak içeri girdim. Dizüstü bilgisayarı yatağın üzerindeydi, yorganının kenarı açıktı ve izlediği filmi duraklatmıştı. Luke geldiğinde zaman durmuş gibiydi. Yatağında film izlerken kapı çalmış olmalıydı. Sienna kalkıp diyafonun yanına gitmişti ve cumbalı pencereden Luke'u görmüştü.

Cep telefonu yatağının üzerindeydi, pembe yorganın altından ucu görünüyordu. Sienna'nın telefonundan asla ayrılmadığını bildiğimden kalbim duracak gibi oldu ve ona uzandım. Biri onu buradan zorla götürmeseydi Sienna telefonunu bırakmazdı. Elimi ağzıma götürdüm ve dizlerimin bağı çözüldü. Az kalsın dizlerimin üzerine düşüyordum. Ağlamaya başladım.

Ama umutsuzluğa kapılmak için doğru bir zaman değildi. Sienna'yı bulmalıydım, gerçi telefonu yanında olmadığı sürece onu takip etmem olanaksızdı. Burası büyük bir şehirdi. Sienna her yerde olabilirdi ve Life360 gibi bir avantajdan yoksundum.

Polis gelince onları içeri aldım. Küçük salonda dikilerek sorular sordular. Olanları anlatmamı istediler. Sienna'nın fotoğraflarını istediler ve üzerinde ne olduğunu sordular. Bana *Senden nefret ediyorum* ve *Sen bir sürtüksün* diye bağırmadan ve odasının kapısını çarpmadan önce onunla tartışırken ne giydiğini şans eseri hatırladım. Gerçi ben gittikten sonra üzerini değiştirmiş olabilirdi. Pijamalarını giydiğini düşününce Luke paltosunu almasına, ayakkabılarını giymesine izin verdi mi yoksa ayakları çıplak mı, üşüyor mu gibi şeyler aklıma geldi. Sienna'nın ekoseli pamuklu şortu ve genellikle uyurken giydiği kısa tişörtle, sutyensiz ve göbeği açık bir hâlde bu buz gibi ocak gecesinde donduğunu düşünmeye tahammül edemedim.

Sienna sadece kayıp değil, aynı zamanda ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğu için polis AMBER alarmı verdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Onu ve Bay Albrecht'i arayacağız. Bu arada kızınızın buraya gelme ihtimaline karşı evde kalmalısınız," dedi bir memur. Gözyaşlarıyla başımı sallayıp *peki* dedim ama bunun yalan olduğunu biliyordum. Burada kalmaya hiç niyetim yoktu. Sienna dışarıda bir yerlerdeyken ve başı dertteyken elim kolum bağlı oturamazdım. Bana ihtiyacı vardı.

Polis gittiğinde Penelope'nin numarasını buldum ve onu geri aradım.

"Kızımı kaçırdı, Penelope. Kızım onun elinde."

"Aman Tanrım. Meghan." Sesinden suçluluk ve utanç akıyordu. Bu onun suçuymuş gibi özür diledi, gerçi belki de öyleydi, belki Luke'un ne yaptığını sezmiş ve sessiz kalmıştı. Luke'un nöbetinin bitiminde bana veda ettiği zamanlar aklıma geldi. İşten çıktığında onu evde bekleyen Penelope'nin yanına gitmeden önce kadınları takip ettiğini ve onlara tecavüz ettiğini gözümde canlandırdım.

Bu adamla ilgili bildiklerimi düşündüm, haberlerde duyduklarımı. Gölgelerin arasma gizlenip kadınların kapılarını açmalarını bekliyordu ve peşlerinden evlerine girerek onları ölümle tehdit ediyordu.

Sienna'nın onunla yalnız olduğunu düşünerek iki büklüm oldum ve inledim.

"Meghan, iyi misin?" diye sordu ve cevap veremediğim için sessiz kaldığımda, "Meghan?" diye tekrarladı.

Sienna'nm hatırı için zar zor doğruldum. Gömleğimin koluyla yüzümü sildim. "Onu nereye götürmüş olabilir? Aklına bir yer geliyor mu?" Luke'un bana anlattıklarını aklımdan geçirdim. Onu sandığım kadar iyi tanımıyordum.

Penelope düşündü. "Bazen 606'da koşuyor. Ya da Lakefront Yolu'ndan Northerly Adası'na doğru," dedi sesli düşünerek. "Bana South Garden'daki Sanat Enstitüsü'nde evlenme teklif etti." Ama bunlar halka açık, dış mekânlardı, halbuki Luke'un izlediği şablon bu değildi. Şimdiye kadar kadınlara hep kendi evlerinde ve oturdukları apartmanların kuytu köşelerinde saldırmıştı. Ama Sienna'ya bizim evde bir şey yapamazdı çünkü eve dönüp onları bulabilirdim.

"Başka bir şey aklına geliyor mu?" diye sordum. "Daha ıssız bir yer?"

"Özür dilerim, Meghan. Bilmiyorum. Düşünemiyorum," dedi ve iyice düşünmesini ve bir şey hatırlarsa beni aramasını söyledim.

Telefonu kapamamın üzerinden beş dakika bile geçmeden Luke'tan bir mesaj geldi. Leavitt Sokağı'nda bir adres vermiş ve şöyle yazmıştı: Yalnız gel. Kimseye söyleme. Birine söylersen bedelini Sienna öder.

Polisi aramayı aklımdan geçirdim ama Luke'un Sienna'ya yapacaklarından korkarak bundan vazgeçtim. Dakin Sokağı'ndan Sheridan'a koştum, bir taksi çevirdim ve şoföre adresi verdim. Acele etmesi için ona yalvardım. Oraya gitmemiz bana sonsuzluk kadar uzun sürmüş gibi geldi.

Leavitt'teki ev yeni yapılmıştı. Muhtemelen buradaki bina yıkılıp yeniden inşa edilmişti. İki müstakil evin arasındaydı ve sentetik yalıtım örtüsü hâlâ görünüyordu. Camlar ve kapılar henüz takılmadığı için dışarının soğuğu olduğu gibi içeri giriyordu. Yine Sienna'nın üşüdüğünü ve kimbilir nasıl korktuğunu düşündüm. Ev karanlıktı, bunun Luke'un bir ışık yakmamasından değil, evde elektrik olmamasından kaynaklandığını düşündüm.

Arka bahçeye giderek evlerin arasındaki patikadan uzun, dar ve küçük bahçeye girdim.

Evin arka kapısı da yoktu; plastik inşaat örtüsünden başka soğuğu kesen hiçbir şey yoktu. Dikkatle kolumu içeri soktum ve plastik örtüyü kenarından geçebileceğim kadar kaldırarak eve girdim. Karanlık yüzünden yönümü bulamıyordum. Gözlerimin alışması için zamana ihtiyacım vardı. Ay büyümüştü, birkaç gün içinde dolunay olacaktı. Dışarıdaki sokak lambasının ışığı evin içini hayal meyal görmeme ancak yetiyordu: ahşap dikmeler, kirişler, henüz çerçeveleri takılmamış kapılar ve pencereler. Kaba yer döşemelerinin üzerinde gürültü yapmamak için ayaklarımın ucuna basa basa yürürken bunları bölük pörçük görebildim. Nasıl bir tehlikeye atıldığımı anlamak ve Luke'u hazırlıksız yakalamak istiyordum. Nefesimi tuttum ve akciğerlerim yanmaya başlayana dek tekrar nefes almadım.

Evin içi dört dereceden daha fazla olamazdı, soğuk yüzünden her yerim uyuşmuştu.

Tahta kirişlerin arasından geçerek ve düşmemek için onlara tutunarak ilk katta bir tur atarken izlendiğim hissine kapıldım. Sırtım kendiliğinden kamburlaştı, ensemdeki tüyler dikildi. Luke'un siluetini biraz uzakta görmeyi bekleyerek telaşla arkamı döndüm. Ama orada değildi, sanırım yalnızdım.

Ama sonra üst kattan belli belirsiz bir ses geldi, biri usulca ağlıyordu.

Aslında onu duymaktan çok içimde hissettim, bir annenin önsezisi gibi.

Merdiveni bulup tırmanmaya başladım. Destekler henüz yapılmamıştı, sadece basamaklar vardı. Korkuluklar da takılmadığı için karanlıkta insan kolayca dengesini kaybedebilirdi. Bacaklarım güçsüzdü, titriyordu, yavaş ve sessiz olmaya çalıştığım için baldırlarım ağrımaya başlamıştı.

İkinci kata çıktım ve birinci kattan pek farklı olmadığını gördüm. Kirişlerin arasında yürüyerek odadan odaya geçtim.

"Gelmişsin," dediğini duydum ve sese döndüğümde Luke'un arkadaki odalardan birinde buldum. Aramızda kirişler vardı. "Geleceğini biliyordum."

"Kızımı kaçırdın. Nasıl gelmem?"

Karanlığa gözüm alıştığında Sienna'nın Luke'un yanında olduğunu gördüm. Ay ışığı arkadan geldiği için sadece kontrplak panellerle kaplı zeminde dizlerinin üzerinde olduğunu seçebiliyordum. Kesik kesik soluk alıp veriyor, soğuktan ve korkudan titriyordu. Sıradan bir titreme değildi bu, bütün vücudu spazmlarla kasılıyordu. Luke onun arkasında ayakta duruyordu, bir kuklacı edasıyla Sienna'nın başına bir silah dayamıştı. Sienna sessizce inleyip ağlıyordu ve yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Orada dur," dedi Luke, Sienna'ya doğru yürüdüğümü görünce. "Daha fazla yaklaşma, Meghan."

"Özür dilerim," diye ağladı Sienna, sesi korku doluydu ve ona koşmak istedim ama Luke'un silahı olduğu için durdum. Sözünü dinlemezsem tetiği çekmekten çekinmez diye korktum.

"Neden, bebeğim? Özür dileyecek bir şey yapmadın," dedim Sienna'ya. Sonra Luke'la konuştum. "Her şeyi yaparım. Lütfen," diye yalvardım. "Beni al. Sienna'yı bırak."

"Hapse girmeyeceğim, Meghan," dedi Luke kontrollü bir sesle.

"Burada ne işimiz var, Luke? Sienna'yla beni buraya neden getirdin? Burası neresi?"

Birden sakinleşti. Omuzlarını öne düşürdü ama tabancayı Sienna'nın başına doğrultmaya devam etti. "Penelope'yi bu eve getirdim," dedi ve bunu söylediğini hatırladım, gerçi onun *bu* ev olduğunu bilmiyordum. Bebek doğmadan önce müstakil bir eve taşınmak istediğinden ve Penelope'yi ev bakmaya götürdüğünden söz etmişti çünkü bir odalı apartman daireleri büyüyen ailelerine yetmemeye başlamıştı.

"Bir babanın yapması gerektiği gibi aileme bakmak istedim. Sana babamı anlatmıştım, değil mi?"

"Evet," dedim. Luke'un babası şiddet eğilimli bir alkolikti. Evine ara sıra uğruyordu, gerçi uzakta olması daha iyiydi. Dışarıda yaptığı âlemlerden sonra Luke'la annesini dövüyordu ve günler sonra evine döndüğünde aynı olaylar tekrarlanıyordu. Alkolizm ve taciz hiç bitmiyordu.

"Onun gibi olmak istemedim. Daha iyi bir hayatım olmasını istedim. Ondan daha iyi biri olmak istedim."

"Öylesin zaten," dedim onu yumuşatmak için usulca.

"Bana yalan söyleme, Meghan. Ben daha kötüyüm," dedi ve bu doğruydu. Luke ondan çok daha kötüsünü yapmıştı. Zarar verdiği kadınların sayısını artık unutmuştum. "Bu ev yeni bir başlangıç olacaktı, bizim için, benim için. Penelope'yi buraya getirdim," dedi. "Onunla içeri girdik, ona evi gezdirdim ve bir gün bu evi ailemize alacağımı, çocuklarımızı burada büyüteceğimizi söyledim. O ne dedi biliyor musun?"

"Hayır," dedim bunu duymaktan korkarak. "Ne?"

"Bu evi almaya paramızın yeteceğini düşünüyorsam kahrolası bir hayal dünyasmda yaşadığımı söyledi."

İrkildim. Yakıcı sözlerdi bunlar. "Üzgünüm, Luke. Böyle söylememeliydi."

"Ah, dert etme. Sonra özür diledi. Öyle dememem gerekirdi dedi ama bazen aptal fikirlere kapıldığım ve onlardan kolay kolay vazgeçmediğim için benimle açık konuşmak zorunda kalmış."

"Bu bir milyon dolarlık bir ev, Luke," dedim nazikçe. "Burayı almaya herkesin gücü yetmez. Bu seni daha değersiz biri yapmaz. Bu evi alamaman hayatta başarısız olduğun anlamına gelmez."

Birden başını kaldırdı ve sırtını dikleştirdi. Tabancayı daha sıkı kavradı. "Böyle mi düşünüyorsun, Meghan? Benim başarısız olduğumu mu?"

"Hayır," dedim hemen. "Hayır, hiç de değil. Bunu asla düşünmem. Sen iyi bir adamsın, Luke. Müthiş bir hemşiresin. Yıllardır baktığın hastaları düşün, kaç insanın hayatını kurtardığını."

"Bana patronluk taslama. Kahretsin, sakın bana patronluk taslama."

Aklımdan geçenleri okuyabildiğini bildiğim için aksini iddia etmeye çalışmadım.

Taktiğimi değiştirdim. "Bizden ne istiyorsun? Sienna'dan ne istiyorsun?" diye sordum bakışlarımı kızıma çevirerek. Luke ona el sürdü mü, bir zarar verdi mi diye merak ettim. "Seni incitti mi?" diye sordum Sienna'ya ama başını iki yana salladı ve gözlerinden yaşlar aktı.

"Sen ve Sienna bundan kurtulmanın bir yolunu bulmama yardım edeceksiniz," dedi Luke ve işin aslını anladım. Şehirden çıkmak ve kaçmak için bizi rehin almıştı.

"Peki," dedim başımı sallayarak. "Bunu yapabiliriz. Neye ihtiyacın var, Luke? Para? Araba? Sana bir araba kiralayabilirim ve buradan uzaklaşmana yetecek kadar para verebilirim. Birikmiş param var. Sadece onu bankadan çekmem lazım." Büyükannemin mirasmın bir kısmı hâlâ duruyordu, benden çalınan paranın kalanı.

Luke kıs kıs güldü. "O kadar parayla bankadan elini kolunu sallaya sallaya çıkabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu. Bunu yapabilirdim. Ama bir günde değil, hele bu gece banka kapalıyken hiç değil.

"O zaman ATM'den çekerim. Sienna'yla bir ATM'ye gitmemize izin ver, çekebildiğim kadarını çekerim. Onu sana getiririz."

"Bana maval okuma, Meghan," dedi sesini yükselterek ve namluyu Sienna'nın başına biraz daha bastırdı. Sienna sıkıca gözlerini yumdu ve silahın patlamasını bekledi. "Sienna'yı bırakırsam buraya dönme ihtimalin yok."

"Öyleyse Sienna gitsin," diye yalvardım. "Beni al. Lütfen. Onu bırak. Sienna ATM'den parayı çekene kadar seninle kalırım. Sana bir araba kiralarsam o para eyalet dışına çıkmana yeter. Polis seni arıyor, Luke. Kendin araba kiralayabilir misin bilmiyorum. Bana ihtiyacın var. İzin ver, Sienna parayı almaya gitsin. Ben de sana bir araba ayarlayayım."

Ona neden diye sormak istiyordum, bunu nasıl yapabildiğini, o kadınları nasıl incitebildiğini.

Yaptıklarının yanına kâr kalacağına gerçekten inanıyor mu diye sormak istiyordum. Nereye giderse gitsin polis onu arıyordu. Sienna'yla beni vurursa her şey daha kötü olurdu, tecavüzün yanı sıra cinayetle yargılanırdı.

Bana cevap vermeyince, "Olur mu, Luke?" diye sordum yalvarır gibi. "Sienna ATM'den para çekmeye gitsin, ben seninle kalıp bir araba kiralayayım. Ne diyorsun?"

O sırada Luke bir şey duydu. Hızla başını merdivene doğru çevirdi ve kulak kesildi. Sonra tekrar bana döndü ve gözlerini kıstı. "Polisi mi aradın, Meghan? Onlara nerede olduğumu mu söyledin?"

Boğazım kuruyup gerildi.

"Bana cevap ver!" diye bağırdı sessiz kalmam üzerine ve sesi yankılandı. Yanındaki Sienna öne eğilmeye çalıştı, dizlerine sarılıp top gibi oldu ve sallanmaya başladı. Luke bundan hoşlanmadı. Onu saçlarından yakalayıp tekrar dizlerinin üzerine kaldırdı. Sienna kısa ve keskin bir çığlık attı ve ağlayıp sızlanmaya başladı. Luke onun saçlarını bırakmadı. Sienna hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Namlu, başına iyice baskı yapmaya başlayınca iç çekti ve ölüme kendini hazırladı.

"Hayır," dedim. "İnan ki polisi aramadım, Luke. Kendi canım ve Sienna'nınkinin üzerine yemin ederim." Gayriihtiyari onlara doğru bir adım attım ama Luke tabancayı bana doğrultunca durdum. Sonra tekrar Sienna'ya nişan aldı ki bu,

namlunun ucunda benim olmamdan bin beter bir şeydi. "Yalnız gelmemi söyledin, ben de öyle yaptım. Sana yalan söylemiyorum, Luke. Yemin ederim. Sana asla yalan..."

Sonra birdenbire arkamdan kulakları sağır eden bir patlama sesi geldi ve onu bir tane daha izledi; oda yeniden karanlığa gömülmeden önce Luke'un silahından çıkan kurşunla birlikte sarı, keskin bir ışıkla aydınlandı. Luke arkaya, Sienna öne düştü ve yüzünü yere çarptı. Sonra kanı gördüm, bir kan gölü beton zemini kapladı.

Sienna'ya doğru koştum. Bir polis memuru ansızın yolumu kesti ve onu yumruklamaya başladım. Beni yakalayarak sıkıca tuttu. "Hanımefendi, oraya gidemezsiniz," deyip geçmeme izin vermedi. Göğsünü yumruk yağmuruna tutmaya devam ederken ıstırapla feryat ettim. Bacaklarım beni taşımayınca yere yığılacak gibi oldum ama polis memuru beni yakalayarak ayakta kalmamı sağladı.

"Sienna! Sienna, bebeğim!" diye yırtındım. Polisin omzunun üzerinden onu görmeye çalıştım. "Buradayım." Gücümü toplayarak polisin gözlerinin içine baktım. "Kızımı göreceğim," dedim sertçe. "Bırak beni. Çek o kahrolası ellerini üzerimden. Kızım iyi mi? Kızım nasıl?"

Her yerde kan vardı. Sienna'nın giysilerinde. Cildinde. Saçları kırmızıya boyanmıştı.

Yerde hareketsiz yatıyordu, doğal olmayan bir açıyla bükülen kolları gövdesinin altına kalmıştı, kırmızı saçları kaba döşemeyle kaplı zemine yayılmıştı. Ben bunu hak ettim mi diye düşündüm, Caitlin Beckett'ı öldürmemin bedeli bu mu diye.

YİRMİ DOKUZ

Acil sağlık ekibi geldi ve Sienna'yı bir sedyeyle ambulansa götürdüler. Peşlerinden gittim, merdiveni inerken biri dirseğimi tutarak bana destek oldu ve dışarıda kar yağmaya başladığı için yine birinin yardımıyla yürüdüm.

Sokakta bir kalabalık toplanırken acil sağlık ekibi Sienna'yı ambulansın arkasına bindirdi. Aracın parlak tavan ışıklarında kanı daha net gördüm. Sienna'nm üzerindeki kanın haddi hesabı yoktu, sağlık görevlileri kurşunun nereye saplandığını bulmak ve kanamayı durdurmak için canla başla çalışmaya başladı.

Onları biraz uzaktan izledim, bir kâbus görür gibiydim. Soğuğu bile hissetmiyordum. Biri arkamdan omuzlarıma bir battaniye koyana kadar titrediğimin farkında değildim. Bunu ne hissettim ne de gördüm. Tek bildiğim battaniyenin birden omuzlarımda belirdiğiydi ve her an düşecek gibi eğreti duruyordu. Sonra biri gelip onu düzeltti ve ucunu elime tutuşturdu, avucumun içindeki yün kumaşı hayal meyal hissettim. Polisin eve girip Luke'u elindeki tabanca patlamadan önce vurduğu sahneyi zihnimde defalarca başa sararak yeniden oynattım.

Luke ölmüştü. Polis onu yerde bıraktı ve bölgeyi olay yeri şeridiyle çevirdi. Işıklar ve sirenler giderek artarak geceyi doldurdu. Gazeteciler geldi. Video kameralar, mikrofonlar ve spot

lambaları vardı ama ambulanstaki Sienna'dan gözlerimi alamadığım için tüm bunları yalnızca göz ucuyla görüyordum.

Bir sağlık görevlisi yanıma geldiğinde kendimi hazırladım. Sienna'nın şiddetli bir iç kanaması olduğunu ve çok fazla kan kaybettiği için kurtulamayacağını söyleyeceğini biliyordum.

"O iyi," dedi.

"Ne... Ama..." diye geveledim. "Çok kan var."

"Yaralanmamış," dedi. "En azından, hayatını tehdit eden bir şekilde değil. Sadece birkaç kesik ve morarma. Bir de ayak bileği sakatlanmış. Kanlar onun değil."

***

Yine de hastaneye gittik. Acil sağlık ekibi Sienna'nın doktor kontrolünden geçmesini istedi çünkü karanlıkta düştüğü için ayak bileği morarıp şişmişti ve kırık olup olmadığının anlaşılması için röntgen çekilmesi lazımdı. Sienna acil servisteki bir yatakta doktoru beklerken ben yatağm kenarında durdum. Hayatta olduğuna inanamıyordum. İşin psikolojik boyutunu bir kenara bırakırsak fiziksel olarak iyiydi.

Hastaneye doğru yola çıkmadan önce bir polis memuru Penelope'nin polise haber verdiğini söylemişti. Biraz düşündükten sonra o evi ve Luke'un onu saplantı hâline getirdiğini hatırlayarak oraya saklanabileceğini düşünmüş.

"Sana bir şey olduğunu söyledi," dedi Sienna.

"Kim?"

"Luke." Yüzündeki ve saçlarındaki kanlara bakmak zor geliyordu ve her seferinde bunun onun değil, Luke'un kanı olduğunu kendimi hatırlatmak zorunda kalıyordum. "Yaralandığını söyledi, kötü durumda olduğunu. Beni sana götüreceğini söyledi." Gözlerinde yaşlar vardı. Elbette Luke'u içeri alırdı. Sienna, Luke'u tanıyordu. Yalnızca birkaç kere karşılaşmışlardı

ama ondan hep bahsederdim. Luke evimize kadar gelip bana kötü bir şey olduğunu söylediğinde Sienna doğal olarak ona hemen inanmıştı. "Çok korktum. Seni kaybettiğimi sandım. Sana söylediğim kötü şeyleri düşünüp durdum. Ya onlar sana söylediğim son şeylerse diye." Yüzünü buruşturdu ve omuzlarını kaldırarak ağlamaya başladığında konuşmakta zorlandı. "Senden nefret etmiyorum."

"Biliyorum, canım, biliyorum," dedim onu kollarıma alarak ve bana karşı koymayıp göğsüme yaslanınca minnettar oldum. "Ben de senin kadar korktum," dedim saçlarını okşarken. "Luke'un kim olduğunu ve ne yaptığını öğrendikten sonra senin onunla olduğunu anladım." Sesim boğuklaştı. Bu gece az kalsın onu kaybedeceğimi düşününce konuşmakta zorlandım. "Çok üzgünüm, Sienna. Her konuda. Luke konusunda. Onun gibi bir adamı hayatımıza soktuğum için. Ve baban konusunda."

Sienna geri çekilip gözlerime baktı. Bunu bir süre düşünmüş ve kararını vermiş gibi, "Bu aramızda kalabilir mi, anne?" diye yalvardı. "Lütfen. Eğer öğrenirse sadece acı çeker. Hiçbirimize faydası olmaz. Gerçek babamı hiçbir zaman bulamayacağım ve babam öğrenirse de aramız eskisi gibi olmaz. Neydi o söz? Sefalet mutluluktur mu?"

"Cehalet," diye düzelttim nazikçe. Sienna'yla bu sırrı Ben'den gerçekten saklayabilir miyiz, Ben'in onun babası olmadığını bilmesi gerekir mi diye düşündüm. Sienna haklıydı, onun bunun bilmesinin hiçbirimize faydası olmazdı. Ben sadece incinir ve çocuğunu kaybetmiş gibi hissederdi. Sonra şimdiye kadarki tüm nafakaları geri ödemem gerekirdi ve her şey mahvolurdu. Duygularımız incinirdi. Herkes bir şekilde acı çekerdi ama özellikle Ben kahrolurdu.

"Ona söylemek zorunda mıyız?" diye yalvardı Sienna.

"Kime ne söylemekten bahsediyorsunuz?" Ses arkamdan gelmişti ve döndüğümde Ben'in perdeyi araladığını gördüm.

Ona yerimizi gösteren hemşire yanındaydı. Ben arkasına bakıp ona teşekkür etti. Onu içeri alırken ne zamandır perdenin arkasında dikildiğini ve Sienna'yla konuşmamızın ne kadarını duyduğunu düşündüm.

Ben'i o gece bize geldiğinden beri görmemiştim. Beni incitmek, hatta daha kötüsünü yapmak için orada olduğunu düşünmekle fazla ileri gittiğimi artık biliyordum. Ben'in yanıma gelmesini Sienna istemişti, Ben sadece beni merak ettiği için uğramıştı. Benim için kaygılanmış ve iyi olduğumdan emin olmak istemişti. Ve belki, sadece belki hâlâ bana karşı bir şeyler hissediyordu.

Böyle bir şey mümkün olmasa da Sienna'nın benim öz kızım olmadığını öğrensem ne hissederdim diye düşündüm. Bu beni kahrederdi.

"Doktor," dedim bir çırpıda, sesimi kontrol etmeye çalışarak. Zaman kazanmak için yutkunurken Sienna'nın arkadan elimi tuttuğunu hissettim. "Doktordan söz ediyordu. Sienna tetanos aşısı olması gerekir diye endişe ediyor. Şurası kesilmiş ya? Evin her yerinde çiviler vardı." Ona döndüm. "Tetanosun şakası olmaz. Doktora soracağız," dedim ve göz göze geldiğimizde gizli anlaşmamıza uyarak başını salladı. Ben'e Sienna'nm gerçek babasını söylemeyecektik. Ne şimdi ne de daha sonra.

Ben yanımdan geçip ona sarıldı. "Aşı olurken yanında durup elini tutacağım. Hiç acımayacak," dediğinde gözlerim doldu. Ben, Sienna'nın biyolojik babası olmasa da daima onun babası olacaktı.

Yarım saat sonra Ben'le bekleme odasında yalnız kaldık. Sienna'yı röntgene götürmüşlerdi. "Geçen geceyle ilgili," dedi Ben mahcup bir tavırla ve ona baktığımda gözlerindeki umudu ve yakarışı gördüm. O geceden beri beni defalarca aramıştı. Mesajlar ve sesli mesajlar yollamıştı, beni evinde akşam

yemeğine davet etmişti. Gerçekten tekrar birlikte olabileceğimizi düşünüyordu.

O gece ne kadar şefkatli olduğunu, üzgün olduğum için bana sarıldığını ve beni teselli etmeye çalıştığını hatırladım. Elini gömleğimin altına sokup kanepede üzerime çıkmıştı ve onu arzulamıştım.

Sonra Sienna ona mesaj attığında onu savsaklamaya çalışmasını, düşüncesizliğini, çabuk sinirlenmesini ve çocuk gibi davranmasını, kendi gereksinimlerini Sienna'nınkinin önüne koymasını düşündüm.

Bu adamların ikisi de Ben'di.

"Seni seviyorum, Ben. Seni daima seveceğim ama o şekilde değil," dedim bu konuşmayı kısa keserek. "O gece bana ne oldu bilmiyorum. Yanlış bir fikre kapılmana neden olduğum için özür dilerim."

Başını onaylar gibi salladı ve o tanıdık, rahatlatıcı tavrıyla elimi tuttu.

"Hey," dedi arkadaşça ve tevazuyla gülümsedi. "Denemeye değerdi."

Kolunu omzuma koydu ve tüm yaşadıklarımıza, tüm farklılıklarımıza rağmen bir aile olduğumuzu hissederek ona yaslandım.

KAPANIŞ

Neredeyse bir ay sonra bugün işteki ilk günümdü.

Şubat ayı gelmişti. Günler daha ılık ve daha az gri değildi ama ufuktaki ilkbahar bunlara tahammül etmeyi kolaylaştırıyordu.

Hastaneye giderken her zamanki rotamı izledim ve geçmişe duyduğum özlem iş arkadaşlarımın geri dönüşüme vereceği tepkiye dair endişelerimle gölgelendi.

Üstüne üstlük Sienna'nın evde yalnız olmasma endişeleniyordum, okula gitmeden önce evde tek başına hazırlanmasına. Bu onu geçirmek için evde olmadığım ilk sabahtı ve evden çıktığında da okula vardığında da bana haber vermesini en azından on kez hatırlatmama rağmen içim içimi yiyordu.

Sienna'nm altı metre ötedeki odasında olmasından bile artık hoşlanmıyordum.

Luke'la olanlardan sonra okula gittiği ilk gün, oraya sağ salim ulaştığından emin olmak için ona eşlik etmek istemiştim. Kendi korkularımı ona yansıtmamın sağlıklı bir şey olmadığını biliyordum ama dünya tehlikeli bir yerdi ve aradan kaç hafta geçerse geçsin Sienna'nın bir başkasının kanına bulanmış hâlini, o karanlık ve boş evde kızımın kafasına silah dayayan Luke'un görüntüsünü hafızamdan silmem mümkün değildi.

Kitaplık Rafı

Hastaneye vardım ve içeri girdim. Asansör beklerken huzursuzdum, midem düğüm düğümdü. Hemşire komisyonu Caitlin'e olanlar için bana hoşgörülü davranmıştı. Hatamı kabul edip hastama kazara insülin vermemin mesuliyetini üstlenmem ve neredeyse yirmi yıllık meslek hayatımda başka bir hata yapmamış olmam bana artı puan kazandırmıştı. Şimdi gözetim altındaydım, hastane yetkililerinin ve komisyonun gözü üzerimdeydi fakat çalışmama izin verilmişti. Herkes bu kadar şanslı olmazdı. Bir çırpıda meslekten menedilebilirdim ama işin doğrusu, cezalar ne kadar sert olursa hemşirelerin hatalarını rapor etme oranı o kadar azalırdı ve hasta güvenliği tehlikeye girerdi. Suçu örtbas etmeler ve yalanlar artardı, gerçi tabii ki Caitlin'e yanlışlıkla bir başkasmın insülinini vermemiştim ama bunu benden başka bilen yoktu.

Yoğun bakıma girdim. Bir hastamı öldürmüş olmama rağmen sandığım gibi ilgi odağı olmadım. Ama Luke öyleydi ve insanlar yanıma gelip, "Aman Tanrım, Meghan, olanları duyduk," dediğinde işe geri dönüşümle ilgili tüm endişelerim uçup gitti. Bir hastamı öldürdüğümü değil, Luke'un Sienna'yı kaçırmasını ve kızımla benim onun polis tarafından vurulup öldürülmesine tanık olmamızı konuşuyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu Bridget dinlenme odasmda ve başımı sallayarak onayladım. Halbuki iyi değildim, en azından henüz değildim ve bir gün tamamen iyi olur muydum bilmiyordum ama bunun için çabalıyordum. Her gün daha kolay oluyordu.

Başka bir hemşire bana sarıldı ve "Seni özledim, geri döndüğüne sevindim," dedi.

"Başından beri Luke olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Bir insan bunları nasıl yapar?"

Güzel bir gündü. Geri döndüğüm için mutluydum. İşten çıktığımda hafiflemiştim ve yüzüm gülüyordu. O gece Ben, Sienna'yı almaya geldi ve Sienna hafta sonu için odasında

çantasını toplarken ona karşı sabırlı davrandı. Beklemekten şikâyet etmek yerine salonda ayakta durarak bir bira içti ve bana günümün nasıl geçtiğini sordu.

"Sana bir şey getirdim," dedi ona işte olanları anlattıktan sonra.

"Öyle mi? Hiç gerek yoktu," dedim. Aptalın teki olduğum için Ben'in bana bir hediye aldığını zannetmiş ve ben ona hiçbir şey almadığım için biraz mahcup olmuştum. Öte yandan, Ben'in hastanede mesajı almadığından ve hâlâ birlikte olmamızı umduğundan da endişe ediyordum. Bunu anlaması için acaba ona daha kaç kez hayır demem gerekecekti?

Birayı sehpaya bıraktı. "Gözlerini kapa ve elini uzat."

"Ben," diye karşı çıktım kendimi budala gibi hissederek.

"Dediğimi yap. Hadi, Sienna gelmeden," dedi nazikçe ve isteğine uydum. Yavaşça gözlerimi kapayıp ona avucumu uzattım. Ben'in sıcak elinin parmaklarımı kavradığını hissettim, onları hemen bırakmadı ve nihayet bunu yaptığında avucuma bir şey koydu.

Bu şey tüy gibi hafifti. Ben, "Gözlerini açabilirsin," diyene kadar onun ne olduğunu anlayamadım.

Gözlerimi açtım. Ben beni izlerken gözleri parlıyordu ve dudakları muzip bir tebessümle kıvrılmıştı. Gülümsemesi bulaşıcı olduğu için ben de gülümsedim.

Ama elimdeki şeye baktığımda gülümsemem kayboldu.

Kayıp tek taşımdı.

"Nerede... Nasıl?" diye sordum doğru kelimeleri seçmeye çalışıp bunu başaramayarak.

"Benim evdeydi," dedi. "Oraya nasıl geldiğini anlayamadım. Belki kazara Sienna aldı ve orada unuttu. Bilmiyorum."

Başımı kaldırdım. Göz göze geldik ve yine doğru mu söylüyor, yoksa gösterdiğinden daha fazla şey mi biliyor diye boşu boşuna bakışlarından bir anlam çıkarmaya çalıştım.

"Evet, olabilir," dedim ama elbette öyle olmamıştı. Yüzüğü Sienna almamıştı. Caitlin almıştı. Gittiği gün, Sienna'ya Ben'in gerçek babası olmadığını söylediği gün yüzüklerimi çalmıştı. Sonrasında olanlar esrarını koruyordu çünkü teoride Ben'le Caitlin o zaman ayrıydı. Artık görüşmedikleri bir dönemde benim yüzüğüm Ben'in evine nasıl gitmişti? Caitlin aynı gün, ona benimle ilgili gerçeği anlatmak için Ben'e mi gitmişti? Yüzüğü bırakmak için evine gizlice mi girmişti?

Yoksa ilişkileri bitmemiş miydi?

Ben sadece beni geçiştirmek için mi öyle söylemişti?

"Onu geri istersin diye düşündüm," dedi.

"Evet, tabii. Kaybolduğunu fark etmemiştim. Mücevher kutumda olduğunu sanıyordum."

Omzunu silkti. "Eh, olması gerektiği yere geri döndü," dedi. "Önemli olan bu."

Beni arkadaşça yanağımdan öpmek için eğildi. Geri çekildiğinde ısrarla gözlerimin içine bakmayı sürdürünce nefesimi tuttum ve yüzüme sıcak bastı. Sonra Sienna'nm kapısı açıldı ve birden arkamızda bitti.

"Hazır mısın?" diye sordu Ben gözlerini ona kaydırarak ve Sienna hazır olduğunu söyledi.

Ben Sienna'yla birlikte evden çıkarken onun olaylarm ne kadarını bildiğini belki de asla öğrenemeyeceğimi düşündüm.

Sonsuza dek, elinde bana karşı suçlayıcı bir delil olabilirdi. Hiçbir zaman bundan paçamı kurtaramayabilirdim.

TEŞEKKÜRLER

Editörüm ve temsilcim Erika Imranyi ve Michelle Brower'a bu kitabı destekledikleri ve ilk günden itibaren onunla ilgili heyecanımı paylaştıkları için teşekkür ederim. Park Row Books, HarperCollins ve Trellis Literary Management'm tüm ekiplerine (Randy Chan, Natalie Edwards, Rachel Haller, Amy Jones, Nicole Luongo, Ana Luxton, Allison Malecha, Margaret Marbury, Lindsey Reeder, Brianna Wodabek, redaktörler, düzeltmenler, satış ve pazarlama ekipleri ve diğer çalışanlar) ve kitaplarımın okurlarla buluşmasında emeği geçen herkese, özellikle halkla ilişkiler yetkililerim Kathleen Carter, Emer Flounders ve Justine Sha; kapak tasarımcım Sean Kapitain; film hakları konusundaki temsilcilerim Carolina Beltran and Hilary Zaitz Michael ve eğlence sektörü alanındaki avukatım Scott E. Schwimer'a teşekkür ederim.

Kitapçılara, kütüphanecilere, Bookstagramlara, Booktokerlara ve kitaplarımdan birini okuyup bir arkadaşına tavsiye eden her bir okuruma teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Erica Gnadt, Janelle Kolosh, Marissa Lukas, Vicky Nelson ve Nicki Worden; arkadaşlarım ve ilk okurlarım olarak dürüst eleştirileriniz, hiçbir zaman eksik etmediğiniz desteğiniz ve birkaç yazım hatamı bulduğunuz için teşekkür ederim. Katie Aler,

Karen Vande Ven, Jola Gargano ve Erica Gnadt bilgilerinden yararlandığım, taslaklarımı okuyan, uzman görüşlerini ve tavsiyelerini benimle paylaşan siz müthiş hemşireler, hepinize ayrı ayrı teşekkür ederim. Bu kitaptaki tüm tıbbi hatalar şahsıma aittir.

Addison Kyrychenko'ya gece geç bir saatte yaptığımız beyin fırtınası seansı için ve Pete, Addison ve Aidan'a bana güven aşıladıkları için teşekkürler. Annemle babama, kız kardeşlerime ve ailelerine, yüreklendirmeleri ve destekleri için Kyrychenko ailesine teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunu yapamazdım.

TIKLAYARAK GURUBA KATILIN

KİTAPLIK RAFI
PDF KİTAP KÜTÜPHANESİ
SOHBET GRUBU

Kitaplık Rafı

KİTAPLIK RAFI
PDF KİTAP KÜTÜPHANESİ
SOHBET GRUBU

